

ΠΡΟΦΗΤΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	2
1. Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.....	5
2. ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ	35
3. ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ.....	42
4. ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΩΣ ΤΗΝ ΥΛΗ.....	45
5. ΥΠΑΡΧΕΙ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ.....	59
Ή ΑΛΛΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΥΦΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ;	
6. ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ.....	65
7. ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;.....	69
8. Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.....	77
9. Ο ΘΕΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ.....	82
10. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ;	96
11. Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ.....	107
11 a. Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.....	146
11b. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ΔΡΟΜΟΣ ΩΣ ΤΟΝ ΘΕΟ.....	182
12. ΝΟΣΗΣΗ, ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ.....	207
13. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ – ΤΕΛΟΣ Ή ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΆΛΛΟ ΚΟΣΜΟ;	267
14. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ.....	352
15. Ο ΛΟΡΜΠΕΡ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ.....	358
16. ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.....	424
17. ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.....	577
18. ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ.....	639
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	664

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γνωρίζοντας το Λόγο του Θεού μέσα από τις σελίδες της Αγίας Γραφής -της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης- βρίσκουμε την πηγή της ίδιας της Ζωής. Εδώ ο Θεός φανερώνει τον εαυτό Του στους ανθρώπους, «χρησιμοποιώντας» σαν φορείς του Λόγου Του τους διάφορους Προφήτες, Αποστόλους και άλλους.

Πηγή της Θείας Σοφίας είναι και οι διάφοροι φωτισμένοι συνάνθρωποι μας, που ανέλαβαν το φορτίο να αναθρέψουν, να νουθετήσουν και να καθοδηγήσουν τους χριστιανούς, να τους δείξουν το δρόμο που οδηγεί- εκεί που οι ίδιοι έφθασαν: στο θείο Έρωτα, στη βίωση του ζωντανού Θεού -του Ιησού Χριστού.

Κι ο Θεός, τηρώντας πάντα τις υποσχέσεις του στα παιδιά του, φανέρωσε τον εαυτό του σ' αυτούς, όχι φυσικά για να τον κρατήσουν εγωιστικά σαν κτήμα τους, αλλά για να τον μοιραστούν με τους αδελφούς τους. Γιατί ο άρτος της Ζωής υπάρχει για να δωρίζεται σε όσους έχουν την πνευματική πείνα. Εκεί είναι η χρήση του, εκεί ο Χριστός «κοινωνεί» ξανά τους ανθρώπους, δίδοντας ξανά και ξανά το χαρμόσυνο μήνυμα (Ευαγγέλιο), «ο Θεός Αγάπη εστί!»

Ο Θεός πάντα φανέρωνε και εξακολουθεί να φανερώνει τον εαυτό του σε διάφορες εποχές, σε διάφορους τόπους, περιστάσεις και άτομα. Κανείς δεν μπορεί και δεν έχει φυσικά το δικαίωμα να περιορίσει το Θεό και να του ορίσει σε ποιους, πότε και κάτω από ποιες συνθήκες «δικαιούται» να φανερώνει τον εαυτό του. Αυτό το έδειξε ο ίδιος ο Ιησούς, όταν απεκάλυψε τον εαυτό Του στον Σαούλ, τη στιγμή μάλιστα που ο Σαούλ Τον κατεδίωκε. Κι ας μην ξεχνάμε πως αν εμείς απαγορεύαμε μια τέτοια αποκάλυψη στον αμαρτωλό Σαούλ, που αργότερα ονομάστηκε Παύλος, δεν θα υπήρχε ο μεγάλος αυτός Απόστολος των εθνών, με αποτέλεσμα εμείς που τώρα «απαγορεύουμε», να ζούσαμε ακόμα στο σκοταδισμό της πολυθείας και του ειδωλολατρισμού μας. Αν οι αδελφοί μας της εποχής εκείνης συγκεντρώνονταν στο ποιος ήταν και πού ανήκε ο Παύλος, αντί στο *π*ί έλεγε, δεν θα υπήρχαν σήμερα χριστιανοί έξω από την Ιουδαία. Πολλά θα μπορούσαν να λεχθούν για το πρόσωπο του Γιάκομπ Λόρμπερ (Jakob Lorber). Λόγια θαυμασμού για το έργο του, έπαινοι για τη βαθιά καλοσύνη και ευαισθησία του και γενικά, λόγια που ο ίδιος θα απέφευγε για τον εαυτό του. Έτσι, ας περιοριστούμε σε μία απλή βιογραφική αναφορά. Δεν έχει τόση σημασία το ίδιο το άτομο που μεταφέρει το Θείο Λόγο σημασία έχει ο ίδιος ο Λόγος. Αυτό είναι κάτι το οποίο γνώριζε καλά ο ίδιος ο Lorber όταν έλεγε για τον εαυτό του: «Εγώ δεν είμαι παρά ένας γραφέας στην υπηρεσία του Θεού!»

Ο Γιάκομπ Λόρμπερ γεννήθηκε στις 22-07-1800 στο χωριό Kanischa της Αυστρίας. Από πολύ μικρός δίδασχτηκε από τον πατέρα του τη μουσική.

Σε νεαρή ηλικία ήταν ήδη ένας πολύ καλός και ταλαντούχος μουσικοσυνθέτης και εξαιρετος βιολιστής. Παρ' όλη την αγάπη του για τη μουσική, εξακολουθούσε να νιώθει μέσα του ένα «κενό», έναν πόθο για μια πιο ψηλή και πιο λεπτή γνώση, την οποία και αναζήτησε. Την αναζήτησε στην αρχή σε όλες τις κατευθύνσεις: έξω από τον εαυτό του με την Αστρονομία και ιδιαίτερα μέσα του, μελετώντας -πάντα μαζί με την Αγία Γραφή- διάφορα πνευματικά βιβλία της εποχής του. Πολύ σύντομα, ο απλός και ταπεινός άνθρωπος, εγκατέλειψε όλα τα συγγράμματα και προσπάθειες. Για τον Lorber υπήρχε πια μόνον ένας τρόπος να βρει τον αγαπημένο Θεό του, τον Ιησού Χριστό: Η Αγία Γραφή, η προσευχή, η ζωή! Ο Γιάκομπ Λόρμπερ, δεν ήταν ο άνθρωπος που κατάφερε να μιλήσει με το Θεό. Ήταν ο άνθρωπος στον οποίο μιλούσε ο Θεός, όταν Εκείνος το αποφάσιζε! Ο απλός και ταπεινός αυτός άνθρωπος είδε και άκουσε πράγματι το Θεό που αποκαλύφθηκε στην καθαρή καρδιά του: «Εκείνος που κρατάει τις εντολές Μου και τις εκτελεί, αυτός Με αγαπά. Κι αυτός που Με αγαπά, θ' αγαπηθεί από τον Πατέρα Μου, κι Εγώ θα τον αγαπήσω και θα του φανερώσω τον εαυτό Μου» (Ιωάν. 14, -21). «Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό» (Ματθ. 5, 8).

Μέσα από το Λόγο Του στη νέα αυτή αποκάλυψη Του, ο Ιησούς είναι ξανά κοντά μας, όπως το υποσχέθηκε όταν έφευγε από τη γη μας: «Δεν θα σας αφήσω μόνους σαν ορφανούς- θα ξανάρθω κοντά σας» (Ιωάν. 14, 18) «... Κι εγώ θα είμαι πάντα μαζί σας ως τη συντέλεια του κόσμου» (Ματθ. 28, 20).

Η νέα αποκάλυψη του Λόγου, στην Ουράνια πια ερμηνεία, δεν άρχισε με τον Lorber. Φαίνεται να άρχισε από πολύ παλαιότερα σε διάφορους ανθρώπους, σε μεμονωμένες περιπτώσεις, που έζησαν αφανείς. Ο κόσμος κατάλαβε την αξία των ανθρώπων αυτών -όπως συνήθως- μετά το θάνατό τους. Τέτοιοι άνθρωποι ήταν διάφοροι πνευματικοί Πατέρες της εκκλησίας, αλλά και άλλοι πολλοί που έζησαν στον Ευρωπαϊκό χώρο και αλλού. Κυριότεροι αντιπρόσωποι στην Ευρώπη είναι οι Thomas von Kempes (Θωμάς ο Κεμπέσιος) που έγραψε την πολύ γνωστή στην εκκλησία «Μίμηση του Χριστού», ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης, ο Meister Eckhard, ο Εμμανουήλ Σβέντενμπεργκ (Emmanuel Swedenborg 1720-1772), ο Γιάκομπ Λόρμπερ (1800-1864).

Η χαρακτηριστική αφάνεια των ανθρώπων αυτών τους προ-στάτευε από τη μεγάλη παγίδα της περηφάνιας που θα μόλυνε την καθαρότητα του Θεϊού Λόγου τον οποίο μετέδιδαν στους ανθρώπους. Ο Lorber έχει γράψει τα περισσότερα έργα από όλους, με υπαγόρευση του ίδιου του Κυρίου.

Τα έργα του μελετούνται σήμερα παγκόσμια από πολλούς και ασχολούνται με δέκα βασικά θέματα: Τη σύσταση του υλικού

κόσμου, τη φύση του Θεού, την Πνευματική πρώτη πλάση, την ουσιο-υλική πλάση, το σκοπό της ζωής στη γη, τον άνθρωπο στην εξέλιξη του, την οντότητα του Ιησού Χριστού, το δρόμο της σωτηρίας για την Πνευματική Αναγέννηση, τη συνέχιση της ζωής μετά θάνατο και τέλος, το στόχο της τελειότητας.

Το δημοσιευμένο σήμερα συνολικό έργο του φτάνει τους 25 τόμους με περίπου 10.000 τυπωμένες σελίδες. Αυτή η Αποκάλυψη, λόγω του μεγέθους της, αλλά και του βάθους της, μπορεί να θεωρηθεί η μεγαλύτερη μύηση των αιώνων. Το 1/4 περίπου των συγγραμμάτων αφορά θέματα των φυσικών επιστημών και συγκεκριμένα πρωτάκουστα και άγνωστα μυστικά για το Είναι του Θεού και για τη Δημιουργία του. Επιπλέον στο έργο αυτό επεξηγούνται τμήματα της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, που η κατανόηση και η ερμηνεία τους μέσα από τα κείμενα της Βίβλου είναι δυσχερής.

Το έργο δεν τέλειωσε με το θάνατο του Λόρμπερ. Λίγα χρόνια αργότερα ο Γκότφριντ Μάγερχόφερ (1807-1877), έλαβε στην Τριέστη τον εσωτερικό Λόγο και έγραψε μερικούς τόμους ακόμη.

Το συνολικό έργο του Λόρμπερ και του Μάγερχόφερ ονομάστηκε αργότερα «Νέα Αποκάλυψη», ένας όρος που αποδίδει εύστοχα το περιεχόμενο του. Όποιος διαβάσει ολόκληρο το έργο και ιδιαίτερα γνωρίσει τις μαρτυρίες του Λόρμπερ για τον κόσμο, τα άτομα και τα βασικά σωματίδια, οι οποίες έχουν επαληθευτεί από την επιστημονική έρευνα, δεν μπορεί να τις παρακάμψει θεωρώντας τις ως προϊόν μιας πλούσιας φαντασίας- Αντίθετα, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι έχουμε να κάνουμε με μια διείσδυση του υπερφυσικού κόσμου στον φυσικό.

Οι θεϊκές γνώσεις που δόθηκαν στα μισά του περασμένου αιώνα, επαληθεύτηκαν στην ορθότητα τους από την αστρονομία, την ατομική φυσική και την παλαιό ανθρωπολογία τα τελευταία χρόνια. Κατά συνέπεια, από εκεί μπορούμε να συνάγουμε το συμπέρασμα ότι και το υπόλοιπο μέρος του έργου, που είναι ένα μήνυμα σωτηρίας του Θεού προς την ανθρωπότητα του 21^{ου} αιώνα, είναι γνήσια προφητεία. Τούτο το μέρος της έκφανσης από τον υπερφυσικό κόσμο, ασχολείται εκτεταμένα με την Αγία Γραφή, την συμπληρώνει και την ερμηνεύει. Τα πιο πολλά απ' όσα δίδαξε ο Ιησούς στους μαθητές του, εντάχθηκαν στον αρκανικό νόμο* και έμειναν υποχρεωτικά μυστικά για την τότε ανώριμη γι' αυτά ανθρωπότητα. Η ρήση του Απόστολου Παύλου: «Σας έδωσα γάλα να πιείτε, γιατί δεν μπορείτε να αφομοιώσετε πιο δύσπεπτη τροφή» (Α' Κοριν. Γ, 2), είχε εκείνη την εποχή την εξήγηση της. Με το πέρασμα του χρόνου, ιδίως στον 21ο αιώνα, ο πνευματικός

* Ο Ιησούς όσο ζούσε δεν μπορούσε να αποκαλύψει τα πάντα γύρω από τα μυστήρια της Δημιουργίας κ.λπ. στα πλήθη που έτρεχαν να τον ακούσουν. Οι Απόστολοι όμως έλαβαν μία πολύ πιο βαθιά διδασκαλία, την οποία ωστόσο δεν καταλάβαιναν πάντα, γι' αυτό πολλά τους μεταδόθηκαν μεταφορικά. Εξάλλου ο Ιησούς τους αποκάλυψε έναν αρκανικό νόμο, δηλαδή μία διδασκαλία που θα μετέδιδαν μυστικά στους διαδόχους τους. Τους πρώτους αιώνες της ζωής της εκκλησίας, η ιεραρχία είχε πλήρη γνώση αυτού του πράγματος, γράφει ότι υπάρχει μία μυστική διδασκαλία, η ανώτερη «Disciplina arcani», που γνωρίζουν μόνο οι ιερείς και οι δάσκαλοι. Από τη Ν.Α. φαίνεται ότι ο Ιησούς ορμήγνευε συχνά τους Αποστόλους να κρατούν κάποιες διδασκαλίες μυστικές.

ορίζοντας των ανθρώπων διευρύνθηκε και πολλοί λαχταρούν ένα πιο θρεπτικό πνευματικό ψωμί, γιατί η τροφή που έπαιρναν μέχρι τώρα δεν τους γεμίζει πια. Πολλοί σύγχρονοι μας βέβαια προτιμούν την πεπατημένη και τη σιγουριά αυτών που έχουν μάθει από την αλήθεια, αλλά στη νέα γενιά, ο πόθος για νέο πνευματικό προσανατολισμό αυξάνει συνεχώς.

Σε ποιους απευθύνονται όμως τα έργα αυτά; Είναι άραγε δογματικά; Είναι ίσως και αιρετικά; Είναι αποπλανητικά; Τι είναι; Εύκολα ο άνθρωπος ζητά να κατατάξει, βιάζεται να κατονομάσει, να χαρακτηρίσει, ακόμα και να κατακρίνει. Το αξιοσημείωτο και αστείο στις περιπτώσεις αυτές, είναι πως κατά κανόνα όλοι οι κατήγοροι των έργων της Νέας Αποκάλυψης, δεν τα έχουν διαβάσει ποτέ τους! Αλλά και το να συνηγορεί κανείς χωρίς να έχει πρώτα προσωπική εμπειρία, είναι κι αυτό το ίδιο λανθασμένο κι επικίνδυνο. Ο Κύριος λέει: «Γεύσασθαι και είδατε...».

Κι ας μην ξεχνάμε πως ποτέ ο Ιησούς δεν προσπάθησε να πείσει κανένα για την ορθότητα και γνησιότητα του Λόγου Του. Ούτε λοιπόν και σήμερα το κάνει. Θα έλεγε, όπως τότε: τα πρόβατα τα δικά Μου ακούουν και ξεχωρίζουν τη φωνή του ποιμένα τους. Κι όσοι δεν ανήκουν στην Ποίμνη Μου, είναι επόμενο πως δεν θα αναγνωρίσουν τη φωνή Μου. Δεν είναι λοιπόν τα πρόβατα που αποφασίζουν ποιος είναι ο καλύτερος ποιμένας. Απλά, η φωνή του καλού ποιμένα κάνει τα πρόβατα να χωριστούν σε δικά Του και σε ξένα!

1. Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

«Έτσι μιλάει ο Κύριος για τον καθένα - και αυτό είναι αληθινό, βέβαιο και αξιόπιστο: Όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου ας έρθει σ' Εμένα, και Εγώ θα του απαντήσω μέσα από την καρδιά του· όμως, μόνο όσοι είναι αγνοί και έχουν καρδιά γεμάτη ταπεινοφροσύνη θα ακούσουν τον ήχο της φωνής Μου».

Η αρχή της πρώτης υπαγόρευσης
στον Ιάκωβο Λόρμπερ
μέσω του εσωτερικού Λόγου

Στο πρώτο έργο του Αυστριακού μυστικιστή Ιάκωβου Λόρμπερ (1800-1864), τη «Θεία Οικονομία», που του δόθηκε ως αποκάλυψη, ο Θεός εξηγεί πως τρεις είναι οι τρόποι με τους οποίους φανερώνει την

ύπαρξη του και τη βούληση του στους ανθρώπους. Συγκεκριμένα, μέσα από την τάξη και την ευνομία που επικρατεί στη φύση, με την καθοδήγηση που δίνει μέσα στην πνευματική καρδιά του κάθε ανθρώπου και, τέλος, με τη διδασκαλία του προς την ανθρωπότητα, με το θείο Λόγο.

Για το θείο Λόγο λέει επακριβώς:

«Από τον πρώτο άνθρωπο της γης ως αυτήν εδώ την ώρα, δεν πέρασε χρόνος χωρίς να λάβουν οι άνθρωποι μια αποκάλυψη του Θεού. Και θα σας πω κάτι άλλο ακόμα: Προφήτες θα υπάρχουν πάντα, μέχρι το τέλος του κόσμου, σε όλους τους λαούς της γης, σε ό,τι και να πιστεύουν! Γιατί όταν θα έχουν κοπεί όλα τα άλλα νήματα ανάμεσα σε ουρανό και γη, χάρη στους προφήτες θα μείνει ένας μυστικός δεσμός, που καμιά σκοτεινή δύναμη δεν θα μπορεί να τον καταστρέψει».

Τούτο επιβεβαιώνεται εξάλλου τόσο από την πολιτική, όσο και από τη θρησκευτική ιστορία όλων των λαών και όλων των εποχών. Όχι μόνο οι Ισραηλίτες αλλά και οι αρχαίοι Κινέζοι, Ινδοί, Πέρσες, Αιγύπτιοι και οι υπόλοιποι λαοί της αρχαιότητας έλαβαν μεγάλες αποκαλύψεις, όπως τις γνωρίζουμε σήμερα ακόμη από τα ιερά τους βιβλία. Και μέχρι τα νεότερα χρόνια ακόμη δόθηκαν επανειλημμένα μεγάλα φωτεινά μηνύματα από τους *μεγάλους* προφήτες στις σημαδιακές στιγμές της ιστορίας και από τους *μικρότερους* προφήτες στα μεσοδιαστήματα. Οι τελευταίοι είχαν κάθε φορά την αποστολή να κρατήσουν ζωντανό το πνεύμα που είχαν μεταδώσει οι μεγάλοι προφήτες.

Όπως όμως και αν αποκαλύπτεται ο Θεός, είτε μέσα από το βιβλίο της φύσης είτε μέσα από τους απεσταλμένους του είτε μέσα από το πνεύμα του κάθε ανθρώπου, αυτό γίνεται πάντοτε, λίγο ως πολύ, κεκαλυμμένα, μέσα από κάποιο περίβλημα. Οι λόγοι είναι δύο. Αφ' ενός, επειδή οτιδήποτε καθαρά πνευματικό πρέπει να επενδυθεί με ένα χονδροφυή φλοιό, για να μπορεί να αφομοιωθεί στο γήινο επίπεδο, και αφετέρου, ένεκα της περίφημης ελευθερίας της βούλησης. Γι' αυτό έλεγε ο Ιησούς στους μαθητές του στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη», το άλλο μεγάλο αποκαλυπτικό έργο του Λόρμπερ:

«Θα σας πω μια μεγάλη αλήθεια: με την ίδια ευκολία θα μπορούσα να είχα έρθει στη γη σαν άνθρωπος τεραστίων διαστάσεων, με κουστωδία από αμέτρητες στρατιές αγγέλων, να Με συνοδεύουν φωτιές, αστραπές, μπουμπουνητά και θύελλες, για να σας εξαγγείλω το λόγο του ελέους με μία βροντερή φωνή που θα τράνταζε τα βουνά συθέμελα. Χωρίς άλλο δεν θα έμενε κανένας σας τότε με την παραμικρή αμφιβολία για το ποιος είμαι. Γιατί θα του κοβόταν από την αρχή η λαλιά από το φόβο και θα ήταν ανίκανος να σκεφθεί το παραμικρό. Σε τι θα ωφελούσε όμως αυτό στην ουσία για την εσωτερική απελευθέρωση του ατόμου; Σε τίποτα απολύτως! Θα σήμαινε καταδίκη για την ψυχή και καταναγκασμό για το μυαλό του κάθε ανθρώπου.

Γι' αυτό το λόγο ακριβώς ήρθα ταπεινός και αγνώριστος σ' αυτό τον κόσμο, ώστε να μην εξαναγκασθεί καμιά ανθρώπινη καρδιά να Με

πιστέψει αλλά να Με αναγνωρίσουν και να Με αγαπήσουν χάρη στην ευλογημένη δύναμη που έχει η αλήθεια των Λόγων Μου και των διδασχών Μου. Και τότε να διαλέξουν εντελώς ελεύθερα την πορεία της ζωής τους!».

Ένας ακόμη λόγος, γιατί ο Θεός και ο Λόγος του προσφέρονται σφραγισμένα με επτά σφραγίδες, έχει να κάνει με τον υπέρτατο σκοπό της ζωής μας, την τελειοποίηση. Εμείς οι άνθρωποι οφείλουμε να γίνουμε όμοιοι με τον Θεό τόσο στην ανεξάρτητη σκέψη και κρίση όσο και στη δραστηριότητα, στην ακαταπρόβλεπτη θέληση και πράξη. Μ' αυτή την έννοια, όλα όσα μας προσφέρουν η θείκη Αγάπη και Σοφία, συμπεριλαμβανόμενου του θείκου Λόγου, στοχεύουν σε τελευταία ανάλυση να μας παρακινήσουν προς αυτή την κατεύθυνση.

«Το γεγονός ότι κανείς δεν μπορεί να βρει το Θεό τόσο εύκολα και γρήγορα, όπως θα το επιθυμούσαν μερικοί, έχει μία σοφή αιτία: αν οι άνθρωποι έβρισκαν χωρίς κόπο αυτό που αναζητούσαν, πριν περάσει πολύς καιρός, το εύρημα τους θα έχανε εντελώς την αξία του στα μάτια τους και δεν θα σκοτίζονταν πια ιδιαίτερα για να ψάξουν παραπέρα. Θα εγκατέλειπαν από τεμπελιά την προσπάθεια, με αποτέλεσμα να μην τους ωφελήσει και πολύ ο πνευματικός θησαυρός που θα είχαν αποκτήσει δίχως να πολυκοπιάσουν. Ενώ η αλήθεια είναι πως όταν δεινοπαθήσουν για να τον βρουν, τον εκτιμούν τότε ανάλογα. Γι' αυτό σπάνια συμβαίνουν μεγάλες αποκαλύψεις, ώστε οι άνθρωποι, φοβισμένοι απ' το σκοτάδι της ψυχής τους, να ενδιαφερθούν από μόνοι τους και να ψάξουν ακούραστα να βρουν την αιώνια Αλήθεια και Εμένα!».

Για όλους αυτούς τους λόγους άλλωστε για να αποκαλυφθεί ο Θεός χρησιμοποιεί κοινούς ανθρώπους της γης και όχι αιθέριες αγγελικές οντότητες. Η επικοινωνία αυτή μεταξύ Ουρανού και γης γίνεται μέσα από τον αγνό πνευματικό σπινθήρα που βρίσκεται σε κάθε ανθρώπινη καρδιά. Συγκεκριμένα, ο Θεός εμφυσεί στα αισθητήρια όργανα της ψυχής του προφήτη, εντελώς απαλά και υπόκωφα, εικόνες, σκέψεις και συναισθήματα, τα οποία είναι λίγο ως πολύ διαυγή και σαφή. Αυτά αναδύονται από τη θείκη πηγή του πνεύματος, τη βαθιά συνείδηση και καταλήγουν στον εγκέφαλο για να αρθρωθούν σε λόγο.

Σαν αποτέλεσμα, ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού παρουσιάζει μία τεράστια ποικιλία μορφής και περιεχομένου, για να καλύψει τις διαφορετικές ανάγκες και ικανότητες αντίληψης των ανθρώπων. Η διάκριση των διαφόρων ειδών μπορεί να γίνει μόνο με βάση το βαθμό καθαρότητας που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με την προέλευση τους από τη θείκη πηγή.

Ό,τι πηγάζει από μία άδολη αγάπη για τον Θεό και το συνάνθρωπο, ό,τι διδάσκει και πραγματώνει την αγάπη, προέρχεται από τις ουράνιες σφαίρες, είναι αληθινό, καλό και θείο. «Πάσα γραφή, που είναι εμπνευσμένη από τον Θεό, είναι ωφέλιμη για τη διδασκαλία της Αλήθειας και τη διόρθωση των λαθών» (Τιμ. Β' 3,16). Αντίθετα, ό,τι προέρχεται από μία αγάπη που κρύβει εγωιστικά, υπολογιστικά

κίνητρα, ό,τι υποθάλλπει, προβάλλει ή προκαλεί μία τέτοια ιδιοτελή αγάπη, είναι ψεύτικο, βλαβερό και αντίθεο. Ο ίδιος ο Ιησούς το διατύπωσε πεντακάθαρα με τα παρακάτω λόγια: «Εκείνος που μιλάει από μόνος του (δηλαδή από την ανθρώπινη φύση του), επιδιώκει τον έπαινο των άλλων για τον εαυτό του. Όποιος όμως επιδιώκει τον έπαινο εκείνου που τον έστειλε, αυτός είναι αξιόπιστος και δεν υπάρχει τίποτα ψεύτικο σ' αυτόν» (Ιω. 7,18). Με άλλα λόγια, η προφητεία είναι ψεύτικη όταν η προσωπικότητα ή τα μηνύματα του προφήτη προδίδουν έναν άνθρωπο ματαιόδοξο και εγωιστή. Αντίθετα, είναι αυθεντική όταν επιδιώκει και διατρανώνει τη δόξα του Θεού.

Ανάμεσα στις διάφορες μορφές αποκάλυψης με τις οποίες επικοινωνεί ο Θεός με τους ανθρώπους, όπως είναι παραδείγματος χάρη τα όνειρα, τα οράματα, η εμπνευσμένη σκέψη, ο γνωστός ως «εσωτερικός Λόγος» προσφέρει το μεγαλύτερο βαθμό καθαρότητας και πιστότητας.

Ως «εσωτερικός Λόγος» εννοείται εκείνη η μυστικιστική διαδικασία όπου το Θείο μιλά μέσα στον άνθρωπο. Μαρτυρίες γι' αυτό το μυστικιστικό βίωμα υπάρχουν στους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης και στα κείμενα της Καινής Διαθήκης, τα οποία είναι καρπός της έκχυσης του Πνεύματος πάνω από τους μαθητές του Χριστού. Τη ζωντανή επικοινωνία με τον Θεό όμως την έχουν βιώσει επίσης όλοι οι μεγάλοι μυστικιστές, αλλά και αμέτρητοι αφανείς που δεν καταγράφηκαν σε κανένα βιβλίο.

Ο διάλογος που διεξάγει ο Θεός με τον άνθρωπο αντικατοπτρίζει ένα μυστήριο της δημιουργίας, δεδομένου ότι η Θεία Μονάδα δημιούργησε ένα συνομιλητή για να τον αγαπήσει και αυτός με τη σειρά του να Του ανταποδώσει την αγάπη Του. Γιατί «η ουσία της αγάπης δεν είναι να αγαπά κάποιος τον εαυτό του, αλλά να αγαπά τους άλλους και έτσι να τον συνδέει η αγάπη μαζί τους». Συνεπώς «στην αγάπη, το "δικό μου" γίνεται μέρος του άλλου» (Εμ. Σβέντενμποργκ, Σουηδός επιστήμονας και θεοσοφιστής του 17ου αιώνα), η αγάπη θέλει διαρκώς να χαρίζει από την πληθώρα της και επειδή «η Θεότητα είναι η ίδια η αιώνια Αγάπη» (Ιάκ. Λόρμπερ), αιωνίως επικοινωνεί και αποκαλύπτεται. Η αποκάλυψη μέσω του Λόγου στέκεται υψηλότερα από την αποκάλυψη μέσω της Φύσης, αφού με τον άνθρωπο ο μονόλογος του Δημιουργού μεταβάλλεται σε διάλογο. «Με τον άνθρωπο αρχίζει η συνομιλία της Φύσης με τον Θεό» (Βολφ. φον Γκαίτε).

Για να συνομιλήσει ο άνθρωπος με τον Κτίστη του, πρέπει να καταδυθεί μέσα στην καρδιά του: «Όταν εισχωρήσεις στο εσωτερικό σου, εισχωρείς μέσα στον Θεό, γιατί Αυτός κατοικεί μέσα σου!» λέει ο Αυγουστίνος. Όλοι όσοι γνώρισαν την αλήθεια Του και τη μέθεξη με την αγάπη Του ήταν αυτοί που αναζητούσαν το διάλογο μαζί Του. Ένας από αυτούς, ο Γερμανός μυστικιστής Γιόχαν Αρντ, γράφει για το άφατο και το ανέκφραστο αυτής της εμπειρίας: «Ό,τι και αν πω σχετικά, δεν είναι παρά μία αμυδρή σκιά, γιατί το θησαυρό που νιώθω μέσα στην

ψυχή μου δεν μπορώ να τον εκφράσω- και αυτός ο θησαυρός είναι η φωνή και η ομιλία του αιώνιου Λόγου μέσα στην ψυχή που αγαπά με θείο έρωτα».

Ωστόσο, η εσωτερική συνδιάλεξη μεταξύ Θεού και ψυχής δεν γίνεται μόνο με τα λόγια. «Ο Θεός αφυπνίζεται με πολλούς τρόπους μέσα στην ψυχή» λέει ο Ισπανός μυστικιστής και άγιος της Καθολικής Εκκλησίας, Ιωάννης του Σταυρού.

Συνεπώς οι πνευματικές αισθήσεις του ανθρώπου επικοινωνούν καθεμία διαφορετικά με την αιώνια Αγάπη. Έτσι η «ακοή» είναι η εσωτερική στάση όπου η ψυχή με ιερή προσήλωση συλλαμβάνει τον Θεό κατά την αποκάλυψή Του στο πνευματικό της κέντρο, στον πνευματικό σπινθήρα που της έχει εμφυτεύσει. Βέβαια, η αποκάλυψη αυτή είναι κλιμακωτή και προσαρμοσμένη στο εκάστοτε επίπεδο ωριμότητας του ανθρώπου. Μόνο όταν ο άνθρωπος διαρρήξει το εγώ του και περάσει ως πνευματικά αναγεννημένος στην καρδιά της Θεότητας γίνεται ικανός να συμμετάσχει στην πληρότητα της αποκάλυψης Της.

Επομένως, αντίστοιχα με το βαθμό ωριμότητας και τις ανάγκες του καθενός ποικίλλουν οι εκφάνσεις του εσωτερικού Λόγου. Έτσι υπάρχουν καθαρά προσωπικές αποκαλύψεις που αφορούν τη συγκεκριμένη περίπτωση ενός συγκεκριμένου προσώπου και φανερώνουν την αλήθεια ως το βαθμό που μπορεί να τη συλλάβει ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος. Οι μεγάλες αποκαλύψεις που αφορούν όλη την ανθρωπότητα - όπως αυτές που έλαβαν οι προφύτες πριν και μετά τον Χριστό, σε νεότερη εποχή σε εξαιρετικά μεγάλη έκταση ο Ιάκωβος Λόρμπερ και η Μπέρτα Ντούντε - δίνονται πάντοτε σε μεμονωμένα θεόπνευστα άτομα που έχουν κληθεί στη γη ειδικά γι' αυτό το σκοπό. Στην περίπτωση αυτή πρόκειται για ιδιαίτερα ισχυρά πνεύματα που προετοιμάζονται από αιωνιότητες για την ενσάρκωση τους στη γη, προκειμένου να είναι ικανά σκεύη που θα αντέξουν την υπέρμετρη ακτινοβολία του θείου Λόγου.

Αναμφισβήτητα όμως υπάρχουν και αυτοχαρακτηριζόμενες «θεικές αποκαλύψεις» που στην πραγματικότητα πηγή τους δεν είναι ο Χριστός, Για το πώς μπορεί να γίνει η διάκριση μεταξύ αυθεντικών θεικών αποκαλύψεων και μη αυθεντικών, στην προφήτη της σύγχρονης εποχής, Μπέρτα Ντούντε (1891 -1965), λέγονται τα εξής:

«Η πληθώρα των "θεικών αποκαλύψεων" που κατακλύζουν τους ανθρώπους είναι άλλο ένα σημάδι σατανικής δράσης, καθώς αυτός προσπαθεί να αποδυναμώσει τον αγνό Λόγο Μου χρησιμοποιώντας όχι μόνο παρόμοιο τρόπο μετάδοσης αλλά ακόμη και τα δικά Μου λόγια, με σκοπό να φέρει σε σύγχυση τους ανθρώπους. Γι' αυτό η ευαγγελική ρήση "θα χαρίσω το Πνεύμα Μου σε κάθε άνθρωπο" δεν πρέπει να εννοηθεί έτσι που ο καθένας να νομίζει ότι ακούει τη φωνή Μου. Αλλά αυτό που σημαίνει είναι ότι απλά κατευθύνω σύμφωνα με την αλήθεια τις σκέψεις εκείνων που έχουν την επιθυμία να τη διδαχθούν. Και επίσης το ότι όπου είναι συγκεντρωμένοι δύο ή τρεις μαζί

βρίσκομαι και Εγώ ανάμεσα τους σημαίνει ότι εάν είμαι το περιεχόμενο των συζητήσεων τους τότε τους εμπνέω Εγώ με το Πνεύμα Μου.

Βέβαια, ο καθένας μπορεί να Με ακούσει εσωτερικά να τον συμβουλευώ, εάν Μου ζητήσει να τον καθοδηγήσω στο σωστό δρόμο. Ομοίως η ενέργεια του Πνεύματος Μου είναι εμφανής στον κάθε άνθρωπο που διδάσκει εμπνεόμενος από την αγάπη του για Μένα τον περίγυρο του και παρακινεί και τους άλλους ανθρώπους να αγαπούν αληθινά. Μιλώ δηλαδή Εγώ μέσα από αυτόν τον άνθρωπο, αλλά αυτό γίνεται πάντοτε με τον τρόπο που συνηθίζει να μιλά ο ίδιος και επομένως στην περίπτωση αυτή δεν πρόκειται για το άκουσμα του "εσωτερικού Λόγου"...

Γιατί ο "εσωτερικός Λόγος" ξεχωρίζει από το γεγονός ότι τον δίνω συνοδεύοντας τον ταυτόχρονα από ένα τέτοιο ισχυρό φως που διαλύει το σκοτάδι και δίνει τη σωστή διαφώτιση για όλα τα ερωτήματα που θέτουν όσοι βρίσκονται σε πνευματική αναζήτηση, δεδομένου ότι η αποστολή τέτοιων ανθρώπων είναι να λάβουν το φως για να το μεταδώσουν. Γι' αυτό, όπως έχω υποσχεθεί, σε κάθε αιώνα στέλνω κατά τη σοφή Μου κρίση, τέτοιους φορείς του Φωτός τους οποίους κατατοπίζω κάθε φορά σχετικά με τον πραγματικό σκοπό της επίγειας ζωής και τον προορισμό του ανθρώπου, για την αιτία της ενσάρκωσης του και τον απώτατο στόχο του. Με άλλα λόγια, τους μυώ σε όλη εκείνη τη γνώση την οποία έχει χάσει η ανθρωπότητα ως συνέπεια της αυξανόμενης αθεΐας και της απομάκρυνσης της από Μένα.

Επομένως, δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν φορείς του Φωτός με την αληθινή έννοια του όρου, όμως δεν εμφανίζονται τόσο συχνά και γι' αυτό είχα υποσχεθεί σε "κάθε αιώνα" μία τέτοια εμφάνιση. Από αυτό και μόνο συνεπάγεται ότι τέτοιοι δέκτες του Λόγου είναι μεμονωμένοι και μπορεί να τους αναγνωρίσει κανείς απόλυτη αξιοπιστία. Αλλά και όποιος συνδέεται ολόψυχα μαζί Μου και, παραμένοντας μέσα σε αυτή τη σύνδεση, περιμένει να ακούσει το Λόγο Μου, θα μπορέσει επίσης να Με ακούσει, αφού σας το έχω υποσχεθεί ότι είμαι δίπλα και μέσα στον καθένα που με την προσευχή του επικοινωνεί μαζί Μου.

Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάτε σεις οι άνθρωποι ότι και ο αντίπαλος μπορεί, να εκφραστεί κατά παρόμοιο τρόπο, όταν οι σκέψεις σας περιπλανώνται και εισχωρούν στην περιοχή του. Και τότε αυτός σας παραπλανά φορώντας το προσωπείο της ευσέβειας από τη στιγμή που του επιτρέπετε να ασκήσει επιρροή επάνω σας. Πρέπει λοιπόν να δώσετε μεγάλη προσοχή για να προφυλαχθείτε από αυτόν τον κίνδυνο και γι' αυτό το λόγο να αποσύρεστε "στην ησυχία του δωματίου σας" όταν θέλετε να Με ακούσετε- ούτε επιτρέπεται να πιστεύετε ότι μιλώ στους ανθρώπους απευθείας μέσα από το δικό σας στόμα, παρά θα τους μιλάτε με το συνηθισμένο σας τρόπο, ακόμη και όταν σας εμπνέω Εγώ τι να πείτε. Μπορώ, βέβαια, τότε να καθοδηγήσω τις σκέψεις σας ώστε να πείτε αυτό που *πρέπει*, εντούτοις δεν παύετε να είσαστε σεις οι ίδιοι που εκφράζεστε με το συνηθισμένο προσωπικό σας τρόπο ομιλίας.

Θα πρέπει να τα ξεχωρίσετε σαφώς αυτά τα δύο πράγματα: ότι ναι μεν μπορείτε να μιλάτε σύμφωνα με το πνεύμα Μου και οι σκέψεις σας να καθοδηγούνται από Μένα, αλλά ποτέ δεν θα Με ακούσετε τόσο άμεσα που να μπορείτε να πείτε ότι *μιλώ Εγώ ο Ίδιος μέσα από το δικό σας στόμα*. Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης οι ρήσεις: "όπου είναι συγκεντρωμένοι δύο ή τρεις μαζί στο Όνομα Μου" ή "θα σας βάλω τα λόγια στο στόμα" σημαίνουν απλά ότι εκφράζεστε σύμφωνα με τη βούληση Μου.

Μόνο αυτά που καταγράφουν ορισμένοι επιλεγμένοι άνθρωποι που τα έχουν συλλάβει μέσα σε απόλυτη σιγή στα βάθη της καρδιάς τους, δικαιούνται να παρουσιαστούν ως Λόγος που εκπορεύεται απευθείας από Μένα.

Σε εκείνες, όμως, τις θρησκευτικές κοινότητες όπου υποτίθεται ότι μιλώ Εγώ ο Ίδιος μέσω κάποιων ανθρώπων, ώστε να πιστεύουν ότι ακούν Εμένα τον Ίδιο, επειδή δεν μιλούν με το συνηθισμένο τους τρόπο, εκεί δεν είμαι Εγώ που μιλώ, έστω και αν θέλουν να ισχυρίζονται ότι είναι αποκάλυψη του Ιησού.

Διότι το χάρισμα του εσωτερικού Λόγου είναι τόσο σπάνιο και απαιτεί ένα τόσο υψηλό βαθμό ωριμότητας που είναι σχεδόν αδύνατο να βρεθεί κατάλληλο σκεύος για να τον δεχτεί. Αλλά και αυτοί ακόμη που συλλαμβάνουν εσωτερικά το Λόγο Μου, τον ακούν μόνο λίγες φορές, όταν υπάρχει μία μεγάλη ανάγκη ή επίκειται μεγάλος κίνδυνος ή επίσης όταν αγκαλιάζω έναν άνθρωπο με την υπέρογκη αγάπη Μου... Μα και τότε δεν είναι παρά λίγες στιγμές όπου ο άνθρωπος αυτός μπορεί να πει ότι Με άκουσε με ευκρίνεια.

Αλλά η φράση "θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα Μου σε κάθε άνθρωπο, ώστε οι γιοι και οι θυγατέρες σας θα προφητεύουν και οι νέοι θα βλέπουν οράματα...", τις περισσότερες φορές ερμηνεύεται ως ευσεβής πόθος κατά το δοκούν, ώστε νομίζει ο καθένας ότι ακούει το Λόγο του Πατέρα. Ο Λόγος, όμως, μόνο μέσα σε άκρα σιγή μπορεί να γίνει αντιληπτός: επίσης ένα άλλο πιθανό γνώρισμα του είναι ότι μπορεί για το δέκτη του να σημαίνει ότι οφείλει να ενημερώσει τους συνανθρώπους του για την κρίση που έρχεται... Γιατί είναι η εποχή του τέλους και γι' αυτό στέλνω τους προφήτες Μου, για να μιλήσουν σύμφωνα με τη θέληση Μου. όπως το είχα υποσχεθεί...

Αμήν».

Όπως ο Λόγος του Θεού που απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο άνθρωπο του φανερώνει τη δύναμη Του τόσο όσο μπορεί να την αντέξει, έτσι και οι μεγάλες αποκαλύψεις του Αγίου Πνεύματος Του περιέχουν πληρότητα δύναμης που ισχύει για αιώνες αιώνων και για όλα τα πλάσματα Του, έστω και αν αυτά δεν τις συλλαμβάνουν συνειδητά. Από αυτή τη δύναμη ζωής του Αγίου Πνεύματος που εκφράζεται στο Λόγο οικοδομείται η νέα λυτρωμένη Δημιουργία, το πνευματικό σώμα του Χριστού. Αυτό το σώμα, η πνευματική εκκλησία,

είναι ένας οργανισμός που μεγαλώνει αέναα και αποκαλύπτει αέναα τον πλούτο και την τελειότητα του Πατέρα.

Περιληπτική διδασκαλία περί του θείου εσωτερικού Λόγου

Ο μυστικός *Ιωάννης Τένχαρτ* (έτος γέννησης 1661) αποτελεί μία ιδιαίτερη μαρτυρία της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος μέσα στον πνευματικό άνθρωπο. Καθώς ήταν λάτρης των μυστικιστών του μεσαίωνα, γνώριζε τη σημασία που έχει η εσωτερική προσευχή ως συνομιλία της καρδιάς με τον Θεό και την ασκούσε με επιμέλεια. Έτσι μπόρεσε να βιώσει και ο ίδιος με ιδιαίτερο τρόπο την επικοινωνία του προσευχόμενου με τον επουράνιο Πατέρα του. Από το 43ο έτος της ηλικίας του ο Κύριος του μιλούσε σχεδόν καθημερινά μέσω της εσωτερικής φωνής. Με βάση αυτή τη ζωντανή βίωση του Θεού ο Τένχαρτ έγραψε μία «Περιληπτική διδασκαλία περί του θείου εσωτερικού Λόγου» με την ευχή «να ανατείλλει και σε πολλούς άλλους ο αιώνιος πρωινός αστέρας Ιησούς Χριστός προς δόξα του Θεού και προς αιώνια αγαλλίαση της ψυχής τους». Για να αποδώσει καλύτερα τα νοήματα αυτά ο Τένχαρτ επέλεξε τη διδακτική μορφή του διαλόγου μεταξύ μαθητή και διδασκάλου, όπως ήταν η συνήθεια σε παλαιότερες εποχές.

«Τον καιρό αυτό ακούγονται πολλά για τον εσωτερικό Λόγο του Θεού. Υπάρχει επομένως εκτός από την Αγία Γραφή ή τη Βίβλο και άλλος, πιο άμεσος Λόγος του Θεού;

Βέβαια, εκτός από την Αγία Γραφή υπάρχει ένας άλλος αμεσότερος Λόγος του Θεού, ο επονομαζόμενος "*εσωτερικός Λόγος*".

Αλλά ο Παύλος γράφει στους Γαλάτες 1,8: "Ακόμη κι αν εμείς ή ακόμη κι ένας άγγελος από τον ουρανό σας κηρύξει ευαγγέλιο διαφορετικό από το ευαγγέλιο που σας κηρύξαμε, να είναι ανάθεμα!" Πώς, λοιπόν, εξηγείται αυτό;

Ο Παύλος εννοεί άλλες, αντίθετες διδασκαλίες που από εκείνον τον καιρό κίολας προσπαθούσαν να εισαγάγουν οι ψευδοαπόστολοι. Αντίθετα, ο εσωτερικός Λόγος για τον οποίο μιλάμε δεν είναι διαφορετικός ως προς το νόημα και την κατανόηση του, αλλά μόνο ως προς το ύφος και τη μορφή της αποκάλυψης.

Είναι, λοιπόν, αυτός ο εσωτερικός Λόγος επίσης θεμελιωμένος στη Βίβλο;

Ναι, αρκετά, τόσο στην ίδια την Αγία Γραφή, όσο και στην εμπειρία. Γιατί ολόκληρη η Αγία Γραφή (στα ουσιώδη σημεία της) έχει προέλθει από τον ίδιο τον εσωτερικό Λόγο, κι ουσιαστικά δεν είναι τίποτα άλλο από έκφραση του εσωτερικού Λόγου του Θεού. Ό,τι δηλαδή ειπώθηκε εσωτερικά από το ζωντανό Λόγο στους προφήτες, τους Ευαγγελιστές και τους Αποστόλους, εκείνοι το κήρυξαν εξωτερικά και το κατέγραψαν, απ' αυτά δε προέκυψε η Βίβλος ως βιβλίο. Αυτό μπορεί να σου το διδάξει και η γνωστή φράση του Πέτρου: "Υπό Πνεύματος Αγίου φερόμενοι, ελάλησαν άγιοι Θεού άνθρωποι". (Πετρ.

Β' 1, 19-21, Τιμ. Β' 3,16). ("Εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα, μίλησαν από μέρους του Θεού άγιοι άνθρωποι".)

Διέθεταν λοιπόν οι προφήτες και άλλοι πιστοί άνθρωποι ήδη στην Παλαιά Διαθήκη αυτόν τον εσωτερικό Λόγο;

Ναι, όλοι οι άνθρωποι του Θεού, από τον Αδάμ μέχρι τον Χριστό, τον είχαν μέσα τους, όπως φαίνεται από τη φράση του Πέτρου που μνημονεύθηκε, αλλά και από αυτό που γράφει ο Πέτρος στην πρώτη επιστολή 1,10: "Αυτήν τη σωτηρία αναζήτησαν και ερεύνησαν οι προφήτες που προφήτεψαν για τη χάρη που λάβατε, ερευνώντας ποιος και πώς θα ήταν ο καιρός για τον οποίο μιλούσε το Πνεύμα του Χριστού που ήταν μέσα τους".

Μπορούμε να το αποδείξουμε και από την Παλαιά Διαθήκη;

Ναι, γιατί έτσι όμορφα μίλησε ο Δαβίδ στους Ψαλμούς Ισραήλ: *"Πνεύμα Κυρίου ελάλησε δι' εμού, και ο λόγος Αυτού ήλθεν επί της γλώσσης μου "* (Β' Σαμ. 23,1-3). Βλέπε επίσης και τα ακόλουθα χωρία: Μωυσής Δ'12,6-8. Α' Σαμ. 3,1,7,21. Νεεμίας 9,30. Ιώβ 42,5. Έσδρας 5,1. Αμώς 3,7-8.

Από τα χωρία αυτά, όμως δεν φαίνεται ότι μόνον οι προφήτες ως έκτακτοι αγγελιαφόροι του Θεού κατείχαν αυτόν τον εσωτερικό Λόγο;

Μολοντί οι προφήτες ως έκτακτοι αγγελιαφόροι του Θεού είχαν, φυσικά, μεγαλύτερη πρόσβαση προς τον Θεό έχοντας γι' αυτό τον εσωτερικό Λόγο σε μεγαλύτερο βαθμό, ωστόσο δεν έλειπε και από άλλους πιστούς ανθρώπους, κάνοντας τους κατά κάποιον τρόπο επίσης προφήτες και φίλους του Θεού. (Σοφ. 7,27. Μωυσής Ε'8,3 και 30,11-14. Ρωμ. 10,6-8).

Διατηρήθηκε όμως ο εσωτερικός αυτός Λόγος στην Καινή Διαθήκη;

Τότε είναι που φάνηκε περισσότερο ο εσωτερικός Λόγος στους άγιους ανθρώπους, αφού ο Λόγος είχε γίνει ο ίδιος άνθρωπος. (Ιωάν. 1,14. Λουκ. 17,20. Κολ. 1,25 Κορ. Α' 2,7-8).

Μήπως, όμως, σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων Β' κ.λπ., εμφανίστηκε τόσο έντονα μόνο στην αρχή της Καινής Διαθήκης, στους Αποστόλους και στους αποστολικούς μάρτυρες του Ιησού Χριστού;

Όχι μόνο σ' αυτούς, αλλά και σε όλους τους αληθινούς και σωστούς χριστιανούς από τότε μέχρι σήμερα! Αν και βέβαια, ανάλογα με τις ικανότητες και την καταλληλότητα του καθενός.

Από πού μπορούμε να το αποδείξουμε αυτό;

Τόσο από τα χωρία Ιωάν. 14,21. 14,26. 6,45, Α' Ιωάν. 2,20,27. Εβρ. 8,10—11. Ιωήλ 2,28-29 κ.λπ., όσο και -ιδιαίτερα- από τα έγκυρα παραδείγματα της διαπιστωμένης εκκλησιαστικής ιστορίας των καιρών της Καινής Διαθήκης, σύμφωνα με τα οποία πάντοτε υπήρχαν άνθρωποι που οι αληθινοί χριστιανοί τους τιμούσαν, επειδή αποδεδειγμένα κατείχαν τον εσωτερικό Λόγο, ενώ όσοι δεν ήταν γνήσιοι χριστιανοί, με διάφορα προσχήματα και χαρακτηρισμούς τους απέρριπταν και τους καταδίωκαν ως αιρετικούς.

Άραγε υπάρχουν σήμερα ακόμη τέτοιοι άνθρωποι που κατέχουν στ' αλήθεια τον εσωτερικό Λόγο κι ακούν τον Θεό να μιλάει μέσα τους;

Και βέβαια, αναγνωρίζονται δε εύκολα από το ότι καταδιώκονται.¹ Αν και μπορεί να υπάρχουν κάποιοι με αυτό το χάρισμα που παραμένουν κρυφοί ... (Ψαλμ. 31,20-21).

Έχει τόσο μεγάλη σημασία τελικά ο εσωτερικός Λόγος;

Βεβαίως, και μάλιστα μεγαλύτερη από ό,τι ο ουρανός και η γη μαζί. (Ψαλμός 73, 25.26. Κατά Λουκά 21,33). Έχει τόση σημασία όση έχει ο Ιησούς Χριστός και το Άγιο Του Πνεύμα εντός μας, χωρίς το οποίο δεν μπορούμε να γίνουμε μακάριοι. (Προς Κορινθίους Β' 13,5. Προς Ρωμαίους 8,9).

Τι είναι στην ουσία ο εσωτερικός Λόγος;

Δεν είναι άλλο από μία άμεση φιλική ομιλία του Θεού εν Ιησού Χριστώ (που γίνεται μέσω του Αγίου Πνεύματος) με τα παιδιά Του και όλους τους αληθινά πιστούς- η ομιλία αυτή γίνεται μέσω του Αγίου Πνεύματος στο εσώτατο βάθος της ψυχής τους με σκοπό την καθημερινή τους διδασκαλία και την αιώνια σωτηρία τους. (Σοφία 7,21-28).

Σύμφωνα με αυτά που αναφέρεις, αποδεικνύεται ότι *όλοι οι άνθρωποι* έχουν εμφυτευμένο μέσα τους τον εσωτερικό Λόγο;

Ο εσωτερικός Λόγος είναι βέβαια μέσα σε όλους τους ανθρώπους, αλλά όχι με τον ίδιο τρόπο- αλλιώς είναι σε αυτούς που δεν πιστεύουν, αλλιώς σε αυτούς που βρίσκονται στο δρόμο της επιστροφής προς τον Θεό και αλλιώς σε αυτούς που έχουν ήδη επιστρέψει κοντά Του και έχουν υπάκουη καρδιά.

Πώς είναι δηλαδή σε αυτούς που δεν πιστεύουν;

Είναι σαν ένας κριτής των σκέψεων και των προθέσεων που κρύβουν στην καρδιά τους- ο κριτής αυτός βρίσκεται μέσα στη συνείδηση τους και ως εκ τούτου ο καθένας είναι αναγκασμένος να τον ακούσει, με τη θέληση του ή όχι. Στην ουσία δεν είναι άλλο από την κριτική φωνή του Θεού που ακούγεται στην ψυχή, πράγμα που αναφέρεται στα εξής βιβλικά σημεία: Προς Ρωμαίους Β'13-16. Προς Εβραίους 4,12-13. Σοφία 4,20. Μωυσή Α' 6,3. Σοφία 12, 1-2.

Συνεπώς, πρέπει κανείς να υπακούει σε όλα τη φωνή του Θεού στη συνείδηση του;

Ασφαλώς, σε όλα, με τη βοήθεια της θείας χάρης, άμα θέλει να ακούει τη φιλική φωνή Του μέσα του πιο έντονα στο μέλλον.

Οι ψυχές που έχουν μεταστραφεί ήδη και υπακούν τον Θεό, πώς ακούν τον εσωτερικό Λόγο;

Τον ακούν σαν τη φιλική φωνή του Πατέρα ή σαν την οικεία φωνή του Νυμφίου: Κατά Ιωάννη 3,29, σαν μία ειρηνική φωνή γεμάτη πνεύμα, ζωή, αγάπη, χάρη, γλυκύτητα και μακαριότητα. (Κατά Ιωάννη 6,63. Επίσης, κατά Ματθαίο 9,2. 22. Κατά Ιωάννη 4,5-26, Κεφ. 14,15-16. Κεφ. 20,11-29, Κεφ. 21,4-19. Αποκάλυψη 2 και 3). Μία τέτοια ομιλία είναι που βλέπει και ακούει η ψυχή εσωτερικά.

Πώς φανερώνεται ο εσωτερικός Λόγος στην καρδιά των α-

ληθινών παιδιών του Θεού;

Αυτό η χάρη του Θεού μάς κάνει να το βιώνουμε πιο καλά απ' ό,τι μπορούμε να το εκφράσουμε. Για να το πούμε όμως με δύο λόγια, πρόκειται περίπου για ό,τι αναφέρεται στα εξής χωρία: Β' Κορ. 4,6. Βασ. 19,9-13. Πράξεις Αποστ. 2,1-2.

Ο τρόπος που φανερώνεται ο εσωτερικός Λόγος είναι ίδιος σε όλα τα παιδιά του Θεού;

Όχι, αλλά στον ένα φανερώνεται σαν σιγανό και ήπιο ψιθύρισμα ή απαλό σκίρτημα που περνά σε όλο το σώμα και την ψυχή, ενώ στον άλλο με ένα λόγο που είναι αντιληπτός, δυνατός και ευκρινής, αλλά, λόγω της υψής και της προέλευσης του, δεν εκφράζεται με λόγια. (Β' Κορ. 12,1-4. Αποκάλ. 1,1-10). Μάλιστα και στο ίδιο πρόσωπο μπορεί να φανερωθεί τη μια φορά έτσι και την άλλη αλλιώς, ανάλογα με το κατά πόσο το άτομο είναι ικανό και έχει ανάγκη τη θεία επιρροή ή ομιλία. (Γαλ. 1,12,16).

Μπορεί κανείς ν' ακούει έναν τέτοιο Λόγο κάθε στιγμή και όσο συχνά το επιθυμεί;

Όσον αφορά την αντιληπτή φωνή, δεν την ακούει κανείς διαρκώς. Την ακούει μάλιστα τόσο λιγότερο όσο περισσότερο το επιθυμεί από πνευματικό εγωισμό και για διάφορα μικροπράγματα. Περισσότερο την ακούει κανείς για σημαντικά θέματα και μεγάλες δυστυχίες του σώματος και -κυρίως- της ψυχής. Συνήθως μάλιστα σε τέτοιες περιστάσεις εμφανίζεται για πρώτη φορά στις καλοπροαίρετες καρδιές, διαβεβαιώνοντας τες για την αληθινή και εσώτατη παρουσία του Θεού και Πατέρα τους για την αιώνια τελείωση και παρηγοριά τους. Δεν μπορούμε, βέβαια, να αρνηθούμε το εξής: όσο πιο πιστά ακολουθεί η ψυχή τις απαιτήσεις και τις νουθεσίες αυτού του εσωτερικού Λόγου κι όσο περισσότερο πλησιάζει τον Θεό μέσα στον Ιησού και επιδιώκει την άγια ακολουθία του τόσο περισσότερο και συχνότερα θα έχει τη χάρη ν' ακούει το Λόγο μέσα της. (Ιωάν. 14,15-23).

Μπορεί κανείς να ακούσει ή να συλλάβει τον εσωτερικό Λόγο και τη νύχτα;

Ναι, και μάλιστα ακόμη περισσότερο τότε. (Σοφία 18, 14-16). Βέβαια μας προσφέρει ανά πάσα στιγμή τη δυνατότητα να τον ακούσουμε και να μας διδάξει, ώστε να επιτύχουμε την τελείωση μας-ωστόσο εκφράζεται κατά προτίμηση όταν όλες οι αισθήσεις σιωπούν, οπότε στραμμένες προς τα ένδον μέσα στη σιγή στρέφουν απερίσπαστη όλη την προσοχή τους προς τα μύχια της ψυχής. Όπως διδάσκει η πείρα, αυτό συμβαίνει πολύ ευκολότερα μέσα στη σιγαλιά και την απομόνωση της νύχτας, παρά την ημέρα όπου τα πάντα είναι ανοιχτά προς τα έξω και περισπούν τις αισθήσεις. Για τον ίδιο λόγο επίσης ένα μοναχικό, απομονωμένο μέρος συμβάλλει πολύ στο σκοπό αυτό, ιδίως μάλιστα όταν κάποιος είναι ακόμη αρχάριος.

Επομένως, ακόμη καλύτερα γίνεται μέσα στον ύπνο;

Πράγματι, αυτό συμβαίνει με εκείνους που αφιερώνουν εν αληθεία τον ύπνο τους στον Κύριο και κρατούν την καρδιά τους

άγρυπνη γι' Αυτόν ακόμη και όταν κοιμούνται. Οπωσδήποτε όμως θα πρέπει παράλληλα να υπάρχει η μεγαλύτερη δυνατή επαγρύπνηση και ενδόμυχη προσοχή. (Ιώβ 33,15-30).

Πώς μπορεί όμως να είναι κάποιος απόλυτα βέβαιος ότι είναι αληθινά ο Λόγος του ζωντανού Θεού που ακούει;

Όσο βέβαιοι ήταν οι προφήτες και οι απόστολοι για το Λόγο του Θεού μέσα τους, όσο βέβαιος είναι και δικαιούται να είναι κάποιος γι' αυτά που του υπαγορεύει η φωνή της συνείδησής του ή ακόμη όσο βέβαιο είναι ένα παιδί του Θεού ότι η προσευχή του εισακούγεται και ότι ο Χριστός κατοικεί μέσα του, καθότι το ίδιο το Άγιο Πνεύμα πιστοποιεί με τη μαρτυρία του ότι έχει αποκτήσει την πατρότητα του Θεού, εξίσου ακλόνητα βέβαιος μπορεί να είναι κάποιος ότι είναι ο Λόγος που ακούγεται μέσα του. Διότι ο Λόγος πείθει με τη μαρτυρία του και αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία την αλήθεια του μέσα στην καρδιά εκείνου που τον ακούει, ενάντια σε κάθε επιχείρημα ή αντίρρηση που προβάλλει η λογική και τα ψευδή, κακά πνεύματα- έτσι μπορεί να πει ησυχασμένος και χαρούμενος, όπως ο Παύλος: "Ξέρω σε ποιον πιστεύω", (Προς Τιμόθεο Β' 1,12).

Πώς μπορεί, λοιπόν, να ακούσει κάποιος αυτόν τον εσωτερικό Λόγο, με άλλα λόγια τι πρέπει να κάνει ώστε να τον αφουγκραστεί μέσα του αληθινά;

Η καλύτερη και καταλληλότερη προετοιμασία είναι καταρχάς να υπακούς πιστά και ευσυνείδητα την ίδια σου τη συνείδηση με την οποία σου μιλάει ο Θεός, σε οτιδήποτε σου υπαγορεύει να κάνεις ή να μην κάνεις. (Λουκάς 16, 10-12). Επιπλέον, αυτό που χρειάζεται είναι:

1. Υπέρβαση του εγώ και της αγάπης για τα γήινα πράγματα. (Λουκάς 14,33).
2. Αγνότητα και μέτρο σε όλα τα πράγματα. (Σοφία 1, 4-7. Λουκάς 21,34. Προς Ρωμαίους 13, 11-14).
3. Ενεργητικότητα και επαγρύπνηση, ώστε να πράττεις το σωστό. (Ψαλμός 57, 8-9. Λουκάς 12, 35-36).
4. Να περιμένεις ακλόνητος την ώρα που θα θελήσει ο Θεός να σου αποκαλυφθεί. (Ψαλμοί 25,5,27,14. Ησαΐας 40,31. Ιάκωβος 5, 7-8).
5. Οπωσδήποτε πάνω από όλα σοβαρή και αδιάκοπη εσωτερική προσευχή που πρέπει να γίνεται όχι τόσο με πολλά λόγια όσο με μία ακατάσβεστη, βουβή και γαλήνια επιθυμία, πείνα και δίψα για να σου δοθεί αυτή η χάρη. (Σοφία 9. Σειράχ 51,18. Λουκάς 11, 9-13).

Ποια *εξωτερική στάση* πρέπει να πάρει τότε το σώμα;

Στην αρχή, ανάλογα με το τι βρίσκει ο καθένας ότι τον βοηθάει, να αυτοσυγκεντρωθεί καινά ησυχάσουν οι αισθήσεις του, είναι καλό να μείνει καθιστός (Μωυσή Ε' 33,3. Λουκάς 10,39) ή γονατιστός (Μωυσή Δ' 24,4. Ψαλμός 95,6) ή ξαπλωμένος (Ψαλμοί 63,7-139,3) αλλά πάντα βέβαια σε απομόνωση. Φυσικά πρέπει παράλληλα να παλέψει ενάντια στην υπνηλία και τις άσχετες εικόνες ή σκέψεις που τον πολιορκούν.

(Σειράχ 23,2-4. Έζρας 14,14).

Πώς πρέπει να κατευθύνει τότε κανείς τις *εσωτερικές αισθήσεις και τις σκέψεις του;*

Μήπως είναι καλό να συνδέει τις αναδυόμενες παραστάσεις με τον Θεό και τα θεϊκά πράγματα και ως εκ τούτου να λειτουργεί πιο πολύ με το κεφάλι παρά την καρδιά του;

Ασφαλώς τέτοιες παραστάσεις μπορεί να είναι χρήσιμες για να προετοιμαστεί και ως ένα βαθμό για μία βαθύτερη κατάδυση στο εσωτερικό του. (Σειράχ 6,37). Εννοείται όμως ότι όσο πιο κοντά θέλει να φτάσει στο να ακούσει το Λόγο εσωτερικά τόσο περισσότερο πρέπει να χαλιναγωγήσει τις εσωτερικές του αισθήσεις (προς Κορινθίους Β' 10,7. προς Φιλιππησίους 4,7) και να βυθιστεί με ταπεινοσύνη και εσωτερική υποταγή στα άδυτα της καρδιάς, γιατί εκεί μόνο σπέρνεται, εγγράφεται και ακούγεται ο Λόγος (Ιερεμίας 31,33. Ματθαίος 13,19). Η καρδιά ελκύει και αντλεί το Λόγο μέσα της με τη μαγνητική δύναμη της πίστης και της επιθυμίας της γι' αυτόν- όπως το πεινασμένο παιδί ρουφά το γάλα από το στήθος της μητέρας του (Μωυσής Ε' 11,18. Ψαλμός 131,2) έτσι και σε μας ο Λόγος αναδύεται και γεννιέται μέσα από την καρδιά μας (Ιώβ 8,19. Ματθαίος 12,34-35).

Εάν, όμως, παρόλες αυτές τις οδηγίες δεν αντιλαμβάνομαι τίποτα, πώς πρέπει τότε να το εκλάβω;

Εάν η καρδιά και η πρόθεση σου είναι αγνή και το πρόβλημα που σε απασχολεί έχει ιδιαίτερη σημασία, τότε ασφαλώς θα σου αποκαλυφθεί ο Λόγος του Κυρίου, είτε με μία ευκρινή φωνή είτε με σκέψεις που θα σε βοηθήσουν είτε με ουράνιες εμπνεύσεις, ανάλογα με το τι Τον ευχαριστεί και είναι καλό για σένα. Θα πρέπει όμως να προσέξεις να μην φανταστείς ότι πήρες μία απάντηση από τον Θεό, επειδή έτσι το θέλεις και σ' ευχαριστεί, ούτε να αφήσεις κάποιο ξένο πονηρό πνεύμα να σου υποβάλει μία δική του ως θεία. Εάν, ωστόσο, δεν αντιλαμβάνεσαι τίποτα, τότε έλεγξε τον εαυτό σου, μήπως αυτό που σε εμποδίζει είναι κάποια ανομολόγητη ενοχή ή μήπως κρύβεις ακόμη μέσα σου μία αμαρτία που σε κυριεύει κρυφά και που σε χωρίζει από τον Θεό- τότε θα πρέπει να απαλλαγείς πάραυτα από αυτήν υποβάλλοντας τον εαυτό σου σε βαθιά, εγκάρδια ταπείνωση, ομολογία της ενοχής σου και μετάνοια (Ησαΐας 1,12-Γ8. Αποκάλυψη Ιωάννη 3,14-19). Μα, εάν δεν συμβαίνει αυτή η περίπτωση ή εάν δεν δεις κανένα αποτέλεσμα παρά τη μετάνοια σου, τότε μην απελπίζεσαι- σκέψου ότι απλά ο Θεός σε δοκιμάζει για να δει αν όντως επιμένεις στην αληθινή" ενδοσκόπηση και προσευχή εν πνεύματι με απόλυτη αφοσίωση σε Αυτόν και ιδίως αν Τον εμπιστεύεσαι και εξακολουθείς να Τον λατρεύεις ακόμη και όταν δεν σου φανερώνεται (Ψαλμός 22,2-6). Απλά δεν πρέπει να κουραστείς να Τον αναζητάς αδιάκοπα και την κατάλληλη ώρα θα αποκαλυφθεί στο εσωτερικό σου με το Λόγο της χάρης και της αγάπης Του (Ψαλμοί 25,3-34, 11-42, 12. Αββακούμ 2,3-4. Σειράχ 6,18-37). Στο μεταξύ αρκέσου σε αυτή τη χάρη, ότι δηλαδή μπορείς εξίσου να απευθυνθείς σε Αυτόν όπως ένα παιδί στον πατέρα

του και να Του εκθέσεις χωρίς ενδοιασμούς την επιθυμία σου. Και να είσαι βέβαιος ότι έστω κι αν τώρα δεν σου φανερώνεται, εντούτοις ακούει την επιθυμία και τη λαχτάρα σου και μάλιστα είναι Αυτός που τις προκαλεί μέσα σου, τις διεγείρει και τις υποδαυλίζει, επειδή Του δίνουν ευχαρίστηση. (Παροιμιαί 2,3-6. Άσμα ασμάτων 3,1-4. Προς Ρωμαίους 8,26-27).

Λες ότι πρέπει κανείς να προσέξει για να μην εκλάβει την απάντηση που δίνει μόνος του στον εαυτό του ή που του την υποβάλλει ένα ξένο πνεύμα σαν απάντηση που υποτίθεται ότι του δίνει ο Θεός στο ερώτημα του. Πώς μπορεί όμως να ξεχωρίσει τη δική του τη φωνή ή τη φωνή ενός παραπλανητικού κακού πνεύματος από εκείνη του Θεού;

Τη φωνή του δικού μας πνεύματος (δηλαδή της ατελούς ψυχής μας) μπορούμε να την αναγνωρίσουμε εύκολα καθώς συνήθως πηγάζει από τη φιλαυτία και την ανυπομονησία μας, πράγμα που καθρεφτίζεται στις προθέσεις μας και αφήνει την καρδιά ανικανοποίητη (Εζεκίας 13,2-6. Προς Κολοσσαείς 2,18. Σειράχ34,3).

Όσον αφορά τώρα τον εχθρό, όσο κι αν μασκαρευτεί, η φωνή του δεν φτάνει ποτέ στα βάθη της καρδιάς (όπως η φωνή του Θεού), αφού ούτε μπορεί ούτε του επιτρέπεται να εισχωρήσει εκεί (όπου είναι η καθαυτή κατοικία του Θεού) σε καμία περίπτωση- το μόνο που μπορεί είναι να εξαπατήσει τον άνθρωπο μέσω των αισθήσεων ή των σκέψεων του. Εκτός αυτού είναι ψυχρή, ανούσια και χωρίς δύναμη, ενώ η φωνή του Θεού είναι όλο δύναμη, ισχύ και διάρκεια. Εκείνη αφήνει την καρδιά άδεια, σκοτεινή, στεγνή και άγονη, σκληρή και χωρίς να έχει καλύτερη αντίθετα η φωνή του Θεού φέρνει ευλογία και προκαλεί αμέσως ή με την πάροδο του χρόνου την καθημερινή πραγματική βελτίωση και ενίσχυση της ψυχής (Ψαλμός 68,10. Αποκάλυψη Ιωάννη 3,20). Μπορεί, βέβαια, καμιά φορά και η φωνή ενός πνεύματος φαινομενικά να δημιουργεί ευχαρίστηση ή καλή εντύπωση, όμως δεν είναι παρά μία απάτη και διέγερση της φαντασίας που στη συνέχεια γεννά μόνο δυσαρέσκεια, πίκρα και θλίψη. Επομένως, μπορεί σαφώς κανείς να ξεχωρίσει τις ψεύτικες φωνές από αυτή του Θεού, εάν την έχει ακούσει ή αισθανθεί μέσα του έστω μία μοναδική φορά (Κατά Ιωάννη 8,42-47. Α' Επιστολή Ιωάννη 4, 1-6).

Αρκεί όμως να ακούει κανείς εσωτερικά το Λόγο του Κυρίου; Αυτό δεν συνεπάγεται και κάποιες ευθύνες;

Αυτά που διδάχτηκε από τον εσωτερικό Λόγο κάποιος οφείλει να τα εφαρμόσει πιστά, με μεγάλο ζήλο και επιμονή, εάν δεν θέλει να χάσει πάλι αυτή τη μοναδική χάρη (Α' Ιακώβου 21-25. Κατά Ιωάννη 7,37. 8,31. 32. 15,4-7). Ωστόσο, αυτό είναι πολύ εύκολο για τις ψυχές που αγαπούν τον Θεό, γιατί ο Λόγος Του διαθέτει όλη την απαραίτητη δύναμη γι' αυτό (Κατά Ιωάννη 6,63. Προς Φιλιππησίους 4,13).

Τι όφελος έχει κάποιος σε τελευταία ανάλυση από το άκουσμα του εσωτερικού Λόγου;

Όλα τα καλά που αναφέρονται σε σχέση με το Λόγο και το Νόμο

του Θεού στην Αγία Γραφή και ιδίως στον 19ο και 119ο ψαλμό (που αφορούν κυρίως τον εσωτερικό Λόγο). Πέραν τούτου απολαμβάνει και όλα αυτά που χαρίζει η θεϊκή σοφία, που είναι η Πηγή αυτού του Λόγου, όπως το μαρτυρούν ο Σολομών και η Σοφία Σειράχ. Παροιμίες 3,13-26. 8. Σοφία 6,13, κεφ. 7,8,9,10. Σειράχ 4,12 ως κεφ. 6,18-37, κεφ. 14,21, κεφ. 15,1-10, κεφ. 24. 51,18. Μωυσής Ε' 4,33,36. κεφ. 5,24. Βαρούχ 5,20 κ.λπ.

Θα ήθελα να μάθω περισσότερα γι' αυτά τα πράγματα!

Σε όποια τάξη ή ηλικία κι αν βρίσκεσαι, με ό,τι κι αν ασχολείσαι, ο Λόγος σε διδάσκει πάντα τι πρέπει να κάνεις ή να μην κάνεις και γενικά σε διαφωτίζει και σε καθοδηγεί σε ό,τι είναι για το καλό σου και για την ευτυχία σου, για τώρα και για πάντα.

Εάν έχεις κάποια *υπεύθυνη θέση* θα σε διδάξει πώς να κάνεις τους καλύτερους νόμους ή να δώσεις τις πιο σωστές εντολές ή πώς να κρίνεις σωστά σε όλες τις υποθέσεις αστικού ή ποινικού δικαίου (Παροιμίες 8,14-16. Βασιλείς Α' 3,16).

Εάν *διδάσκεις*, θα σε κάνει πιο φωτισμένο από κάθε άλλο διδάσκοντα. Χωρίς να κοπιάσεις και να σκεφτείς εσύ, θα σου βάλει στο στόμα τα λόγια που πρέπει να πεις για να πείσεις και να σώσεις τη μία ή την άλλη ψυχή. Μεταξύ άλλων θα σε διδάξει πώς να ελέγχεις εξονυχιστικά και χωρίς λάθη όλα τα πνεύματα, ώστε να μπορείς να τα κρίνεις και έτσι θα σε κάνει αληθινό προφήτη, ιερέα και φίλο του Θεού (Ψαλμός 119,99. Σειράχ 39,1. Κατά Ματθαίο 16,19. 20. Ιωάννη 7,38).

Στα ζητήματα του οίκου σου και της καθημερινής ζωής θα σε διδάξει πώς να καθοδηγείς την οικογένεια και τους συνανθρώπους σου και πώς να τακτοποιείς τις υποθέσεις σου, οικιακές ή άλλης μορφής, έτσι ώστε να μην αποτελούν εμπόδιο στη συνεχή επικοινωνία σου με τον Θεό και στην αιώνια σωτηρία της ψυχής σου (Ιώβ 29. Σοφία 7,16-21. Σειράχ 14,21-27).

Συνοψίζοντας, όσο έχεις υγεία και ευημερία, ο Λόγος θα σε διδάσκει πάντοτε πώς να πορεύεσαι παντού μαζί με τον Θεό (Μωυσής Α' 17,1)· όταν θα είσαι δε αντιμέτωπος με αρρώστιες και δεινά, θα σε διδάσκει να τα αντέχεις όλα με υπομονή, ταπεινοσύνη και καρτερία (Ιώβ 1,21. 2,10. Σοφία 10). Τέλος, θα σε βοηθήσει να αποβάλλεις με χαρά το θνητό σου περίβλημα την ώρα του θανάτου, ώστε να επιστρέψεις ελεύθερος και νικητής στην αιώνια πατρίδα (Σοφία 9,13-19. Κατά Λουκά 2,25-32). Από το Λόγο επομένως έχεις όλα αυτά και ακόμη περισσότερα από όσα μπορούν να προσφέρουν ανθρώπων ή αγγέλων στόματα- με άλλα λόγια παίρνεις πραγματικά μία πρόγευση της αιώνιας ζωής, όπου η μακάρια ψυχή θα δει και θα ακούσει μέσα της τον Θεό, αγνά, πιστά και απολύτως τέλεια (Ιωάννη Α' 3,1. 2. Προς Κορινθίους Α' 15,28).

Γιατί έχει μείνει άγνωστος αυτός ο Λόγος, τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα;

Επειδή όταν έπεσε ο άνθρωπος εξαπατημένος από τον υποχθόνιο όφι, στράφηκε μακριά από τον ζωντανό Θεό και τον αληθινό

Λόγο Του που άκουγε εσωτερικά και στράφηκε προς τον εξωτερικό κόσμο: έτσι προτίμησε να επιδιώξει την ευημερία του εκτείνοντας τις αισθήσεις του προς τα έξω, παρά να αναζητήσει πάλι τη σωτηρία του μέσα στον εαυτό του με χαλιναγωγήση και ενδοστρέφεια των αισθήσεων του. Σε αυτή την κατεύθυνση συνεισέφεραν πολύ επίσης τυφλοί, σκοταδιστές και διαφθορείς διδάσκαλοι και ηγέτες που κατεύθυναν τον άμοιρο λαό σε άγρα των εξωτερικών πραγμάτων (Ιερεμίας 7,3. 4. Κεφ. 8,8. Κατά Ματθαίο 15,1-20). Αντίθετα, δαιμονοποίησαν και καταδίωξαν σαν αιρετικούς εκείνους που διείσδυσαν ως τον εσωτερικό Λόγο και αφύπνισαν στην πράξη και στην αλήθεια τον πνευματικό τους σπινθήρα (Ιερεμίας 26,7. Κεφ. 43,2. Σοφία 2,12). Έτσι, σαν συνέπεια της διαρκώς αυξανόμενης κακίας και αχαριστίας των ανθρώπων, επήλθε τελικά ως θεία δίκη η σκλήρυνση, το οποίο σημαίνει ότι στους περισσότερους ο εσωτερικός Λόγος κρύφτηκε ή εξαφανίστηκε τελείως. Εκτός από κάποιους λίγους που εξακολούθησαν να αναζητούν στα κρυφά τον Κύριο, οι υπόλοιποι αφέθηκαν στην τυφλότητα τους, μέχρι που άρχισε να ανατέλλει αυτή η τελευταία περίοδος χάριτος και αποκαταστάσεως των πάντων. Σε αυτούς τους λίγους αποκαλυπτόταν από καιρό σε καιρό ο Κύριος σαν ένδειξη του τι θα μπορούσε και θα ήθελε να πραγματοποιήσει με όλους τους ανθρώπους, εάν δεν Τον εμπόδιζαν οι ίδιοι (Ψαλμός 25,14. Κατά Ματθαίο 11,25. Προς Κορινθίους Α' 1,26).

Ο εσωτερικός Λόγος δεν καταργεί τον εξωτερικό Λόγο της Γραφής;

Όχι, απεναντίας τον εξυψώνει επιπλέον, αφού πρέπει και οι δύο να είναι αρμονικοί και σύμφωνοι μεταξύ τους (Ιωάννη Α' 1,1-4), καθώς ο εξωτερικός έχει πηγάσει από τον εσωτερικό. (Προς Τιμόθεο Β' 2,16).

Σίγουρα όμως ο εσωτερικός Λόγος είναι αντίθετος με το λειτούργημα του διδάσκαλου και του κήρυκα;

Ούτε αυτό είναι αλήθεια. Αντίθετα, μάλιστα, χάρη στον εσωτερικό Λόγο ένα τέτοιο λειτούργημα επανακτά την παλαιά του δύναμη και πειθώ, διότι τότε οι διδάσκαλοι δεν λένε άλλα από αυτά που έχει ήδη μαρτυρήσει και επικυρώσει εντός τους ο Ιησούς Χριστός και το αιώνιο Πνεύμα Του (Προς Ρωμαίους 15,18. Προς Κορινθίους Β' 2,17).

Σε τι πλεονεκτεί δηλαδή ο εσωτερικός Λόγος σε σχέση με τον εξωτερικό;

Όσο πλεονεκτεί η πηγή σε σχέση με το ρυάκι, η ψυχή σε σχέση με το σώμα, το πνεύμα σε σχέση με τη σάρκα ή με το γράμμα της Γραφής (Κατά Ιωάννη 5,37-40. Κεφ. 6,23. Προς Κορινθίους Β' 5,16).

Σε τι πλεονεκτεί τότε σε σχέση με τη φωνή της συνείδησης;

Όσο πλεονεκτεί ο ευαγγελικός Λόγος της χάριτος σε σχέση με το λόγο του Νόμου (Προς Εβραίους 12,8-25).

Σε τι πλεονεκτεί κάποιος που διδάσκει εμπνεόμενος από τον εσωτερικό Λόγο σε σχέση με κάποιον που διδάσκει βασιζόμενος μόνο στον εξωτερικό Λόγο;

Όσο πλεονεκτεί αυτός που βλέπει με τα δικά του μάτια σε σχέση

με εκείνον που βλέπει με ξένα (Κατά Ιωάννη 3,11,32. Κεφ. 4, 39-42. Κεφ. 5, 37-44. Κεφ. 7, 37-39. Προς Κορινθίους Α' 2,1-5. Ιερεμίας 23,22).

Όταν κάποιος έχει τον εσωτερικό Λόγο, μπορεί να τον χάσει πάλι;

Ναι, όταν δεν υπακούει με την καρδιά του τις οδηγίες που του δίνει αλλά και για άλλους λόγους μπορεί ο Λόγος να σιωπήσει για ένα διάστημα.

Και όταν κάποιος τον χάσει, έχει δυνατότητα να τον αποκτήσει πάλι;

Βεβαίως, εφόσον δεν παραμένει αναίσθητος και δεν αρνείται πεισματικά να ακούσει τη φωνή της συνείδησης του που δεν παύει, να του το υπενθυμίζει χτυπώντας συνεχώς την πόρτα του, αλλά στρέφεται πάλι προς Αυτόν (Αποκάλυψη Ιωάννη 3,19. 20) υποβαλλόμενος από μόνος του σε αληθινή μετάνοια και στην τάξη που του έχει υποδειχθεί και μάλιστα γρήγορα, διότι "πρέπει σήμερα κιάλας" να το κάνει, όπως λέει ο Ψαλμός 95,8.

Γι' αυτό, λοιπόν, άνθρωποι, μην κλείνετε τις καρδιές σας" σήμερα κιάλας που ακούτε ή μπορείτε να ακούσετε αυτό το Λόγο μέσα σας με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, γκρεμίστε όλους τους φραγμούς της αμαρτίας και του αισθησιασμού που σας εμποδίζουν και αγωνιστείτε με συνέπεια για να βρείτε την πρόσβαση ως τον Θεό. Και όταν με τη χάρη Του την βρείτε και ακούσετε με οποιονδήποτε τρόπο μέσα σας τη γλυκιά φωνή Του, τότε μην είσαστε άπιστοι ή ανυπάκουοι απέναντι Του, αλλά προσπαθήστε ευσυνείδητα να εφαρμόσετε με όλη σας την καρδιά αυτά που σας διδάσκει. Με τον τρόπο αυτό θα Τον πλησιάζετε όλο και πιο πολύ και θα αποκτάτε όλο και μεγαλύτερη οικειότητα μαζί Του, ώσπου στο τέλος θα ενωθείτε αιώνια με Αυτόν που είναι ο Λόγος του Πατέρα. Και ο Λόγος αυτός θα σας επαναφέρει και θα σας πάρει πάλι μέσα στον Θεό, όπως Εκείνος σας έφερε στον κόσμο με τον ίδιο Λόγο για να είσαστε το θαύμα και η χαρά της αγάπης και της σοφίας Του. Γι' αυτό ας τον δοξάσουμε στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

...Γι' αυτό θα πω για άλλη μια φορά: ο άνθρωπος που δεν μπορεί να ακούσει τη φωνή του Θεού εντός του ούτε γνωρίζει πώς να στραφεί προς το κέντρο του και να εισδύσει στον Θεό, βρίσκεται ακόμη κάτω από την εξουσία του σατανά, όσο ευλαβής και άγιος αν φαίνεται από έξω. Γιατί μόνο ο αιώνιος Λόγος γεννά τη ζωντανή πίστη ούτε έχει δοθεί στον άνθρωπο άλλος δρόμος για να βρει τη μακαριότητα από το Λόγο της Ζωής. Επομένως, εάν θέλεις να βρεις τη ζωή ή τον Θεό, εφαρμόζε τις εντολές και εναρμόνισε το βίο σου με την Αγία Γραφή-προσπάθησε να βρεις ανάπαυση μέσα σου, γιατί έτσι θα ακούσεις το Λόγο και θα μπορέσεις να γίνεις μαθητής του Ιησού Χριστού. Αλλά καν όταν ακόμη ακούσεις εσωτερικά την πατρική φωνή Του, θα δεις και θα αναγνωρίσεις υποχρεωτικά ότι ούτε και το άκουσμα αυτό από μόνο του δεν σου χαρίζει τη μακαριότητα παρά μόνο όταν εφαρμόζεις όσα ακούς και υπακούς σε όλα τον Θεό σου- τότε και ο Θεός ή ο Λόγος θα σε

κάνει μακάριο».

Ο θεϊκός Λόγος μέσα στον άνθρωπο

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα δείγμα εσωτερικού Λόγου και αποτελεί απάντηση σε μία ερώτηση που έθεσε ο μυστικιστής *Γκότφριντ Μαγερχόφερ* (1807-1877) μαζί με τους φίλους του στην Τριέστη. Η ερώτηση ήταν κατά λέξη η εξής: «Ποια διεργασία συμβαίνει στην ουσία μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, Κύριε, όταν του υπαγορεύεις το θείο Σου Λόγο;»

(Η απάντηση του Κυρίου:)

«Θα σας δώσω τις επεξηγήσεις που ζητάτε, πρώτα όμως πρέπει να προηγηθεί μία διδασκαλία περί ψυχής, προκειμένου να καταλάβετε καλύτερα τη δομή και τις σχέσεις μεταξύ του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος που είναι τα τρία συστατικά μέρη που συνθέτουν την ύπαρξη σας. Ύστερα από αυτό μπορούμε να περάσουμε στην εξαιρετική περίπτωση που μπορεί να παρουσιαστεί όταν και τα τρία αυτά μέρη της ύπαρξης έχουν καθαριστεί σε τέτοιο βαθμό κι έχουν γίνει τόσο ευαίσθητα στην πνευματική τους περιοχή, ώστε μπορούν να αντιλαμβάνονται, να ακούν και να βλέπουν πράγματα στα οποία συνήθως ο άνθρωπος δεν έχει καμία πρόσβαση.

Όπως έχει ήδη ειπωθεί, ο άνθρωπος αποτελεί μία τριαδικότητα σώματος, ψυχής και πνεύματος (με τον θεϊκό σπινθήρα). Ο λόγος που σας έχει δοθεί το πνεύμα είναι για να αποκτήσετε μέσω αυτού την αυτογνωσία και τη συνείδηση ότι δεν έχετε δημιουργηθεί αποκλειστικά και μόνο για αυτήν εδώ τη ζωή.

Το πνεύμα αυτό, καθώς βρίσκεται σε λανθάνουσα ή σε παθητική κατάσταση, αφήνει την ψυχή να αναπτύξει το υλικό της σώμα και ούτε αργότερα την ενοχλεί όταν η ανάπτυξη ολοκληρωθεί, οπότε ο άνθρωπος περνάει στην πιο ώριμη ηλικία. Πότε-πότε μόνο εκδηλώνεται η φωνή του μέσα από το κέντρο της καρδιάς, όταν η ψυχή τείνει να γίνει τελείως ζώδης και τότε είναι απλά μία ακαθόριστη, αμυδρή διαίσθηση που νιώθει να την υποβάλει. Το πνεύμα είναι τέλειο κι ως εκ τούτου δεν χρειάζεται καμία εκπαίδευση ή καλλιέργεια, μόνο η ψυχή είναι που έχει ανάγκη από κάτι τέτοιο. Το πνεύμα αρχίζει να εκδηλώνεται φανερά και να αφήνει το κέλυφος του, όταν η ψυχή αποστραφεί τα γήινα πράγματα σε τέτοιο βαθμό που αναζητεί πλέον μόνο τα πνευματικά, γιατί αναγνωρίζει την ανωτερότητα τους. Από αυτό το σημείο λοιπόν το πνεύμα τη διευκολύνει ενεργά στην αναζήτηση της και τη βοηθά να το βρει.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή η ζωή που ζούσε η ψυχή έμοιαζε πιο πολύ με εκείνη των ζώων, αφού μόλις που ξεπερνούσε αυτό το επίπεδο. Αφότου όμως προβάλλει στο προσκήνιο το πνευματικό στοιχείο, οι ανάγκες της ψυχής και του σώματος περνούν σε δεύτερη μοίρα, καθώς υποτάσσονται στους υψηλότερους σκοπούς της ύπαρξης

και τότε αρχίζει μία πνευματική άνθιση που δεν σταματάει ποτέ. Ως εκείνο το σημείο η ψυχή κοιμόταν ή είχε αποχαυνωθεί με διάφορα όνειρα που είχαν σαν στόχο τον κόσμο και τα θέληττα του. Μέχρι να συμβεί αυτή η αφύπνιση, ψυχή και σώμα έμοιαζαν με δύο φυτά σε μία φάση ασυνείδητης οργανικής ανάπτυξης που μεγάλωναν μαζί για έναν κοινό σκοπό.

Οποτεδήποτε συνέβαινε κάτι που δεν συμφωνούσε με τους νόμους του πνεύματος, η ψυχή αντιλαμβανόταν ευκρινώς μία φωνή μέσα της, η οποία την έλεγχε με αυστηρότητα: η φωνή αυτή είναι γνωστή γενικά με τον όρο *συνείδηση*, επειδή εκδηλώνεται αδιάφραστα και συνειδητά, όπως δηλώνει και το όνομα της. Αυτή, λοιπόν, η φωνή, η οποία πολλές φορές λέει πράγματα που δεν θέλει να ακούσει κανείς, είναι *είτε η φωνή του δικού σας πνεύματος είτε η φωνή ενός αγγέλου ή ενός καλού πνεύματος* που σας προστατεύει. Παράλληλα όμως μπορεί πολλές φορές να ακούσετε κάποιες φωνές που θέλουν να σας παρασύρουν στο κακό, οπότε πρόκειται *για τη φωνή της φιλαυτίας ή για τη φωνή ενός κακού πνεύματος*.

Τέλος, υπάρχει άλλη μία φωνή που καμιά φορά απευθύνει υπομονετικά νουθεσίες και παραινήσεις όταν σχεδιάζετε να κάνετε κάτι για το οποίο σας έχει ήδη προειδοποιήσει η συνείδηση σας. Τούτη λοιπόν η φωνή που πολλές φορές σας καταδιώκει επίμονα με τις διδασκαλίες της συχνά είναι *η δική Μου η φωνή*, που εκφράζεται σαν απαλός ψίθυρος στην καρδιά σας-τότε καθώς η εγκεφαλική σκέψη σιγεί, αισθάνεσθε ή ακούτε τη φωνή αυτή να σας αναλύει αργά και ήρεμα τα υπέρ και τα κατά των σχεδίων σας.

Όποιος αρχίσει τότε να υποτάσσεται σε αυτή τη φωνή, δίνοντας βάση στα λεγόμενα της και *πράττοντας* σύμφωνα με αυτά, θα οδηγηθεί σταδιακά από την εξωτερική στην εσωτερική ζωή, η οποία του πρόσφερε τέτοιες απολαύσεις που τον κάνουν εύκολα να ξεχάσει τον εξωτερικό κόσμο. Με τον τρόπο αυτό η ψυχή δυναμώνει συνεχώς περισσότερο, οπότε για το πνεύμα που είναι στο κέντρο της γίνεται πιο εύκολο να τη σφραγίσει με την ιδιοτυπία του. Στην περίπτωση λοιπόν όπου, αφενός, η πνευματικοψυχική ζωή ενός ανθρώπου έχει αναπτύχθει τόσο ώστε να έχει φτάσει σε ένα ορισμένο επίπεδο και, αφετέρου, χρειάζομαι και Εγώ κάποιον για να μεταφέρει στους υπόλοιπους το Λόγο Μου αγνό, όπως τον δίνω Εγώ, τότε χρησιμοποιώ μία τέτοια ψυχή που είναι ήδη κατά το ήμισυ προετοιμασμένη, προκειμένου να προωθήσω μέσω αυτής τους σκοπούς Μου. Το ότι η πνευματική ακοή, η γραφή ή η ομιλία (ή και η πνευματική όραση) διαφέρουν μεταξύ τους από άνθρωπο σε άνθρωπο οφείλεται στο γεγονός ότι οι εκάστοτε ακροατές της εσωτερικής φωνής δεν βρίσκονται στην ίδια βαθμίδα της πνευματικής τους ανάπτυξης, εξού και πρέπει να χειριστώ τον έναν διαφορετικά από τον άλλον, προκειμένου να μεταδώσουν το Λόγο Μου.

Η εισροή του Λόγου Μου σε έναν άνθρωπο συνεπάγεται μία μικρή ανωμαλία στη φυσική λειτουργία του ζωντανού οργανισμού,

καθότι από τη στιγμή που επενεργώ στην καρδιά ή στα νεύρα μέσω του ηλιακού πλέγματος, ο εγκέφαλος παρακάμπτεται τελείως και μένει τελείως αμέτοχος στη διαδικασία αυτή. Συγκεκριμένα, εάν ο παραλήπτης του Λόγου Μου θελήσει να σκεφτεί σχετικά με αυτά που προσλαμβάνει, τότε παύει αυτόματα να τα ακούει και κανένας πλέον δεν είναι ικανός να δώσει μία ικανοποιητική απάντηση ή μία συνέχεια στα υπαγορευθέντα. Όσο εισρέει ο Λόγος Μου και ο γραφέας ακούει τη φωνή Μου, είναι γι' αυτόν σαν να μιλάει με ένα δεύτερο πρόσωπο. Κάθε άλλη ιδέα υποχωρεί, οι εικόνες της φαντασίας εξαφανίζονται, ενώ συνειδητά λειτουργούν μόνο τα αυτιά (ή οι πνευματικοί οφθαλμοί) και μάλιστα τα πνευματικά μόνο αυτιά, καθώς εκείνη την ώρα δεν τον απασχολεί καθόλου ο εξωτερικός θόρυβος που διεισδύει στα φυσικά αυτιά του. Έτσι συγκεντρώνεται απόλυτα για να ακούει αποκλειστικά και μόνο τη φωνή Μου, ζει σε κοινωνία μαζί Μου και επαναλαμβάνει αυτολεξεί αυτά που θέλω να σας πω Εγώ για να προχωρήσετε ως προς τη φώτιση και τη βελτίωση σας.

Από τους παλαιότερους ήδη χρόνους υπήρχαν μεμονωμένοι άνθρωποι με το χάρισμα να ακούν τη φωνή Μου, όπως λόγου χάρη οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης που όλοι τους άκουγαν τη φωνή Μου στην καρδιά τους. Τώρα όμως αυτό που Με ενδιαφέρει είναι να οδηγήσω την ανθρωπότητα όσο γίνεται πιο σύντομα στον τελικό της προορισμό, συνεπώς οι άνθρωποι που έχω επιλέξει για τούτο το σκοπό δεν χρειάζεται όπως τότε να είναι αναχωρητές και να ζουν στην έρημο. Γιατί τώρα ο ίδιος ο κόσμος έχει γίνει μία έρημος, ούτως ώστε όποιος αρχίζει να ασχολείται μαζί Μου και να αφουγκράζεται τη φωνή Μου είναι τώρα στην ουσία "αναχωρητής", δεδομένου ότι αποτραβιέται από τον εξωτερικό κόσμο για να ζήσει μονάχα στον εσωτερικό και εργάζεται στην οικοδόμηση του ναού που είναι αφιερωμένος σε μία καλύτερη ζωή.

Θα πρέπει να σημειωθεί εκτός αυτού ότι, όπως είπα προηγουμένως, και τα πνεύματα επίσης μπορούν να ασκήσουν μία επιρροή στο εσωτερικό ενός ανθρώπου. Στην περίπτωση δε που αυτός προθυμοποιείται να καταγράψει αυτά που προσλαμβάνει ή δέχεται να κατευθύνεται άβουλα από τα πνεύματα που τον χρησιμοποιούν για να γράψει αυτόματα όσα του υπαγορεύουν, πρόκειται τότε για το φαινόμενο του *πνευματισμού* σημειωτέον επίσης ότι η επικοινωνία με τα πνεύματα προϋποθέτει ότι το νευρικό σύστημα δεν είναι ιδιαίτερα δυνατό κι ως εκ τούτου τα νεύρα μπορούν εύκολα να διεγερθούν, πράγμα που συμβαίνει πιο εύκολα με το γυναικείο παρά με το αντρικό φύλο. Σας έχω ήδη πει αρκετά σχετικά με τις πνευματιστικές ερωτοαποκρίσεις, οπότε ξέρετε πώς να αξιολογήσετε τέτοια πνευματιστικά προϊόντα.

Φυσικά ο δικός Μου ο Λόγος διαφέρει ριζικά από εκείνον των πνευμάτων. Γιατί στην καλύτερη περίπτωση από αυτά θα ακούσετε μόνο κάποιες ωραίες διδασκαλίες ανάλογα με το επίπεδο του κάθε πνεύματος, ενώ από Μένα ακούτε θεϊκές αλήθειες που δεν μπορούν να

αμφισβητηθούν. Σπάνια θα σας κεντρίσουν οι δικές τους μεταδόσεις να τις διαβάσετε δύο και τρεις φορές, γιατί απλούστατα θα σας προξενήσουν πλήξη· αντίθετα, τα λόγια Μου έχουν μία δική τους ζωή, καθώς είναι ο Θεός μέσα τους με τη δύναμη και το φως Του- μοιάζουν με ένα λουλούδι που μοσχοβολά και που δεν χάνει ποτέ τη φρεσκάδα του γι' αυτό όσες φορές και να το μυρίσετε δεν χορταίνετε ποτέ να ρουφάτε την ευωδιά του. Αυτό είναι λοιπόν το γνώρισμα που διακρίνει τις μεταδόσεις των πνευμάτων, που είναι πεπερασμένα, καθότι είναι δημιουργημένα όντα, από εκείνες τις μεταδόσεις του Πατέρα σας, του άπειρου Δημιουργού.

Ορισμένοι από εσάς ζηλεύουν αυτούς που καταγράφουν τα λόγια Μου, όμως τούτοι πρέπει επίσης να περάσουν από αρκετές δυσκολίες και να τους εμψυχώνει η διπλή αγάπη, για Μένα και το διπλανό τους. Γι' αυτό αφήστε κατά μέρος τέτοιες κρυφές επιθυμίες και σκεφθείτε ότι Εγώ μονάχα ξέρω καλύτερα από όλους για ποιο πράγμα είναι πιο κατάλληλος ο καθένας. Να είσαστε άλλωστε βέβαιοι ότι όσο κοντά Μου είναι κάποιος που επιλέγω για να γίνει ο γραμματέας Μου, άλλο τόσο κοντά Μου είναι και εκείνοι που ακούν και εφαρμόζουν τα γραφόμενα. Λάβετε, λοιπόν, την ουράνια τροφή όπως σας τη δίνω και υιοθετήστε τη στη ζωή σας, αφήνοντας τον καθένα να κάνει τη δουλειά την οποία του έχω αναθέσει. Οποσδήποτε όλοι σας θα μπορέσετε μια μέρα να βρείτε στην αγκαλιά Μου εκπλήρωση του πόθου σας να ενωθείτε μαζί Μου. Κανένας σας δεν θα έχει προνομιακή μεταχείριση, γιατί όλοι σας είσαστε παιδιά Μου. Αμήν».

Ακολουθεί μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 8.7.1963

Ο Λόγος του Θεού ηχεί αιώνια...

«Σας έχω δώσει την υπόσχεση να μείνω κοντά σας ως το τέλος του κόσμου... Και ο Λόγος Μου θα ηχεί αιώνια για σας, τα πλάσματα Μου, σαν σημάδι της παρουσίας Μου. Ο δεσμός ανάμεσα στον Θεό, τον προαιώνιο Δημιουργό σας, και σας τα δημιουργήματα Του, θα ισχύει αιώνια... Η Αγάπη Μου θα σας εκδηλώνεται και θα σας μιλάει αιώνια, διότι η μεγαλύτερη μακαριότητα της από την αρχή της δημιουργίας ήταν να επικοινωνεί μέσω του Λόγου με τα δημιουργήματα της- και για το λόγο ακόμη ότι η μακαριότητα για όλα τα όντα είναι να λαμβάνουν χωρίς διακοπή τη δύναμη που τους παρέχει η Αγάπη Μου, το ότι τους μιλώ δε απευθείας είναι μία εκδήλωση αυτής της ακτινοβολίας που τους παρέχει δύναμη.

Είμαι Εγώ προσωπικά που εκφράζομαι μέσω του Λόγου... Σας μεταδίδω τις σκέψεις Μου και η ευδαιμονία Μου είναι να σας κάνω να εκφραστείτε και σεις απέναντι Μου, έτσι που να μπορεί να υπάρξει επικοινωνία μεταξύ Πατέρα και παιδιού, που από μόνη της σημαίνει ύψιστη μακαριότητα... Όσο πιο τέλειο είναι δε ένα ον τόσο πιο καθαρά ηχεί στην καρδιά του η φωνή Μου, πράγμα που από πνευματική άποψη σημαίνει ότι το ον αυτό διαθέτει διαυγέστατη γνώση, θέλει και

σκέφτεται όπως Εγώ, καθώς χάρη στην τελειότητα του είναι ολόψυχα συνδεδεμένο μαζί Μου.

Ωστόσο τη δυνατότητα να Με ακούσει την έχει κάθε ον, ακόμη και όταν βρίσκεται σε ένα χαμηλότερο βαθμό ωριμότητας, εφόσον ως αυτοσυνείδητη ύπαρξη επιτυγχάνει να συνδεθεί μαζί Μου. Αντίστοιχα υψηλός ή χαμηλός είναι και ο βαθμός της μακαριότητας που αισθάνεται, δεδομένου ότι από τη στιγμή που επανασυνδέεται μαζί Μου, αποκτά αληθινά τη ζωή γιατί τότε έχει πια ξεπεράσει το θάνατο που είναι η μόνη κατάσταση κατά την οποία δεν ακούγεται η φωνή Μου.

Πολύ λίγοι άνθρωποι όμως γνωρίζουν ότι ο Θεός και Δημιουργός τους θα ήθελε να τους μιλήσει και ότι και εκείνοι θα μπορούσαν να Τον ακούσουν, εάν ζούσαν σε αρμονία με τη βούληση Του. Λίγοι μόνο βιώνουν την ευτυχία να Τον ακούσουν ζωντανά, αφού λίγοι αποκτούν μία στενή σχέση μαζί Του... Όταν δε οι συνάνθρωποι τους πληροφορούνται σχετικά με αυτή την επικοινωνία, τους φαίνεται απίστευτο και το μόνο που κάνουν είναι να ειρωνεύονται αυτούς που τους το κάνουν γνωστό... Όμως "ο Λόγος Μου θα εξακολουθεί να υφίσταται, ακόμη και άμα εξαφανιστούν ο ουρανός και η γη..." Αλλά και αυτή την υπόσχεση Μου ως επί το πλείστον σεις οι άνθρωποι την ερμηνεύετε διαφορετικά, πιστεύοντας ότι ο "καταγραμμένος Λόγος" διατηρείται αναλλοίωτος. Όμως χρειάζεται να δίνεται κάθε τόσο ο Λόγος Μου στη γη, δεδομένου ότι εξαιτίας της ελευθερίας της βούλησης του ανθρώπου δεν διατηρείται τίποτα αναλλοίωτο, ώστε δεν υπάρχει ούτε εγγύηση ότι διατηρείται η καθαρότητα του Λόγου.

Ωστόσο η υπόσχεση Μου αυτή έχει ένα βαθύτερο νόημα. "Ο Λόγος Μου θα εξακολουθεί να υφίσταται..." σημαίνει ότι θα ηχεί διαρκώς και αιωνίως για τα όντα, ότι θα μαρτυρεί διαρκώς και αιωνίως για το δεσμό που συνδέει όλα τα δημιουργήματα Μου με Μένα, ότι τα πλάσματα Μου θα έχουν τη δυνατότητα να Με ακούν προσωπικά διαρκώς και αιωνίως- διότι η μακαριότητα τους είναι ακριβώς αυτή, το ότι τους μιλώ Εγώ προσωπικά, το ότι γνωρίζουν πάντοτε τη βούληση Μου και φέρουν την ίδια βούληση μέσα τους, το ότι έχουν τη δυνατότητα να επικοινωνούν με τον Θεό και Δημιουργό τους όπως κάνουν τα παιδιά με τον πατέρα τους... το ότι τα πληροί και τα πλημμυρίζει με απέραντη ευδαιμονία η πιο βαθιά συνειδητότητα, η πιο υψηλή σοφία, η αληθινή γνώση. Και όλα αυτά είναι αποκλειστικά αποτέλεσμα της επικοινωνίας μαζί Μου μέσω του Λόγου.

Εάν δεν μπορούσε να ηχήσει μέσα σε όλα τα όντα ο Λόγος Μου, δεν θα υπήρχε ούτε και πραγματική ζωή, γιατί ο Λόγος Μου είναι η Ζωή, η Δύναμη και η μακαριότητα- διαφορετικά θα ήμουν για τα πλάσματα Μου πάντοτε ένας απόμακρος, απρόσιτος Θεός, χωρίς να υπάρχει καμία αιτία να αναζητήσετε την επαφή μαζί Του ούτε και κανένα αποτέλεσμα από μία τέτοια επαφή.

"Θα μείνω μαζί σας μέχρι το τέλος..." Θα έχετε πάντοτε Εμένα και την παρουσία Μου ... εκτός εάν ανήκετε ακόμη στον αντίπαλο Μου,

στου οποίου τη σφαίρα δικαιοδοσίας Εγώ δεν επεμβαίνω, για το λόγο ότι θα πρέπει να είναι εθελοντική η επιλογή σας να στραφείτε σε Μένα. Μα από τη στιγμή που θα έχετε απομακρυνθεί από εκείνον και θα Με αναζητάτε συνειδητά, ο Λόγος Μου θα ακούγεται και σε σας εσωτερικά, στην αρχή βέβαια πολύ χαμηλόφωνα, ως φωνή της συνείδησης... όμως προοδευτικά θα μπορείτε να ακούσετε όλο πιο καθαρά τη φωνή Μου, φθάνει να αφοσιωθείτε αποκλειστικά και μόνο σε Μένα, έτσι που να ωθείστε από μέσα σας να Μου μιλήσετε με τις σκέψεις σας... Τότε θα σας έρθει μία απάντηση που αρχικά δεν θα καταλάβετε ότι είναι δική Μου, αλλά θα νομίσετε ότι είναι προσωπικό σας συμπέρασμα. Μα όσο πιο πολύ αποτραβιέστε από τον κόσμο και αναζητάτε Εμένα, τόσο πιο δυνατά ηχεί η φωνή Μου εντός σας και το γεγονός ότι πιστεύετε ότι θα σας απευθύνω το Λόγο, μπορεί να σας κάνει επίσης ικανούς να περιμένετε συνειδητά την ομιλία Μου.

Και όντως θα Με ακούσετε... Εξαρτάται αποκλειστικά από το βαθμό ωριμότητας της ψυχής σας, ήτοι από το βαθμό της αγάπης που έχετε, με ποιο τρόπο ακούτε Εμένα και το Λόγο Μου. Επειδή ανήκετε δε σε Μένα και συνεπώς προχωρείτε αδιάκοπα προς τα πάνω, γι' αυτό δεν πρόκειται να χάσετε πια το Λόγο Μου. Θα είμαι και θα παραμείνω κοντά σας και θα σας μιλώ διαρκώς και αιωνίως, έτσι ώστε θα αυξάνετε συνεχώς τη μακαριότητα σας χάρη στη συνεχή επικοινωνία μαζί Μου μέσω του Λόγου Μου...

Αμήν».

Η επίδραση του θείου Λόγου

16.12.1963

«Ένα τεράστιο ρεύμα χάρης ρέει προς τη Γη, καθώς η άπειρη αγάπη του Θεού διοχετεύει στους ανθρώπους το Λόγο Του, γιατί μαζί με το Λόγο παίρνουν τέτοια δύναμη που οποιαδήποτε αδυναμία του πνεύματος εξαφανίζεται, η θέληση τους δυναμώνει και εξασφαλίζεται η άνοδος τους στα ύψη.

Όμως για να επενεργήσει αυτό το ρεύμα χάρης επάνω του, πρέπει πρώτα ο καθένας να ανοίξει την καρδιά του για να το αφήσει να εισρεύσει που σημαίνει ότι πρέπει να είναι πρόθυμος να το κάνει με τη θέληση του.

Ο Λόγος έχει μέσα του τη δύναμη να καταρρίψει όλες τις αντιστάσεις του ανθρώπου, όμως η βούληση του είναι ελεύθερη και δεν επιτρέπεται να αναγκαστεί να δεχθεί τη χάρη δια της βίας-εντούτοις, η παραμικρή τάση προς τον Θεό σημαίνει ήδη ότι η βούληση του στρέφεται προς το μέρος Του, πράγμα που ενεργοποιεί τη δύναμη που του δίνει η χάρη. Από εκεί και στο εξής ο Θεός δεν αφήνει πια τον άνθρωπο αυτό να πέσει, γιατί ο Λόγος θα τον γεμίσει και θα του δώσει τόση δύναμη που δεν θα κάνει πια βήμα χωρίς Εκείνον και έτσι η σωτηρία της ψυχής του θα είναι εξασφαλισμένη.

Ο Λόγος του Θεού, το ρεύμα που ρέει από τη χάρη Του, πηγάζει απευθείας από τον Ίδιο και επομένως με αυτόν έρχεται και κάτι το θεϊκό στη Γη, κάτι το θεϊκό αγγίζει την καρδιά του ανθρώπου και τον γεμίζει- και είναι αναπόφευκτο ότι θα επενεργήσει επάνω του, αφού μία προσφορά της θείας χάρης ασκεί πάντοτε μία επίδραση και βέβαια πάντοτε θετική.

Γι' αυτό θα δυναμώσει οπωσδήποτε τον αδύναμο, θα θεραπεύσει τον άρρωστο, θα δώσει στον τυφλό το φως, θα παρηγορήσει τον δυστυχισμένο, θα χαρίσει νέα ελπίδα στον απελπισμένο... Η δύναμη αυτή θα οδηγήσει όσους είχαν εκπέσει από τον Θεό απαρέκκλιτα πίσω σε Εκείνον. Και με τον τρόπο αυτό, ο άνθρωπος, που από δική του ευθύνη έχει γίνει μία ατελής οντότητα, είναι σίγουρο ότι θα γίνει πάλι τέλειος, δεδομένου ότι η δύναμη του Θεού... ο Λόγος Του... μπορεί να κάνει τα πάντα και δεν μπορεί να μείνει ποτέ χωρίς αποτέλεσμα. Αυτή λοιπόν η ασύλληπτα μεγάλη χάρη είναι στη διάθεση σας, αφού ρέει αδιάκοπα προς τη Γη, αγγίζοντας όλες τις καρδιές που ανοίγουν εθελοντικά και φέροντας τη βέβαιη λύτρωση σε όποιον τη δέχεται και αφήνει το Λόγο του Θεού να επιδράσει μέσα του. Γιατί ο Λόγος είναι μία ακτίνα χάρης που φέρνει φως, είναι ένα φως το οποίο διαπερνά κάθε σκοτάδι και χαρίζει καθαρότατη γνώση. Όσο το πνεύμα των ανθρώπων βρίσκεται στο σκοτάδι, είναι δυστυχισμένοι... Βέβαια, δεν έχουν συνειδητή αντίληψη της ζοφερής πνευματικής τους κατάστασης, για το λόγο ότι συνήθως αρκούνται σε μία εγκόσμια γνώση.

Αλλά δεν αναλογίζονται ποτέ ότι η ψυχή τους λιμοκτονεί όσο δεν τη φωτίζει το αληθινό φως. Για την ψυχή μία πνευματική γνώση είναι το αληθινό φως και αυτό το φως της χαρίζεται με το Λόγο που έρχεται στη Γη απευθείας από τα ύψη.

Η ψυχή παίρνει τότε κατευθείαν από το χέρι του Θεού αυτό που χρειάζεται απαραίτητα, γιατί όσο στερείται την αληθινή πνευματική γνώση παραμένει στο σκοτάδι. Μόνο η ψυχή είναι που νιώθει τη δύναμη του Λόγου, γιατί σε αυτήν αποκλειστικά επιδρά ο Λόγος του Θεού· και είναι αυτή που αποκτά υγεία και οδεύει προς την τελειοποίηση όταν δέχεται τη δύναμη από ψηλά, όταν της μιλάει ο Ίδιος ο Θεός και με το Λόγο Του της παρέχει την ενέργεια που χρειάζεται για να τελειοποιηθεί εδώ πάνω στη Γη.

Ο νους του ανθρώπου δεν νιώθει παρά ελάχιστα την επίδραση από το άκουσμα του θείου Λόγου, ενώ η ψυχή από την πλευρά της την αισθάνεται μόνο όταν είναι πρόθυμη να αγαπήσει- διότι η αγάπη είναι που μεταξύ ψυχής και Θεού συνιστά την επαφή που χρειάζεται για να διοχετευθεί ο Λόγος και η Δύναμη Του. Το όφελος που αποκομίζει τότε η ψυχή είναι τεράστιο, καθώς η θεία δύναμη επιδρά πάνω της καταλυτικά και εκείνη αφήνεται πρόθυμα σε αυτή την επίδραση. Έτσι ανοίγεται διαρκώς περισσότερο, ωριμάζει και αποκτά μία γνώση την οποία μπορεί να της χαρίσει μονάχα ο Λόγος Του, που από μόνος του εμπερικλείει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που πείθουν

για την αλήθεια του.

Εκείνος που θα λάβει μία φορά το Λόγο του Θεού εσωτερικά, δεν θα θέλει να αλλάξει πια μοίρα με κανέναν άλλον άνθρωπο, όσο πλούσιος και αν είναι αυτός σε γήινα αγαθά. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να αντισταθμίσει τα πνευματικά αγαθά που αποκτά η ψυχή, γιατί αυτά οδηγούν σε όλο και πιο στενή σύνδεση με τον Θεό, η οποία με τη σειρά της σημαίνει ατέλειωτη μακαριότητα. Πριν έρθει το τέλος, η θεία *χάρη* θα ρέει όλο και πιο δυνατά, ώστε να μπορεί ο καθένας να δυναμώσει με τη βοήθεια της, γιατί σε κανέναν δεν απαγορεύεται να πιει από την Πηγή και να αντλήσει ατιμωτή τη δύναμη του Λόγου. Αλλά πάντοτε πρέπει να το θέλει ο ίδιος ο άνθρωπος, επειδή σε καμία περίπτωση ο Θεός δεν θα δώσει δια της βίας αποδείξεις της αγάπης Του σε όποιον Του προβάλλει αντίσταση.

Από την άλλη πλευρά, οι φροντίδες Του θα είναι άπειρες για εκείνον που θέλει να δεχτεί την προσφορά Του. Και είναι αλήθεια ότι από τον Θεό προέρχεται μόνο ό,τι είναι το καλύτερο δυνατό, αφού μόνο Αυτός μπορεί να δώσει στην ψυχή τη σωστή τροφή και το σωστό ποτό- και επιπλέον Αυτός ξέρει τι χρειάζονται τα πλάσματα Του προκειμένου να ξαναβρούν τη μακαριότητα που απεμπόλησαν κάποτε εθελοντικά. Φτάνει να είναι ανοιχτοί και πρόθυμοι να Τον ακούσουν και θα μπορέσουν να ακούσουν πάλι το Λόγο Του, όπως γινόταν στην αρχή. Και τότε θα έχουν σωθεί τόσο γι' αυτή τη ζωή όσο και για την αιωνιότητα... Γιατί τότε αυτή τη ζωή που θα αποκτήσουν δεν θα την χάσουν ποτέ πια.

Αμήν».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Η Εσωτερική Ζωή» εκδ. Πύρινος Κόσμος

Ο εξωτερικός Λόγος του Θεού

Όταν οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Χριστό πότε θα έλθει η βασιλεία του Θεού, εκείνος απάντησε: *«Η βασιλεία του Θεού δεν θα έλθει με εξωτερικά σημάδια. Ούτε κανείς θα πει: "Κοίτα, είναι εκεί ή εδώ!" Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η βασιλεία του Θεού είναι εσωτερική, μέσα σας!»*

Αυτό που εννοούσε κατά βάθος ο Χριστός με το *«εσωτερικό βασίλειο του Θεού»* είναι το καθαρό πνεύμα που εισέρχεται με τη σύλληψη σε κάθε ανθρώπινη ψυχή, το *«θείο πνευματικό σπινθήρα»*, που αποστολή του είναι να τελειοποιήσει την ύπαρξη μας, Τα Χριστούγεννα αποτυπώνουν συμβολικά αυτό το γεγονός με αλληγορικές εικόνες αντιστοιχίας.

Ο στάβλος της Βηθλεέμ είναι το σώμα μας. Οι άνθρωποι και τα ζώα μέσα στο στάβλο είναι η ψυχή μας. Το βρέφος στη φάτνη είναι ο καθαρός, θείος σπινθήρας μας. Το θέμα, λοιπόν, είναι να μάθουμε με όλες τις ποικίλες δυνάμεις της ψυχής μας ν' αναγνωρίζουμε ποιο είναι

το βρέφος του Θεού, να το αγαπάμε, να το φροντίζουμε και να το περιποιούμαστε.

Τότε η αγάπη, η σοφία και η ισχύς του θ' αυξηθούν, για ν' αναλάβουν στο τέλος την εξουσία σε ολόκληρη την ψυχή και τη ζωή μας.

Το βρέφος στη φάτνη, ο θείος πνευματικός σπινθήρας μέσα στην ψυχή μας, είναι βέβαια μόνο φαινομενικά, στην ανθρώπινη συνείδηση μας, ένα αδύνατο κι εξαρτημένο πλάσμα. Στην πραγματικότητα είναι ένα καθαρό άκτιστο πνεύμα από την καρδιά του Θεού, δηλαδή την εσώτατη θεμελιώδη φύση του, ένας πάνσοφος και παντοδύναμος «μικρός Θεός». Μόνον εξαιτίας της ελευθερίας μας και του αυτοπροσδιορισμού μας δίνει αυτό το καθαρό ουράνιο πνεύμα την εντύπωση ενός αδύναμου κι αβοήθητου βρέφους. Πώς, λοιπόν, μπορούμε να επιτύχουμε, με σκοπό την αιώνια τελείωση μας, να μεγαλώσει πολύ το βρέφος, δηλαδή να διαποτίσει το πνεύμα το εσωτερικό μας, ν' αποκτήσει δύναμη και κυριαρχία στην ψυχή μας, για να έχει τελικά στ' αλήθεια απεριόριστη εξουσία σε ολόκληρη την ύπαρξη μας;

ΣΤΟ σημαντικότερο αυτό ερώτημα για τη ζωή απαντούν τα γραπτά της νέας αποκάλυψης με μεγάλη σαφήνεια και διδάσκουν τα μέσα και τους δρόμους της σωστής πνευματικής εργασίας.

Πριν ο άνθρωπος μπορέσει ν' ανακαλύψει το θείο σπινθήρα μέσα στην καρδιά του, πρέπει να διακρίνει τη δράση μίας θεϊκής δύναμης στον -μόνο συνειδητό γι' αυτόν- εξωτερικό κόσμο, εφόσον συνήθως οι παρατηρήσεις του στρέφονται στο εξωτερικό του περιβάλλον. Έτσι, η πρώτη αρχή της καλλιέργειας της πίστης είναι ν' αναζητήσει κανείς τα ίχνη της ύπαρξης του Θεού στις εξωτερικές της εκδηλώσεις, στο βιβλίο της φύσης και της ζωής.

Βέβαια, ένας σημαντικός φιλόσοφος του κόσμου, μετά από πολλές παρατηρήσεις, διατύπωσε την πρόταση: *«Λίγη παρατήρηση της φύσης και της ζωής, μάς απομακρύνει από τον Θεό»*. Δηλαδή, παρατηρούμενο επιφανειακά, ό,τι συμβαίνει στη φύση και στη ζωή φαίνεται να έχει μόνο τυφλή, μηχανιστική νομοτέλεια. *«Όμως»*, συνεχίζει ο φιλόσοφος, *«εκτεταμένη παρατήρηση της φύσης και της ζωής οδηγεί προς τον Θεό!»* Δηλαδή, όποιος ερευνά σε βάθος, ανακαλύπτει μέσα στις αναρίθμητες μορφές της Δημιουργίας τόσα θαύματα σοφίας και σκοπιμότητας, ώστε αν διαθέτει λίγη λογική, αναγκάζεται ν' αναγνωρίσει παντού έναν πάνσοφο Δημιουργό, αρχιτέκτονα όλων των έργων, γεμάτο αγάπη, υπομονή και δραστηριότητα.

Αυτό, άλλωστε, έγινε φανερό τα τελευταία χρόνια από την αλλαγή των απόψεων στον κόσμο των επιστημόνων. Πολλοί εξέχοντες άνθρωποι εγκατέλειψαν την αθεϊστική ερμηνεία του κόσμου, που επιχειρούσε να εξηγήσει ό,τι υπάρχει και συμβαίνει στη φύση με μη πνευματικά στοιχεία και τυφλούς, μηχανιστικούς φυσικούς νόμους. Το *«δέντρο της επιστήμης»* απέκτησε στις μέρες μας νέες, βαθύτερες γνώσεις. Οι ερευνητές μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν ότι τα βασικά στοιχεία του υλικού κόσμου (τα ηλεκτρόνια και τα άτομα) έχουν πνευματική φύση και ότι μία σοφή δύναμη δημιούργησε από αυτή την *«πρωταρχική*

θεία σκέψη», με πραγματική μαεστρία, τον ορατό φυσικό κόσμο, αναπτύσσοντας όλο και ανώτερες μορφές ζωής.

Παράλληλα, όμως, με την ισχυρή γλώσσα της Δημιουργίας, την καλλιέργεια της ψυχής του ανθρώπου υπηρετεί κυρίως ο λόγος της αποκάλυψης, που ανακοινώθηκε από τους προφήτες. Οι περισσότεροι άνθρωποι μάλιστα μπορούν να καταλάβουν σωστά το βιβλίο της φύσης και της ζωής μόνο με τη βοήθεια αυτού του λόγου και των διδασκαλιών του.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» αναφέρεται: «Αν ο Θεός δεν αποκαλυπτόταν ποτέ και με κανέναν τρόπο στους ανθρώπους, τότε αυτοί θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένοι να μην πιστεύουν σε κανένα Θεό και να λένε σε όσους κηρύσσουν την ύπαρξη του: "Τι μας ενδιαφέρει ο Θεός που έπλασες μέσα στη φαντασία σου; Αν υπάρχει, ας φανερωθεί κι ας μας πει τι θέλει από μας!"»

Αλλ' αν γυρίσουμε πίσω, μέχρι την εποχή του Αδάμ, θα βρούμε πολλές εποχές στις οποίες ο Θεός αποκαλύφθηκε με κάθε τρόπο στον άνθρωπο και φανέρωσε το θέλημα του, καθώς και τους σκοπούς που είχε για τον άνθρωπο.

Επειδή, όμως, πρέπει ν' αφεθεί στον άνθρωπο η ελεύθερη βούληση του, «γί αυτό κι εκείνος αντιμετώπισε το θείο λόγο όπως τα λόγια των ανθρώπων. Ένα μικρό μέρος των ανθρώπων τον σεβάστηκε για λίγο διάστημα. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος τους σύντομα το ξέχασε τελείως, θεωρώντας τον στο τέλος μία κενή επινόηση. Απολάμβαναν, λοιπόν, όσο περισσότερο μπορούσαν τις χαρές του κόσμου και θεωρούσαν τους σοφούς τρελούς και φαντασιόπληκτους, που περιφρονούν το αληθινό ουράνιο βασίλειο αυτού του κόσμου για χάρη ενός επισφαλούς και αναπόδεικτου βασιλείου των ουρανών». Ο Θεός όμως δεν σταμάτησε ποτέ να φανερώνεται ξανά και ξανά στους ανθρώπους με τους πιο διαφορετικούς τρόπους, μέσα από το στόμα αφυπνισμένων προφητών.

Γνήσιοι προφήτες και ψευδοπροφήτες

Μπορεί κανείς εύκολα να διακρίνει ανά πάσα στιγμή τους γνήσιους προφήτες από τους ψευδοπροφήτες, από τους καρπούς που αποφέρουν.

«Ο γνήσιος προφήτης ποτέ δεν θα είναι εγωιστής, η δε υπεροψία τού είναι άγνωστη. Φυσικά, θα δεχθεί μ' ευγνωμοσύνη ό,τι του προσφέρουν καλές και ευγενικές καρδιές για να συντηρηθεί. Ποτέ όμως δεν θα προβάλλει σε κανέναν απαίτηση πληρωμής, γιατί ξέρει ότι αυτό είναι εγκληματικό μπροστά στον Θεό και γιατί ο Θεός μπορεί πολύ καλά να συντηρήσει τους βοηθούς του (με τη βοήθεια καλών συνθηκών).

Αντίθετα, ο ψευδοπροφήτης θα δεχθεί αμοιβή για κάθε π που κάνει, για κάθε υποτιθέμενη πράξη του στην υπηρεσία του Θεού και για το καλό της ανθρωπότητας.

Ο ψευδοπροφήτης θα απειλεί με τη θεία Δίκη και ο ίδιος θα κάνει τον κριτή στο όνομα του Θεού, με ξίφος και με φωτιά. Ο γνήσιος όμως δεν θα καταδικάσει κανέναν, παρά μονάχα θα προειδοποιεί χωρίς εγωιστικό συμφέρον τους αμαρτωλούς να μετανοήσουν, χωρίς να κάνει διάκριση ανάμεσα σε σπουδαίους και ασήμαντους, γιατί το μόνο που έχει ισχύ γι' αυτόν είναι ο Θεός και ο λόγος του τα άλλα είναι γι' αυτόν καθαρή ανοησία.

Κανείς δεν μπορεί να προσβάλει το γνήσιο προφήτη. Σαν πρόβατο, θα τα υπομείνει όλα, ό, τι και να του κάνει ο κόσμος. Θα εξεγερθεί μόνον απέναντι στο ψέμα και στην υπεροψία, χτυπώντας τα πάντοτε και τα δυο. Όμως ο ψευδοπροφήτης είναι μόνιμα άσπονδος εχθρός της αλήθειας και κάθε προόδου στη σκέψη και στα έργα. Κανείς εκτός απ' αυτόν δεν πρέπει να έχει οποιαδήποτε πείρα, ώστε όλοι να είναι αναγκασμένοι να πληρώνουν ακριβά τη συμβουλή του για κάθε τους υπόθεση.

Σε όλους τους λαούς, υπήρχαν και πάντοτε θα υπάρχουν αληθινοί προφήτες. Γιατί όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως φυλής και χρώματος, είναι παιδιά του Θεού. Όλοι διδάσκονται απ' αυτόν, με τρόπο που να ταιριάζει στις ιδιαιτερότητες και στην αντιληπτική τους ικανότητα».

Ο Χριστός λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Κοιτάξτε τις θρησκείες των άλλων λαών, για παράδειγμα των Τούρκων, των Περσών, των Ινδών, των Γιαπωνέζων δείτε πόσο διαφορετικές είναι από τη θρησκεία -που έδωσα εγώ στα παιδιά των ουρανών. Κι όμως, και αυτές κυριαρχούνται από το ίδιο πνεύμα του Θεού, μολονότι εκεί είναι πολύ βαθύτερα κρυμμένο».

Συνεπώς, ο λόγος του Θεού ο καταγραμμένος από ιερά κείμενα όλων των Λαών είναι εξαιρετικά σημαντικός για την καλλιέργεια της πίστης. Ένα σημαντικό μέσο ενδυνάμωσης της ψυχής του κάθε ανθρώπου είναι η ανάγνωση των κειμένων της θείας αποκάλυψης.

Τα λόγια «Όποιος τρώει από το δικό μου άρτο», αναφέρονται ειδικότερα στην πρόσληψη του ουράνιου άρτου που προσφέρεται στα γνήσια κείμενα της αποκάλυψης. Από την άποψη αυτή, για το χριστιανικό κόσμο πρόκειται κυρίως για τη Βίβλο. Φυσικά, τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, που συγκεντρώθηκαν από το λαό του Ισραήλ κατά τη διάρκεια περισσότερων από χίλια χρόνια, δεν μπορούν να θεωρηθούν στο σύνολο τους καθαρός θείος λόγος. Δυστυχώς, ακόμη και τα βιβλία του Μωυσή, υπέστησαν επεξεργασίες από το κατοπινό ιερατείο, και έτσι παραμορφώθηκαν.

Ο Ιησούς λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» στους νομοδιδασκάλους του Ναού: «Πώς τολμήσατε να πάρετε το θάρρος να τροποποιήσετε τόσο άσχημα το νόμο του Μωυσή, συμφωνάμε την κρίση και το υλικό συμφέρον σας, ώστε τώρα να μην υπάρχει εκεί πραγματικά ούτε το ελάχιστο από όσα δίδαξαν και συνέστησαν ο Μωυσής και οι προφήτες; Αφού οι νόμοι και τα γραπτά του Μωυσή σας είναι τόσο πολύ ιερά, γιατί τότε απορρίψατε σαν "μη γνήσια" το έκτο και το έβδομο βιβλίο του

Μωυσή και το γνήσιο, προφητικό παράρτημα, βάζοντας στη θέση τους τα δικά σας, ανθρώπινα έργα;»*

Η Θεία διδασκαλία που δίδεται από την Καινή Διαθήκη είναι καθαρότερη και ανταποκρίνεται περισσότερο στις ανάγκες της εποχής μας. Όμως, κι από δω απουσιάζουν τα πιοτά κατά λέξη «πρωταρχικά ευαγγέλια».

Μαθαίνουμε ότι *«τα πρωτότυπα αποσύρθηκαν με σοφία, για έναν απλό λόγο: ν' αποφευχθεί να γίνουν μετά από λίγο καιρό τα γραπτά αυτά αντικείμενο ειδωλολατρίας... Γιατί σας λέω, αυτό θα συνέβαινε μ' αυτά σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό, τι με το λεγόμενο Άγιο Τάφο στην Ιερουσαλήμ».*

Ο Χριστός ο ίδιος μας συνιστά πρώτα-πρώτα μέσω του Λόρμπερ το Ευαγγέλιο του Ιωάννη.

«Να ακολουθείτε», λέει, «(κυρίως) μόνο τον ευαγγελιστή Ιωάννη! Γιατί το Ευαγγέλιο αυτό, όπως και η "Αποκάλυψη", είναι γραμμένο από το χέρι του ίδιου του μαθητή αυτού. Όσο ο Ιωάννης ταξίδευε εδώ κι εκεί μαζί Μου, φυσικά, συνέτασσε μόνον αποσπάσματα, καταγράφοντας μόνο τα πιο αξιοσημείωτα. Όμως, κατά τη διάρκεια της λεγόμενης εξορίας του στην Πάτμο (όπου ένας έντιμος, ισχυρός Ρωμαίος τον γλίτωσε από τη διωκτική μανία των Εβραίων) είχε τη δυνατότητα, στο φρούριο του Έλληνα Κάδωνα και στο πλευρό της Μαρίας, να θέσει σε τάξη ανενόχλητος το ευαγγέλιο του, αποκαλύπτοντας μέσα σ' αυτό στους μεταγενέστερους όσα χρειάζονται για να γίνουν ευτυχισμένοι.

Πρώτα απ' όλα, όμως, είπε στο τέλος ότι Εγώ έκανα και δίδαξα πάρα πολλά που ο κόσμος, αν αυτά καταγράφονταν, δεν θα μπορούσε να τ' αντιληφθεί. Μ' αυτή την εύστοχη παρατήρηση έκλεισε το ευαγγέλιο του, περίπου τον ίδιο καιρό που η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε από τους Ρωμαίους (το 70 μ.Χ.).

Ο Ιωάννης έζησε αρκετά ακόμη χρόνια μετά απ' αυτό και κατέγραψε τα οράματα του υπό τον τίτλο "Αποκάλυψη Ιωάννου". Στο γράψιμο τον βοήθησε ένας φίλος του που τον αγαπούσε πολύ, που ήταν επίσης βαπτισμένος με το όνομα Ιωάννης, επειδή τον καιρό αυτό ήταν ήδη περισσότερο από εκατό ετών.

Τώρα λοιπόν ξέρετε ποια είναι η αλήθεια σχετικά με τον Ιωάννη και τα κείμενα του. Είναι, ήταν και θα είναι (χάρη στο καθαρό του πνεύμα αγάπης) ο αγαπημένος Μου. Όποιος δε ζει και πράττει σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του, θα αντιμετωπιστεί από Μένα σαν ίσος του».

«...Μετά τον Ιωάννη, τη μεγαλύτερη σημασία πρέπει να τη δίνετε στο Μάρκο. Γιατί αυτά που δίνει συνοπτικά τα έχει πάρει στην πλειοψηφία τους από τα γραπτά και τη διδασκαλία του αποστόλου Παύλου».

Σύμφωνα μ' αυτά, ο Μάρκος ήταν μαθητής και συνεργάτης του αποστόλου Παύλου, πράγμα που σήμερα επίσης υποθέτουν πολλοί ερευνητές των Ευαγγελίων. Θεωρείται δε ότι είναι ο ίδιος Ιωάννης, ο ονομαζόμενος Μάρκος, που αναφέρεται επανειλημμένα στην *«Ιστορία*

* Περιέχουν την αληθινή διδασκαλία για τον Θεό και τη Δημιουργία που αποκαλύφθηκε εκ νέου από τον Γιάκομπ Λόρμπερ.

των Αποστόλων», καθώς και στις «Επιστολές» του Παύλου.

Επίσης, στα γραπτά του Λόρμπερ βρίσκουμε αξιοσημείωτες πληροφορίες για το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, που θεωρήθηκε από εκείνους που συνέθεσαν τα γραπτά της Βίβλου κορυφαίο, εξαιτίας του πλούσιου περιεχομένου του.

Έτσι, από μία σκηνή του «Μεγάλου Ευαγγελίου», προκύπτει ότι ο συγγραφέας του δεν είναι ο απόστολος Ματθαίος αλλά ένας άλλος άνδρας με το ίδιο όνομα.

Το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο είναι επίσης μία μεταγενέστερη συρραφή που χρησιμοποιεί τις αναφορές του Μάρκου και του Παύλου και άλλες πηγές:

«Το κείμενο αυτό είναι μία συλλογή δεδομένων, που είχε συγκεντρώσει ο Λουκάς μετά από έρευνες μέσα και γύρω στην Ιερουσαλήμ για Μένα και τα έργα Μου, ρωτώντας διάφορους ανθρώπους. Μετά ο ίδιος ο Λουκάς τα κατέταξε με το δικό του τρόπο».

Το γράμμα σκοτώνει, το πνεύμα δίνει ζωή

Επομένως, ακόμη κι αν εξαιτίας του τρόπου σύνταξης των Ευαγγελίων έχουν παρεισφρήσει εκεί κάποια αντιφατικά στοιχεία (πράγμα που μπορεί ο καθένας να διαπιστώσει, εάν συγκρίνει προσεκτικό τα κείμενα), ωστόσο σε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη ο σοβαρός αναζητητής της Αλήθειας βλέπει να εκφράζεται καθαρά και με σαφήνεια ο πυρήνας της διδασκαλίας του Ιησού, η διδασκαλία της τελείωσης και της αγάπης.

«Το πνεύμα των αρχικών Γραφών», λέει ο ίδιος ο Χριστός στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «έχει διατηρηθεί πλήρως και στα κείμενα που γράφηκαν αργότερα. Άλλωστε, το ίδιο το γράμμα δεν έχει καμία σημασία αλλά μόνο το πνεύμα. Ή κάνει άραγε διαφορά το αν το πνεύμα του Θεού ενεργεί ήδη εδώ, πάνω στη γη, πολύ δε περισσότερο πάνω σ' έναν ήλιο, με πολλούς τρόπους και με τις πιο διαφορετικές μορφές;

Κοιτάξτε! Είναι και παραμένει ένα και το αυτό Άγιο Πνεύμα! Το ίδιο συμβαίνει και με τα κατοπινά κείμενα που περιλαμβάνουν το Λόγο μου. Όσο ανόμοια κι αν φαίνονται εξωτερικά, εσωτερικά είναι γεμάτα από το ίδιο πνεύμα. Άλλωστε, τίποτε περισσότερο απ' αυτά δεν είναι αναγκαίο».

Στα κείμενα της νέας αποκάλυψης δίδεται εκ νέου και με πλήρη σαφήνεια και καθαρότητα η αληθινή διδασκαλία, που ο Ιησούς Χριστός, ο εξανθρωπισμένος Θεός, ανακοίνωσε πριν από 2000 χρόνια, αποτέλεσε δε παράδειγμα της με την ίδια τη ζωή του. Σύμφωνα με την Αποκάλυψη (Ιωάν. 14,26), το Άγιο Πνεύμα μέσα από αυτά τα κείμενα θα μας διδάξει «όλα τα υπόλοιπα» και «θα μας θυμίσει όλα όσα ο ίδιος ο Ιησούς δίδαξε και έκανε». Με τον τρόπο αυτό παραμερίζονται όλες οι ελλείψεις και ατέλειες της μέχρι τώρα παράδοσης, ενώ γίνονται περιττά και αστήρικτα όλα τα ανθρώπινα δόγματα και ερμηνείες. Με

πραγματικά ουράνια διαύγεια και πνευματική δύναμη τονίζεται και τίθεται στο προσκήνιο ως κεντρική αλήθεια και κύριος, θεμελιώδης νόμος το μεγάλο γεγονός που ήδη αναφέραμε: ότι η θεμελιώδης φύση του Θεού είναι αιώνια ενεργή αγάπη, συνεπώς δε ο άνθρωπος μπορεί μόνον απ' αυτόν το δρόμο της καθαρής, ανιδιοτελούς, ενεργής αγάπης να πλησιάσει τον Θεό και να γίνει ευτυχισμένος. Για να εξηγηθεί αυτή η αποφασιστική για την τελείωση αλήθεια, δίνεται στον άνθρωπο η δυνατότητα να δει βαθιά μέσα στη θεία φύση, να μάθει τους στόχους της Εξέλιξης της Δημιουργίας και τα μυστικά της τελείωσης μας στον άλλο κόσμο.

Όπως είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο Δημιουργός μας παρέχει τη διδασκαλία που είναι απαραίτητη για τον εξαγνισμό και την τελείωση της ύπαρξης μας κυρίως με τον αποκαλυμμένο, εξωτερικό Λόγο του. Όμως, αυτή η διδασκαλία που μας δίδεται εξωτερικά – από το βιβλίο της φύσης και τα κείμενα της αποκάλυψης όλων των λαών και όλων των εποχών – δεν θα μπορούσε να έχει ολοκληρωμένη επίδραση, αν δεν διδασκόμασταν διαρκώς και εσωτερικά μέσω της φωνής του Θεού.

Αυτή η εσωτερική διδασκαλία, που κάθε άνθρωπος μπορεί να λάβει, αποκαλείται ο ζωντανός, εσωτερικός Λόγος του Θεού. Ο Ιησούς, όταν εγκατέλειψε αυτό τον κόσμο, το υποσχέθηκε στους τότε μαθητές του και σε όλους εμάς τους άλλους με τα λόγια:

«Αν Με αγαπάτε, τότε τηρείτε τις εντολές Μου! Τότε Θα παρακαλέσω τον Πατέρα, κι Εκείνος θα σας στείλει μία άλλη υποστήριξη, που θα μείνει μαζί σας αιώνια: το πνεύμα της Αλήθειας. Ο κόσμος δεν μπορεί να το λάβει, γιατί δεν έχει μάπα γι' αυτό, ούτε το αναγνωρίζει. Εσείς όμως θα το αναγνωρίσετε, θα μείνει αιώνια μαζί σας και μέσα σας. Όποιος ξέρει και τηρεί τις εντολές Μου, αυτός Με αγαπάει. Όποιον, όμως, Με αγαπάει, θα τον αγαπάει ο Πατέρας Μου, όπως κι Εγώ, και θα αποκαλυφθώ σ' αυτόν! Ο βοηθός, όμως, το Άγιο Πνεύμα, που θα στείλει εν ονόματι Μου ο Πατέρας, Θα σας διδάξει όλα τα υπόλοιπα και θα φέρει στη μνήμη σας όλα όσα έχω πει». (Ιωάν. 14,15-26).

Με τα λόγια αυτά του Ιησού λέγονται απείρως πολλά, ουσιαστικά όλα όσα πρέπει να ξέρει ο άνθρωπος για τον εσωτερικό Λόγο του Θεού.

*Από το βιβλίο του Βάλτερ Λουτς «Η Διδασκαλία του Χριστού» εκδ.
Πύρινος Κόσμος.*

2. ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

Η Νέα Αποκάλυψη ασχολείται μεταξύ άλλων με τα εξής ερωτήματα:

Το Είναι του Θεού: «Η Αγάπη είναι το ιδιαίτερο, εσώτερο και θεμελιώδες Είναι Μου. Από αυτό το Είναι που είναι το απεριόριστο Πνεύμα της Αγιοσύνης Μου, πηγάζει η δύναμη που δρα σ¹ όλη την απεραντοσύνη».

Ο Ιησούς είναι αληθινός άνθρωπος και αληθινός Θεός. Η αληθινή αιτία και ο σκοπός της ενσάρκωσης του Θεού. Τα νεανικά χρόνια του Ιησού.

Το θείο έργο της Δημιουργίας: Η πνευματική πρωταρχική Δημιουργία. Η πτώση του Εωσφόρου. Το σύμπαν, σχολείο κάθαρσης για τις ψυχές. Οι βαθμίδες της ζωής από τα φυσικά βασίλεια μέχρι τον άνθρωπο. Η πνευματική ουσία όλης της ύλης. Ο άνθρωπος, μία τριαδικότητα πνεύματος-ψυχής-σώματος.

Η γη, ανώτερη σχολή για τα παιδιά του Θεού. Η πρώτη ανθρωπότητα και ο κατακλυσμός του Νώε. Ο δρόμος της σωτηρίας προς το Θεό. Η ανθρώπινη ζωή στο φως των εντολών της Αγάπης. Γιατί η αρρώστια, η δυστυχία και τα άλλα παθήματα;

Η πίστη: Τυφλή πίστη ή πίστη βασισμένη στη λογική; Οι βάσεις των Ευαγγελίων και οι συντάκτες τους. Τελετές και θεία λειτουργία. Κανένας καταναγκασμός στα ζητήματα της πίστης και της θρησκείας.

Η αληθινή διαδοχή του Χριστού. Η Βασιλεία του Θεού. Η εκκλησία του Χριστού. Η πνευματική αναγέννηση. Ματιές στη ζωή στο υπερπέραν. Μετενσάρκωση της ψυχής (μετεμψύχωση), ο Παράδεισος, η Κόλαση και το ενδιάμεσο βασίλειο (τα προηγούμενα στοιχεία είναι απόσπασμα από τον κατάλογο περιεχομένων του τρίτομου έργου «Η Νέα Αποκάλυψη», του δρα Βάλτερ Λουτς).

Ένα μεγάλο τμήμα του έργου ασχολείται με την πνευματική πρωταρχική Δημιουργία, η οποία προηγήθηκε της Δημιουργίας του Κόσμου, τη Δημιουργία δηλαδή μυριάδων πνευματικών όντων από τα οποία μια μερίδα αποστάτησε υπό την καθοδήγηση του Εωσφόρου. Ακολούθησε η υλική Δημιουργία, για να μπορέσουν να σωθούν τα πνεύματα που είχαν αποστατήσει. Σύμφωνα με το μεγαλόπνευστο Σχέδιο του Θεού, οι εωσφορικές σπίθες από ζωή που σιγά-σιγά απελευθερώνονται, οδηγούνται σταδιακά, δηλαδή σε εξελικτική μορφή, μέσα από το ορुकτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο στον τελικό τους στόχο, τον άνθρωπο. Στη Νέα Αποκάλυψη, αυτή η διαδικασία σχολιάζεται μεταξύ άλλων ως εξής: «Αυτός ο υπέρογκος αριθμός από αποστατημένα πνεύματα που έπεσαν μαζί με τον Εωσφόρο και στη συνέχεια, ως φορείς της ύλης, φυλακίσθηκαν μέσα της, όλα μαζί απαρτίζουν και ταξινομούν τη Δημιουργία σε όλους τους Κόσμους, αντίστοιχα με το πνευματικό τους περιεχόμενο». (Κηρ. σελ. 317).

«Ήσασταν πνεύμα και θα γίνετε πάλι πνεύμα» (Κηρ. σελ. 121). Η υλική Δημιουργία δηλαδή ερμηνεύεται εναργέστατα σαν το πεδίο

που δημιούργησε η θεϊκή αγάπη και φιλευσπλαχνία για να φτάσουμε στη λύτρωση.

Ο μεγαλόπνοος στόχος του Θεού, που σύμφωνα με τη Νέα Αποκάλυψη θα φτάσει και στην πλήρη ολοκλήρωση του, είναι να οδηγήσει τους ανθρώπους μέσα από ένα δρόμο σωτηρίας στην πνευματική Αναγέννηση και κατ' αυτό τον τρόπο, πίσω στην αγκαλιά του Θεού. Και τούτος ο στόχος ισχύει για όλους τους ανθρώπους, σ' όποιο αστρικό σώμα και να ζούνε. Η γη και οι κάτοικοι της όμως έχουν έναν εντελώς ξεχωριστό και προνομιακό ρόλο. Ο δρόμος είναι ασύλληπτα μακρύς και για μερικούς μπορεί να είναι μαρτυρικός. «Οι κακοί και οι σκληροτράχηλοι έχουν να διανύσουν ένα μακρύ δρόμο μέσα στην ύλη μέχρι να αποβάλουν ό,τι ακάθαρτο έχουν μέσα τους, ώστε να μπορέσουν να ταιριάξουν και να συνηχήσουν σαν ένας πνευματικός τόνος στην αρμονία που κυριαρχεί στο επουράνιο και πνευματικό Βασίλειο Μου» (Κηρ. σελ. 317).

Σ' άλλα σημεία πάλι, λέει αναφορικά μ' αυτές τις ψυχές: «Στον άλλο κόσμο, αυτός ο αγώνας θα πρέπει να γίνει πάλι απ' την αρχή, από τα μέσα προς τα έξω, υπό άλλες προϋποθέσεις, με λιγότερα μέσα και με μεγάλα εμπόδια» (Κηρ. σελ. 318).

«Ο Λόγος Μου, σαν σπόρος, είναι θεϊκός Λόγος και γι' αυτό μπορεί και πρέπει να βελτιώσει και να πνευματοποιήσει το χώμα όπου πέφτει, αν όχι σ' αυτή τη γη, σίγουρα όμως στον άλλο κόσμο» (Κηρ. σελ. 320).

«Μη νομίζετε εξάλλου ότι ήρθα στη γη αποκλειστικά για σας, ότι μαρτύρησα μόνο για χάρη της μικρής γης και των κατοίκων της- ώ όχι, οι πράξεις Μου είναι πράξεις για την απεραντοσύνη» (Κηρ. σελ. 332).

Η επιστροφή όλων των ανθρώπων στον ουράνιο Πατέρα περιγράφεται στο Ευαγγέλιο μεταφορικά στην παραβολή του απωλότοτος υιού: «Ο χαμένος γιος», λέγεται κατά λέξη στη Νέα Αποκάλυψη, «βρίσκεται κιόλας στο δρόμο του γυρισμού, αλλά θα χρειαστεί ακόμα ατέλειωτο διάστημα μέχρι να φθάσει εντελώς (σ.σ. δηλαδή όλοι οι άνθρωποι), στο παλιό πατρικό του σπίτι» (Μ. Ευ. Γ, 188, 21).

«Ο άνθρωπος είναι το πιο τέλειο απ' τα αμέτρητα και ποικιλόμορφα πλάσματα. Είναι η αποκορύφωση της θεϊκής Αγάπης και Σοφίας και προορισμένος να γίνει και ο ίδιος Θεός» (Μ. Ευ. Ζ', 141, 6). Γι' αυτό ρωτούσε ο Ιησούς τους Ιουδαίους: «Δεν το ξέρετε ότι είσαστε (εν δυνάμει, σ.σ.) Θεοί;» «Τώρα είσαστε σαν τα έμβρυα στην κοιλιά της μάνας τους», λέει σχετικά η Νέα Αποκάλυψη (Μ. Ευ. Γ', 180, 8).

«Η αλήθεια είναι ότι ένα πνεύμα, όσο τέλειο και να είναι, δεν μπορεί ποτέ να φθάσει τον Θεό στην απέραντη πληρότητα του» (Μ. Ευ. Γ', 3, 2).

Σε συσχετισμό μ' αυτή τη μαρτυρία, αξίζει να προσέξουμε μία κατάθεση από τη μεγαλύτερη μυστικιστική αγία της καθολικής εκκλησίας, της Αγίας Θηρεσίας της Άβιλα, η οποία είπε: «Η ψυχή (όντας σε έκσταση, σ.σ), μετουσιώνεται εντελώς στον Πλάστη της.

Μοιάζει να είναι πιο πολύ Θεός παρά ψυχή». ¹²⁸

Όποιος έχει διαβάσει και ενσωματώσει τα υψηλόφρονα νοήματα της Νέας Αποκάλυψης σ' όλη την έκταση της, θα νιώσει καθαρά το νόημα μιας φράσης του μεσαιωνικού μύστη, του Μάιστερ Έκχαρτ (14ος αι.): «Η ύπαρξη και η ζωή όλων των όντων δεν είναι άλλο από μία επίκληση και σπουδή προς τον Θεό, απ' τον οποίο έχουν προέλθει». ¹²⁹

Ο εφημέριος Μπίζολντ έχει περιγράψει πολύ επιτυχημένα πώς έχουν τα πράγματα: «Η δημιουργία του κόσμου ήταν εξ αρχής μία πράξη σωτηρίας του Θεού. Η ιστορία της δημιουργίας και η ιστορία της λύτρωσης του ανθρώπου είναι αδιαχώριστες». ¹³⁰

Όταν θα φθάσουμε στον τελικό στόχο-Θεό, ο όγδοος ψαλμός θα φανερώσει όλη τη φωτεινή του δύναμη που τώρα υποφώσκει: «Έκανες τον άνθρωπο κάτι λιγότερο από Θεό, τον έστειπες με τιμές-και μεγαλεία».

Ένας άλλος μύστης, ο Γιάκομπ Μπέμε, που όπως ο Γιάκομπ Λόρμπερ, δεν είχε ιδέα από τις θεωρίες της εξέλιξης και της παλαιοανθρωπολογίας, απεικόνισε το πανόραμα της ανάπτυξης της ζωής και την αργή, σταδιακή άνοδο στις βαθμίδες της ζωής, όπως περιγράφεται περιεκτικά και στη Νέα Αποκάλυψη.

Τον τρίτο μ.Χ. αιώνα, ο Ωριγένης, ο μεγαλύτερος γνώστης της Βίβλου όλων των εποχών, υποστήριξε την αρχή της αποκατάστασης, της επιστροφής δηλαδή όλων των πραγμάτων. Σύμφωνα μ' αυτή τη διδασκαλία, η ψυχή εγκαταλείπει το καθαρτήριο και οι καταδίκες δεν κρατούν αιώνια «Θα φθάσουμε στην τελείωση», γράφει ο Ωριγένης, «όταν όλες οι ψυχές κάποτε βρουν τη λύτρωση και γίνουν άγγελοι. Όλη η Πλάση επιστρέφει στο Θεό. Η θέληση για σωτηρία που διαπερνά όλο το σύμπαν, είναι μία αποκάλυψη του πολυεύ σπλάχνο υ Θεού». ¹³¹

Στο γραπτό του ενάντια στον Κέλσο 92-97, ο Ωριγένης ταυτίζει τον Αδάμ με την πρωταρχική ενότητα της ανθρώπινης φύσης που στην αρχή των χρόνων έπεσε σαν ολότητα από τον Ουρανό. Συνεπώς, για τον Ωριγένη με το προπατορικό αμάρτημα δεν εννοείται μια οριζόντια χρονικά αναγωγή ο' έναν προπάτορα αλλά μια κάθετη σχέση με την υπερκόσμια, κοινή πτώση στην αμαρτία.

«Το πνεύμα πέφτοντας έγινε ψυχή και η ψυχή, εξασκουόμε-νη στις αρετές, θα γίνει πάλι πνεύμα» (κατά Κέλσου 98-99). ¹³²

Ο Ωριγένης αναφέρεται στον προφήτη: «Μακριά και αδιάκοπα περιπλανήθηκε η ψυχή μου» (το βιβλίο του Ωσηέ) και συνεχίζει: «Κατάλαβε λοιπόν, αν μπορείς, ποιες είναι αυτές οι περιπλανήσεις που πρέπει να κάνει η ψυχή και για τις οποίες κλαίει και οδύρεται. Η αλήθεια είναι ότι όσο η ψυχή περιπλανάται, η κατανόηση γι' αυτά τα πράγματα εμποδίζεται και είναι καλυμμένη από πέπλα. Μόνο όταν φθάσει πια στην πατρίδα της, στην ανάπαυση, δηλαδή στον Παράδεισο, θα ανοίξουν τα μάτια της στην αλήθεια και θα δει καθαρά ποιος ήταν ο σκοπός και το νόημα της περιπλάνησης της». ¹³³

Ο Χανς Ουρς φον Μπαλτάζαρ, καθολικός θεολόγος και διακεκριμένος συγγραφέας, στο βιβλίο του «Ωριγένης -Πνεύμα και

Φωτιά» γράφει: «Ξάφνου σαν αστραπές μας φανερώνονται αλήθειες που είναι απ' τις πιο θεμελιακές αλλά και τις πιο ξεχασμένες στη χριστιανική σκέψη».¹³⁴

Αλλά ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός, που τότε κατεύθυνε τις τύχες όχι μόνο του κράτους αλλά και της εκκλησίας, είχε διαφορετική άποψη. Επέβαλε στη σύνοδο της Κωνσταντινούπολης το 553 μ.Χ. να καταδικάσει τις διδασκαλίες του Ωριγένη. Γι' αυτό το γεγονός ο Ουρς φον Μπαλτάζαρ έγραψε την παρακάτω λαμπρή φράση: «Και που το αγγείο έσπασε και σκόρπισε σε χίλια κομμάτια και το όνομα του δάσκαλου λιθοβολήθηκε και καταπλακώθηκε κάτω από τις πέτρες, το άρωμα του μύρου ανάβλυσε και πλημμύρισε όλο το σπίτι».¹³⁵

Στο γραπτό της αγίας Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν με το λατινικό τίτλο «Σκίβιας» (Γνώρισε τους δρόμους),¹³⁶ η διδασκαλία της αποκατάστασης ακτινοβολεί και πάλι: «Και τότε άκουσα μια φωνή που μου είπε: Υμνωδίες με ακούραστη φωνή απ' την καρδιά και από τα χείλη αξίζουν στον εξάισιο Δημιουργό, γιατί η ευσπλαχνία Του οδηγεί όχι μόνο τους σπητούς και τους ορθούς αλλά και τους πεσμένους και τους γυρτούς, στον ουράνιο θρόνο» (3ο βιβλίο, 13ο όραμα).

Τη διδασκαλία ότι οι άνθρωποι είναι πεσόντα πνεύματα και ότι μια μέρα θα επιστρέψουν όλοι στο Θεό χάρη στην Αγάπη του για τα πλάσματα του, μετά από μια ατέλειωτα μακριά και περίπλοκη περιπλάνηση μέσα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, δεν τη συναντάμε μόνο στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες και στο χριστιανικό μυστικισμό αλλά και στο μυστικισμό άλλων θρησκειών.

Μεταξύ άλλων βρίσκεται στον παρσιισμό, που δεν δέχεται ότι η κόλαση είναι αιώνια,¹³⁷ το ίδιο και στον ισλαμικό μυστικισμό, στους γνωστούς μας σουφίς.

Μια πολύ ωραία έκφραση αυτής της διδασκαλίας βρίσκουμε στους παρακάτω στίχους του φημισμένου Πέρση μύστη Τζελάλ εντ Ντιν Ρούμι (1207-1273):

«Σαν πέτρα πέθανα στο χώμα,
και σαν φυτό γεννήθηκα ακόμα,
το φυτό πέθανε και έγινε ζώο,
πέθανε κι αναστήθηκα στ' ανθρώπινο μητρώο.
Τι με πονεί; Τι με φοβίζει;
Ο θάνατος μόνο μου χαρίζει.
Όταν σαν άνθρωπος και από τη γη θα πάω,
φτερά ενός αγγέλου στις πλάτες θα φοράω.
Μα ούτε και σαν άγγελος θά μαι παντοτινός,
γιατί αιώνιος μοναχά είναι ο Δημιουργός.
Τον κόσμο των αγγέλων θ' αφήσω δίχως κόπο,
για να πετάξω στον πιο ψηλό όπου υπάρχει τόπο:
Και καμιά φωνή πια δεν με καλεί!
Ακούω μέσα μου από άρπες μουσική,
είμαι κοντά Του, έχω γυρίσει εκεί».

Άξιοι στοχαστές όπως ο φυσικός Εντγκάρ Ντακκέ, ο Λέοπολντ Τσίγκλερ, ο Τεγιάρ ντε Σαρντέν και άλλοι, χωρίς να γνωρίζουν τις συγγενικές μαρτυρίες στον Λόρμπερ, τις ερμήνευσαν επιστημονικά.

Γράφει ο Ντακκέ π.χ.: «Όταν στην αυγή της ιστορίας παρουσιάστηκαν οι πρώτες κατώτερες μορφές ζωής, η αρχέγονη μορφή του ανθρώπου ήταν μέσα στο οργανικό βασίλειο ήδη παρούσα μεταφυσικά, δηλαδή "ηθελημένη" απ' το Θεό. Χρονικά μεν ο άνθρωπος εμφανίζεται για πρώτη φορά σαν τέλειος άνθρωπος στην τελευταία περίοδο των παγετώνων, αλλά ήταν ήδη παρών μέσα σε όλα τα όντα αμέτρητα εκατομμύρια χρόνια πρωύτερα».¹³⁸

Το ίδιο και ο Λέοπολντ Τσίγκλερ, διακρίνει το μυστικό της ύπαρξης του ανθρώπου στις πιο βαθιές του συναρτήσεις: «Αναμφισβήτητα, η ιδιαίτερη σφαίρα του ανθρώπου είναι η ιστορία όπου είναι υποκείμενο, αλλά αυτή η ιστορία διαδραματίζεται πάνω στη φυσική βάση που σχηματίζουν πολλές άλλες βαθμίδες της ζωής, οι οποίες βρίσκονται όλες σε μια στενή αλληλουχία μεταξύ τους».¹³⁹

Η εξέλιξη της ζωής, όπως παρουσιάζεται στη Νέα Αποκάλυψη, είναι μια ασύλληπτα μακριά πορεία μέσα στην κοσμογονία και την ανθρωπογονία, μέσα απ' την οποία θα πραγματοποιηθεί το Σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των πεσόντων πνευμάτων. Σ' αυτή την επίγεια ζωή είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να συλλάβουμε πλήρως τα απροσμέτρητα βάθη αυτής της πράξης σωτηρίας που βρίσκουμε και σε τούτα τα λόγια από το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο: «Όταν θα αναληφθώ από τη γη, θα σας τραβήξω όλους κοντά Μου».

Στη σύνοδο του Τρέντο (1545), η καθολική εκκλησία καταδίκασε τη θεωρία της προϋπαρξιακής καταγωγής του ανθρώπου από τα πρώτα αποστατημένα πνεύματα. Πάντοτε οι ιεράρχες βιάζονταν να δικάσουν και να καταδικάσουν. Η ρήση «μην κρίνετε ίνα μη κριθείτε», έχει εισακουσθεί τόσο λίγο, όσο και η παραπομπή του Απόστολου Παύλου: «Γνωρίζουμε βεβαίως ότι η Πλάση ολόκληρη είναι μέχρι σήμερα γεμάτη αναστεναγμούς και βάσανα. Και όχι μόνο αυτή αλλά και εμείς, που σαν πρωτόκλητοι ελάβαμε το Πνεύμα, αναστενάξαμε μέσα μας προσδοκώντας να μας ξαναδεχθεί σαν παιδιά Του».

Το πνεύμα της στενομουαλιάς και της ισχυρογνωμοσύνης, που επικράτησε στη σύνοδο του Τρέντο, διατηρήθηκε σαν συνδετικός ιστός μέσα στους αιώνες και φανερώθηκε μ' απόλυτη σαφήνεια στην περίπτωση του Γαλιλαίου. Περίπου εκατό χρόνια μετά τη σύνοδο του Τρέντο, ο αστρονόμος Γαλιλαίος αναγκάστηκε να ανακαλέσει τον επιστημονικά θεμελιωμένο διισχυρισμό του ότι η γη στρέφεται γύρω απ' τον ήλιο, για ν' αποφύγει το θάνατο στην πυρά, όπως τον απειλούσαν οι στενόμουαλοι κατά γράμμα ερμηνευτές της Γραφής. Και έτσι η ποινή μετατράπηκε σε ισόβια φυλάκιση. Την ίδια εποχή περίπου, η εκκλησιαστική ιεραρχία στο Λιντς απαγόρευσε το βιβλίο «*Harmonices mundi*» (Αρμονίες του κόσμου), του αστρονόμου Γιοχάννες Κέπλερ, γιατί τον υποψιάστηκε σαν αιρετικό. Το απαγορευμένο βιβλίο απετέλεσε αργότερα έναν ακρογωνιαίο λίθο στο νόμο της βαρύτητας του Νιούτον.

Σήμερα, κάτω από τις εντελώς διαφοροποιημένες συνθήκες, η καθολική εκκλησία είναι αναγκασμένη να παραβλέψει τις αποφάσεις της συνόδου του Τρέντο. Σύμφωνα μ' αυτές τις αποφάσεις, κανένας καθολικός που δεν εξομολογείται τουλάχιστον μια φορά το χρόνο και δεν κοινωνεί το Πάσχα, δεν μπορεί να ταφεί με την ευλογία της εκκλησίας. Σήμερα όμως στις μεγαλουπόλεις όλων των χωρών, πάνω από τρία τέταρτα των καθολικών δεν εκπληρούν αυτό τον όρο,

θάβονται όμως στα πλαίσια της εκκλησίας. Οι αποφάσεις της συνόδου του Τρέντο δεν μπορούν πια να δίνουν τις κατευθυντήριες γραμμές σε μία ανθρωπότητα που σκέφτεται και αποφασίζει αυτόνομα.

Σύμφωνα με τις διασαφηνίσεις της Νέας Αποκάλυψης, δεν υπάρχει παντοτινή καταδίκη. Αυτό αντιτίθεται στη διδασκαλία της καθολικής εκκλησίας αλλά όχι στο ελληνικό πρωτότυπο της Καινής Διαθήκης. Στις γερμανικές Βίβλους υπάρχει η λέξη «ewig» (παντοτινός), ενώ στο ελληνικό κείμενο η λέξη «αιώνιος».

Στις τελευταίες εκδόσεις του πιο αναγνωρισμένου λεξικού των καθολικών θεολόγων, το «Λεξικό για την ευλογία και την εκκλησία», το «αιώνιος» ερμηνεύεται σωστά σαν «μακροχρόνιος» ή «χρονική περίοδος».

Μ' αυτό αποδεικνύεται ότι το πρωτότυπο κείμενο έχει παραμορφωθεί. Όπως διαβάζουμε στη Νέα Αποκάλυψη, «πώς μπορεί ένας πάνσοφος Θεός να βασανίζει αιώνια τους ανθρώπους στον άλλο κόσμο για αμαρτίες που έκαναν με το κορμί τους στη γη; Σας λέω ότι ο μεγαλύτερος και φθονερότερος τύραννος του κόσμου δεν θα έκανε κάτι τέτοιο» (Μ. Ευ. Κ', σελ. 243). Όπως γράφει εύστοχα ο μυστικιστής Μίχαελ Χαν (1758-1819), «όποιος πιστεύει σε μια αιώνια καταδίκη, δεν μπορεί να ησυχάσει ή δεν έχει νιώσει καθόλου τι είναι η θείκη Αγάπη».¹⁴⁰

Όταν απ' την άλλη μεριά ο Άγιος Αυγουστίνος, μέγας θεολόγος και εκκλησιαστικός πατέρας, υποστηρίζει την άποψη ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων και των αβάπτιστων μικρών παιδιών(Ι), προορίζεται για την αιώνια καταδίκη,¹⁴¹ δεν μπορούμε παρά να μείνουμε κατάπληκτοι μπροστά σε μια τέτοια παντελή έλλειψη λογικής και εκπληκτική άγνοια της αληθινής ουσίας του Θεού, από τη μεριά του, αλλά και άλλων θεολόγων. Θα πρέπει να συμφωνήσουμε με τη γνώμη του καθολικού θεολόγου Βαν ντερ Μέερ, που διαπιστώνει ότι: «οι απάνθρωπες συνέπειες (της σκέψης του Αγίου Αυγουστίνου, σ.σ.), που είναι εντελώς ξένες προς το πνεύμα των Ευαγγελίων, είναι δείγμα ενός απόλυτου χαρακτήρα, τον οποίο συναντούμε ακόμη και στα μεγάλα πνεύματα».¹⁴²

Μόνο η Αγάπη, που είναι η αληθινή ουσία του Θεού, μπορούσε να συλλάβει το μεγαλόπνευστο σχέδιο της παλινόστησης όλων των αποστατημένων πνευμάτων μέσα από μια μακριά πορεία ως στην ανείπωτη ευδαιμονία και αγαλλίαση του πατρικού τους σπιτιού. Η δημιουργία του κόσμου, όπως τη διαβάζουμε στη Νέα Αποκάλυψη, είναι μια πνευματική κοσμοθεωρία όπου υπάρχει ένα βαθύτερο νόημα και η κινητήρια δύναμη είναι η Αγάπη και η Πολυευσπλαχνία του Θεού.

Στη Νέα Αποκάλυψη εξιστορούνται σχεδόν όλα τα ουσιώδη αλλά και τα λιγότερο σημαντικά συμβάντα απ' την επίγεια ζωή του Ιησού, καθώς και τα λεγόμενα του, κυρίως από τότε που άρχισε να διδάσκει, μέχρι την Ανάληψη Του.

Όλα τα γεγονότα εκτυλίσσονται σαν σε ταινία μπροστά στα πνευματικά μάτια του αναγνώστη. Αρκετά συμβάντα τα οποία στην Καινή Διαθήκη δεν αποσαφηνίζονται πλήρως, επειδή εκεί παρουσιάζονται πολύ συνοπτικά, στη Νέα Αποκάλυψη επεξηγούνται και συμπληρώνονται γιατί συνυφαίνονται και εξιστορούνται λεπτομερώς μαζί με τα γύρω γεγονότα. Από μια άποψη, το Ευαγγέλιο δεν έχει πια μυστικά και αρκετοί αναγνώστες αντιλαμβάνονται για

πρώτη φορά το βαθύτερο νόημα του.

Το βιβλίο του Λόρμπερ με τον τίτλο «Τα νεανικά χρόνια του Ιησού», αναφέρεται εκτεταμένα στη γέννηση και στα παιδικά του χρόνια.

Άλλα τμήματα του έργου ασχολούνται εκτεταμένα με τη μοίρα και την παραπέρα εξέλιξη των ψυχών στον άλλο κόσμο. Αναγκαστικά βέβαια η περιγραφή πνευματικών καταστάσεων «είναι μόνο ένα σκιαγράφημα της μεγάλης αλήθειας, αλλά ένα σκιαγράφημα πολύ καλά μελετημένο και σαφές», όπως λέγεται και στη Νέα Αποκάλυψη (Κηρ. σελ. 97). Εδώ πρέπει να θυμηθούμε ένα γνωμικό από τη φιλοσοφία: «finitum non capax infiniti», δηλαδή «το πεπερασμένο δεν μπορεί να συλλάβει το άπειρο». Το υπερπέραν μόνο με αναλογίες μπορεί να απεικονισθεί. Ωστόσο και η αλληγορική παράσταση που κρύβει πίσω της πνευματικές αλήθειες επιτρέπει μια βαθιά ενόραση στις συνθήκες της ζωής στο υπερπέραν.

Πιο συχνά απ' ό,τι νομίζουμε, οι άνθρωποι ασχολούνται με το ερώτημα αν υπάρχει ζωή μετά το θάνατο. Μέχρι στιγμής οι εκκλησίες δεν μπόρεσαν να δώσουν ικανοποιητικές απαντήσεις. Πολύ εύστοφα παρατηρεί ο Μυσσάρ ότι στο ερώτημα αν υπάρχει μετά θάνατον ζωή για την ψυχή, υπάρχουν τόσες γνώμες, όσοι και οι πατέρες της εκκλησίας. Στη Νέα Αποκάλυψη περιγράφονται εκτεταμένα οι συνθήκες στο μέσο βασίλειο, το οποίο είναι μπροστά απ' τον ουρανό και την κόλαση. Συγκεκριμένα, για τις υψηλότερες σφαίρες του μέσου βασιλείου λέγεται ότι «μπορεί να τις ονομάσει κανείς κατώτερο Παράδεισο, απ' τον οποίο όμως μέχρι το επουράνιο βασίλειο υφίστανται πολλές βαθμίδες ακόμη» (Δω. Ου Β', σελ. 446)

*Από το βιβλίο «Ο άγνωστος Προφήτης Γιάκομπ Λόρμπερ» εκδ.
Πύρινος Κόσμος*

3. ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Η Δημιουργία είναι μία Αέναη Εξέλιξη

«Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και τη γη», λέει η Βίβλος. Αυτά τα λόγια με τα οποία αρχίζει η Αγία Γραφή, έφεραν σε αδιέξοδο πολλούς αναζητητές της Αλήθειας στο παρελθόν και τους έδειξαν τα όρια της σοφίας τους. Πολλοί αναρωτήθηκαν: πώς γίνεται ο προαιώνιος Θεός ή το δημιουργικό του έργο να είχαν κάποτε αρχή; Στην έννοια της αιωνιότητας προϋποτίθεται ότι δεν υπάρχει αρχή και τέλος! Ορισμένοι επιχειρήσαν να ερμηνεύσουν αυτή την αινιγματική παράγραφο της Βίβλου με το σκεπτικό πως η Θεότητα υπήρξε αδρανής γι' αμέτρητο διάστημα κι άρχισε να δημιουργεί μετά από ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο. Αλλά πώς μπορούμε να φανταστούμε

μία Θεότητα η οποία έμενε άπραγη για αμέτρητο καιρό; Και αυτή η εξήγηση δεν είναι ικανοποιητική για τον σκεπτόμενο άνθρωπο. Γι' αυτό μέχρι την εποχή μας το σημείο αυτό στην αρχή της Αγίας Γραφής περέμενε ένα αίνιγμα που δημιουργούσε απορίες.

Αν παρατηρήσουμε την ορατή δημιουργία, ξέρουμε από την πείρα πως όλες οι εξελικτικές διαδικασίες στη φύση δεν επαναλαμβάνονται ομοιόμορφα, αλλά εμφανίζουν τακτικές αλλαγές, ή περιόδους εξέλιξης, στην επιστημονική γλώσσα. Διαπιστώνουμε μάλιστα, πως σαν τα κουτιά που μπαίνουν το ένα μέσα στο άλλο, η πιο μικρή φάση εξέλιξης περιλαμβάνεται στη μεγαλύτερη κι αυτή με τη σειρά της στην ακόμα πιο μεγάλη. Επιπλέον το προϊόν, ή καλύτερα το απαύγασμα της προηγούμενης φάσης αξιολογείται, ωριμάζει και τελειοποιείται σ' αυτήν που ακολουθεί μετά. Με την ίδια έννοια, η κάθε μέρα στη φύση αχ., από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου, αποτελεί μία μικρότερη περίοδο εξέλιξης η οποία αλλάζει και ωριμάζει σε ένα ορισμένο βαθμό τον κόσμο που μας περιβάλλει, τα φυτά, τα ζώα και τους ανθρώπους. Στη διάρκεια της νύχτας μεσολαβεί ένα είδος ανάπαυσης, κατά την οποία ό,τι έχει κατακτηθεί την προηγούμενη μέρα ανασυγκροτείται και προετοιμάζεται για μια νέα εξέλιξη. Η αμέσως επόμενη περίοδος είναι οι τριάντα μέρες του σεληνιακού κύκλου, στη διάρκεια του οποίου κάποιες ευρύτερες συνθήκες ωριμάζουν, ολοκληρώνονται και ετοιμάζονται για μια νέα αρχή- το ίδιο ισχύει και για κάθε καινούργιο χρόνο.

Αυτή η περίοδος της φυσικής ζωής εξαρτάται όπως ξέρουμε από την περιστροφή της γης γύρω από τον ήλιο. Άλλες, ακόμη μεγαλύτερες περίοδοι εξέλιξης της γήινης ζωής, όπως π.χ. η περίοδος των παγετώνων, εξαρτώνται από τις τακτικές περιστροφές του ήλιου μας με τους πλανήτες του γύρω από τον αμέσως μεγαλύτερο κεντρικό ήλιο, το Σείριο, όπως και από τις περιστροφές του Σείριου και των άλλων κεντρικών ήλιων γύρω από τους ακόμα μεγαλύτερους πρωταρχικούς κεντρικούς ήλιους. Όλη η ζωή στην ορατή δημιουργία ολοκληρώνεται μέσα σε τακτές περιόδους.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» μαθαίνουμε πως με τον ίδιο τρόπο ασκεί ολόκληρη τη δημιουργική του δραστηριότητα και ο μεγάλος Υφαντής και Ποιητής, δηλαδή μέσα σε τέτοιες μεγάλες και ακόμη μεγαλύτερες περιόδους δημιουργίας. Κι αυτές οι περίοδοι όμως χωρίζονται μεταξύ τους από διαστήματα ανάπαυσης και περισυλλογής, όπως η μέρα από τη νύχτα κ.ο,κ.

Λέγοντας «Εν αρχή ο Θεός εποίησε...», ο Μωυσής, ο οποίος ήταν βαθιά φωτισμένος από το θείο Πνεύμα, ήθελε να υποδηλώσει αυτή την περιοδική δημιουργική δραστηριότητα. Ήθελε να πει δηλαδή πως στην αρχή της παρούσας δημιουργικής περιόδου, της μόνης που είμαστε σε θέση να συλλάβουμε, ο Θεός έφτιαξε ουρανό και γη με το γνωστό τρόπο. Η αλήθεια είναι όμως πως τα λόγια του Μωυσή σχετικά με την ιστορία της δημιουργίας θα πρέπει να διευκρινισθούν κι άλλο.

Αμέτρητες περίοδοι Δημιουργίας που διαδέχονται αδιάκοπα η μία την άλλη

Την ανάλυση αυτού του μεγάλου μυστηρίου της Δημιουργίας τη βρίσκουμε στον τέταρτο τόμο του «Μεγάλου Ευαγγελίου», όπου ο ίδιος

ο Χριστός εξηγεί στο Μαθαήλ, ένα μαθητή του τον οποίο διακρίνει ιδιαίτερη ικανότητα αντίληψης και πνευματικότητα:

«Καλέ μου φίλε, υπάρχει μια αγεφύρωτη διαφορά ανάμεσα στο Θεό και το πεπερασμένο δημιούργημα του, τον άνθρωπο, όσο τέλειος κι αν είναι ο τελευταίος. Το άναρχο Είναι του Θεού είναι αιώνιο και απέραντο σε όλα του. Ο άνθρωπος όμως, μπορεί μεν να υπάρχει αιώνια και να τελειοποιεί διαρκώς το πνευματικό του είναι, αλλά δεν μπορεί ποτέ να φθάσει την απεραντοσύνη του Θεού. Έτσι και οι ατέλειωτες αιωνιότητες όπου εξελίσσεται η δημιουργία, περιλαμβάνουν αμέτρητες αιώνιες περιόδους. Στη διάρκεια τους διαδραματίζονται σίγουρα πάρα πολλά πράγματα και ωστόσο, η απεραντοσύνη τα χωράει όλα.

Αυτά τα πράγματα όμως ούτε οι πρωταρχάγγελοι δεν τα ξέρουν, γιατί ακόμα και η δική τους αντίληψη δεν φθάνει τόσο μακριά. Ένας πρωταρχάγγελος πρέπει πρώτα να περάσει από το δρόμο της ενσάρκωσης σαν κι Εμένα, για να γίνει ικανός να συλλάβει πιο πολλά πράγματα. Αλλά ποτέ δεν θα συλλάβει τα χίλια-μύρια που κρύβει μέσα της ολόκληρη η απεραντοσύνη! Χωρίς αμφιβολία, θα σας φανερώνονται διαρκώς όλο και καινούργια θαύματα που μέσα τους θ' ανακαλύπτετε σιγά-σιγά τον εαυτό σας. Όμως να τα εξαντλήσετε δεν πρόκειται ποτέ. Για αναρωτηθείτε- γίνεται να μετρήσει κανείς μέχρι εκεί που τελειώνουν οι αριθμοί;

Ήμουν λοιπόν ανέκαθεν ως προς το πνεύμα ο ίδιος κι απάραλλакτος Θεός. Σκέφτομαι, θέλω κι ενεργώ πάντα με την ίδια Αγάπη και Σοφία, αν και βέβαια μετά από κάθε περίοδο Δημιουργίας που φθάνει στο τέρμα της, η ευτυχία μου είναι πιο μεγάλη, χάρη στα χίλια-μύρια που έγιναν στο μεταξύ. Άρα μπορείτε να βάλετε με το νου σας εσείς οι πιο σοφοί, πως σίγουρα μέχρι αυτήν εδώ την περίοδο Δημιουργίας δεν αναπαύθηκα και δεν έκλεισα μάτι ούτε στιγμή σ' οποιοδήποτε σημείο της απεραντοσύνης! Μία περίοδος Δημιουργίας μπορεί, απ' την αρχή-αρχή της μέχρι να φθάσει στην πνευματική τελείωση, να διαρκέσει εκατομμύρια αιώνες, που ο καθένας τους χώρια κρατάει χίλια χρόνια. Κι ωστόσο, κι αυτή ακόμα δεν είναι τίποτα μπρος στη δική μου Ύπαρξη που κρατάει αιώνια. Σε σας βέβαια, η διάρκεια μπορεί να φαίνεται απίστευτη, σε σύγκριση όμως με το άπειρο, είναι ένα τίποτα!»

Ο Μαθαήλ, συγκλονισμένος απ' αυτή την αποκάλυψη, αποκρίνεται:

«Αμήν, Κύριε! Η αστείρευτη Δύναμη και η Μεγαλοσύνη Σου, το αχανές άπειρο, οι αιωνιότητες που κυλούν ατέρμονα στα βάθη Σου, με κάνουν να ζαλίζομαι! Πού να σκεφθώ λοιπόν ο φτωχός πως δεν έχουν καν αριθμό αυτές οι περίοδοι Δημιουργίας που 'χεις αφήσει πίσω Σου; Αν άρχιζα από τούτη εδώ την τωρινή να μετράω προς τα πίσω, δεν θα έφθανα ποτέ σ' εκείνη την περίοδο δημιουργίας που θα μπορούσε να πει κανείς πως ήταν η πρωταρχική. Με λίγα λόγια, δεν έχεις πουθενά αρχή! Κατά συνέπεια ούτε οι Δημιουργίες Σου μπορεί να έχουν αρχή. Μέσα στο άπειρο διάστημα χωράνε άπειρες Δημιουργίες, όσο μεγάλη κι αν είναι η απόσταση μεταξύ τους. Κι αυτές που θα γίνουν στο μέλλον δεν πρόκειται να προσαυξήσουν στο παραμικρό τις ήδη προαιώνια υφιστάμενες· γιατί ένα αναρίθμητο ποσόν δεν μπορεί να γίνει μεγαλύτερο, αφού είναι έτσι κι αλλιώς ατέλειωτο.

Σίγουρα οι νέες Δημιουργίες έχουν το νόημα τους, αλλά μέσα στο γενικό άθροισμα των προηγούμενων δεν μετράνε καθόλου!

Αλλά αρκετά μ' αυτές τις σκέψεις, που με το μέγεθος τους απειλούν να συνθλίψουν τη μικρή μου την ψυχή! Αν έχω την αιώνια Ζωή, και μαζί το Έλεος και την Αγάπη Σου, τι μου χρειάζεται να μάθω πώς είναι ο ήλιος, η έστω το φεγγάρι μας; Τώρα αντιλαμβάνομαι πόσο ανόητο ήταν εκ μέρους μου να Σε ρωτήσω για κάτι που δεν χρειάζεται καθόλου να το ξέρει ο μικρός άνθρωπος!»

Κι ο Πλάστης αποκρίνεται: «Όχι φίλε μου, δεν ήταν ανοησία, μόνο μία κάπως αχρείαστη περιέργεια γι' αυτήν εδώ την επίγεια ζωή. Καθ' ότι, όσο η ψυχή δεν έχει ενωθεί ολότελα με το Πνεύμα Μου που έχει μέσα της, είναι αδύνατο να συλλάβεις αυτά τα πράγματα σε όλο τους το βάθος. Όταν αργότερα φθάσεις στην πνευματική αναγέννηση κι όταν βρεθείς πέρα, στο Βασίλειο του Θεού, σαν ένα τέλειο ον, θα καταλάβεις πολλά πράγματα ως το βάθος τους. Ωστόσο, μόνο όσα αφορούν αυτή την τωρινή περίοδο Δημιουργίας. Τούτη όμως περικλείει και κάθε άλλη προηγούμενη περίοδο, η οποία, σαν ολοκληρωμένη οντότητα, υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει μέσα της πνευματικά σ' όλη την αιωνιότητα.»

Απ' αυτά τα καταπληκτικά λόγια του Κυρίου, αντιλαμβανόμαστε πως καμιά από τις αναρίθμητες περιόδους Δημιουργίας, τις ασύλληπτες για το ανθρώπινο μυαλό μας, δεν έγινε για να αφεθεί να χαθεί και πάλι αυθαίρετα, χωρίς ν' αφήσει ίχνη. Αντίθετα, όπως διαπιστώνουμε κάθε μέρα σε μικρογραφία στις δημιουργικές διαδικασίες της φύσης, κάθε Δημιουργία αποτελεί πάντα το υπόβαθρο για την επόμενη. Και ταυτόχρονα, η τελευταία είναι το γέννημα ή το κάρπισμα όλων των προηγούμενων.

Συνεπώς, το δημιουργικό έργο του Θεού αποτελεί μέχρι σήμερα ένα βαθυστόχαστο σύνολο. Ακόμη κι αν εκτυλίσσεται μέσα σε αμέτρητες περιόδους Δημιουργίας, δεν είναι ένα αυθαίρετο, χαοτικό συνονθύλευμα. Αποτελεί ένα μωσαϊκό ασύλληπτων διαστάσεων, όπου η Αγάπη, η Σοφία και η Εξουσία της Θεότητας υφαίνουν τα νήματα και οδηγούν σε διαρκώς υψηλότερους στόχους ζωής.

4. ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΩΣ ΤΗΝ ΥΛΗ

Μπορεί σήμερα πολύ περισσότεροι ερευνητές ν' αναγνωρίζουν την πνευματική υπόσταση της φύσης, ωστόσο τους διαφεύγει εντελώς η αλληλοδιαπλοκή ανάμεσα στην πνευματική και στην υλική πλευρά της. Δεν έχουν φθάσει ακόμη στο σημείο να διευκρινίσουν πως μία πνευματική δημιουργική Δύναμη (ο Θεός), έκτισε από πνευματικά αρχέγονα στοιχεία (τις σπίθες ζωής), ολόκληρο τον ορατό κι απτό κόσμο της ύλης: όλο αυτό το καταπληκτικής συνοχής σύστημα από ουράνια σώματα, με τους αμέτρητους ήλιους, κομήτες, πλανήτες και φεγγάρι. Μέχρι σήμερα το φως της επιστήμης δεν έχει εισχωρήσει σ' αυτό το μυστήριο της Δημιουργίας. Ο καθένας που είναι λίγο μυημένος

στην επιστημονική πραγματικότητα παραδέχεται πως σ¹ αυτό το σημείο η ανθρωπίνη νόηση εξακολουθεί να βρίσκεται μπρος σε μία απύθμενη άβυσσο.

Ωστόσο, αυτά που μαθαίνουμε σχετικά από το έργο του Λόρμπερ είναι σε απόλυτη συνάφεια με παλιές αποκαλύψεις που είχαν λάβει όλοι οι λαοί στην παιδική τους ηλικία και που σήμερα ακόμα αποτελούν το πιστεύω των πρωτόγονων λαών της γης.

Η σοφία των αρχέγονων λαών και η Βίβλος

Οι Εσκιμώοι στις χώρες του Βόρειου Πόλου, οι κάτοικοι της Γης του Πυρός στο νότιο άκρο της Αμερικής, οι Ινδιάνοι στα παρθένα δάση της Βραζιλίας, οι διάφορες φυλές μαύρων στην Αφρική, όλοι αυτοί οι λαοί κατά έναν περίεργο τρόπο μαρτυρούν με απόλυτη ομοφωνία στους ιεραποστόλους που θέλουν να τους διδάξουν το Θεό της Βίβλου, την πίστη τους σ' έναν αιώνιο, αόρατο, παντοκράτορα «Ουράνιο Πατέρα» ή «Μεγάλο Πνεύμα». Αφηγούνται πως αυτό το μεγάλο θεϊκό Πνεύμα στην αρχή του κόσμου έπλασε ένα πλήθος μεγάλα και ισχυρότατα πνευματικά όντα τα οποία ονομάζονταν «Φορείς ευλογίας» ή «Προπάτορες». Αυτοί με τη σειρά τους έπλασαν κατά το παράδειγμα του Πατέρα πολυάριθμα μικρότερα πνευματικά όντα, τα οποία ονομάζονταν «Παιδιά των Μεγάλων Πνευμάτων» ή «Πατέρες.» Τα «Μεγάλα Πνεύματα», σαν «πρώτου βαθμού» παιδιά του Θεού, μοιάζουν περισσότερο στον Πατέρα σε όλα του. Είναι αόρατα, ζουν μέσα στον αέρα, δεν είναι προσδεμένα στο χώρο και στο χρόνο και είναι σχεδόν παντογνώστες, πανταχού παρόντα και αθάνατα. Χωρίς τη θέληση του Θεού δεν κάνουν ούτε καλό ούτε κακό στους ανθρώπους, αλλά είναι πάντα έτοιμα να εκτελέσουν τις εντολές Του. Αντίθετα το δεύτερο, κατώτερο είδος πνευμάτων, κατοικεί στις πέτρες, στα φυτά και στα ζώα. Η δύναμη τους, τόσο στο καλό όσο και στο κακό, είναι μεγάλη. Η ανθρωπίνη ψυχή είναι επίσης ένα τέτοιο πνεύμα, το οποίο έχει για δοκιμή μονάχα ένα ορατό σαρκικό περίβλημα. Μετά το θάνατο του σώματος, επιστρέφει στο πνευματικό βασίλειο του ύψιστου Θεού.¹

Από τις διαπιστώσεις της ιστορίας των θρησκειών προκύπτει πως παρόμοιες διδασκαλίες είχαν όλοι οι παλιοί πολιτισμένοι λαοί στη γέννηση τους, όπως οι Κινέζοι, οι Ινδοί και ιδιαίτερα οι Πέρσες στη θρησκεία του μυθικού προφήτη-ποιητή Ζωροάστρη. Τα πανάρχαια ιερογλυφικά των Αιγυπτίων μαρτυρούν επίσης πως, «ο Θεός είναι ένας και μοναδικός.

Είναι ένα Πνεύμα, αιώνιο και αόρατο. Είναι ο πατέρας όλων των μεγάλων πνευμάτων και ο προπάτορας όλων των μικρών πνευμάτων.»¹

Όμοια μιλάει και η Βίβλος για αρχαγγέλους, αγγέλους και πνεύματα. Τους δύο πρώτους τους ονομάζει «υπηρέτες του Θεού» που με τη βοήθεια τους ο Κύριος και Άρχοντας κυβερνά την ορατή Κτίση (βλ. Μωυσή Α', 19,1 και 28,12). Στο Βιβλίο του Ιώβ, (περίπου 300 π.Χ.), εμφανίζεται και ο απείθαρχος άγγελος Σατανάς σαν

αντίποδας στα αγαθά πνεύματα του Θεού. Οι γνώσεις για τους αγγέλους πλουτίστηκαν με το Βιβλίο του Δανιήλ, που συντάχθηκε γύρω στο 120 π.Χ. Στη συνέχεια, οι Φαρισαίοι υπεράσπισαν με αποφασιστικότητα την παραδοσιακή πίστη στο βασίλειο των αγγέλων απέναντι στους αντίθετους ευγενείς και ιερείς των Σαδουκαίων. Στην Καινή Διαθήκη επίσης, όπως είναι γνωστό, πολλά σημεία αναφέρονται σαφώς στη μυστική οντότητα και δραστηριότητα των αγγέλων του Θεού, όπως άλλωστε του Σατανά και των βοηθών του.

Στα γραπτά του Λόρμπερ διαβάζουμε αντίστοιχα τα εξής: Στην αρχή της δικής μας δημιουργικής περιόδου, ο Θεός έπλασε ένα πλήθος από πνευματικά όντα. Η ανάγκη να έχει κοντά του συντρόφους που να τον αγαπούν, να συναισθάνονται και να συμπράττουν μαζί του, ήταν που τον οδήγησε σ' αυτή τη δημιουργία. Τα έπλασε δίνοντας τους τη δική του θεϊκή μορφή, παίρνοντας σαν «υλικό» τις αμέτρητες αυτοτελείς σκέψεις του, δηλαδή τα «αρχέγονα στοιχεία» ή «αρχέγονες σπίθες ζωής». Ορισμένες ιδιαίτερα πλούσιες και ισχυρές σπίθες ζωής, τις προίκισε με τη δύναμη να λειτουργούν σαν πανίσχυρα "κέντρα δύναμης», να ελκύουν άλλες σπίθες ζωής από την πληθώρα της δημιουργίας του και να ενώνονται μαζί τους, σχηματίζοντας μία ενιαία ευφυΐα, μία ζωντανή πνευματική οντότητα. Αυτά τα μεγάλα «αρχέγονα πνεύματα», εκτελώντας το θέλημα του Θεού, έπλασαν με τη σειρά τους, μέσα στον κύκλο της δραστηριότητάς τους, αναρίθμητα «διάδοχα πνεύματα». Και έτσι σιγά-σιγά το αχανές διάστημα γέμισε ζωή. Σ' ένα σημείο του «Μ.Ε.Ι.» (τόμος 5, 157), ο Ιησούς βάζει το ερώτημα: «Πιστεύεις πως από μόνη της η απεριόριστη τελειότητα Μου θα Με ωφελούσε σε κάτι ή θα Μου έδινε την ευτυχία, αν δεν είχα αυτά τα όντα, που Μου μοιάζουν, που Με αναγνωρίζουν και Με αγαπούν; Όχι βέβαια! Η μεγαλύτερη ευτυχία για Μένα είναι να βλέπω τ' αμέτρητα παιδιά Μου που 'χουν ακόμα ατέλειες, να ωριμάζουν, να προχωρούν στη γνώση και στην τελειοποίηση τους, κι από κοντά να μεγαλώνει και η δραστηριότητά τους. Όταν χαίρονται για μια ικανότητα που απέκτησαν ή τελειοποίησαν με κόπο, χαίρομαι κι Εγώ πάντα μαζί τους, σαν να ήταν η πρώτη φορά. Όσο για την απεριόριστη τελειότητα Μου, έχει πραγματικά αξία, και μάλιστα ανυπολόγιστη, όταν τ' ανώριμα παιδιά Μου πασχίζουν και τούτα να τη φθάσουν και βλέπω να την πλησιάζουν σιγά-σιγά. Νομίζεις πως θα είχα φτιάξει ποτέ τον κόσμο ή την παραμικρή ύπαρξη επάνω του αν δεν ήταν έτσι τα πράγματα; Όλ' αυτά ήταν για Μένα μια προαιώνια, επιτακτική ανάγκη. Χωρίς αυτή την ανάγκη δεν θα είχε υπάρξει ούτε η γη, ούτε τα κάθε λογής πλάσματα που τη ζωντανεύουν».

Η πτώση του Εωσφόρου και η προέλευση της ύλης

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» διαβάζουμε πως «εκείνη η δημιουργική περίοδος όπου ο Θεός άρχισε να φτιάχνει από τις σκέψεις και τις ιδέες

του τα πρώτα όντα και να τα καθοδηγεί πώς να γίνουν ελεύθερα, κράτησε σχεδόν ανυπολόγιστο χρονικό διάστημα. Πάρα πολλά πράγματα έγιναν σ¹ αυτό το ατέλειωτο διάστημα για να διαπλασθεί η ελεύθερη θέληση τους. Και όμως, στο τέλος αυτής της ασύλληπτα μακριάς πορείας, υπήρξαν κάμποσα πνεύματα που παρόλο που είχαν καταλάβει καλά τους δρόμους που είχε χαράξει ο Θεός για τη διάπλαση τους, δεν ήταν πρόθυμα πια να πορευθούν με τη θέληση τους σ' αυτούς τους δρόμους. Για ν' απολαύσουν πιο γρήγορα ορισμένα πλεονεκτήματα, κι ας ήταν προσωρινά, απομακρύνθηκαν από το δρόμο της Τάξης Του και πήραν το δρόμο του χαμού τους».

Ο πρώτος που πήρε αυτή την ολέθρια στροφή, ήταν ο μεγαλύτερος από τα πρωτόπλαστα πνεύματα, ο ονομαζόμενος «φορέας του φωτός» ή «Εωσφόρος». Σ¹ αυτό το ανώτατο αρχέγονο πνεύμα, σ' αυτό το «μεγάλο πεδίο συνάθροισης», συγκεντρωνόταν όλο το Φως της Δημιουργίας (η ζωή), που είχε πηγιάσει μέχρι τότε από το Θεό. «Μέσα στον κόλπο του έκλεινε όλα τα όντα που είχαν βγει από μέσα Μου. Στην αγκαλιά του θα ωρίμαζαν ελεύθερα εντελώς, κάτω από τις σταθερές ακτίνες που η χάρη Μου τους έστελνε αδιάκοπα. Εγώ το έβλεπα και χαιρόμουν για την ελεύθερη ζωή τους, όπως κι αυτός Με έβλεπε χάρη στο Φως της Αγάπης που του είχα χαρίσει» («Θ.ΟΚ.» 3,27).

Πριν ευδοκιμήσει να φτάσει καν ο Εωσφόρος στην ωριμότητα, με άλλα λόγια στην «εφηβική» περίοδο αναβρασμού της μεγάλης ζωής του, τη σημαντικότερη και πιο δύσκολη περίοδο της διάπλασης του, άρχισε ν' αντιτάσσεται στη θεία Τάξη. Αντί να λατρεύει ταπεινά το Δημιουργό και Προστάτη του πάνω απ' όλα και συνάμα να σέβεται όλα τ' αδέρφια του, παρασύρθηκε σ' έναν ακραίο αυτοθαυμασμό και εγωκεντρισμό. Στην πτώση του τον ακολούθησαν εκείνα τα διάδοχα πνεύματα που τον υπάκουαν τυφλά, παρασυρμένα από την τάση εγωλατρίας που είχαν μέσα τους.

Όμως ζωή δεν μπορεί να υπάρξει όταν επικρατεί ο ατομικισμός, η έλλειψη αλληλεγγύης και η εγωλατρεία. Γι' αυτό τούτη η στροφή είχε ολέθριες συνέπειες για το μεγάλο φωτεινό πνεύμα και την ακολουθία του. Απομακρυνόμενοι από το Θεό, αποκόπηκαν από μόνοι τους από τα ζωογόνα ρεύμα τα ενέργειας που πηγάζουν από το Θεό και τρέφουν όλα τα πλάσματα. Οι δυνάμεις τους τους εγκατέλειψαν, η ύπαρξή τους μαράζωσε και συρρικνώθηκε. Όλη η ζωντάνια τους μεταμορφώθηκε σε μία θανάσιμη σκλήρυνση και αποσύνθεση, Μ' αυτό τον τρόπο, από τα ανάλαφρα, διάσπαρτα αιθέρια όντα, προέκυψε η φαινομενικά άψυχη «κοσμική ύλη», οι αρχέγονες νεφέλες ύλης, όπως όταν πέφτει η θερμοκρασία, οι υδρατμοί, που είναι αόρατοι, συμπυκνώνονται και προκύπτουν ορατά στρώματα ομίχλης. Αυτή ήταν μία τρομακτική τροπή για τα απομακρυσμένα πνεύματα, μία φοβερή «θεία δίκη». Αλλά ο Ποιητής των όντων δεν απέρριψε τα πλάσματα του που τον είχαν εγκαταλείψει, γιατί η πατρική του Αγάπη λυπήθηκε τους πεσμένους αγγέλους. Από τις αμέτρητες νεφέλες ύλης που συμπυκνώνονταν όλο

και περισσότερο, έφτιαξε ολόκληρη την υλική Κτίση. Με βοηθούς τα πνεύματα που του είχαν μείνει πιστά, έφτιαξε μια νέα Τάξη για να πραγματοποιήσει υψηλούς, αληθινά θεϊκούς στόχους εξέλιξης και Λύτρωσης.

Η δομή της Υλικής Δημιουργίας

Στο μεγάλο Ευαγγέλιο που δόθηκε μέσω του Λόρμπερ, ο Ιησούς περιγράφει σε ορισμένους μορφωμένους Ιουδαίους και Ρωμαίους την καταπληκτική δομή της Πλάσης:

«Αναμφισβήτητα, η γη δεν είναι κανένα μικρό ουράνιο σώμα κι ο ήλιος είναι περίπου ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος της. Αλλά ήδη ο αμέσως επόμενος κεντρικός ήλιος είναι πάνω από ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος από τον ήλιο που φωτίζει αυτή τη γη. Ο όγκος του δε, είναι μεγαλύτερος απ' όσο τα εκατομμύρια πλανητικοί ήλιοι που μαζί με τους πλανήτες, τα φεγγάρια και τους κομήτες τους, περιστρέφονται με μεγάλη ταχύτητα γύρω από έναν τέτοιο κεντρικό ήλιο, σχηματίζοντας κύκλους, με τέτοια εκτεταμένη διάμετρο, που δεν τη βάζει ο νους σας. Κι ωστόσο, ιδίως οι πιο απομακρυσμένοι, χρειάζονται μέχρι κι ένα εκατομμύριο χρόνια για να ολοκληρώσουν μία μόνο περιστροφή και να επιστρέψουν στο ίδιο σημείο απ' όπου ξεκίνησαν. Μία τέτοια τεράστια ομάδα από ουράνια σώματα ονομάζεται ηλιακή περιοχή.

Υπάρχει όμως και μία δεύτερη ομοταξία κεντρικών ήλιων, γύρω από τους οποίους περιστρέφονται ολόκληρες τέτοιες ηλιακές περιοχές μαζί με τους κεντρικούς ήλιους τους. Οι τροχιές τους είναι άπειρα μεγαλύτερες κι οι πιο μακρινές περιοχές χρειάζονται μυριάδες* χρόνια για να διαγράψουν έναν μόνο κύκλο. Αυτό το δεύτερο είδος κεντρικού ήλιου, μαζί με τα εκατομμύρια ηλιακές περιοχές με τους ήλιους τους που περιστρέφονται γύρω του, τους ονομάζουμε με ένα όνομα ηλιακό κοσμικό σύμπαν.

Σκεφθείτε όμως τώρα έναν εξίσου μεγάλο αριθμό από τέτοια ηλιακά σύμπαντα. Κι αυτά με τη σειρά τους διαθέτουν σε μία απόσταση, αδιανόητη για την ανθρώπινη νοημοσύνη, έναν κεντρικό ήλιο τρίτου είδους, Αυτός εδώ πάλι, σαν ουράνιο σώμα είναι σίγουρα δέκα εκατομμύρια φορές μεγαλύτερος από τα ηλιακά σύμπαντα που περιστρέφονται γύρω του σε ανυπολόγιστες τροχιές. Αυτή τήν κοινότητα των ηλιακών συμπάντων μ' έναν κεντρικό ήλιο, την ονομάζουμε σύμπαν των ηλιακών συμπάντων.

Ο αριθμός τους είναι απροσδιόριστος για τα δικά σας δεδομένα κι όλα πάλι έχουν στα απύθμενα βάθη τους έναν τρομακτικά μεγάλο πρωταρχικό κεντρικό ήλιο. Γύρω απ' αυτό τον ήλιο περιστρέφονται σαν ένα σώμα, χωρίς να ενοχλούνται στο παραμικρό στις αμέτρητες,

* Στο κείμενο του Λόρμπερ «αιώνες», όπου ένας αιώνας ισοδυναμεί με $10^{60} \times 10^{60}$ έτη γης.

ξεχωριστές κινήσεις τους, διαγράφοντας μία τροχιά που μόνο οι άγγελοι μπορούν να τη μετρήσουν. Για να γίνει αντιληπτό, θα ονομάσουμε ένα τέτοιο σύστημα από ήλιους και κόσμους που γυρίζουν γύρω από έναν πρωταρχικό κεντρικό ήλιο, ηλιακό και κοσμικό σφαιρικό περίβλημα. Γιατί όλα αυτά τα σύμπαντα των συμπάντων που περιγράψαμε, περιστρεφόμενα προς όλες τις κατευθύνσεις γύρω απ' τον πρωταρχικό κεντρικό ήλιο, σχηματίζουν μία ανυπολόγιστα μεγάλη σφαίρα. Επιπλέον, λόγω της αστραπιαίας ταχύτητας με την οποία κινούνται και της ισχυρής κεντρόφυγης δύναμης που αναπτύσσεται, σχηματίζουν ένα είδος περιβλήματος ή κάψας, Η πυκνότητα του είναι σχεδόν όμοια με αυτή του αέρα της γήινης ατμόσφαιρας. Η δε διάμετρος των τειχών του από μέσα ως τα έξω, είναι αδύνατο να μετρηθεί με τα μεγέθη αυτής της γης».

«Λένε τότε οι Ιουδαίοι και οι Ρωμαίοι διανοούμενοι: "Κύριε των Δυνάμεων, μας έπιασε ζάλη μπρος στο φοβερό μέγεθος της Δημιουργίας Σου. Υπάρχει άραγε έστω και ένας άγγελος που να μπορεί να τη δει ολόκληρη και να την καταλάβει;"

Αποκρίνεται ο Κύριος: "Μα και βέβαια, αλλιώς δεν θα ήταν άγγελος. Αλλά το πιο φοβερό έρχεται ακόμα, γιατί μέχρι στιγμής δεν σας έδειξα ούτε μια τελίτσα από τη μεγαλοσύνη της Δημιουργίας Μου! Είχαμε μείνει στο γιγάντιο περίβλημα που περιζώνει τις μυριάδες σύμπαντα των συμπάντων. Σας εξήγησα πριν πώς σχηματίζεται αυτή η περίφραξη χάρη στη φυγόκεντρη δύναμη. Γιατί σχηματίζεται όμως;

Ξέρετε πως ο κάθε οργανισμός, από τον πιο μικρό ως τον πιο μεγάλο, διαθέτει μια επιδερμίδα για να προστατεύσει και να καλύψει το περίτεχνο εσωτερικό του περιεχόμενο. Η επιδερμίδα όμως παίζει κι έναν άλλο σημαντικότατο ρόλο, με το να αποβάλλει προς τα έξω τις ακαθαρσίες που παράγει ο εσωτερικός μηχανισμός του ζωντανού σώματος, καθετί που είναι ακατάλληλο για την οργανική ζωή. Παράλληλα, απορροφάει απέξω καθαρή ζωτική θρεπτική ύλη και την αποδίδει στον εσωτερικό οργανικό μηχανισμό για τη συντήρησή του.

Απ' όλ' αυτά μπορείτε *τώρα* να καταλάβετε γιατί ονομάζω σφαιρικό περίβλημα το σύνολο από ηλιακά και κοσμικά σύμπαντα των συμπάντων.

Μη ρωτάτε όμως πόσο μεγάλη είναι η διάμετρος ενός τέτοιου σφαιρικού περιβλήματος! Γιατί, ακόμη κι αν πάρουμε σαν μέτρο την απόσταση της γης από τον ήλιο, οι άνθρωποι σ' αυτή τη γη δύσκολα μπορούν να φαντασθούν έναν αριθμό που να μπορεί να αποδώσει αυτή τη διάμετρο, έστω κατά προσέγγιση. Γιατί αν έβαζαν μυριάδες μυριάδων από τέτοιες αποστάσεις στη σειρά, δεν θα έφθαναν να μετρήσουν ούτε καν μία περιοχή από ηλιακά κοσμικά σύμπαντα. Και, όπως είδαμε, από τέτοιες περιοχές υπάρχει σωρεία ολόκληρη μέσα σ' ένα σφαιρικό περίβλημα.

Παίρνοντας λοιπόν αυτά σαν βάση, ας πάμε παρακάτω.

Προσέξτε: ένα τέτοιο σφαιρικό περίβλημα δεν είναι παρά ένα μόνο σημείο μέσα στην απεραντοσύνη της Δημιουργίας Μου. Και θα

σας εξηγήσω αμέσως τι εννοώ. Φαντασθείτε το αχανές διάστημα που εκτείνεται πέρα από την εξωτερική επιφάνεια ενός τέτοιου περιβλήματος, να είναι άδειο προς όλες τις μεριές. Και μάλιστα σε τέτοια ακτίνα, που ακόμα και κάποιος με αείσις όραση απ' όλο αυτό το απέραντο σφαιρικό περίβλημα δεν θα διέκρινε παρά ένα θαμπό μικροσκοπικότατο σημαδάκι να τρεμοφέγγει. Προς την άλλη κατεύθυνση επίσης ένα τέτοιο σημαδάκι, που κι αυτό ν' αντιπροσωπεύει ένα σφαιρικό περίβλημα! Αυτό θα ήταν περίπου το μέτρο της απόστασης που χωρίζει δύο σφαιρικά περιβλήματα. Και τα δυο είναι εξίσου τεράστια, όμως κοιτάζοντας τα κανείς από τη μέση της απόστασης, αυτή είναι τόσο μεγάλη, που φαίνονται σαν δυο σημαδάκια που τρεμοσβήνουν. Έτσι λοιπόν θα είχαμε μία ιδέα για την απόσταση ανάμεσα σε δύο γειτονικά σφαιρικά περιβλήματα"» («Μ.Ε.Ι.» 6, 245).

Ο μεγάλος Άνθρωπος της Δημιουργίας

«Τι θα πείτε τώρα όμως αν σας δείξω πως τέτοια σφαιρικά περιβλήματα είναι αμέτρητα και πως υπάρχουν μάλιστα τόσα πολλά, που ούτε το πιο οξυδερκές μυαλό δεν μπορεί να τα μετρήσει; Και ακόμη πως όλα μαζί στο γενικό τους περίγραμμα, παριστάνουν ακριβώς έναν άνθρωπο; Πόσο τρομακτικά μεγάλος πρέπει να είναι λοιπόν αυτός ο άνθρωπος, όταν ήδη ένα σφαιρικό περίβλημα είναι τόσο απέραντα μεγάλο! Κι όταν η απόσταση από το ένα σφαιρικό περίβλημα στο άλλο είναι αμέτρητες φορές μεγαλύτερη! Αλλά κι αυτός ο άνθρωπος περιβάλλεται από ένα είδος επιδερμίδα στο εξωτερικό του περίγραμμα, όπως το κάθε σφαιρικό περίβλημα χωριστά. Βέβαια αυτή η επιδερμίδα είναι ασύγκριτα πιο χονδρή – για να σας το δώσω να το καταλάβετε – από εκείνη ενός σφαιρικού περιβλήματος.

Θ' αναρωτιέστε τώρα τι υπάρχει πέρα απ' αυτόν τον άνθρωπο, πού στηρίζεται και ποια είναι η αποστολή του. Πέρα απ' αυτόν τον κοσμικό άνθρωπο εκτείνεται ατέρμονο προς όλες τις κατευθύνσεις το ελεύθερο αιθέριο άπειρο. Εκεί μέσα αιωρείται αυτός ο άνθρωπος και, κατευθυνόμενος από τη Θέληση Μου, διαγράφει απίθανα γιγάντιους κύκλους και με μία ασύλληπτη για σας ταχύτητα. Κι αυτό, λόγω της θρεπτικής ύλης που περιέχει η απέραντη αιθέρια θάλασσα, όπου κολυμπάει σαν ένα ψάρι. ΣΤΟ ελεύθερο αιθέριο άπειρο δεν υπάρχει πάνω ή κάτω και δεν έχει κανείς πού να πέσει. Έτσι κι αυτός ο άνθρωπος στέκεται το ίδιο καλά και σταθερά στο αιθέριο διάστημα, όπως στέκονται αυτή η γη, ο ήλιος της κι όλοι οι μυριάδες ήλιοι μέσα σ' ένα σφαιρικό περίβλημα».

Ένα σημαντικό έργο του Λόρμπερ περιγράφει τη μεταθανάτια πνευματική εξέλιξη του Ρόμπερτ Μπλουμ, γνωστού αγωνιστή της ελευθερίας. Το πνεύμα του Μπλουμ έχει την ευκαιρία ν' ατενίσει από πολύ μακριά στον άλλο κόσμο αυτόν το «Μεγάλο Άνθρωπο της Δημιουργίας», πράγμα που του δίνει φώτιση και μία απερίγραπτη αγαλλίαση.

«Πολύ παράξενο!», λέει ο Μπλουμ, μιλώντας μόνος του. «Μοιάζει εντελώς με ανθρώπινη μορφή· τα γόνατα λίγο λυγισμένα, τα χέρια κρέμονται άτονα προς τα κάτω. Το κεφάλι, όπου φυτρώνουν μακριά μαλλιά σαν του Αβεσσαλώμ, γέρνει προς τα μπρος και, με τα μάτια κατεβασμένα, κοιτάζει στ' απύθμενα βάθη σαν ένας που πενθεί. Οι γοφοί μόλις που καλύπτονται από ένα πανί που φαίνεται κατακουρελιασμένο μα κι όλη η όψη του μου δημιουργεί μια μελαγχολική εντύπωση! Από το τρομακτικό μέγεθος θα μπορούσε κανείς να συμπεράνει πως πρόκειται για την εξωτερική μορφή του παντοδύναμου Πνεύματος Σου, Κύριε! Αλλά επειδή η μορφή πενθεί, θαρρώ πως τούτο είναι μάλλον αδύνατο. Επιπλέον, το Πνεύμα Σου θα έδειχνε ζωντανό σ' αυτή, τη γιγάντια μορφή όμως δεν διακρίνω ίχνος ζωής. Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για μία φωσφορίζουσα εικόνα που η Παντοδυναμία Σου φύσηξε με μια πνοή στο απέραντο στερέωμα. Σίγουρα, όλα αυτά θα έχουν έναν πολύ σημαντικό λόγο, αλλ' αυτόν θα τον ξέρεις μόνο Εσύ».

Πλησιάζοντας πιο κοντά, ο Μπλουμ περιγράφει τις εντυπώσεις του: «Τώρα διακρίνω από τι αποτελείται όλη αυτή η τεράστια μορφή που φαίνεται ν' απλώνεται στα βάθη του απείρου. Βλέπω πως την αποτελούν μυριάδες απειροελάχιστα, πυκνοσπαρμένα κοκκίδια άμμου που σπινθηρίζουν το ένα δίπλα στο άλλο. Αυτά τα σπινθηροβόλα σημαδάκια πρέπει να είναι απειράριθμα, ή τουλάχιστον τόσα, που δεν τα χωράει κανένας γεννημένος νους. Πάντως η μορφή φαίνεται καλύτερα τώρα, γιατί τούτο το σπινθηροβόλημα της προσδίνει μία εντελώς ιδιαίτερη αίγλη και μεγαλείο!»

Και τότε εξηγεί ο Κύριος στον εκστατικό Μπλουμ: «Αυτός ο άνθρωπος που βλέπεις με όλα όσα έχει μέσα του, είναι το πρωτόπλαστο πνεύμα, αυτός που η Γραφή ονομάζει Εωσφόρο (φορέα του φωτός). Έχει ακόμη τώρα πλήρη συνείδηση του εαυτού του, αλλά έχει πια χάσει την αρχική του δύναμη. Είναι δέσμιος και καταδικασμένος σε όλο του το είναι. Δεν του μένει παρά ένας δρόμος ανοικτός, αυτός που οδηγεί στην πατρική Μου Καρδιά. Κάθε άλλος δρόμος είναι κλειστός γι' αυτόν, γιατί είναι καταδικασμένος κι ανίσχυρος σαν νεκρός, ανήμπορος να κουνηθεί έστω μία σπιθαμή από τη θέση του.

Αυτά δε που εσένα σου φαίνονται να φεγγοβολούν σαν κόκκοι άμμου, δεν είναι άλλο από τα σφαιρικά περιβλήματα. Μέσα τους στριφογυρίζουν δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ήλιοι και εκατομμύρια φορές περισσότεροι πλανήτες, φεγγάρια και κομήτες» («Ρόμπερτ Μπλουμ», 2, 301).

Το ότι είναι κατακερματισμένος σε όλα αυτά τα στερεά περιβλήματα είναι η καταδίκη αυτού του πνεύματος. Και η ζωή του, μοιρασμένη σε άπειρα χωριστά κομμάτια, δεν αποτελεί πια μια ενότητα, παρά διάσπαρτα συντρίμια. Γιατί ζωή υπάρχει μονάχα μέσα σε κάθε σφαιρικό περίβλημα. Έξω από αυτό, δεν υπάρχει παρά η ζωή της αιώνια αμετάβλητης και σταθερής Θέλησης Μου. Το κάθε σφαιρικό

περίβλημα έχει μία μόνιμη θέση και δεν μπορεί να την αλλάξει ούτε σπιθαμή σε σχέση με τους γείτονες του.

Κάτω-κάτω, χαμηλά, στο μικρό δάκτυλο του αριστερού ποδιού, διακρίνεις πως τρεμοφέγγει ένα κοκκινωπό σημάδι. Αυτό είναι το σφαιρικό περίβλημα όπου ανήκει φυσικά η Γη μας. Κι ακριβώς σ' αυτό το περίβλημα, και μάλιστα αποκλειστικά στο σημείο εκείνο που λέγεται Γη, βρίσκεται τώρα δέσμια ολόκληρη η ζωή αυτού του πιο μεγάλου πνεύματος που 'χε γίνει πρώτο.¹

Αν θα το πάρει απόφαση να ταπεινωθεί και να επιστρέψει κοντά Μου, θ' αποκτήσει ξανά την πρώτη του ζωή. Τότε αυτός ο μεγάλος Άνθρωπος θα ελευθερωθεί και θα ζωντανέψει ολότελα. Αν όμως επιμένει στο αλαζονικό του πείσμα, τούτη εδώ η Τάξη πραγμάτων θα παραμείνει όπως είναι. Και τούτο, ώσπου ολόκληρη η ύλη ν' αποσυντεθεί ολότελα και να μοιραστεί κατακερματισμένη σε άπειρες νέες ζωές με ψυχή και πνεύμα.

Τούτη η Τάξη θα ισχύει ακόμη και στην περίπτωση που το πρωτοδημιούργητο πνεύμα θα μετανούσε πραγματικά κι επέστρεφε από μόνο του. Γιατί τώρα πια μπορεί να γυρίσει μόνο ταπεινωμένο, σαν ένα κοινότατο πνεύμα, και πρέπει να απαρνηθεί εθελοντικά την πρωτινή του ακεραιότητα. Σ' αντάλλαγμα όμως θα κέρδιζε μια ασύγκριτα μεγαλύτερη θέση. Θα του επιφυλασσόταν η φαινομενικά απλή θέση ενός παιδιού του Θεού, η οποία περιμένει κάθε άλλο ανθρώπινο πνεύμα. Τότε ο εξωτερικός φλοιός αυτής της υλικής Δημιουργίας, που έτσι κι αλλιώς υφίσταται μόνο χάρη στην αιώνια αμετάβλητη Θέληση Μου, θα παραμείνει, απογυμνωμένος όμως από την ψυχική και πνευματική ζωή που εσωκλείει. Θα μείνει σαν στερεό υπόβαθρο και σαν αιώνιο μνημείο στο μεγαλειώδες έργο μας. Και σ' αυτό το έργο θα προστεθούν τότε νέες, καθαρά πνευματικές δημιουργίες!»

Τα Μυστικά των Άστρων

Τα τελευταία χρόνια οι γνώσεις γύρω από τ' άστρα, που οαν γιγάντιοι μάρτυρες της μεγαλοσύνης του Θεού φλογίζουν το στερέωμα τη νύχτα, έχουν σημειώσει μεγάλη πρόοδο. Η εικόνα που είχαν οι επιστήμονες για το σύνολο της δημιουργίας έχει διευρυνθεί σημαντικά χάρη σε νέες παρατηρήσεις και νέες μεθόδους υπολογισμών. Στ' απροσμέτρητα βάθη των ουρανών ανακαλύφθηκαν τεράστιες «συστάδες άστρων», παρόμοιες με το γαλαξιακό μας σύστημα. Προφανώς περιστρέφονται γύρω από τρομακτικά πελώριους κεντρικούς ήλιους και μας δίνουν μία ιδέα του μεγέθους και της δομής του σύμπαντος, σαν αυτή που κατέγραψε η προφητική ενόραση του Λόρμπερ πριν έναν αιώνα.

Σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα θα θέλαμε ν' αναφέρουμε εδώ την ιστορία του Ποσειδώνα, του ένατου πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος:

Για πολλούς αιώνες ο Κρόνος εθεωρείτο ο τελευταίος πλανήτης της ηλιακής μας περιοχής. Ωστόσο το 1871 ο Βίλχελμ Χέρσελ ανακάλυψε έναν άλλο πλανήτη, τον Ουρανό. Αυτός ο πλανήτης βρίσκεται τόσο μακριά από τον ήλιο, που χρειάζεται 84 χρόνια για να κάνει μία περιστροφή γύρω του. Υπολογίστηκε πως έχει τέσσερις φορές τη διάμετρο της γης- ωστόσο από τη γη φαίνεται σαν ένα μικροσκοπικό αστεράκι έκτου βαθμού. Με τον Ουρανό νομίστηκε πως είχε βρεθεί το πιο ακραίο σημείο του ηλιακού μας συστήματος.

Ωστόσο, τον Οκτώβρη του 1842, μέσα από το βιβλίο του Λόρμπερ «Ο Φυσικός Ήλιος», αποκαλύφθηκε η ύπαρξη ενός άλλου, μακρινότερου πλανήτη με το όνομα «Μίρων», δηλαδή «Κόσμος των Θαυμάτων».

Στο παραπάνω λορμπερικό έργο λέγεται κατά λέξη: «Βέβαια αρκετοί αστρονόμοι θ' αντιτάξουν πως αν υπήρχε κάποιος άλλος πλανήτης στην ηλιακή μας περιοχή, θα τον είχαμε ανακαλύψει προ πολλού. Εδώ ανακαλύπτουμε τους κομήτες, που είναι πολύ μικρότεροι, ακόμη κι αν είναι αόρατοι στο γυμνό μάτι. Θα σας εξηγήσω όμως ποιος είναι ο λόγος που αυτός ο πλανήτης παραμένει άγνωστος. Ο λόγος είναι ότι η κίνηση αυτού του πλανήτη είναι τόσο αργή, που τα αστρονομικά όργανα δεν την έχουν καταγράψει. Κι αυτό επειδή η απόσταση είναι μεγάλη και κυρίως επειδή ως τώρα η παρατήρηση ήταν περιορισμένης διάρκειας. Έτσι εξακολουθούν να τον θεωρούν σαν έναν εντελώς ασήμαντο απλανή αστέρα κι όχι σαν πλανήτη».

Τρία χρόνια αργότερα, ο νεαρός Γάλλος μαθηματικός Λεβεριέ, με βάση ορισμένες παρεκκλίσεις στην πορεία του Ουρανού, υπολόγισε πως θα πρέπει να υπάρχει ένας άλλος άγνωστος πλανήτης με συγκεκριμένο μέγεθος, βάρος κι απόσταση από τον ήλιο. Τον υπολογισμό του τον ανέφερε στον αστρονόμο Γκάλλε, στο Βερολίνο, ο οποίος πραγματικά το 1846 ανακάλυψε με ένα ιδιαίτερα ισχυρό τηλεσκόπιο τον πλανήτη, ο οποίος κατόπιν βαφτίστηκε Ποσειδώνας. Αυτό είναι ένα από τα πολλά παραδείγματα που η θεϊκή αποκάλυψη επαληθεύτηκε από την επιστήμη.

Οι αποστάσεις των πλανητικών τροχιών από τον ήλιο βρίσκονται σε μία σταθερή σχέση μεταξύ τους, η οποία μπορεί να υπολογισθεί μαθηματικά και ονομάζεται σειρά Τίτιους – Μπόντε. Ανάμεσα στην τροχιά του Άρη και του Δία, αυτή η σειρά παρουσιάζει ένα εμφανές κενό, όπου, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Κέπλερ, θα πρέπει οπωσδήποτε να υπήρχε ένας άλλος πλανήτης. Στη θέση του, το 19ο αιώνα, οι αστρονόμοι, με τα ενισχυμένα τους τηλεσκόπια, βρήκαν πάνω στην τροχιά αυτού του πλανήτη-αίνιγμα, μία πληθώρα από μικρότερα άστρα και θραύσματα άστρων, τους λεγόμενους αστεροειδείς. Αυτοί περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο σαν θλιβεροί μάρτυρες και υπολείμματα μιας τρομακτικής καταστροφής, όπως

υποθέτουν πολλοί αστρονόμοι. Στο μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ, μας δίνεται μία ερμηνεία του φαινομένου των αστεροειδών, η οποία συμπίπτει στην πραγματικότητα με τις υποθέσεις των αστρονόμων.

Στην αρχή της έκτης περιόδου εξέλιξης της Γης, διαβάζουμε στο "M.E.I.", 8, 76, ο πλανήτης που περιστρεφόταν στη θέση των αστεροειδών εξερράγη και σκορπίστηκε σε πολλά κομμάτια. «Δεν χωράει αμφιβολία πως αυτή η καταστροφή ήταν κάτι το φρικτό για εκείνους τους ανθρώπους. Ωστόσο, η ευθύνη ήταν όλη δική τους. Επανειλημμένα και με επιμονή είχαν δασκαλευθεί, είχαν νουθετηθεί και είχαν προειδοποιηθεί. Τους είχε δειχθεί ολοφάνερα τι τους περίμενε αν συνέχιζαν να κάνουν του κεφαλιού τους. Έκαναν όμως τους πολύξερους και τους έξυπνους· όσο για τις προειδοποιήσεις, τις έπαιρναν για φαντασιοπληξίες και παραμύθια. Διατείνονταν πως οι προφήτες προανάγγελλαν αυτά τα πράγματα και τρόμαζαν το εύπιστο πλήθος, για να εξασφαλίσουν το ψωμί τους και ν' ακουστεί το όνομα τους. Οι άρχοντες τους μάλιστα δεν άφησαν σε χλωρό κλαρί τις Κασσάνδρες και τους καταδίωκαν παντού με φωτιά και τσεκούρι. Εκείνοι οι άνθρωποι λοιπόν ήταν ιδιαίτερα εφευρετικοί στα γήινα πράγματα και είχαν εφεύρει μία εκρηκτική ύλη χιλιάδες χρόνια πριν να υπάρξει αυτή η Γη.

Οι άνθρωποι εκείνου του κατεστραμμένου πλανήτη έκαναν τα ίδια και χειρότερα με τις υποχθόνιες εφευρέσεις τους, που τους τις είχαν διδάξει οι διάβολοι, προς το τέλος δε δεν είχαν πια καμιά αυτοσυγκράτηση.

Συνέχισαν ωστόσο αυτά τα καταστροφικά πειράματα παραπέρα, μέχρι που έφθασαν σ' ένα υπερβολικό βάθος. Τότε οι υπόγειες στοές οι οποίες απλώνονταν σ' απέραντα βάθη γεμάτες πρωτογενή πύρινη μάζα, πήραν αμέσως φωτιά. Η τρομακτική υπόγεια έκρηξη συντάραξε συθέμελα όλο τον πλανήτη και τον έκανε να σκάσει σε χίλια κομμάτια. Έτσι βρήκαν το τέλος αυτοί οι φοβεροί άνθρωποι και μαζί μ' αυτούς και η γη τους.

Οι κύριοι κεντρικοί ήλιοι

Σε κανέναν άλλο τομέα δεν ψηλαφίζει τόσο στο σκοτάδι η επιστήμη σήμερα, όσο με το ερώτημα του τι είναι πραγματικά οι ήλιοι. Ως τώρα επικρατούσε η γενική άποψη πως οι ήλιοι είναι πυρακτωμένες σφαίρες και ως εκ τούτου εντελώς ακατοίκητοι και στερούμενοι από κάθε μορφή οργανικής ζωής. Κανείς δεν σκέφτηκε πως με αυτή την άποψη σμίκρυνε και απογύμνωνε αυτά τα κορυφαία ουράνια σώματα από τη σημασία που έχουν σαν φορείς ζωής.

Χάρη στο Λόρμπερ, έχουμε τώρα μία καθαρή εικόνα της φυσικής και πνευματικής σύστασης των ήλιων. Η άποψη ότι πρόκειται για πυρακτωμένες σφαίρες που αποτελούνται από μία αεριομορφή «φωτεινή ύλη», επαληθεύεται μόνο όσον αφορά τις δυο μεγαλύτερες κατηγορίες ήλιων, τον ήλιο του σύμπαντος των συμπάντων και τον

ακόμα πιο τεράστιο πρωταρχικό κεντρικό ήλιο του σφαιρικού περιβλήματος.

Στο βιβλίο του Λόρμπερ «Ο Φυσικός Ήλιος», έχουμε μία λεπτομερή περιγραφή του δικού μας πλανητικού ήλιου, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι μάλλον στερεή γη παρά ένας ήλιος από πύρινο φως.

Αυτό το βιβλίο μας εξηγεί πως ο ήλιος που φωτίζει τη γη μας είναι στην πραγματικότητα «ένας τέλειος πλανήτης». «Όντας από φυσική και πνευματική άποψη άστρο, που γέννησε όλα τ' άλλα, αποτελεί στην εντέλεια μία αντιπροσωπευτική σύνθεση των "παιδιών" του που το περιτριγυρίζουν. Με άλλα λόγια, σ' αυτό το άστρο αντιπροσωπεύονται φυσικά και πνευματικά όλες οι μορφές ζωής που συναντώνται στις θυγατρικές γήινες σφαίρες, φεγγάρια και κομήτες. Μόνο που εδώ, ως προς την εξωτερική εμφάνιση και τις ιδιότητες, βρίσκονται πια σε τελειωμένη πρότυπη κατάσταση.

Αυτός ο ήλιος σαν πλανητικό σώμα αποτελείται από επτά άλλους ήλιους, ο πιο μικρός μέσα στον πιο μεγάλο, όπως μια κούφια σφαίρα μπαίνει μέσα στην άλλη. Μόνο η τελευταία εσωτερική σφαίρα, που είναι ή καρδιά του ηλιακού πλανήτη, είναι συμπαγής σαν σώμα».

Οι επτά σφαίρες χωρίζονται μεταξύ τους από μεσοδιαστήματα ατμόσφαιρας. Άνθρωποι με μαλακό, υλικό σώμα, κατοικούν μόνο στην επιφάνεια της εξωτερικής σφαίρας, την οποία βουνά και θάλασσες χωρίζουν σε επτά διπλές ζώνες. Η πιο πλατιά ζώνη, στο μέσο, αποτελεί τον κυρίως ηλιακό κόσμο και παρουσιάζει τις πιο τέλειες μορφές ζωής. Οι επόμενες ζώνες (ή οι ανά δύο, πάνω και κάτω από τη μεσαία ζώνη), αντιστοιχούν σε έναν πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος. Εμφανίζουν δε τις μορφές ζωής που υπάρχουν στον κάθε πλανήτη σε τέλεια πια κατάσταση.

Αντίθετα, οι έξι εσωτερικοί ήλιοι δεν κατοικούνται από υλικούς ανθρώπους αλλά από «βασικά ηλιακά πνεύματα». Ο σκοπός τους είναι να ανέβουν από τον κατώτατο ήλιο μέχρι την εξωτερική ηλιακή σφαίρα, ακολουθώντας μία βαθμιδωτή πνευματική εξέλιξη. Όταν φθάσουν στον εξωτερικό ήλιο, παίρνουν τελικά υλική σωματική υπόσταση. Συχνά όμως επαναστατούν ενάντια στην τάξη και επιχειρούν ν' ανέβουν με τη βία ή να δραπετεύσουν μαζικά. Στις «ηλιακές κηλίδες» βλέπουμε το φυσικό αντίκτυπο από τέτοιες βίαιες εκρήξεις των εξεγερμένων πνευμάτων. Αφού αιωρηθούν ελεύθερα για ένα μικρό διάστημα, ένα μέρος τους τουλάχιστον απορροφάται πάλι από τη δύναμη έλξης του ήλιου και οδηγείται πάλι στην κεντρική σφαίρα, την καρδιά του ήλιου.

Το φως του ήλιου, η γένεση και η υφή του

Σύμφωνα με τον Λόρμπερ, μόνο οι δυο μεγαλύτερες κατηγορίες κεντρικών ήλιων, οι ήλιοι του σύμπαντος των συμπάντων και οι κυρίως κεντρικοί ήλιοι, διαθέτουν δικό τους φως. Από πού προέρχεται λοιπόν η ισχυρότατη φωτεινή και θερμική ακτινοβολία των άλλων ήλιων, και

κυρίως του δικού μας πλανητικού ήλιου;

Το ηλιακό φως, όπως γενικά το όλο φαινόμενο του φωτός και της φωτεινότητας, παραμένει ένα βαθύ μυστήριο για τη σημερινή επιστήμη. Όπως είναι γνωστό, ο υλιστικός 19ος αιώνας ερμήνευσε το φως σαν μία απλή κίνηση κυμάτων μέσα στον αιθέρα (θεωρία του Μάξγουελ), χωρίς όμως να μπορεί να αποσαφηνίσει τι είναι στην πραγματικότητα ο αιθέρας και αν υπάρχει καν. Ωστόσο, ένας μεταγενέστερος ερευνητής, ο νομπελίστας Μαξ Πλανκ, απέδειξε με αδιαφιλονίκητες παρατηρήσεις και υπολογισμούς, πως αυτή η υλιστική θεωρία δεν ευσταθεί. Διαπίστωσε πως το φως προέρχεται από τους ήλιους ή άλλες πηγές φωτός και πολλαπλασιάζεται υπό μορφή «κβάντων», δηλαδή σε μικρές ποσότητες ενέργειας ή ενεργειακούς σπινθήρες. Ο θεμελιωτής της θεωρίας της σχετικότητας, Άλμπερτ Αϊνστάιν, επαλήθευσε και συμπλήρωσε αυτή την επονομαζόμενη «κβαντική θεωρία» του Πλανκ. Είναι αξιοσημείωτο λοιπόν ότι και σύμφωνα με τον Λόρμπερ το φως μεταδίδεται από τους ήλιους σε κβάντα (ο Λόρμπερ τα ονομάζει «άτομα φωτός»). Πώς γίνεται αυτό;

Ακούσαμε πιο πάνω πως συχνά τα «βασικά ηλιακά πνεύματα» που βρίσκονται μέσα στις εσωτερικές ηλιακές σφαίρες ανεβαίνουν παράνομα ως την εξωτερική επιφάνεια του ήλιου. Πολλές φορές μάλιστα δραπετεύουν μαζικά. Ένα τμήμα τους, αυτά προφανώς που έχουν πιο αδύναμη θέληση, μετά από λίγο υποκύπτουν και πάλι στις ελκτικές δυνάμεις του ήλιου. Έχουν χάσει τη θέρμη τους και, ταπεινωμένα, οδηγούνται ξανά πίσω στην καρδιά του ήλιου.

Τι συμβαίνει όμως με τους υπόλοιπους «δραπέτες» που προφανώς έχουν ισχυρότερη θέληση; Τα πιο αυτοδύναμα και αχαλιναγώγητα απ' αυτά τα πνεύματα, εκσφενδονίζονται σαν ένα τεράστιο κουβάρι, όσο γίνεται πιο μακριά από τον ήλιο. Η μία περίπτωση είναι να περάσουν σε μία καθαρά πνευματική υπόσταση. Αλλιώς απ' αυτά τα «αποκυήματα του ήλιου» προκύπτουν νέοι κομήτες, απ' όπου με τον καιρό σχηματίζονται νέα ουράνια σώματα (βλ. κεφ. 8).

Αντίθετα, τα κάπως πιο ήπια και ενδοτικά από τα πνεύματα που έχουν ξεφύγει, διαλύονται στα συστατικά τους μέρη. Ο λόγος είναι ότι στην ηλιακή επιφάνεια, χάρη στην ταχύτατη αξονική περιστροφή των ήλιων, έρχονται σ' επαφή και τριβή με τα αγνά πνεύματα του αιθέρα. Τούτα εδώ είναι φορτισμένα με θεϊκή ενέργεια και περιβάλλουν τον ήλιο από παντού. (Είναι, με άλλα λόγια, το θείο Πνεύμα που γεμίζει το άπειρο, ή ο "εξωτερικός ζωτικός αιθέρας" του Θεού κατά τον Λόρμπερ). Οι σπίθες ζωής από τα ηλιακά πνεύματα, (οι οποίες προέρχονται από την ψυχή του Σατανά και «πεινούν» για Ζωή), ενώνονται με ασυγκράτητη ορμή με τους σπινθήρες του αγνού αιθέρα. Οι τελευταίοι, επειδή προέρχονται απευθείας από το Θεό, είναι γεμάτοι ζωτική ενέργεια. Και έτσι, από τους «πεινασμένους» σπινθήρες της ηλιακής ύλης και τους θεϊκούς αιθέριους που είναι φορτισμένοι μ' ενέργεια προκύπτουν τα πρώτα, απειροελάχιστα φωτεινά «όντα», τα

λεγόμενα άτομα φωτός. Σ' αυτά τα άτομα φωτός, οι μεν σπινθήρες αιθέρα, που είναι φορτισμένοι μ' ενέργεια, σχηματίζουν το θετικό πυρήνα, που είναι σαν ένας μικρός ήλιος. Αντίθετα, αρκετοί μαζί σπινθήρες ηλιακής ύλης που διψούν για ζωή, σχηματίζουν το αρνητικό εξωτερικό περίβλημα και παίζουν ένα ρόλο ανάλογο των πλανητών.

Έτσι λοιπόν τα φωτεινά άτομα που κατακλύζουν την ηλιακή ατμόσφαιρα φορτίζονται μ' ενέργεια Ζωής κι Αγάπης από το Θεό. Αφού φορτισθούν μ' αυτό τον τρόπο, εκσφενδονίζονται με φανταστική ταχύτητα στο άπειρο, υπακούοντας στο γνωστό πνευματικό και φυσικό νόμο της απώθησης. Και έτσι γεννιέται η φωτεινή, θερμική και ζωτική ακτινοβολία του ήλιου! Ας σημειωθεί ότι αυτή η ακτινοβολία είναι κατά πολύ ισχυρότερη στους κύριους κεντρικούς ήλιους που περιγράψαμε παραπάνω. Σε μικρότερο βαθμό παρουσιάζεται όμως και στους υπόλοιπους ήλιους. Σ' αυτή την περίπτωση η ακτινοβολία τους ενισχύεται από τον αντικατοπτρισμό των ηλιακών ακτινών που προέρχονται από τους κύριους και τους γειτονικούς ήλιους πάνω στην ατμόσφαιρα.¹

Γύρω απ' αυτά τα μυστικά του σύμπαντος οι μαθητές του Ιησού μαθαίνουν τα παρακάτω («Μ.Ε.Ι.» 3, 174):

«Ο ήλιος είναι κατοικήσιμος, και μάλιστα πυκνοκατοικημένος, ακριβώς όπως η Γη μας, μόνο που είναι ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος από τη Γη. Η αιτία όμως του φωτός δεν βρίσκεται στην κατοικημένη ηλιόσφαιρα αλλά στον αέρα που την περιβάλλει. Αυτός εδώ, με την εντελώς λεία επιφάνεια του, τρίβεται συνεχώς με τον αιθέρα που τον περιτριγυρίζει. Έτσι παράγεται διαρκώς μια ανυπολόγιστη ποσότητα από ισχυρότατο φως αστραπής (δυναμικό ηλεκτρισμό τριβής). Κατά δεύτερο λόγο, συλλαμβάνει το φως από αμέτρητους άλλους ήλιους στον τεράστιο καμπύλο καθρέφτη του και το εκπέμπει και πάλι προς όλες τις κατευθύνσεις. Απ' αυτήν τη φωτοβολία του ήλιου μας φωτίζεται και θερμαίνεται τόσο τούτη η γη, όσο κι άλλοι πολλοί πλανήτες.

Η θερμότητα ωστόσο δεν φθάνει μαζί με το φως στη γη, αλλά παράγεται εδώ επιτόπου. Όταν πέσει πάνω τους φως, τα φυσικά πνεύματα που ζουν στον αέρα, στο νερό και στη γη, αντιδρούν με μία ξέφρενη και έντονη δραστηριότητα. Ακριβώς αυτή η δραστηριότητα είναι που προκαλεί αυτό που εμείς αισθανόμαστε σαν θερμότητα.

Όσο αυξάνεται η δραστηριότητα αυτών των πνευμάτων, αυξάνεται και η θερμοκρασία. Και όπως το φως μπορεί ν' αυξάνεται απεριόριστα, έτσι μπορεί ν' ανεβαίνει και η θερμοκρασία μαζί με το φως.

Τότε όμως θ' αναρωτηθεί κανείς: ποιος μπορεί ν' αντέξει μέσα στον ίδιο τον ήλιο; Αφού το φως εκεί είναι πιο ισχυρό από οπουδήποτε αλλού, κι η ζέστη αναγκαστικά δεν θα πηγαίνει πίσω! Μόνο που δεν είναι έτσι. Προς το εσωτερικό του ήλιου μόλις που διαπερνά το ένα εκατομμυριοστό από τη συνολική φωτεινή δύναμη του ήλιου. Γι' αυτό πάνω στον ήλιο δεν είναι πολύ πιο ζεστά και πιο φωτεινά απ' ό,τι εδώ

στη γη μας και τα πλάσματα του Θεού επιβιώνουν εξίσου καλά εκεί όπως εδώ. Μόνο που εκεί δεν υπάρχει νύχτα, γιατί πάνω στον ήλιο τα πάντα κολυμπούν αδιάκοπα μέσα στο ολοδικό τους, άσβεστο φως».

«Όλοι οι ήλιοι, αρχίζοντας από το δικό μας ως τους πρωταρχικούς κεντρικούς ήλιους σε μεγαλύτερο βαθμό, χρωστούν στην αξονική περιστροφή το ηλεκτρικό, πύρινο φως τους, το οποίο στη συνέχεια ενισχύεται χάρη στον αντικατοπτρισμό. Για τον ίδιο σκοπό, το κάθε σφαιρικό περίβλημα περιστρέφεται επίσης γύρω από τον άξονά του, «ώστε ο εξωτερικός υμένας του να τρίβεται διαρκώς με τον αιθέρα που το περιβάλλει από πανιού και να παράγει μ' αυτό τον τρόπο μία επαρκή ποιότητα ηλεκτρικής φωτιάς σαν της αστραπής. Αυτός ο ηλεκτρισμός αποτελεί την κυρίως θρεπτική ύλη για όλα αυτά τα ουράνια σώματα που βρίσκονται μέσα σ' ένα τέτοιο περίβλημα. Διότι η τρομακτική ποσότητα αυτής της ύλης που παράγεται από την τριβή με τον εξωτερικό αιθέρα, γεμίζει όλο τον αιθέρα που περιέχεται και μέσα στο σφαιρικό περίβλημα. Επιπλέον, με την κίνηση των αμέτρητων ουράνιων σωμάτων μέσα σε μία σφαιρική κάψα, αυτή η ύλη τρίβεται με την ατμόσφαιρα που τα περιβάλλει και διεγείρεται εκ νέου, Αρχικά διαχέεται έτσι σε μεγάλες ποσότητες μέσα στις ατμόσφαιρες των ουράνιων σωμάτων. Στη συνέχεια, μέσα από τις ατμόσφαιρες περνάει στα ίδια τα ουράνια σώματα. Όσο μεγαλύτερο είναι ένα ουράνιο σώμα – π.χ. ενός ήλιου ή ακόμη καλύτερα ενός κεντρικού ήλιου- και όσο μεγαλύτερη είναι η ταχύτητα του, τόσο περισσότερη φωτεινή θρεπτική ύλη παράγει. Οι ήλιοι μάλιστα προσφέρουν το περίσσειμα τους στους πλανήτες.

Ακόμη πιο αποδοτική στην παραγωγή αυτής της ύλης, είναι η περιστροφή του μεγάλου Ανθρώπου της Δημιουργίας μέσα στο αιθέριο άπειρο. Η ταχύτητα με την οποία διαγράφει τους ασύλληπτους κύκλους του είναι τόσο φανταστική, που μέσα σε μία στιγμή καλύπτει την απόσταση χιλίων σφαιρικών περιβλημάτων. Κι ωστόσο, χρειάζεται εκατό εκατομμύρια ηλιακά έτη για να επιστρέψει στο σημείο εκκίνησης. Απ' αυτό μπορείτε να σχηματίσετε μια ιδέα του πόσο μεγάλος είναι ο κύκλος τον οποίο επαναλαμβάνει αδιάκοπα. Εννοείται επίσης πως μ¹ αυτή την κίνηση όλα τα νεύρα και οι ίνες τους παίρνουν ανελλιπώς όση τροφή χρειάζονται. Σίγουρα από εδώ και εμπρός θα μπορείτε να διαμορφώσετε μια πιο σαφή ιδέα για τη Δύναμη, τη Σοφία και την Τάξη του Θεού».

5. ΥΠΑΡΧΕΙ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ Ή ΑΠΛΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΥΦΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ;

Το πνευματικό νόημα και ο σκοπός της όλης δημιουργικής διαδικασίας αναπτύχθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια «Πνεύμα και Ύλη» και «Η δομή της Δημιουργίας». Μάθαμε απ' τα γραπτά που μας άφησε ο Λόρμπερ, πώς και γιατί το αρχέγονο πνεύμα που παρεξέκκλιναν από τη θεία Τάξη καταδικάστηκαν να είναι φυλακισμένα μέσα στην άψυχη ύλη. Επίσης μάθαμε το λόγο που σ' ολόκληρο το υλικό σύμπαν έχει δοθεί η αρχέτυπη μορφή ενός ανθρώπου, και μάλιστα αυτή του «χαμένου γιου», του Εωσφόρου.

Απ' αυτούς τους παραπάνω λόγους προκύπτει αναμφίβολα το συμπέρασμα πως η υλοποίηση και ο κατακερματισμός του Εωσφόρου μέσα στο μεγάλο «Άνθρωπο της Δημιουργίας», δεν μπορεί να είναι ο τελικός στόχος στον οποίο απέβλεπε το δημιουργικό σχέδιο του Θεού. Ο κόσμος μπορεί ν' αποτελεί ένα αριστοτέχνημα, ωστόσο το πρώτο πνεύμα που κάποτε έσφυζε από ζωή και δημιουργικότητα, είναι φυλακισμένο μέσα σ' αυτό το κολοσσιαίο, αποσκληρυμένο οικοδόμημα. Μαζί με τον Εωσφόρο, τ' αμέτρητα μεταγενέστερα πνεύματα που ξεπήδησαν από μέσα του κι ακολούθησαν την πορεία του, κείτονται ουσιαστικά άψυχα και δέσμια της καταδίκης τους. Ωστόσο ξέρουμε πως ο Θεός είναι Αγάπη, Σοφία, Παντοδυναμία και Σπλαχνικότητα. Γι' αυτό είμαστε σίγουροι πως δεν θ' αφήσει τα πρώτα πλάσματα του σ' αυτή την κατάσταση, παρά θα τα οδηγήσει στην τελειότητα και στη λύτρωση.

Μία από τις πιο φωτεινές, τις πιο χαρούμενες βασικές σκέψεις της Νέας Αποκάλυψης, είναι το γεγονός πως σε όλη την ορατή κτίση διακρίνουμε μία θαυμαστή μετουσίωση, μία ανάσταση όλης της ύλης. Η μορφή του μεγάλου Ανθρώπου της Δημιουργίας δεν χρειάζεται να κοιμηθεί αιώνια σαν τους μαγεμένους ανθρώπους των παραμυθιών. Ο μεγάλος δεσμώτης θα αναστηθεί και, βγαίνοντας από τον τάφο της ύλης, θα επιστρέψει στο Φως, στη Ζωή με τον Πατέρα!

Έτσι λέει ο Χριστός στο μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ: «Αυτός ο μεγάλος κοσμικός άνθρωπος που σας έδειξα είναι με την πιο πλατιά έννοια ο "άσωτος υιός" που έχει πάρει ήδη το δρόμο της επιστροφής. Και ο Πατέρας που έρχεται για να τον προϋπαντήσει, είμαι Εγώ, που βρίσκομαι τώρα ανάμεσα σας σαν άνθρωπος. Στον κάθε άνθρωπο που ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου, καλωσορίζω αυτό το μεγάλο, αρχέγονο πνεύμα πίσω στο πατρικό του σπίτι. Χαρά σ' εκείνον τον αμαρτωλό που δείχνει μεταμέλεια και γυρνάει μετανιωμένος κοντά Μου!»

Η υλοποίηση, δηλαδή η φυλάκιση μέσα στους άκαμπτους νόμους της ύλης, είναι η αναμόρφωση που επέλεξε η Αγάπη και η Σοφία του Πλάστη για τα εωσφορικά πνεύματα. Στο σοφό σχολείο της ζωής, η καταδίκη αυτή αποτελεί το εκπαιδευτικό μέσο και σύστημα. Οι πνευματικές υπάρξεις που παρεξέκκλιναν από το θείο Νόμο, μπορούν μέσα απ' αυτή την εκπαίδευση να επιστρέψουν οικειοθελώς στη θεία

Τάξη. Μέσα από αυτή την εμπειρική πορεία, τα εξαρτημένα, ατελή πλάσματα μεταμορφώνονται σε αληθινά ελεύθερα, τέλεια παιδιά του Θεού, ομοιώματα της δικής του θεϊκής Οντότητας.

Αυτή η πορεία προς τη λύτρωση μέσα από την επαναμετατροπή της ύλης σε πνεύμα, εξηγεί όλη την πυραμίδα που βλέπουμε στη φύση, από τα ορυκτά ως τον άνθρωπο, τόσο του πλανήτη μας, όσο και των άλλων άστρων. Συνάμα, η διδασκαλία αυτή φωτίζει πλήρως τα πιο βαθιά μυστικά της.

Ο Παύλος, φωτισμένος απόστολος, την εξέφρασε με τα εξής λόγια στην Επιστολή προς Ρωμαίους: «Γιατί όλη η κτίση προσμένει με λαχτάρα πότε θα φανερωθεί η δόξα των παιδιών του Θεού. Ξέρετε, βέβαια, πως η κτίση υποτάχθηκε στη φθορά όχι από δική της θέληση, αλλά γιατί έτσι το θέλησε ο υποταχτής της. Ελπίζει όμως πάντα κι αυτή η κτίση, πως θ' απελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς και θα περάσει στην ελευθερία και στη δόξα των παιδιών του Θεού. Γιατί ξέρουμε καλά πως όλη η κτίση αναστενάζει και αγωνιά ως και τώρα με τις ωδίνες του τοκετού» (κεφ. 8, 19-23).

Τα λόγια της Γραφής για το «Ευαγγέλιο που έχει κηρυχθεί σε όλη την κτίση κάτω από τους ουρανούς», που για πολλούς χριστιανούς παραμένουν σκοτεινά (Α΄ Κολ. 23 - Μάρκ. 16, 15), παραπέμπουν σ' αυτή τη λύτρωση των πνευμάτων από την ύλη και την ωρίμανση τους σ' ελεύθερα, μακάρια παιδιά του Θεού. Σύμφωνα μ' αυτά τα λόγια, το μήνυμα για τη θεϊκή τάξη, αγάπη και ζωή φθάνει σ' όλη την κτίση - δηλαδή και στο πνεύμα που είναι δέσμιο μέσα στα ζώα, στα φυτά, ακόμη και στα πετρώματα. Ο αντίλαλος θα είναι αυτό που είδε ο Ιωάννης ζωντανά στα οράματα της Αποκάλυψης του: «Και όλα τα κτίσματα στον ουρανό, στη γη, κάτω απ' τη γη και μέσα στη θάλασσα, τα άκουσα να υμνολογούν: "Σ' Αυτόν που κάθεται στο θρόνο και στον Αμνό, αξίζει όλη η ευλογία, η τιμή, η δόξα κι η εξουσία στους αιώνες των αιώνων!"» (Αποκ. 5,13).

Από εδώ μπορούμε επίσης να καταλάβουμε πως δεν ήταν μόνο συμβολικά τα λόγια που αντέταξε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής στους υπερόπτες Φαρισαίους και Σαδδουκαίους: «Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός, ακόμη κι απ' αυτές εδώ τις πέτρες μπορεί να κάνει παιδιά του Αβραάμ!» (Ματθ. 3, 9 -Λουκ. 3, 8).

Ο νόστος του Εωσφόρου μέσα από τον κατακερματισμό του σε άτομα

Οι λόγοι που ο Εωσφόρος έπεσε, κι από ελεύθερο πνευματικό ον φυλακίστηκε στην ύλη, ήταν πνευματικής υφής' η αποστασία δηλαδή από τη θεϊκή Τάξη της Αγάπης και η παρεκτροπή σε μία ακραία εγωλατρεία. Συνεπώς η απελευθέρωση από τα δεσμά της ύλης, μόνο με πνευματικό τρόπο μπορεί να επιτευχθεί, δηλαδή με μία αλλαγή πνεύματος και αξιών. Πρέπει, με άλλα λόγια, να γίνει μία εθελοντική στροφή απ' την αγάπη για τον εαυτό στην αγάπη για τον άλλον. Αυτή η

επιστροφή του Εωσφόρου μπορεί να πραγματοποιηθεί με δυο τρόπους: αφ' ενός με μία δική του απόφαση να καταλύσει το εγώ του και να αποβάλει τον εγωισμό του. Ο άλλος τρόπος είναι ν' αποδυναμωθεί και να μείνει εντελώς μόνος του. Θα πρέπει να τον αφήσουν λίγο-λίγο όλα τα πνευματικά του «κύτταρα», δηλαδή τα πνεύματα που τον ακολούθησαν, οι μικρότερες «ευφυΐες» και οι σπινθήρες ζωής. Παρόλο που ο Θεός άπλωσε επανειλημμένα το χέρι του να σηκώσει τον πεσμένο άγγελο, το αρχέγονο του κέντρο, ο πυρήνας της προσωπικότητας του δηλαδή, έμεινε πεισματικά αδιόρθωτο. Έτσι μπήκε μπροστά μία επιχείρηση σωτηρίας κατά την οποία επιστρέφουν σιγά-σιγά τα πνεύματα που είναι κλεισμένα μέσα του.

Μ' αυτό τον τρόπο βέβαια η επιστροφή των όντων που συντάχθηκαν με τον Εωσφόρο κρατάει αιώνες αμέτρητους. Ωστόσο αυτός είναι ο μόνος δρόμος, μέσα απ' το σκληρό σχολείο της ζωής, για να γίνουν αυτοτελείς και τέλειες υπάρξεις.

Όπως ο ήλιος της άνοιξης αφαιρεί με τη ζέστη του ένα-ένα απειροελάχιστα άτομα από τα παγόβουνα στις πολικές θάλασσες, μετατρέποντας τα σε υδρατμούς, έτσι το Φως της Αγάπης αποσπάει υπομονετικά, τη μία μετά την άλλη, σπίθες ζωής από τη στερεή ύλη των ουράνιων σωμάτων. Ο σκοπός του Θεού είναι να τις επαναφέρει μέσα απ' αυτή τη μακρόχρονη διαδικασία, στην καθαρά πνευματική υπόσταση, στην «ελευθερία και τη λαμπρότητα των παιδιών του Θεού», όπως έγραψε ο Παύλος. Οι σπίθες που ξεφεύγουν από τον Εωσφόρο, υποβάλλονται σε μια απίστευτη εκπαίδευση, ξεκινώντας από τις πιο απλές μορφές ζωής και φθάνοντας ως τις πιο περίπλοκες. Το πρώτο-πρώτο που μαθαίνουν είναι το πώς λειτουργεί και τι εξυπηρετεί το σώμα τους, το υλικό ρούχο που έχουν φορέσει για την περίπτωση. Έτσι πλαταίνουν εθελοντικά τον ορίζοντα τους κι απ' το σατανικό εγωισμό περνούν σιγά-σιγά στη διάσταση όπου επικρατεί η ταπεινοφροσύνη, η αλληλοβοήθεια και η έμπρακτη αγάπη. Στο τέρμα τους περιμένει αυτό που είναι ουσιαστικά η αθανασία, δηλαδή αποκτούν την απόλυτη ελευθερία, αυτοτέλεια, δύναμη και εξουσία που αξίζει στα παιδιά του Θεού.

«Η ύλη, από την πιο σκληρή πέτρα μέχρι τον αιθέρα ψηλά πάνω από τα σύννεφα, είναι ψυχική ουσία που καταδικάστηκε να γίνει στερεή. Ο προορισμός της είναι, χάρη σ' αυτή την αναγκαστική απομόνωση, ν' αποκτήσει την ανεξαρτησία της και να επιστρέψει σε μία αδέσμευτη, καθαρά πνευματική υπόσταση. Για να φθάσει όμως εκεί, πρέπει πρώτα η ψυχή που έχει απελευθερωθεί από την ύλη να περιδιαβεί απ' όλες της υπαρκτές βαθμίδες της ζωής, αναπτύσσοντας διαρκώς μεγαλύτερη αυτονομία και δραστηριότητα. Στην κάθε νέα βαθμίδα πρέπει να μπει πάλι σ' ένα νέο υλικό "κουκούλι", ή σώμα, με το οποίο προσελκύει και απορροφάει τις νέες ουσίες ζωής και δράσης που χρειάζεται για να αναπτυχθεί.

Το πνεύμα της ψυχής, που προέρχεται από το Θεό, διακρίνει πεντακάθαρα τότε η ψυχή η οποία βρίσκεται στο σώμα ενός φυτού ή

ενός ζώου είναι αρκετά ώριμη για να ανέβει σε μια ψηλότερη βαθμίδα ζωής. Τότε αυτό το πνεύμα που την συνοδεύει και την καθοδηγεί διαρκώς, φροντίζει ώστε η ψυχή να αφήσει το σώμα, που της είναι πια άχρηστο. Επειδή είναι πια προικισμένη με πιο αναπτυγμένες ευφυΐες (ιδιότητες), η ψυχή είναι σε θέση να σχηματίσει ένα άλλο σώμα. Με αυτό το σώμα τώρα, μπορεί, για ένα ορισμένο διάστημα, να αναπτύξει μεγαλύτερη δραστηριότητα, ώστε ν' ανέβει ξανά σε μια ψηλότερη βαθμίδα ζωής, δράσης και ευφυΐας. Κι αυτό συνέχεια, μέχρι να φθάσει στη βαθμίδα του ανθρώπου. Εκεί είναι εντελώς ελεύθερη πια. Και με το τελευταίο της (υλικό) σώμα, μπορεί να φθάσει στην πλήρη αυτογνωσία, στη Θεογνωσία, και στην αγάπη για το Θεό. Χάρη σ' αυτή την αγάπη είναι πια σε θέση να ενωθεί ολοκληρωτικά με το αθάνατο πνεύμα με το οποίο την έχει μπολιάσει ο Θεός· αυτή την ένωση την ονομάζουμε τότε Νέα Γέννηση ή Πνευματική Αναγέννηση. Η ανθρώπινη ψυχή που έχει φθάσει σ' αυτό το επίπεδο είναι πια τέλεια. Έχοντας τότε μία ολότελα ανεξάρτητη υπόσταση και ζωή, είναι αδύνατο πια να διαλυθεί στα εξων συνετέθη και να την καταπιούν οι δίνες της παντοδύναμης θείκης Ζωής».

Ο θάνατος είναι ζωή!

«Αφού είναι έτσι όμως τα πράγματα, κανένα πλάσμα στη Γη δεν χάνει τίποτα με το θάνατο του, εφόσον αφήνει απλά το σώμα, που του είναι άχρηστο πια, για να μπορέσει να φθάσει πιο γρήγορα στον τελικό προορισμό του. Τι αξία έχει για παράδειγμα το σώμα ενός κουελιού; Ο αετός που καταπραΰνει την πείνα του τρώγοντας ένα τέτοιο ζωάκι, μ' αυτό τον τρόπο απελευθερώνει την ψυχή του, ώστε να μπορεί ν' ανέβει σε μια ανώτερη ζωική βαθμίδα. Όμως κι ο αετός έχει μια ψυχή που βαδίζει προς τον ίδιο προορισμό. Εξάλλου το κρέας και το αίμα του κουελιού περιέχουν ψυχικές ουσίες, οι οποίες ενώνονται με τις ψυχικές ουσίες του αετού. Μ' αυτό τον τρόπο η ψυχή του αετού γίνεται πιο τρυφερή και πιο έξυπνη. Έτσι, όταν μια μέρα θ' αφήσει το κορμί του, μπορεί να γίνει πια μια αξιόλογη ανθρώπινη ψυχή, προικισμένη με φως, θάρρος και δύναμη.

Έτσι είναι λοιπόν ρυθμισμένα τα πράγματα στη Γη για τα παιδιά του Θεού που ζουν και εκπαιδεύονται πάνω της. Η ζωή είναι και παραμένει ένας διαρκής αγώνας με κάθε λογής εχθρούς, μέχρι να νικήσει με τις δικές της δυνάμεις την ύλη. Βέβαια ο Θεός, που είναι παντοδύναμος, θα μπορούσε να γεννήσει από μέσα του ένα πνεύμα προικισμένο με απόλυτη Σοφία και Δύναμη. Και όχι μόνο ένα αλλά μυριάδες τέτοια πνεύματα, στο άψε-σβήσε. Αλλά αυτά τα πνεύματα δεν θα είχαν καμιά αυτοτέλεια, επειδή θα ήθελαν και θα έκαναν τα ίδια με το Θεό. Και η θείκη Βούληση θα έπρεπε να εισρέει ακατάπαυστα μέσα τους, για να μπορούν να κινούνται και να ενεργούν σύμφωνα με τις επιταγές της.

Εφόσον όμως ο προορισμός τους είναι να γίνουν σιγά-σιγά

ανεξάρτητα όντα, είναι απαραίτητο να διανύσουν όλο το δρόμο της ύλης, ή με άλλα λόγια να περάσουν μέσα από τη φυλάκιση στο εσωτερικό της ύλης, όπου τους κρατάει η θεία Θέληση. Και μάλιστα με τη μορφή που βλέπετε εδώ στη Γη (τα φυσικά βασίλεια). Άμα ολοκληρωθεί αυτό το πέραςμα, γίνονται πια αυτοτελή παιδιά του Θεού που σκέφτονται και αποφασίζουν μόνο τους και ενεργούν αυτόβουλα, αλλά κάνουν πάντα ό,τι είναι το Θέλημα του Θεού. Και το κάνουν όχι επειδή τους το επιβάλλει με την Παντοδυναμία του, αλλά γιατί αναγνωρίζουν από μόνο τους πως αυτό είναι το αποκορύφωμα της Σοφίας. Και, κάνοντας το Θέλημα του, γεύονται τη μεγαλύτερη δυνατή ευτυχία που μπορεί να νιώσει ένας άνθρωπος στη ζωή».

Δαρβίνος και Λόρμπερ

Απ' ό,τι διδάσκει τόσο η Νέα Αποκάλυψη, όσο κι η Βίβλος, η ψηλότερη βαθμίδα της υλικο-πνευματικής εξέλιξης, το επιστέγασμα της ορατής δημιουργίας, είναι ο άνθρωπος, που είναι διαμορφωμένος σαν μία τριαδικότητα από σώμα, ψυχή και πνεύμα. Σύμφωνα με τον Λόρμπερ, αυτές οι βασικές αρχές δεν ισχύουν μόνο στη Γη μας αλλά και σε όλα τα άλλα ουράνια σώματα, όπου επικρατούν εντελώς διαφορετικές συνθήκες ζωής απ' ό,τι μπορεί να φαντασθεί ο επιστημονικός κόσμος σήμερα. Αν κανείς συγκρίνει τη διδασκαλία της εξέλιξης όπως την ξέρουμε από τον Λόρμπερ, με τις θεωρίες του Δαρβίνου για την καταγωγή των φυτών και των ζώων του πλανήτη μας, θ' αναγνωρίσει πως αυτός ο ερευνητής συνέλαβε μόλις ένα πολλοστημόριο από τη θείκη σοφία αυτής της εξελικτικής διαδικασίας στην πλάση. Οι ανακαλύψεις αυτές του Ντάρβιν όμως, που τόσο τις εξύμνησε η επιστήμη κάποτε, φαίνονται εξαιρετικά φτωχές σε σχέση με τις αποκαλύψεις του Λάρμπερ.

Ο Δαρβίνος έκανε τις παρατηρήσεις του αποκλειστικά πάνω στα φυτά και στα ζώα. Μόνο στο τέλος, σχεδόν ενάντια στη θέληση του, ασχολήθηκε με τον άνθρωπο της Γης μας. Αντίθετα, η διδασκαλία του Λόρμπερ περιλαμβάνει όλη τη Δημιουργία, όλη την Κοσμογονία. Και το πιο σημαντικό απ' όλα είναι πως η θείκη διδασκαλία της εξέλιξης έχει ένα βασικό ηθικό πλεονέκτημα απέναντι στη θεωρία του Δαρβίνου, ότι δηλαδή δεν υποβιβάζει την πλάση σ' έναν παράλογο και άσκοπο μηχανισμό. Αντίθετα, αφήνει να φανεί πίσω απ' αυτή τη σοφή εξέλιξη μια ηθική άκτιστη δύναμη, ένας Πατέρας-Θεός. Έτσι η ζωή, απ' το πιο μικρό χορτάρι ή ζωύφιο ως τον άνθρωπο, αποκτάει ένα ανώτερο νόημα και σκοπό!

Μέσα απ' αυτή την αποκάλυψη, η οποία συμφιλιώνει την επιστήμη με το Βιβλικό Θεό, μπορούμε να δούμε πως κάθε πέτρα, δέντρο ή ζώο, άνθρωπος ή άγγελος, είναι τ' αδέρφια μας στο μεγάλο Βασίλειο της ζωής. Όλα τα πάθη στη ζωή, όλοι οι μικροί ή μεγάλοι θάνατοι της ύλης, έχουν το νόημα τους κι όλα οδηγούν στην ανάσταση!

6. ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Στο «Γη και Σελήνη», που γράφτηκε το 1847, βρίσκουμε τα πιο κάτω λόγια: «Ουσιαστικά δεν μπορεί να υπάρξει (άψυχη, χωρίς πνεύμα) ύλη, γιατί η ύλη αυτή καθαυτή δεν είναι παρά το αποτέλεσμα δράσης διαφόρων δυνάμεων. Τούτο το αποτέλεσμα εμφανίζεται με συγκεκριμένο τρόπο, ποιότητα και μορφή, πράγμα που δηλώνει καθαρά πως οι δυνάμεις που δρουν δεν στερούνται ευφυΐας. Γιατί όταν κάποιο πράγμα ή κάποιο ον παρουσιάζει μία συγκεκριμένη μορφή, συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και ιδιότητες, είναι αυτονόητο πως οι δυνάμεις που ενεργούν εκεί μέσα θα διαθέτουν μία ορισμένη ευφυΐα».

Συνεπώς όλη η «κοσμική ύλη» της Δημιουργίας αποτελείται από ευφυείς δυνάμεις, δηλαδή δυνάμεις προικισμένες με ικανότητα γνώσης και θέλησης. Αυτό έχει αρχίσει να διαπιστώνει εξάλλου και η επιστημονική έρευνα. Ή, αλλιώςτικα ειπωμένο, τα πάντα έχουν πνευματική υφή: σε όλο το σύμπαν, από το άτομο ως το ηλιακό σύστημα, από το ορυκτό ως τον άνθρωπο, είναι πνεύματα που συνθέτουν την ύλη.

«Κατά βάση δεν υπάρχει ορυκτό ούτε φυτικό βασίλειο», διαβάζουμε στον Λόμπερ. «Γιατί τόσο το ένα, όσο και το άλλο, αποτελούν κατ' ουσία ένα ζωικό βασίλειο. Το κάθε ορυκτό απαρτίζεται από μυριάδες είδη μικροσκοπικότατα εγχυματικά ζώδια που το καθένα τους χωριστά αποτελεί μία ιδιαίτερη ευφυή ψυχική μικροοντότητα, πράγμα που ένα φωτισμένο πνεύμα μπορεί εύκολα να διακρίνει».

Μπορούμε να πούμε, σε ομοφωνία με τους πιο προχωρημένους επιστήμονες, πως τα τρία φυσικά βασίλεια, μαζί με τους ανθρώπους και τους αγγέλους, συναποτελούν ένα ενιαίο βασίλειο ζωής. Μέσα σ' αυτό τα ορυκτά, τα φυτά και τα ζώα συνιστούν απλά τις διάφορες βαθμίδες στην όλη εξέλιξη. Από το Δημιουργό τους μαθαίνουμε για την υπόσταση και το σκοπό της ύπαρξης αυτού του Βασιλείου ζωής:

«Ο ίδιος ο Θεός μέσα στο κέντρο του είναι ο προαιώνιος αρχέτυπος Άνθρωπος και το άναρχο Πνεύμα. Αυτός γεμίζει την απεραντοσύνη που και τούτη απορρέει από Εκείνον αέναα, με τις μεγαλειώδεις σκέψεις και ιδέες του. Η Αγάπη του πλημμυρίζει αυτές τις σκέψεις και ιδέες, ώσπου παίρνουν φωτιά και γίνονται μία ζωντανή Φωτιά σαν κι Εκείνον η Σοφία του τις συστηματοποιεί και τους δίνει μορφή: χάρη στη Θέληση του χωρίζουν η μία από την άλλη και γίνονται

σαν αυθύπαρκτες οντότητες. Αυτές οι οντότητες είναι προικισμένες με την ικανότητα να εξελίσσονται και να πολλαπλασιάζονται διαρκώς από μόνες τους. Ανεβαίνοντας ένα-ένα τα σκαλοπάτια της εξέλιξης με την Τάξη που έχει ορίσει Αυτός, ενώνονται μεταξύ τους, ώσπου στο τέλος φθάνουν στην κορυφή της κλίμακας, που είναι να γίνουν όμοιες μ' Εκείνον» («Μ.Ε.Ι.» 7, 72).

Η αμοιβαία υπηρεσία και βοήθεια είναι η λέξη-κλειδί στη Δημιουργία

Με άλλα λόγια, ο τελικός σκοπός της ζωής όλων των όντων είναι να μοιάσουν όσο γίνεται περισσότερο στη Θεότητα στις βασικές της ιδιότητες: την Αγάπη, τη Σοφία και τη Δύναμη. Όμως υπάρχει η περίφημη ελευθερία της θέλησης, γι' αυτό δεν επιτρέπεται στη Θεότητα να επιβάλει αυτές τις ιδιότητες στα δημιουργήματα της. Το κάθε πλάσμα πρέπει να τις κατακτήσει μόνο του, με τη δική του θέληση και προσπάθεια, μέσα στην καθημερινή ζωή. Γι' αυτό σε τελευταία ανάλυση όλη η πλάση δεν είναι παρά ένα μεγάλο σχολείο όπου ο καθένας μαθαίνει να υπηρετεί με αγάπη τους άλλους και να συμβάλλει έμπρακτα στο έργο της Δημιουργίας. «Άρα η λέξη που μεταμορφώνει τα πάντα σαν μαγικό ραβδί, είναι η υπηρεσία του ενός προς τον άλλον. Κι η δύναμη αυτής της λέξης εκτείνεται σε όλο το άπειρο, τόσο στη φύση, όσο και στο αχανές βασίλειο των πνευμάτων.

Η υπηρεσία προς τους άλλους είναι ο καλύτερος τρόπος για να καλλιεργήσει κανείς την ταπεινοφροσύνη μέσα του. Πολύ συχνά μάλιστα, όσο πιο ταπεινωτική φαίνεται μια υπηρεσία, τόσο πιο πολύ βοηθάει τον άνθρωπο να προχωρήσει αληθινά στη ζωή του. Με την ταπεινοφροσύνη η ζωή συγκλίνει και συγκεντρώνεται όλο και πιο πολύ προς το κέντρο της. Αντίθετα, η περηφάνια σημαίνει πως η ζωή διασκορπίζεται ασταμάτητα και χάνεται άσκοπα. Έχω φτιάξει το αιώνιο Νοικοκυριό Μου, έτσι ώστε το κάθε πνεύμα, άγγελος και άνθρωπος είναι αναγκασμένο να υπηρετεί τους άλλους. Μάλιστα η παντοτινή, όλο και πιο πλούσια κι εκτεταμένη δραστηριότητα Αγάπης στην υπηρεσία των άλλων, αποτελεί την υπέρτατη αγαλλίαση και ευδαιμονία. Στο Βασίλειο Μου δεν υπάρχει ζωή, αν δεν υπηρετεί το ένα πλάσμα το άλλο. Χωρίς αυτό τον όρο δεν υπάρχει διάρκεια, ευτυχία, αληθινή σοφία, δεν υπάρχει μακαριότητα ούτε στη Γη ούτε στον άλλο κόσμο.

Όποιος φαντάζεται πως ο παράδεισος σημαίνει απραξία και καλοπέραση, πέφτει πολύ έξω. Ίσα-ίσα, τα μακάρια πνεύματα που βρίσκονται στην πιο υψηλή σφαίρα του παραδείσου, διαθέτουν δύναμη και εξουσία σχεδόν όμοια με τη δική Μου, ώστε να μπορούν να υπηρετούν όσο γίνεται καλύτερα Εμένα και τους άλλους ανθρώπους. Βλέπετε στο Βασίλειο Μου υπάρχει πολλή δουλειά. Γι' αυτό υπάρχουν και πολλές υπηρεσίες, ανάλογα με τις ικανότητες του καθένα. Όποιος αποκτήσει πολλές ικανότητες σύμφωνα με την Τάξη και το Θέλημα Μου, θα έχει ανάλογες αρμοδιότητες. Όποιος πάλι έχει λίγες

ικανότητες, θα έχει και λίγες ευθύνες. Όταν ένα πνεύμα κάνει καλά τη δουλειά του, θα του ανατίθεται μια άλλη πιο σημαντική. Αν δεν εκτελεί όμως καλά την αποστολή του, θα χάνει κι αυτά τα καθήκοντα που είχε ως τώρα. Γι' αυτό αν θέλετε να μαζέψετε θησαυρούς που να κρατούν αιώνια, να είσαστε δραστήριοι και ακαταπόνητοι» («Μ.Ε.Ι.» 4, 95-97).

Τα πρώτα πνεύματα που δημιουργήθηκαν και μπήκαν απ' την αρχή στην υπηρεσία του Θεού σαν πολύτιμοι βοηθοί του, ήταν οι άγγελοι. Ήταν αυτοί που δεν ακολούθησαν το άστρο του Εωσφόρου, αλλά παρέμειναν πιστοί στον Δημιουργό τους και στο νόμο της Αγάπης, γιατί υπερίσχυσε μέσα τους η ταπεινοφροσύνη. Ο Θεός τους δημιούργησε πολύ πριν φτιάξει την υλική κτίση, για να είναι «συλλέκτες» των σκέψεων και ιδεών του κι «εκτελεστές» της βούλησης του.

Ωστόσο αν αυτοί οι άγγελοι θέλουν να γίνουν απόλυτα ελεύθερα, τέλεια παιδιά του Θεού, πρέπει κι αυτοί να μιμηθούν το παράδειγμα του Χριστού. Πρέπει δηλαδή να ενσαρκωθούν και να δοκιμασθούν σαν άνθρωποι στην αγάπη και στην ταπεινοφροσύνη. «Ο δρόμος που βάδισε ο ίδιος ο Κύριος, θα είναι ο δρόμος που θα πάρουν όλα τ' αρχέγονα πνεύματα από τους ουρανούς. Βεβαία αυτό δεν θα γίνει από τη μια μέρα στην άλλη αλλά σταδιακά, στη διάρκεια της αιωνιότητας που δεν έχει πουθενά τέλος. Γιατί η αιωνιότητα είναι ένας τροχός που γυρίζει ασταμάτητα κι εμείς που προήλθαμε από το Θεό, ανεβοκατεβαίνουμε μαζί του χωρίς ν' αγγίζουμε ποτέ την εξωτερική γραμμή του» («Μ.Ε.Ι.» 3, 180).

Τούτοι οι άγγελοι πρωτοστατούν στη δημιουργία των όντων, από τα φυτά ως τους ανθρώπους. Οι βοηθοί τους, τα ανώτερα και κατώτερα πνεύματα, φροντίζουν και συγκεντρώνουν τα στοιχεία ψυχικής ευφυΐας που είναι απαραίτητα για να γίνει μία ύπαρξη.

«Όταν η φυσική ψυχή έχει ωριμάσει αρκετά για ν' αφήσει το σώμα του ορυκτού, του φυτού ή του ζώου, όπου κατοικούσε προσωρινά, και να περάσει σε μία ανώτερη βαθμίδα ζωής, το υπερκόσμιο πνεύμα που την καθοδηγεί (ο πνευματικός σπινθήρας), φροντίζει να γίνει αυτή η μετάβαση. Μαζί μ' εκείνα τα στοιχεία της ψυχής που τ' ακολουθούν, εκαταλείπει το παλιό υλικό σώμα, για να πλουτίσει και να τελειοποιήσει παραπέρα τις ψυχικές ικανότητες του, μεταπηδώντας σε μία ανώτερη μορφή ζωής».

Όταν κάμποσα, πιο εξελιγμένα, πνεύματα της φύσης (ψυχικά στοιχεία) συναντηθούν και συγχωνευτούν, προκύπτει μία άλλη, ανώτερη κατηγορία από αυτές τις παράξενες υπάρξεις. Αυτό συμβαίνει κυρίως όταν κάποια φυσική καταστροφή τα ελευθερώνει βίαια μεμιάς από το υλικό κορμί τους. Τα πνεύματα που απελευθερώνονται μ' αυτό τον τρόπο από μια φυσική καταστροφή, «σφιχταγκαλιάζονται» από το φόβο τους και σχηματίζουν ένα «κουβάρι από ψυχική ουσία». Τούτο το «κουβάρι» αιωρείται εδώ κι εκεί για χρόνια ή και για δεκαετίες ακόμα, ώσπου τα καταρχήν διαφορετικά στοιχεία να συγχωνευθούν σε μία νέα

πνευματική οντότητα. Τέτοιες ενώσεις από πνεύματα της φύσης συμβαίνουν και από άλλες αιτίες, είτε γιατί υφίσταται μεταξύ τους μία σχέση συγγένειας ή κάποια άλλη έλξη. Ανάλογα με το τι είδους στοιχεία επικρατούν, αν είναι δηλαδή από ορυκτά, φυτά ή ζώα, προκύπτουν ευγενέστερες φυτικές, ζωικές ή, στην καλύτερη περίπτωση, ανθρώπινες ψυχές. Ο Λόρμπερ ονομάζει αυτές τις ανώτερες φυσικές οντότητες «ψυχές της φύσης».

Αυτά τα πνεύματα, που είναι αόρατα για το ανθρώπινο μάτι, κατοικούν στο χώμα, τα νερά, τα δάση, τα λιβάδια και στον αέρα. Δίνουν μεγάλη αξία στην ελευθερία τους, διαθέτουν σημαντική ευφυΐα ήδη, καθώς και δύναμη θέλησης. Είναι δε άριστα κατατοπισμένα σε όλα τα πράγματα της φύσης. Ακούν και βλέπουν ό,τι συμβαίνει ή λέγεται στη Γη, επίσης μπορούν να συναναστρέφονται τους ανθρώπους και να τους προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Μόνο που κανένας πρέπει ν' αποφεύγει να πάει πολύ κοντά τους, γιατί θυμώνουν εύκολα και μπορούν να κάνουν μεγάλη ζημιά σε όποιον τα πειράξει. Στη μυθολογία και τα παραμύθια των λαών, τα συναντάμε σαν στοιχειά, αερικά, νεράιδες, τελώνια, δαιμόνια κ.λπ. Όταν αυτά τα πνεύματα έχουν καλές προθέσεις ή τουλάχιστον δεν διάκεινται εχθρικά, παρουσιάζονται στους ανθρώπους σαν νάνοι, και μάλιστα σε γκρι, μπλε ή πράσινο χρώμα. Για να γίνουν ορατοί, παίρνουν «υλικό» από την αύρα που περιβάλλει φυτά, ζώα κι ανθρώπους, και φτιάχνουν ένα σώμα. Εμφανίζονται σαν νάνοι, γιατί θέλουν να δείξουν ότι κατεβαίνουν ως το επίπεδο των ανθρώπων για να τους βοηθήσουν, επειδή συμμερίζονται κατά κάποιον τρόπο το πνεύμα που είναι φυλακισμένο μέσα τους. Αν όμως κάποιος τους φερθεί ανάρμοστα, μπορούν να μεγαλώσουν και να γίνουν σαν γίγαντες. Σ' αυτή την περίπτωση είναι καλύτερα να μην πολυμένει κανείς κοντά τους, αν δεν ζητήσει βοήθεια από το Θεό.

Ανάλογα με την ευφυΐα και τη δύναμη θέλησης τους, τους αναθέτονται διάφορα σημαντικά καθήκοντα μέσα στο νοικοκυριό της φύσης. Έτσι διακρίνονται σε πνεύματα του εδάφους, της γης και του αέρα, ανάλογα με τον τόπο διαμονής τους, και τις υπηρεσίες που εκτελούν.

Η μετάβαση στο ανθρώπινο επίπεδο

Έστω κι αν χαρούν για μεγάλο διάστημα την ελευθερία τους, κάποια στιγμή όλες οι ψυχές της φύσης πρέπει να ξαναμπούν στην ύλη, για να προχωρήσουν στην εξέλιξη τους. Το δρόμο που άρχισαν στα προηγούμενα στάδια σαν ορυκτές, φυτικές ή ζωικές μορφές ζωής, πρέπει να τον προχωρήσουν ως το τέρμα και να τον τελειώσουν σαν άνθρωποι. Όπως είδαμε, για να γίνει κανείς παιδί του Θεού πρέπει να υποστεί τη δύσκολη αλλά πλούσια εμπειρία της ανθρώπινης υπόστασης. Ωστόσο, όταν μια ψυχή της φύσης αποδειχθεί εξαιρετικά δραστήρια και ωφέλιμη υπηρετώντας στη φύση, μπορεί ν' αποφύγει

την ενσάρκωση σ' αυτή τη Γη, που θεωρείται ιδιαίτερα δύσκολη. Μια τέτοια ψυχή τότε πηγαίνει στη σελήνη ή σ' έναν άλλο πλανήτη. Εκεί η ενανθρώπιση είναι ως επί το πλείστον πιο επιθυμητή, γιατί σ' αυτά τα ουράνια σώματα η ζωή είναι συνήθως πιο εύκολη και αδέσμευτη απ' ό,τι στη Γη. Αυτά τα πνεύματα ονομάζονται «περιπλανώμενα πνεύματα», γιατί συχνά η περιέργεια τα σπρώχνει από το ένα ουράνιο σώμα στο άλλο για να γνωρίσουν όλη τη δημιουργία. Όταν με τον καιρό κουρασθούν από την περιπλάνηση, επιστρέφουν στη Γη και δέχονται πια να ενσαρκωθούν εδώ.

Ως επί το πλείστον οι ψυχές που προέρχονται από τη φύση της Γης μας, δύσκολα παίρνουν την απόφαση να ενσαρκωθούν εδώ. Αυτό που κυρίως τις τρομάζει είναι ότι, σύμφωνα με τη θεία Τάξη, θα χάσουν τη μνήμη τους με την ενανθρώπιση, και το θεωρούν σαν ένα είδος θανάτου της ταυτότητάς τους. Γι' αυτό υπάρχουν στη Γη ψυχές της φύσης που κοντεύουν πέντε φορές τα χρόνια του Μαθουσάλα, αλλά δεν έχουν ενανθρωπιστεί ακόμη. Τελικά όμως, χάρη στις παροτρύνσεις και την πείρα που έχουν αποκτήσει, πείθονται να τολμήσουν αυτό το βήμα. Παράλληλα έχουν τη βάσιμη ελπίδα πως η ανθρώπινη εμπειρία δεν μπορεί παρά να τους βγει σε καλό.

7. ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Έξι Περίοδοι Διάπλασης της Γης

Σύμφωνα με την αποκάλυψη στον Λόρμπερ, ο ζωντανός οργανισμός του πλανήτη μας υποβλήθηκε σ' εκτεταμένες αλλαγές που κράτησαν εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια, ώσπου να μπορέσει να εμφανισθεί ο ολοκληρωμένος άνθρωπος, το ομοίωμα του Θεού, που είχε μέσα του τον πνευματικό σπινθήρα. Οι προάνθρωποι ή προαδαμίτες,¹ απλά προετοίμασαν το έδαφος για την εμφάνιση του Αδάμ, αντιπροσωπεύοντας το τελευταίο στάδιο εξέλιξης πριν τον ολοκληρωμένο, δηλαδή προικισμένο με πνευματικές ικανότητες, άνθρωπο. Όλη αυτή η διαδικασία μέχρι και την εμφάνιση του Αδάμ, κράτησε έξι ασύλληπτα μακριές δημιουργικές περιόδους, τις έξι μέρες της Δημιουργίας, κατά το Μωυσή.^{2,3} Στο λορμπερικό έργο «Γη και Σελήνη» περιγράφεται με λεπτομέρειες ο τεράστιος ζωντανός οργανισμός του πλανήτη μας, τα εσωτερικά όργανα που διαθέτει, όπως κάθε άλλο πλάσμα, και οι ζωτικές λειτουργίες που εκτελεί για τη συντήρηση των όντων που φιλοξενεί πάνω του. Στα πλαίσια του δικού

μας βιβλίου όμως, δεν θ' ασχοληθούμε μ' αυτές τις πληροφορίες, που τεκμηριώνουν το πνευματικό υπόβαθρο της ύλης, παρά θα στρέψουμε την προσοχή μας στον άνθρωπο.*

Οι προαδαμίτες και η πέμπτη περίοδο διάπλασης της Γης

«... Στην πέμπτη περίοδο έχει πια σχηματισθεί μία σταθερή ηπειρωτική περιοχή. Τότε αρχίζουν τα τακτικά παλιρροϊκά ρεύματα της θάλασσας ανά 14.000 έτη Γης.** Μ' αυτό τον τρόπο, το νότιο και το βόρειο ημισφαίριο πλημμυρίζουν εναλλάξ, ώστε να γίνουν εύφορες οι εκτεταμένες πετρώδεις έρημοι, γιατί μετά από 14.000 χρόνια η θάλασσα έχει αποθέσει ογκώδεις μάζες από εύφορη λάσπη πάνω τους. Μόλις η θάλασσα υποχωρήσει, η λάσπη εξελίσσεται σ' ένα εύφορο έδαφος.

Χρειάστηκαν και πάλι πάνω από ένα εκατομμύριο χρόνια ώσπου το έδαφος της Γης να γίνει κατάλληλο για τα διάφορα νέα φυτά, αργότερα για τα ζώα, και τέλος για τον προαδαμίτη άνθρωπο.

Αυτοί οι προάνθρωποι δεν ξέρουν ακόμη τίποτα για την καλλιέργεια της γης. Χρησιμοποιούν ωστόσο κάποια κοπάδια ζώα, ζουν μια σκληρή, νομαδική ζωή, δεν φορούν ρούχα ούτε χτίζουν σπίτια ή καλύβες. Στα πιο χοντρά κλαδιά στήνουν τις σπιτοφωλιές τους και αποθηκεύουν όσα τρόφιμα δεν καταναλώνουν αμέσως. Όταν οι προμήθειες τους τελειώσουν, πηγαίνουν ομαδικά για κυνήγι. Όταν πιάσουν πάγοι (γιατί σ' αυτή την περίοδο εμφανίζεται και το χιόνι), μετακομίζουν σε πιο ζεστές περιοχές. Μαζί τους παίρνουν τα ζώα τους, που είναι μαμούθ, μεγάλα ελάφια, αγελάδες, κατσίκες και πρόβατα. Επίσης οι ρινόκεροι, οι μονόκεροι, διάφοροι πίθηκοι και πουλιά λογαριάζονται στα «κατοικίδια» τους ζώα. Προς το τέλος αυτής της περιόδου εμφανίζονται επίσης ο γάιδαρος, η καμήλα, το άλογο και ο χοίρος. Οι προάνθρωποι τα παίρνουν κοντά τους, γιατί το ένστικτο τους, που είναι αρκετά αναπτυγμένο, τους παρακινεί να τα χρησιμοποιήσουν στις μεταφορές τους, στο κυνήγι, ή ακόμη για να πάρουν γάλα και μαλλί. Με το τελευταίο φτιάχνουν ένα μαλακό στρώμα για τις φωλιές τους.

Γλώσσα, όπως έχουν τώρα οι άνθρωποι, δεν διαθέτουν. Όμως αρθρώνουν ορισμένους φθόγγους, χρησιμοποιούν νοήματα και χειρονομίες, κι έτσι συνεννοούνται και βοηθάει ο ένας τον άλλον. Αν κάποιος απ' αυτούς αρρωστήσει, συνήθως από γερατειά, ξέρει ποιο βότανο θα τον κάνει καλά. Αν δεν μπορεί να το ψάξει ο ίδιος, το ψάχνουν οι άλλοι γι' αυτόν.

Όμως δεν ξέρουν πώς να ανάψουν και να χρησιμοποιήσουν τη φωτιά. Αν μπορούσαν ωστόσο να δουν πώς γίνεται, όπως οι αδαμίτες αργότερα, θα το είχαν καταφέρει κι αυτό. Το ένστικτο της μίμησης το έχουν πολύ αναπτυγμένο και η ευφυΐα τους, μαζί με έναν κάποιο βαθμό ελεύθερης θέλησης, είναι ήδη ανώτερη από εκείνη ενός τέλειου πιθήκου. Επομένως θα μπορούσαν να μάθουν να μιλούν όπως εμείς,

αλλά δεν θα μπορούσαν να εκφραστούν λογικά.

Σαν άνθρωποι ήταν πελώριοι και ρωμαλέοι η οδοντοστοιχία τους ήταν τόσο γερή, που μπορούσαν να χρησιμοποιούν τα δόντια τους σαν κοπτικά εργαλεία. Διέθεταν πολύ ισχυρή όσφρηση και διαίσθηση και το αντιλαμβάνονταν από πολύ μακριά όταν τους πλησίαζε ένας εχθρός. Με τα μάτια και τη θέληση τους δάμαζαν τα ζώα, όπως καμιά φορά και τα πνεύματα της φύσης.

Το δέρμα τους ήταν πιο πολύ τριχωτό, με σκούρες κι ανοιχτόγκριζες τρίχες. Μόνο στο νότο υπήρχαν άτριχες φυλές. Μέχρι την εποχή του Αδάμ, ζούσαν στις πεδιάδες και στα δάση και δεν πήγαιναν ποτέ στα βουνά».

Η έκτη περίοδος διάπλασης της Γης

«Στην εποχή του Αδάμ, με την οποία αρχίζει η έκτη περίοδος, η γη υπέστη και πάλι μεγάλες ανακατατάξεις από τη φωτιά και το νερό. Στη διάρκεια τους εξαφανίστηκε σχεδόν ολοκληρωτικά όλο το προαδαμικό γένος μαζί με τα ζωντανά του, όπως και τα περισσότερα δάση με τα ζώα τους. Επέζησαν μοναχά ορισμένα είδη πουλιών, καθώς και τα ζώα που ζούσαν στα βουνά και στα νερά.

Βέβαια διατηρήθηκαν αραιά εδώ κι εκεί ορισμένοι από τους προανθρώπους. Σιγά-σιγά όμως αφανίστηκαν, γιατί δεν έβρισκαν επαρκή τροφή κατάλληλη γι' αυτούς. Ωστόσο, στα βάθη της νότιας Αφρικής και σε μερικά μεγάλα απομακρυσμένα νησιά, υπάρχουν αραιά και πού, σε φθίνουσα κατάσταση, κάποιοι μακρινοί απόγονοι τους. Είναι στην πλειοψηφία τους εντελώς πρωτόγονα μοναχά εδώ και εκεί απόκτησαν μία κάποια καλλιέργεια χάρη στην επαφή τους με τους απόγονους του Κάιν. Μπορούν να εκπαιδευθούν για διάφορες δουλειές, αλλά από μόνοι τους είναι ανίκανοι να εφεύρουν κάτι. Μία μερίδα είναι σε κάπως καλύτερη μοίρα, γιατί προήλθαν από την πρόσμιξη με τους Καϊνίτες και τους Λαμεχίτες αργότερα. Ωστόσο κι αυτοί είναι ανίκανοι για μια ανώτερη πνευματική παιδεία».

Αδάμ και Εύα: οι Πρώτοι Ολοκληρωμένοι Άνθρωποι

Η δημιουργία του Αδάμ

«Όταν πια στην έκτη περίοδο του σχηματισμού της γης, το έδαφος της ήταν εντελώς έτοιμο για να φιλοξενήσει ανθρώπους με πνεύμα, μία ισχυρότατη ψυχή της φύσης, που είχε ωριμάσει

περνώντας μέσα από τα τρία φυσικά βασίλεια, κλήθηκε ν' αφήσει την ελευθερία της αέρινης φύσης της και να φτιάξει ένα σώμα.¹ Τούτο το σώμα σχηματίστηκε από πλούσια λάσπη, σύμφωνα με την εικόνα της αρχέτυπης μορφής του Θεού που υπήρχε μέσα στην ψυχή. Κι αυτή η πρώτη, ώριμη και δυνατή ψυχή της φύσης, έκανε ό,τι της υπαγόρευε μέσα της η θεϊκή δύναμη. Έτσι η πρώτη ψυχή ενός ολοκληρωμένου ανθρώπου, μπήκε σ' ένα νέο, γερό κορμί, που είχε διαμορφώσει η ίδια. Τώρα μπορούσε πια να δει όλο τον αισθητό κόσμο και τ' αμέτρητα πλάσματα που ήταν εκεί πριν απ' αυτήν.

Κι αυτόν τον πρώτο ολοκληρωμένο άνθρωπο στη γη που βγήκε από τα χέρια της Εξουσίας και της Δύναμης που έχει η αιώνια Αγάπη, το στόμα της Χάρης τον ονόμασε Αδάμ, που σημαίνει «ο Γιος της Ευσπλαχνίας και της Χάρης» («Μ.Ε.Ι.» 2, 215).

Η δημιουργία της Εύας

«Με τον καιρό και με τις εμπειρίες που απόκτησε ο Αδάμ, ανέπτυξε με τη δύναμη της Θέλησής Μου μια τέτοια δύναμη, που σαν συνέπεια, η ζωτική σφαίρα που τον περιέβαλλε (σ.τ.μ.: η αύρα του) έγινε αναγκαστικά πάρα πολύ ισχυρή. Μια φορά λοιπόν, εξαντλημένος από τη δουλειά και από την πεζοπορία, αποκοιμήθηκε βαθιά. Τότε ήρθε η ώρα να μπει στην αιθερική σφαίρα ζωής που τον περιέβαλλε, μια άλλη ψυχή της φύσης, η οποία είχε προέλθει από όλες τις βαθμίδες της φύσης. Όταν αυτή η ψυχή βρέθηκε μέσα στην αιθερική σφαίρα του Αδάμ, βάλθηκε αμέσως να φτιάξει, σύμφωνα με τη Θέληση και την Τάξη Μου, το κατάλληλο γι' αυτή σώμα. Για το σκοπό αυτό, απορρόφησε όσες ουσίες της άρεσαν απ' το αιθέριο σώμα του Αδάμ, δηλαδή από τους πλούσιους ζωτικούς ατμούς που ανάβλυζαν από τον κοιμισμένο άνδρα. Το ίδιο κάνουν καμιά φορά και σήμερα ψυχές πεθαμένων, όταν θέλουν να πάρουν μια μορφή, για να εμφανιστούν για λίγη ώρα στους ανθρώπους.

Μέσα σε τρεις μέρες είχε τελειώσει, κι έτσι, όταν ξύπνησε ο Αδάμ, αντίκρισε δίπλα του όλο έκπληξη και χαρά ένα ομοίωμα του. Όπως ήταν φυσικό, αυτό το ομοίωμα του αφοσιώθηκε απόλυτα, αφού σαν σώμα είχε προέλθει από τη δική του ουσία. Ο Αδάμ, από τη μεριά του, ένιωθε σαν να είχε ένα ευχάριστο σφίξιμο γύρω από την καρδιά του, άλλοτε πάλι αισθανόταν κάτι σαν ένα κενό. Αυτή ήταν η αρχή της αγάπης ανάμεσα στα δυο φύλα. Από εκεί και μπρος δεν μπορούσε στιγμή ν' αποχωριστεί το ομοίωμα του, που του έδωσε από την αρχή τόση ευτυχία. Δεν έκανε πια βήμα μόνος του: όπου κι αν πήγαινε, η γυναίκα τον ακολουθούσε. Κι αν πήγαινε κάπου η γυναίκα, πήγαινε δίχως άλλο κι αυτός από κοντά. Συναισθανόταν την αξία και την αγάπη της, γι' αυτό σε κάποια ενορατική στιγμή, της είπε: "Εμείς οι δυο, εγώ ένας άνδρας κι εσύ μία γυναίκα, είμαστε μία σάρκα κι ένα σώμα. Είσαι

¹ Βλ. κεφ. 15 «Άγγελοι και πνεύματα».

το πιο αγαπημένο κομμάτι της ζωής μου κι έτσι θα είναι για πάντα!"

Προφανώς, δεν θα είναι· κανείς τόσο αφελής για να ερμηνεύσει κατά λέξη αυτό που λέει η Γραφή, πως ο Θεός δηλαδή αφαίρεσε ένα πλευρό από τον Αδάμ κι έβαλε σάρκα στη θέση της! Εννοείται πως ο Θεός δεν τρύπησε στα σοβαρά τον Αδάμ για να του πάρει ένα πλευρό, ώστε να φτιάξει από αυτό μία ολόκληρη γυναίκα! Το νόημα είναι πνευματικό, τα πλευρά αποτελούν μια εξωτερική ασπίδα που προστατεύει τα ευαίσθητα ζωτικά όργανα που είναι από μέσα. Όταν ο Δαβίδ λέει: "Ο Θεός, το απόρθητο κάστρο κι η στερεή ασπίδα μας!", μήπως εννοεί πως ο Θεός είναι κτισμένος από κοτρώνες ή είναι μια μεγάλη σιδερένια ασπίδα; Το ίδιο ισχύει με το πλευρό απ' όπου υποτίθεται πως ξεπήδησε η Εύα· αποτελεί μόνο ένα συμβολισμό για το πραγματικό γεγονός.

Η Εύα, σαν σωματική υπόσταση, δημιουργήθηκε από το πλεόνασμα της αιθερικής σφαίρας που περιέβαλλε τον Αδάμ. Αυτός ο αιθέρας ζωής διαχέεται από την περιοχή των πλευρών κι από το ηλιακό πλέγμα και περιβάλλει γύρω-γύρω τον άνθρωπο, αποτελώντας μία πολύ ισχυρή προστασία για την εσωτερική ζωή της ψυχής του. Γι' αυτό το λόγο ο Μωυσής, ο οποίος ήταν περίφημος γνώστης της συμβολικής γλώσσας των αντιστοιχιών, παρουσίασε σωστά την Εύα να προέρχεται από ένα "πλευρό" του Αδάμ και την πληγή του Αδάμ να καλύπτεται από τη σάρκα της Εύας» («Μ.Ε.Ι.» 4, 162).

Στη «Θεία Οικονομία» πληροφορούμαστε πως τα αιθέρια στοιχεία που απορρόφησε η γυναικεία ψυχή από τους ζωτικούς ατμούς του Αδάμ ήταν τα πιο επιφανειακά και εγωκεντρικά, δηλαδή τα πιο ναρκισσιστικά και αισθησιακά στοιχεία.

Ένας μαθητής του Ιησού, λέει για τη γυναικεία φύση που προήλθε απ' το πλευρό του Αδάμ: «Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! Το ότι η γυναίκα δημιουργήθηκε από το πλευρό του Αδάμ, σημαίνει πως χάρη στη Σοφία και τη Δύναμη του Θεού, αποσπάστηκαν από τον άνδρα τα πιο απείθαρχα πνευματικά στοιχεία, δηλαδή ό,τι ήταν πιο αισθησιακό, περήφανο κι αλαζονικό μέσα του, και ενσωματώθηκαν σε μία γυναικεία μορφή, παρόμοια μ' αυτόν. Αφού λοιπόν βγήκε μέσα από τον άνδρα, έχει μία ζωντανή σχέση μαζί του. Γι' αυτό και είναι ικανή (μέσα από την ερωτική πράξη), να δώσει ζωή σ' έναν καρπό μέσα στα σπλάχνα της, όπως το ορίζει το πανίσχυρο θέλημα του Θεού. Όντας το πιο απείθαρχο πνευματικό κομμάτι του άνδρα, έχει ν¹ αντιμετωπίσει πιο πολλές δοκιμασίες από εκείνον. Γι' αυτό όμως μπορεί, εξίσου με τον άνδρα, να τελειοποιήσει το πνεύμα της, όπως κι αυτός το δικό του, που είναι πιο ήπιο.

Μ' αυτό τον τρόπο, όπως λέει και η Γραφή, άνδρας και γυναίκα γίνονται στο τέλος ένα. Υπάρχει η έκφραση πως άνδρας και γυναίκα "έσονται εις σάρκα μίαν". Αυτό σημαίνει με άλλα λόγια, ότι ναι μεν το εγώ της γυναίκας είναι το πιο απείθαρχο κομμάτι του άνδρα, στο τέλος όμως, επειδή περνάει πιο μεγάλες δοκιμασίες στη ζωή της, γίνεται ίδια

με το πιο ήπιο πνευματικό του μέρος. Κι αυτό θέλει να πει, άνδρας και γυναίκα γίνονται μία σάρκα!»

Ο Παράδεισος

Θα ήταν λάθος να ερμηνεύσει κανείς κατά γράμμα τους συμβολισμούς στην Αγία Γραφή, και να πιστέψει πως τούτο το πρωτόπλαστο ζευγάρι περνούσε μία ανέμελη και τρυφηλή ζωή σ' έναν παραδεισένιο κήπο, χωρίς να χρειάζεται να κοπιάσει καθόλου. Ο Ιησούς εξηγεί στο «Μ.Ε.Ι.» ότι: «Πουθενά στη γη δεν υπήρξε ένας υλικός παράδεισος όπου ο άνθρωπος δεν είχε παρά ν' ανοίξει το στόμα του για να του έρθουν τα τηγανητά ψάρια πετώντας. Όταν ο άνθρωπος δούλευε, συγκέντρωνε τους καρπούς που του έδινε η γη και τους αποθήκευε, τότε ο κάθε τόπος που καλλιεργούσε ήταν αληθινά ένας επίγειος παράδεισος. Ποιο θα ήταν όμως το αποτέλεσμα για τον άνθρωπο και την πνευματική του παιδεία, έτσι και ζούσε τεμπέλης και πολυφάγος "ζωή παραδεισένια", χωρίς να σκοτίζεται και να φροντίζει για το παραμικρό; Ή αν γινόταν αμέσως πραγματικότητα η κάθε του επιθυμία; Αν θ' αρκούσε να ανοίξει στο στόμα, για να του έρθουν από μόνες τους οι πιο λαχταριστές λιχουδιές, και του "πουλιού το γάλα"; Πώς θα μάθαινε με μια τέτοια ανατροφή να γίνει αυτενεργός και ανεξάρτητος; Να είσαστε βέβαιοι, πως ως και την ώρα που μιλάμε, ο άνθρωπος θα είχε μείνει ένα παμφάγο ον, σαν το χταπόδι που σέρνεται στο βυθό της θάλασσας.

Ο πρώτος άνθρωπος δεν χρειάστηκε βέβαια να περάσει από παιδική ηλικία, (καθότι υπήρξε το μοναδικό ον που βγήκε ενήλικας από το χέρι του Θεού). Αν κι είχε ανάστημα πάνω από δώδεκα πόδια, το ίδιο περίπου και η Εύα, οι γνώσεις του γύρω από τη σύσταση της γης ήταν σαν του μικρού παιδιού κι έπρεπε πρώτα να τον διδάξει η πείρα.

Άνοιξη, καλοκαίρι και φθινόπωρο μπορούσε να τριγουρίζει γυμνός όμως με την αρχή του χειμώνα αισθάνθηκε το κρύο να τον πηρουλιάζει. Τότε αναρωτήθηκε, χάρη στο αισθητήριο που ο Θεός ξυπνούσε λίγο-λίγο μέσα του, μέσα από πνευματικά ερεθίσματα ή και συγκεκριμένα γεγονότα: "Σαν πού να είμαι; Τι μου συνέβη; Μέχρι πριν λίγο ήμουν τόσο καλά' τώρα όμως παγώνω κι οι κρύοι αγέριδες μαστιγώνουν το κορμί μου!" Άρχισε λοιπόν να ψάχνει μια κατοικία για να προστατευθεί απ' τον αέρα και φύλλα από τα δέντρα για να σκεπάσει τη γύμνια του. Αυτή η υποχρεωτική εργασία ξύπνησε και συστηματοποίησε τη σκέψη του.

Συνάμα όμως άρχισε να πεινάει, γιατί πολλά δέντρα και θάμνοι είχαν απογυμνωθεί το χειμώνα. Γι' αυτό πήγε πιο μακριά σ' αναζήτηση τροφής, ώσπου βρήκε δέντρα που είχαν ακόμη καρπούς. Αυτούς τους καρπούς τους μάζεψε και τους έφερε στη σπηλιά που είχε βρει για κατοικία. Τότε το αισθητήριο του, που εν τω μεταξύ είχε εξασκηθεί πιο πολύ, του υπαγόρευσε ξανά: Τούτο τον καιρό έχει πέσει μία κατάρρα στη γη, και μόνο με τον ιδρώτα του προσώπου σου μπορείς να

μαζέψεις την τροφή σου!"

Αφού λοιπόν ο πρωτόπλαστος άνθρωπος ξεχειμώνιασε στα υψώματα που περιβάλλουν από βόρειο-ανατολικά τη Γη της Επαγγελίας, όπου ανήκει και η Γαλιλαία, είχε στη διάθεση του αρκετό καιρό για να ψάξει μαζί με τη γυναίκα του πιο πολύ μέσα του. Τότε ανακάλυψε και την ανάγκη για μεγαλύτερη συντροφιά. Μέσα σ' ένα όνειρο του φανερώθηκε τι έπρεπε να κάνει για να μεγαλώσει τη συντροφιά του κι άρχισε να κάνει παιδιά. Πρώτα γέννησε, (πρόωρα και αυλόγητα), τον Κάιν, κι αμέσως κατόπιν, (με την ευλογία του Θεού), τον Άβελ και τον Σεθ. Το πρώτο ερέθισμα για να κάνουν παιδιά του το έδωσε ωστόσο η γυναίκα, γιατί σ' αυτή φανερώθηκε πρώτα ένα όραμα στο όνειρο της με το πώς θα γινόταν.

Όλα έγιναν λοιπόν εντελώς φυσιολογικά. Ο Μωυσής, που ήταν ποτισμένος από το πνεύμα του Θεού, κατάλαβε πως ήταν το Πνεύμα Μου που μέσα από το δρόμο των εμπειριών καθοδηγούσε αυτή τη φυσιολογική εξέλιξη. Γι' αυτό μέσα στις αντίστοιχες εικόνες που χρησιμοποιούσε, έβαζε πάντα το Θεό να στέκεται στο πλάι των πρωτοπλάστων. Επίσης, για να εξηγήσει την επίδραση Μου, χρησιμοποιούσε εικόνες σαν αντιστοιχίες, όπως συνηθιζόταν τότε, γιατί παντού ήταν απαραίτητη μία τέτοια αλληγορική γλώσσα για την καθοδήγηση του λαού.

Είναι αυτονόητο πως ο Θεός και οι άγγελοι έβαλαν τους πρωτόπλαστους σε μια από τις πιο εύφορες περιοχές του κόσμου. Αργότερα ενέσκηψαν επί τούτω διάφορα φυσικά γεγονότα, που τους ανάγκασαν να εγκαταλείψουν τον τόπο που τους έθρεψε ως τότε και να εξερευνήσουν τη γη. Αλλ' αυτό έγινε από αγάπη για τον άνθρωπο και όχι επειδή δήθεν είχε εξοργισθεί ο Θεός μαζί του. Η φιληδονία του τον είχε αποχαυνώσει, χρειαζόταν λοιπόν να ξυπνήσει, να δραστηριοποιηθεί και να αποκτήσει πιο εκτεταμένες εμπειρίες.

Όταν ο Αδάμ και η οικογένεια του συνειδητοποίησαν πως παντού σχεδόν στη γη εύρισκαν να φάνε, άρχισαν να κάνουν μακρινά ταξίδια. Έτσι γνώρισαν αρκετά καλά την Ασία και την Αφρική και πλούτισαν τις εμπειρίες τους. Αργότερα, το πνεύμα του Θεού τους οδήγησε, χωρίς να το αντιληφθούν, πίσω στην πρώτη Εδέμ. Τότε εγκαταστάθηκαν πια εκεί και από εκείνο τον τόπο ξεκίνησε ολόκληρος ο πληθυσμός της γης».

«Στην αρχή λοιπόν ο Δημιουργός έβαλε μόνο ένα ζευγάρι ανθρώπων στη γη, αλλά το εφοδίασε με όλες τις απαραίτητες ικανότητες. Διέθετε βαθιές διορατικές γνώσεις, έναν πεντακάθαρο νου και μια πανίσχυρη ελεύθερη θέληση στην οποία υποτάσσονταν υποχρεωτικά όλα τα άλλα πλάσματα. Μαζί μ' αυτές τις ιδιότητες, παρέλαβε από το Δημιουργό και μία ολοκάθαρη, ευκολονόητη αποκάλυψη. Η αποκάλυψη αυτή του έδειχνε ανοιχτά και χωρίς περιστροφές τι χρειαζόταν να κάνει για να φθάσει στον προορισμό που του είχε ορίσει ο Θεός, από τον πιο σύντομο και ευκολοδιάβατο δρόμο. Παράλληλα όμως ο Θεός του έδειξε πως ήταν απόλυτα ελεύθερος και

πως μπορούσε εξίσου να πράξει ενάντια στο θέλημα Του, που το γνώριζε καλά, αν ήθελε να ακολουθήσει την παρόρμηση της σάρκας και της ύλης αυτού του κόσμου. Σ' αυτή την περίπτωση όμως θα προκαλούσε μόνος του την καταδίκη του και θα γνώριζε το θάνατο.

Για ένα διάστημα τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά. Κι αυτό ήταν με την πνευματική έννοια ο *παράδεισος*, δηλαδή η τέλεια αρμονία της ψυχής με το θείο Πνεύμα. Η εικόνα δηλαδή του Αδάμ και της Εύας στον παράδεισο, συμβολίζει τους πρωτόπλαστους που είναι εντελώς εναρμονισμένοι με τη *Θεία Τάξη*. Σύντομα όμως η φιληδονία, (που ο Μωυσής παρίστανε με το φίδι), υπερίσχυσε πάνω στη συνείδηση του τι ήταν καλό και αληθινό όπως τους το είχε αποκαλύψει ο Θεός. Και τότε το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι παράβηκε την εντολή του Θεού, για να δει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα. Αυτό λοιπόν που έκαναν οι πρωτόπλαστοι, το επαναλαμβάνουν τώρα σχεδόν όλοι οι άνθρωποι!»

Το προπατορικό αμάρτημα

«Αν ο Αδάμ είχε σεβασθεί τη θετική εντολή, η ανθρωπότητα, δηλαδή η τέλεια ψυχή του ανθρώπου, δεν θα είχε καταλήξει να έχει ένα τέτοιο σκληρό, βαρύ και ασθενικό κορμί. Όμως η απείθεια απέναντι στο Νόμο του Θεού οδήγησε αναγκαστικά τον άνθρωπο να παρεκκλίνει σημαντικά από το δρόμο του. Έτσι τώρα φθάνει πιο δύσκολα και πιο αργά στον προορισμό του.

Θ' αναρωτιέσαι ασφαλώς: πώς γίνεται να επηρέασε τόσο δραστικά τη φύση του ανθρώπου ένας μικρός νόμος, που δεν είχε μάλιστα παρά απλά ηθική αξία; Και χωρίς τη χαζή απόλαυση, ο Αδάμ θα ήταν και πάλι από σάρκα, όπως ήταν και μετά από την απόλαυση του "μήλου". Και κάποτε θα ερχόταν η ώρα του να πεθάνει, όπως πεθαίνουν όλοι οι άνθρωποι τώρα!

Από τη μια μεριά έχεις δίκιο, αλλά από την άλλη άδικο. Η απόλαυση το μήλου όταν είναι γερός και ώριμος καρπός, σίγουρα δεν επιφέρει το θάνατο. Το μήλο αυτό καθαυτό δεν έχει καμιά ή μικρή σημασία. Όταν όμως η απόλαυση αυτή *απαγορεύεται για ένα αόριστο χρονικό διάστημα*, κι αυτό μόνο και μόνο για να "δέσει" πιο καλά η ψυχή, αυτή όμως με πλήρη επίγνωση της ελεύθερης θέλησης της παρακούει και παραβιάζει το Νόμο, ανοίγει έτσι ένα βίαιο ρήγμα στη θείκη αμόλυπτη ουσία της. Τούτο το ρήγμα μοιάζει τότε με μια ανοιχτή πληγή που δύσκολα μπορεί πια να γιατρευτεί. Ακόμη κι αν η πληγή στο τέλος κλείσει, η ουλή πιέζει ένα σωρό από αγγεία. Έτσι οι ζωτικοί χυμοί της ψυχής δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν πια καλά, γι' αυτό της προξενούν μόνιμα μια δυσάρεστη κι οδυνηρή αίσθηση στο μέρος της ουλής. Αυτή η ουλή λοιπόν είναι αυτό που *ονομάζεται κόσμος!*

Η ψυχή βέβαια επιχειρεί να αποβάλει αμέσως την ουλή, γιατί τραβάει διαρκώς την προσοχή της στον κόσμο και την πονάει. Αλλά όσο πιο πολύ πασχίζει να την κάνει πέρα, τόσο πιο σκληρή γίνεται η ουλή· κι όσο πιο στερεή η ουλή, τόσο πιο πολλές έγνοιες της προξενεί.

Στο τέλος πια η ψυχή δεν κάνει άλλη δουλειά από το να ασχολείται με τη γιατρεία αυτής της παλιάς πληγής. Προσπαθώντας όμως να ξενοιάσει απ' αυτό το βάσανο, φροντίζει όλο και λιγότερο το θεϊκό πνεύμα της. Αυτό λοιπόν είναι στην ουσία το λεγόμενο *προπατορικό αμάρτημα!*

"Πώς γίνεται όμως να κληρονομιέται κάτι τέτοιο;" θ' αναρωτηθεί κανείς. Πανεύκολα! Αυτό που θα πάθουν μια φορά τα όργανα της ψυχής, μπορεί να τη βασανίζουν χίλια χρόνια, αν δεν αποκαταστήσει και πάλι την τάξη το πνεύμα που είναι μέσα της. Πάρτε για παράδειγμα τη μορφολογία ενός λαού! Αν βλέπατε σήμερα το γενάρχη τους, θα αντιλαμβανόσασταν αμέσως ότι έχει μια αδιάψευστη ομοιότητα με όλους τους απογόνους του. Αν ο γενάρχης και η γυναίκα του ήταν αγαθοί και πράοι άνθρωποι, στο τέλος όλος ο λαός, με λίγες εξαιρέσεις, θα είναι πιο αγαθός και ειρηνικός απ' ό,τι ένας λαός που είχε ένα γενάρχη οργίλο, περήφανο και αρχομανή.

Ένα δευτερεύον γνώρισμα του γενάρχη λοιπόν διακρίνεται εμφανώς σωματικά και ηθικά μέσα σε όλους τους απογόνους του, ακόμη κι αν περάσουν χιλιάδες χρόνια. Πόσο μάλλον θα σημαδεύει όλους τους απογόνους του αυτό το τόσο σημαντικό γνώρισμα του πρώτου ανθρώπου της γης, αφού μαζί με το σπέρμα περνάει από γενιά σε γενιά από τη στιγμή της σύλληψης κιόλας!» («Μ.Ε.Ι.» 2, 224).

8. Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

Με την εξέλιξη της ανθρωπότητας μέχρι τον κατακλυσμό ασχολείται διεξοδικά το τρίτομο έργο «Η Θεία Οικονομία». Μία πιο περιληπτική αναφορά γίνεται στο «Μ.Ε.Ι.» όπου ο Ιησούς εξηγεί πως:

«Τέτοιοι άνθρωποι σαν αυτούς που είναι τώρα στη γη, υπάρχουν εδώ και κάτι παραπάνω από 4.000 χρόνια.¹ Οι πρώτοι ολοκληρωμένοι άνθρωποι που ζούσαν τότε ήταν άνθρωποι σαν κι εσάς. Από τη συμπεριφορά και τις πράξεις τους όμως χωρίστηκαν σε δύο κατηγορίες: στα παιδιά του Θεού, που ονομάστηκαν έτσι επειδή η καρδιά και ο νους τους αναγνώριζαν το Θεό και έμειναν πιστοί σ' Αυτόν. Και στα επονομαζόμενα παιδιά του Κόσμου, γιατί με το πέρασμα του χρόνου ξέχασαν όλο και πιο πολύ το Θεό και αφιερώθηκαν ολοκληρωτικά στον κόσμο (όπως οι πιο πολλοί άνθρωποι σήμερα).

Τα παιδιά του κόσμου εγκαταστάθηκαν στα χαμηλώματα, (μακριά από την πατρίδα τους στην ορεινή Μ. Ασία). Εκεί έκτισαν πόλεις και κάθε λογής ειδωλολατρικούς ναούς. Όμως ο κύριος και θεός

τους ήταν όπως και τώρα ο Μαμμωνάς. Η ζωή τους ήταν παραπλήσια με τη σημερινή, γι' αυτό και ζούσαν λίγο, ακριβώς όπως γίνεται τώρα!

Τα πράγματα ήταν αλλιώς με τα παιδιά του Θεού. Αυτοί κατοικούσαν στα βουνά, στα χαμηλά κατέβαιναν σπάνια, και ζούσαν εντελώς απλά και φυσικά. Δεν είχαν πόλεις, χωριά, ούτε καν σπίτια· το μόνο που είχαν ήταν ορισμένα ξέφωτα περικυλισμένα από πυκνά δέντρα. Προς τη μεριά των δέντρων έκτιζαν σαν ένα είδος πάγκου, ένα τείχος από χώμα, και όπου ήταν απαραίτητο, μπρος απ' τους κορμούς των δέντρων, το σκέπαζαν με βρύα. Αυτό το κυκλικό εσωτερικό τείχος λοιπόν αποτελούσε έναν αναπαυτικότατο πάγκο για τη μέρα και συνάμα ένα εξαιρετικό κρεβάτι για τη νύχτα.

Τα παιδιά του Θεού τρέφονταν κυρίως με καλούς και γινωμένους καρπούς απ' τα δέντρα, κάθε λογής εύγευστες ρίζες, και γάλα. Με τον καιρό, δασκαλεμένοι από μία αποκάλυψη μέσα τους, έμαθαν να κατασκευάζουν διάφορα χρήσιμα οικιακά εργαλεία από σίδηρο και άλλα μέταλλα. Από εκεί και πέρα καλλιεργούσαν τη γη, άλεθαν αλεύρι, έμαθαν να φτιάχνουν ένα εξαιρετικό ψωμί, καθώς και άλλα πράγματα, όλα όμως πολύ απλά, χωρίς πολυτέλειες. Τους αρκούσε να κάνουν τη δουλειά τους σωστά. Έζησαν έτσι απλά σχεδόν δυο χιλιάδες χρόνια, φθάνοντας σε πολύ προχωρημένες ηλικίες.

Σιγά-σιγά όμως τους σαγήνεψαν τα μεγαλεία και η ομορφιά των παιδιών του κόσμου. Τιμωρήθηκαν όμως γι' αυτό, γιατί εκείνα τους υποδούλωσαν επανειλημμένα κι έτσι έγιναν κυριολεκτικά σκλάβοι τους, εκτός από μια μικρή μερίδα που, όπως ο Νώε, έμειναν πιστοί στο Θεό.

Έτσι όμως πήραν εντελώς άλλη καμπή. Με τον καιρό έγιναν πιο μικρόσωμοι και ασθενικοί. Ενώ η ζωή τους, που πρωτίτερα έφθανε όχι λίγες φορές τα χίλια χρόνια, με τη βία ξεπερνούσε πια τα εκατό.

Όπως γνωρίζετε όμως, αυτοί οι πρώτοι άνθρωποι της γης που υποδουλώθηκαν στα εγκόσμια είδωλα, τον καιρό του Νώε πνίγηκαν από δικό τους φταίξιμο σ' ένα μεγάλο κατακλυσμό. Αυτός ο κατακλυσμός σκέπασε το μεγαλύτερο μέρος της τότε κατοικημένης γης κάτω από τα νερά. Θύελλες και τυφώνες σήκωσαν τεράστια κύματα που έφθασαν ως τις πιο ψηλές βουνοκορφές, αφανίζοντας κάθε ίχνος ζωής στο πέρασμα τους. Οι μόνοι που επέζησαν ήταν ο Νώε με τη μικρή οικογένεια του και όσα ζώα είχαν πάρει μαζί τους στην κιβωτό. Με το Νώε, όπως είναι γνωστό, άρχισε μια εντελώς νέα εποχή στη γη.

Αυτή είναι λοιπόν μία σύντομη αλλά πιστή εικόνα από τους πρώτους ανθρώπους αυτής της γης».

Ο κατακλυσμός

Σύμφωνα με τα όσα αποκαλύφθηκαν στον Λόρμπερ, αυτή η καταστροφή της γης, όπου αφανίστηκε ολόκληρος ο πληθυσμός της Μικράς και Κεντρικής Ασίας με την πρωτεύουσα της, τη Χανώχ, σαν

φυσικό γεγονός προκλήθηκε από ανθρώπινο φταίξιμο. Οι Χανωχίτες, που ήταν άθεοι, κατακτητικοί και φιλήδονοι, αναζητούσαν με μανία χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες. Παράλληλα είχαν εμπλακεί σ' έναν εξοντωτικό πόλεμο ενάντια στους κατοίκους των υψιπέδων. Γι' αυτό υπόσκαψαν τα θεμέλια των βουνών όπου κατοικούσαν οι εχθροί τους και τα παραγέμισαν με εκρηκτικές ύλες μεγάλης ισχύος. Με αυτό τον τρόπο ανατίναξαν τις υπόγειες πηγές και τα κοιτάσματα του νερού.

Στη «Θεία Οικονομία» υπάρχει μία συνομιλία ανάμεσα στο Θεό και σ' έναν πατριάρχη:

«Μήπως πιστεύεις πως είχα ποτέ την πρόθεση να καταδικάσω ή να καταστρέψω έστω και έναν άνθρωπο; Μα Εγώ δεν κάνω παρά διαρκώς το αντίθετο! Αλλά ακριβώς για να μην καταδικάσω τους ανθρώπους επιβάλλοντας με την Παντοδυναμία Μου το θέλημα Μου, πρέπει δυστυχώς ν' αφήσω άπραγος τους ανθρώπους να αφήσουν με τη βία ελεύθερα τα υπόγεια ρεύματα του νερού. Αυτά θα προκαλέσουν τρομερές πλημμύρες που θα πνίξουν ό,τι αναπνέει σ' αυτή την τεράστια περιοχή της γης.

Το έχω προβλέψει από πολύ καιρό και προειδοποιήσει επανειλημμένα τους ανθρώπους. Τώρα όμως έχουν κηρύξει τον πόλεμο και σε Μένα και θέλουν να καταστρέψουν ολοκληρωτικά τη γη με τις εκρηκτικές τους ύλες, όπως ανατινάζουν κιόλας το ένα βουνό μετά το άλλο στον αέρα. Αλλά έτσι υπογράφουν μοναχοί τους την καταδίκη τους! Κάτω απ' τα βουνά κρύβονται τεράστια υδάτινα κοιτάσματα, που περιέχουν χίλια κυβικά μίλια νερού. Τούτα τα νερά θα ξεπηδήσουν με ορμή και θα ξεπεράσουν τις βουνοκορφές αυτής της περιοχής. Όλη η υδρόγειος θα σκεπασθεί από υδρατμούς και θα βρέχει μέρα και νύχτα. Πες Μου λοιπόν, έκανα λάθος που έβαλα το Νώε, το μόνο άνθρωπο που Με υπακούει, να φτιάξει την κιβωτό για να σωθεί, αφού κανένας άλλος πια δεν ήθελε να Με ακούσει;»

Η έκταση και το πνευματικό νόημα του κατακλυσμού

Διαβάζουμε στη «Θεία Οικονομία»: «Προς τα πού χύθηκαν τα νερά του κατακλυσμού; Κατά κύριο λόγο στην Κεντρική Ασία, εκεί που σήμερα ακόμη βρίσκεται η Αραλία λίμνη και η Κασπία θάλασσα. Εκεί βρισκόταν το τεράστιο και περήφανο βασίλειο του Χανώχ. Αν έψαχνε κανείς, θα έβρισκε και σήμερα ερείπια από την πρωτεύουσα του - *βέβαια* σε πολύ μεγάλο βάθος. .Απ' αυτά τα κύρια σημεία οι υδάτινες μάζες χύθηκαν ασυγκράτητες προς τη Σιβηρία και την Ευρώπη, που τότε ήταν ακατοίκητη ακόμη. Ένας μέρος διοχετεύθηκε προς το νότο, στη σημερινή ανατολική Ινδία και πιο συγκεντρωμένα στην Αραβία. Ο κατακλυσμός έφθασε ως τα υψίπεδα της Β. Αφρικής, από εκεί και κάτω όμως υπήρξαν μόνο μικρότερες πλημμύρες. Η Αμερική τον ένιωσε ελάχιστα, κι αυτό μόνο στα βόρεια, προς τη μεριά της Σιβηρίας ο νότος έμεινε απείραχτος, όπως επίσης τα πιο πολλά νησιά του μεγάλου

ωκεανού.¹

Γιατί όμως λέγεται πως η πλημμύρα απλώθηκε εδώ κι εκεί; Μήπως δεν έβρεξε σ' όλη τη γη και δεν είχε ο κατακλυσμός παντού την ίδια ορμή;

Μάθετε λοιπόν πως ο κατακλυσμός απλώθηκε εδώ κι εκεί γιατί δεν έβρεξε σ' όλη τη γη και επομένως δεν είχε παντού την ίδια ορμή. Πώς θα μπορούσε να βρέξει στις παγωμένες περιοχές των πόλων; Και σε τι θα ωφελούσαν 40 μέρες βροχή εκεί όπου δεν ζούσαν άνθρωποι ούτε ζώα; Ή τι αποτέλεσμα θα είχε η βροχή πάνω από τον ωκεανό; Και σε τελευταία ανάλυση, αν τα νερά του κατακλυσμού σκέπαζαν κάθε σημείο της γης ως ένα ύψος πάνω από 3.000 οργιές, προς τα πού θα έφευγαν μετά τα νερά; Για τούτο το λόγο οι μάζες του νερού κατέκλυσαν τις περιοχές όπου έμεναν κακοί και αδιόρθωτοι άνθρωποι. Κάλυψαν κυρίως την Κ. Ασία, απ' όπου ξεχύθηκαν μετά προς όλες τις μεριές!

Όταν στη Γραφή λέει, "πάνω απ' όλα τα βουνά της γης και δεν έμεινε ίχνος ζωής, εκτός απ' όσους είχαν μπει στην κιβωτό ", δεν πρέπει να το πάρετε κατά γράμμα πως εννοεί τη φυσική γη. Γιατί τα βουνά εδώ σημαίνουν την αλαζονεία και την αρχομανία των ανθρώπων. Όπως το ότι δεν έμεινε ίχνος ζωής σε όλη τη γη, εκτός από την κιβωτό, θέλει να πει πως μόνο ο Νώε έμεινε πιστός στην πνευματική ζωή που προέρχεται από το Θεό και ζούσε ένθεος. Όποιος τα καλοσκεφθεί, θ' αντιληφθεί πως ο κατακλυσμός κάλυψε μεν πολύ μεγάλη έκταση, αλλά δεν ήταν γενικός. Κι αυτό γιατί μοναχά στην Κεντρική Ασία οι άνθρωποι προκάλεσαν μόνοι τους την καταστροφή με την απερισκεψία και τη θρασύτητα τους».

Επομένως με τον κατακλυσμό δεν εξαφανίστηκαν όλοι οι άνθρωποι από προσώπου γης. Επέζησαν τα φύλα που είχαν εγκαταλείψει πρωτίτερα το Χανώχ, δηλαδή οι Μογγόλοι, οι Ινδιάνοι της Αμερικής, οι Γιαπωνέζοι, οι Κινέζοι και οι Πολυνήσιοι που είχαν μεταναστεύσει στο βορρά και στην ανατολή. Στην Κεντρική και Νότια Αφρική, καθώς και στα νησιά της Αυστραλίας, έμειναν οι μαύροι.

Από τα υψίπεδα του Ιράν (περιοχή του Αραράτ), στο κέντρο της κατακλυσμένης περιοχής, οι απόγονοι του Νώε επεκτάθηκαν στον υπόλοιπο κόσμο. Στην αρχή ζούσαν σαν ένας λαός με κοινή θρησκεία και γλώσσα. Όταν πλήθυναν όμως, η μία φυλή μετά την άλλη πήρε το δρόμο της διασποράς. Πρώτοι έφυγαν οι γιοι του Χαμ, που ήταν μελαμφοί. Αυτοί πήραν το δρόμο προς το νότο, αποίκησαν τη Χαναάν, κι αργότερα εξαπλώθηκαν ως την Αραβία, την Αίγυπτο και τη Β. Αφρική. Αυτοί οι λαοί ονομάζονται ακόμη Χαμίτες. Οι απόγονοι του Ιάφεθ εκστράτευσαν προς ανατολή, βορρά και δύση και εξαπλώθηκαν από το Γάγγη ως την παγωμένη θάλασσα και από εκεί ως τη Σκανδιναβία, Αγγλία, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία και Ελλάδα. Γι' αυτό ονομάζονται όλοι μαζί Ινδοευρωπαίοι. Η Βίβλος μιλάει για «τα παιδιά του Ιάφεθ που εξαπλώθηκαν παντού».

Πιο κοντά στην πατρίδα τους έμειναν οι απόγονοι του Σημ, του

μεγαλύτερου γιου του Νώε. Οι Σημίτες εγκαταστάθηκαν στη Μεσοποταμία, στην Ασσυρία, Βαβυλωνία και Χαλδαία. Με αρχηγό τον Αβραάμ, ένα τμήμα εγκατέλειψε την Ουρ και, εκδιώκοντας τους Χαμίτες από τη Χαναάν, εγκαταστάθηκαν στους λόφους της και έκαναν τους βοσκούς.

Ένα άλλο τμήμα έφθασε ως τη Μεσόγειο και ίδρυσε τη Σιδώνα, την Τυρό κι άλλες πόλεις. Αυτοί ασχολήθηκαν με το εμπόριο. Οι Φοίνικες δεν άργησαν να γίνουν ένας πλούσιος, έκφυλος λαός, που αποτελούσε φόβητρο για τους άλλους.

Ο μεγάλος κορμός της ανθρωπότητας

Από το σπόρο του Αδάμ ξεφύτρωσε και θέριασε ο γιγάντιος κορμός της ανθρωπότητας με τ' αμέτρητα κλαδιά και παρακλάδια.

Στην αρχή όλοι αυτοί οι λαοί είχαν πάρει μία θεϊκή αποκάλυψη, είτε μέσα από το στόμα των προφητών είτε από την εσωτερική φωνή μέσα στην καρδιά τους είτε απευθείας από τον Ουρανό. Γι' αυτό γνώριζαν πως υπάρχει μόνο ένας θεός, δημιουργός Ουρανού και γης, πατέρας όλων των ανθρώπων και των πνευμάτων. Όσο όμως μεγάλωνε ο πληθυσμός και από κοντά η έλξη για τα γήινα πράγματα, τόσο παραμορφωνόταν στη συνείδηση τους η γνώση για τον ένα Θεό. Αντί γι' αυτό, σιγά-σιγά επιβλήθηκε η λατρεία των πνευμάτων. Άρχισαν να λατρεύουν τα κατώτερα πνεύματα παράλληλα με το Θεό και το τέλος στη θέση του Θεού. Έτσι από την πρόσδεση στην υλική πραγματικότητα, προέκυψε η πολυθεΐα όπου το θεϊκό στοιχείο εξανθρωπίστηκε και η πίστη αποκόπηκε από την πηγή της. Αυτή η τάση έγινε ιδιαίτερα εμφανής στους πολυταξιδεμένους απόγονους του Ιάφεθ, τους Ιταλούς, Έλληνες, Γερμανούς, Σλάβους κ.λπ. Στη διασπορά, τα ήθη τους εκτραχύνθηκαν κι έχασαν τη ζωντανή πίστη σ' έναν Παντοκράτορα Θεό-Ιεχωβά. Μία αμυδρή ανάμνηση του καθρέφτιζε ο εκάστοτε κορυφαίος των θεών, όπως ο Δίας, ο Τούισκο κ.λπ.

Πιστοί στο μονοθεϊσμό έμειναν όσοι απόγονοι του Νώε δεν μετανάστευσαν μακριά, αλλά παρέμειναν στον τόπο της καταγωγής τους, όπως οι Πέρσες, ή κοντά σ' αυτόν, όπως οι Σημίτες. Οι τελευταίοι λίγο μετά τον κατακλισμό απέκτησαν έναν εξαιρετικό ηγεμόνα κι ανώτατο ιερέα, τον Μελχισεδέκ, βασιλιά του Σάλεμ. Το Σάλεμ, η έδρα αυτού του μυθικού βασιλιά των βασιλέων, βρισκόταν ανατολικά του Ιορδάνη, στη λοφώδη περιοχή της Μανάσσης, όπου αργότερα ιδρύθηκε η Α βίλα.

Στο «Μ.Ε.Ι.» ο Ιησούς Χριστός επισκέπτεται με τους μαθητές του αυτό τον τόπο και τους λέει: «Ο αληθινός βασιλιάς και ανώτατος ιερέας του Σάλεμ ήμουν στην πραγματικότητα Εγώ ο ίδιος, προ καταβολής κόσμου. Αυτός ο βασιλιάς υπήρχε πριν γίνει η Κτίση, επομένως πριν και από το Νώε. Όταν υπήρχε πια η γη, ερχόταν συχνά από τους ουραμούς, με τη μορφή ενός αγγέλου, και δίδασκε τους ανθρώπους

σχετικά με το Θεό και για τον προορισμό τους. Επίσης τον καιρό που ζούσε ο Νώε, τον επισκεπτόταν κάθε τόσο και μιλούσε μαζί του. Ωστόσο βασιλεία και ιερατείο στο Σάλεμ, ίδρυσε αιώνες .μετά την έξοδο του Νώε από την κιβωτό. Ο Νώε και οι τρεις γιοι του ζούσαν τότε ακόμη. Ο πληθυσμός της γης είχε πάλι μεγαλώσει. Υπήρχαν πολλοί μικροί λαοί και οι πατριάρχες τους, που ονομάζονταν "βασιλείς", έρχονταν κάθε χρόνο στο Σάλεμ να Του προσφέρουν θυσίες και να καθοδηγηθούν από το βασιλιά Μελχισεδέκ.

Με τον καιρό όμως, όταν οι λαοί εξαπλώθηκαν ξανά σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, ξέχασαν το βασιλιά των βασιλέων και αποκόπηκαν απ' Αυτόν. Ούτε καν εκείνοι που κατοικούσαν κοντά στο Σάλεμ δεν πήγαιναν πια για προσκύνημα. Τότε ο βασιλιάς εγκατέλειψε το παλάτι μαζί με όλους τους αγγέλους που Τον υπηρετούσαν. Από εκεί και πέρα πια επισκεπτόταν σπάνια, με τη μορφή αγγέλου, τους λίγους πατριάρχες που του είχαν μείνει πιστοί, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και αργότερα οι μικροί και μεγάλοι προφήτες. Με το που απομακρύνθηκαν όμως από τον Μελχισεδέκ, γρήγορα φύτρωσαν ανάμεσα στους λαούς και τους βασιλιάδες τους η ασυμφωνία, η ζηλοφθονία, η διχόνοια, ο θυμός και το μίσος, κι αυτά όλα οδήγησαν σε πολέμους».

Ο πύργος της Βαβέλ και η γλωσσική ασυνενοησία που περιγράφει η Βίβλος, συμβολίζουν αυτό τον κατακερματισμό της τότε ανθρωπότητας που την είχε κατακυριεύσει ο υλισμός και η μανία της εξουσίας. Βέβαια ο Θεός έβρισκε πάντα μια θετική διέξοδο στην αυξανόμενη καταστροφικότητα. Εξάλλου, στέλνοντας διάφορους μικρούς ή μεγάλους απεσταλμένους, προσπαθούσε να σκορπίσει το σκοτάδι της πολυθείας ή της αθεΐας. Αρκετό καιρό μετά τον Μελχισεδέκ (γύρω στο 1.200 π.Χ.) στάλθηκε στους Πέρσες ο ποιητής-προφήτης Ζωροάστρης, του οποίου η διδασκαλία διασώθηκε επί χιλιάδες χρόνια. Στους Ισραηλίτες, που κάτω από την καθοδήγηση του Αβραάμ μετανάστευσαν από τον Ευφράτη στη Χαναάν και από εκεί στην Αίγυπτο, στάλθηκε την ίδια εποχή ο Μωυσής για να τους γλιτώσει από το σκοτάδι της Αιγύπτου. Άλλοι, μικρότεροι προφήτες, αναλάμβαναν κατά καιρούς να επαναφέρουν στο δρόμο του Θεού αυτόν το μικρό, περιούσιο λαό, παρόλη τη φιληδονία και τον υλισμό του.

9. Ο ΘΕΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Από τη Βίβλο και τις νεώτερες αποκαλύψεις γνωρίζουμε πως

κοντά 2.000 χρόνια πριν, ο Θεός ενσαρκώθηκε μέσα στην ψυχή και το σώμα του Ιησού Χριστού. Σαν Χριστός δηλαδή, ο Δημιουργός έγινε ορατός με το Κέντρο Ζωής του σε όλα τα πνεύματα της Πλάσης. Άρα ο Χριστός, πού «μέσα του κατοικεί το πλήρωμα της Θεότητας», είναι ο Κύριος όλων των πνευμάτων.

Σ' όλους τους καιρούς υπήρχαν αθεϊστές, οι οποίοι αμφισβήτησαν αυτό το γεγονός που μας εξιστορεί η Αγία Γραφή, ισχυριζόμενοι πως η ιστορία του Υιού του Θεού που θυσιάστηκε στη Γη για το καλό της ανθρωπότητας, ανήκει στο χώρο της μυθολογίας. Αυτόν το μύθο, που υπήρξε σε πολλές παλιές θρησκείες και παραδόσεις, οι Χριστιανοί απλά τον προσάρμοσαν αργότερα στο πρόσωπο του Ιησού, ενός προφήτη. Η χριστιανική διδασκαλία της ενανθρώπισης του Θεού αποτελεί κατ' αυτούς μία βελτιωμένη έκδοση παλιότερων μύθων και όχι ιστορική αλήθεια.

Είναι αλήθεια πως στις αρχαίες θρησκείες των Αιγυπτίων, Περσών, Ινδών κ.λπ., υπάρχουν παρόμοιες μυθικές διηγήσεις και διδασκαλίες. Αλλά γιατί; Πού οφείλεται αυτή η ομοιότητα; Στον Λόρμπερ μαθαίνουμε πως αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός της καθόδου του ύψιστου Πνεύματος στον υλικό κόσμο είχε ήδη προαναγγελθεί στους προηγούμενους αιώνες σ' όλους τους λαούς της Γης μέσα από τις καρδιές ενορατικών ανθρώπων και προφητών.

Παράλληλα όμως, ο ερχομός του Κυρίου στ' αμπέλι του, η κάθοδος δηλαδή του Πατέρα-Θεού στον υλικό κόσμο, ήταν ένα γεγονός που δεν αφορούσε αποκλειστικά τους ανθρώπους της μικρής Γης μας αλλά κι όλα τα όντα σε όλη τη Δημιουργία. Συνέβη σε μία χρονική στιγμή που όλη η πλάση ήταν ώριμη γι' αυτό, και την οποία η Θεότητα είχε προγραμματίσει από πολύ πριν. Στην παραβολή του «άσωτου υιού» αυτή η χρονική στιγμή υπονοείται μ' αυτά τα λόγια:

«Κι ο γιος ξεκίνησε να βρει τον Πατέρα του. Όμως είχε πολύ δρόμο να διανύσει ακόμη, κι ο Πατέρας του, που τον είδε από μακριά, τον συμπόνεσε μέσα στην ψυχή του. Έτρεξε λοιπόν να τον προϋπαντήσει, τον φίλησε με λαχτάρα και τον έκλεισε σφιχτά στην αγκαλιά του».

Ο «άσωτος υιός» συμβολίζει ολόκληρο τον υλικό κόσμο, ο οποίος συναρμολογήθηκε κομματάκι-κομματάκι από τα μόρια του Εωσφόρου. Μέσα από μια τεράστια διαδικασία παλινόστησης, επιστρέφει στην πατρική αγκαλιά. Μια πιο συνειδητοποιημένη ομάδα από αποστατημένα πνεύματα αναγνώρισε το λάθος της και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Η αιώνια Αγάπη έσπευσε να τα συναντήσει στα μισά του δρόμου, και τα συνοδεύει ώσπου να φθάσουν στο πατρικό τους σπίτι. Αυτό το νόημα είχε λοιπόν η ενανθρώπιση του Ιησού Χριστού:

«Στον κάθε άνθρωπο που εξελίσσεται κανονικά, κάποτε έρχεται υποχρεωτικά η στιγμή που είναι άξιος να δεχθεί μία ανώτερη Αλήθεια. Έτσι και τώρα (δηλαδή την εποχή του Ιησού), έφθασε αυτή η στιγμή για όλη την Πλάση. Τούτη τη στιγμή, που την έχει υπολογίσει καλά ο Θεός,

θα δοθεί σε όλα τα ώριμα πλάσματα η ευκαιρία να βγουν απ' τον τάφο όπου είναι καταδικασμένα και να γίνουν όμοια με το Θεό. Γι' αυτό λέει η Γραφή, πως όλοι όσοι είναι ακόμα στον τάφο, θα σηκωθούν και θα περάσουν στην αθανασία.

Αυτή η στιγμή που ο Θεός είχε προσδιορίσει από καταβολής κόσμου, έχει έρθει τώρα, γιατί όλα τα πλάσματα έχουν κατακτήσει την απαραίτητη ανεξαρτησία και ωριμότητα (η μεγαλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι οι περισσότεροι δεν ξέρουν πια σχεδόν τίποτα γι' αυτόν κι έτσι έχουν απομακρυνθεί εντελώς από κοντά του). Γι' αυτό είμαι τώρα εδώ, για να οδηγήσω τους ανθρώπους, όχι πια με την παντοδυναμία Μου αλλά με τη διδασκαλία- αυτήν τη διδασκαλία που τους δίνω τώρα εδώ, σαν να μην ήμουν κάτι περισσότερο ή αλλιώτικο από αυτούς. Έτσι μπορώ και συναναστρέφομαι μαζί τους σαν άνθρωπος, όμοιος τον όμοιο, όπως κάνει ο κάθε ξένος με τον άλλο. Και ο παλιός νόμος που έλεγε ότι κανένας δεν μπορεί να δει το Θεό και να μείνει στη ζωή, έχει καταργηθεί πια ολότελα. Τώρα μπορείτε να Με βλέπετε όσο λαχταράει η ψυχή σας και δεν πέφτει ούτε μια τρίχα απ' το κεφάλι σας!»

Από τα κείμενα της Νέας Αποκάλυψης μπορούμε εξάλλου να καταλάβουμε πώς ήταν δυνατό, το απέραντο Πνεύμα να περιορισθεί σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Υπάρχει ο βασικός κανόνας που λέει ότι ο άνθρωπος, όπως άλλωστε κάθε υλικό πλάσμα, απαρτίζεται από τρία μέρη. Το ένα απ' αυτά είναι το πνεύμα, το οποίο συνιστά τη θεμελιακή δύναμη της ζωής, αυτή που σαν διευθυντικό και οργανωτικό κέντρο κατευθύνει τα πάντα. Κατά δεύτερο λόγο απαρτίζεται από την ψυχή, η οποία προήλθε απ' τα πιο αιθέρια συστατικά της ύλης και τέλος από το σώμα, που έχει διαμορφωθεί απ' τα πιο χονδροειδή μέρη της ύλης.

Στην περίπτωση του Ιησού, στο πρόσωπο του κατοίκησε το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης, ο κεντρικός σπινθήρας που ονομάζεται «Πατέρας» ή «Αιώνια Αγάπη». Το φως που ξεχυνόταν απ' τη Φωτιά αυτής της Αγάπης, ήταν η θεϊκή Ψυχή του Ιησού ή ο «Υιός του Θεού» μέσα Του. Ως προς το γήινο, σαρκικό σώμα του, ήταν ο «Υιός του Ανθρώπου».

Το Πνεύμα του Ιησού, όντας το προαιώνιο Κέντρο Δύναμης του Θεού που δρούσε σε όλη τη Δημιουργία, περιείχε όντως το «πλήρωμα του Θεού». Γι' αυτό ήταν και είναι πέρα για πέρα αληθινός Θεός. Σαν ψυχική-σωματική υπόσταση ο Ιησούς ήταν πέρα για πέρα άνθρωπος. Κι όχι μόνο ως προς τις ικανότητες και την εμφάνιση, αλλά και για την ανάγκη να μετουσιώσει πνευματικά την ψυχή και το σώμα του.

Για το πώς έγινε άνθρωπος, ο Ιησούς λέει στο «Μ.Ε.Ι.»: «Μονάχα το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι είχε πάρει το σώμα απ' το χέρι της θεϊκής Θέλησης· όλοι οι άλλοι άνθρωποι βγήκαν από μια μάνα. Το ίδιο και το δικό μου σώμα, το γέννησε μια μητέρα από τη Γη, αν και δεν το έσπειρε άνθρωπος, όπως γίνεται συνήθως. Έγινε μόνο χάρη στην παντοδύναμη Θέληση του Θεού. Με ανθρώπους που είναι ολότελα αγνοί και αφοσιωμένοι στο Θεό, αυτό το πράγμα είναι καθ' όλα δυνατό.

Παλιότερα δεν ήταν τόσο σπάνιο φαινόμενο και σήμερα ακόμη συμβαίνει καμιά φορά.

Είναι φανερό πως αυτοί οι άνθρωποι που έχουν δημιουργηθεί με καθαρά πνευματικό τρόπο, είναι πνευματικότεροι από τους ανθρώπους που έχουν γεννηθεί φυσιολογικά. Γιατί τα παιδιά από ακμαίους και υγιείς γονείς γίνονται κατά κανόνα ρωμαλέα και γερά ενώ συνήθως εξασθενημένοι και ασθενικοί γονείς κάνουν αδύναμα και φιλάσθενα παιδιά.

Σαν άνθρωπος, όπως στέκομαι τώρα εδώ μπροστά σας, δεν είμαι Θεός, αλλά ένας Υιός του Θεού, αυτό που ουσιαστικά πρέπει να γίνει ο κάθε άνθρωπος. Γιατί οι άνθρωποι αυτής της Γης έχουν την αποστολή να γίνουν παιδιά του Θεού, με το να ζουν σύμφωνα με το Θέλημα Του. Ένα όμως απ' τα παιδιά του ήταν προορισμένο προαιώνια να είναι το πρώτο, να έχει όλη τη θεική Ζωή μέσα του και να τη δώσει στον καθένα που πιστεύει σ' Αυτόν και ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία του. Κι αυτός ο πρώτος είμαι Εγώ.

Αλλά όταν ήρθα στον κόσμο, δεν είχα από την αρχή μέσα Μου αυτή τη θεική Ζωή. Ο σπόρος βέβαια υπήρχε μέσα Μου, αλλά έπρεπε πρώτα να καρπίσει, πράγμα που Μου κόστισε σχεδόν τριάντα χρόνια απ' τη ζωή Μου και μεγάλο κόπο. Τώρα όμως που στέκομαι μπροστά σας, είμαι τέλειος και μπορώ να πω πως Μου έχει δοθεί όλη η Εξουσία και η Ισχύς σε Ουρανό και Γη. Και πως το Πνεύμα μέσα Μου έχει γίνει ένα με το Πνεύμα του Θεού. Γι' αυτό μπορώ να κάνω τέτοια θαύματα, που κανένας άνθρωπος πριν από Εμένα δεν έκανε ποτέ. Όμως αυτό στο μέλλον δεν θα είναι αποκλειστικά προνόμιο δικό Μου. Θα το έχει και ο καθένας που πιστεύει πως Μ' έστειλε ο Θεός σ' αυτή τη Γη, για να φέρω στους ανθρώπους το Φως της Ζωής, κι ακολουθεί τη διδασκαλία Μου. Αυτή η διδασκαλία εξηγεί πεντακάθαρα ποιο είναι το θέλημα του θεικού Πνεύματος που κατοικεί μέσα Μου με όλη του την πληρότητα.

Αυτό το Πνεύμα είναι Θεός, Εγώ όμως, σαν απλός Υιός του ανθρώπου, δεν είμαι. Γιατί κι Εγώ παιδεύτηκα και τυραννήθηκα πολύ σαν άνθρωπος, σαν κάθε άλλον, μέχρι να γίνω άξιος για να σηκώσω τη θεία φύση. Κι αφού ωρίμασα έτσι σαν άνθρωπος, μπορώ πια να γίνω ένα με το Πνεύμα του Θεού. Τώρα βέβαια έχω ενωθεί ολότελα με το Θεό στο Πνεύμα, αλλά στο σώμα όχι ακόμη. Αλλά και σ' αυτό θα ενωθώ μαζί Του. Πρώτα όμως πρέπει να περάσω μία μεγάλη δοκιμασία. Η ψυχή Μου πρέπει να ταπεινωθεί βαθιά και ν' απαρνηθεί τον εαυτό της» («Μ.Ε.1.» 6, 90).

«Η σοφία και η χάρη του μεγάλωνε»

Στο Ευαγγέλιο του Ιακώβου για τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Ιησού, που είχε χαθεί και ξαναδόθηκε στον Λόρμπερ να το καταγράψει, διαβάζουμε στα δυο τελευταία κεφάλαια:

«Η Γραφή λέει πως η σοφία κι η χάρη του μεγάλωναν μπρος στο Θεό και στους ανθρώπους. Μέχρι ν' αρχίσει να διδάσκει, έμενε με τους γονείς του κι ήταν υπάκουος και υποτακτικός μαζί τους. Μας γεννιέται όμως η εύλογη απορία, πώς μπορούσε ο Ιησούς να μεγαλώσει σε σοφία και χάρη, αφού ήταν απ' αρχής το προαιώνιο, μοναδικό θεϊκό Ον; Και μάλιστα μπρος στους ανθρώπους, τη στιγμή που ήταν ανέκαθεν το πιο τέλειο Ον;

Για να το καταλάβουμε αυτό σωστά, δεν πρέπει να δούμε τον Ιησού σαν τον μοναδικό Θεό, αλλά να τον φαντασθούμε σαν έναν άνθρωπο που μέσα του ήταν κρυμμένη η Θεότητα, φαινομενικά αδρανής, όπως βαθιά στον καθένα μας κοιμάται το Πνεύμα και περιμένει να ξυπνήσει. Έτσι λοιπόν, αυτό που οφείλει να κάνει ο καθένας μας για να ελευθερώσει το πνεύμα του, το ίδιο έπρεπε να κάνει εντελώς συνειδητά ο άνθρωπος Ιησούς, ώστε να μπορέσει να ενωθεί με το Θεό.

Ο κάθε άνθρωπος έχει κάποιες αδυναμίες, οι οποίες αποτελούν συνήθως τα δεσμά που περιζώνουν το πνεύμα σαν ένα σφιχτό πανωφόρι. Αυτά τα δεσμά μπορούν να σπάσουν μόνο όταν η ψυχή δυναμώσει τόσο πολύ, ώστε να είναι ικανή να περιβάλλει και να συγκρατήσει το πνεύμα, που από τη φύση του είναι εντελώς ελεύθερο. Όμως η ψυχή έχει συνήθως «ζυμωθεί» με τη σάρκα, γι' αυτό πρέπει συνεχώς να δείχνει αυταπάρνηση για να δαμάσει τις αδυναμίες της. Γι' αυτό το λόγο, μόνο όταν βρίσκεται ο άνθρωπος αντιμέτωπος με τους κάθε λογής πειρασμούς κι ακούει το τραγούδι των Σειρήνων, μπορεί ν' αντιληφθεί τ' αδύνατα σημεία του και να μάθει π κρατάει φιμωμένο το πνεύμα του. Αν λοιπόν με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση ξεπεράσει αυτά τα μελανά σημεία στην ψυχή του, τότε λύνει τα δεσμά που καταδυναστεύουν το πνεύμα του και δένει με τούτα την ψυχή του.

Όταν με τον καιρό η ψυχή δεθεί για τα καλά με τα δεσμά που έσφιγγαν πρωτύτερα το πνεύμα, τούτο είν' ελεύθερο πια, απλώνεται και καταλαμβάνει εντελώς φυσικά την ψυχή που έχει δυναμώσει. Μ' αυτό τον τρόπο η ψυχή αποκτάει κι αυτή την παντοδυναμία του πνεύματος και σμίγει για πάντα ολότελα μαζί του.

Καθώς λοιπόν λύνονται τα δεσμά το ένα μετά το άλλο, μεγαλώνει η πνευματική δύναμη της ψυχής, που είναι η σοφία και η χάρη. Η σοφία είναι η φωτεινή, διεισδυτική ματιά μέσα στο εσωτερικό της αιώνιας Τάξης του Θεού. Κι η χάρη είναι το παντοτινό Φως της Αγάπης χάρη στο οποίο φωτίζονται όλα τα χίλια-μύρια πράγματα, οι σχέσεις τους και η πορεία τους.

Όπως αυτό ισχύει για τον κάθε άνθρωπο, το ίδιο ίσχυε και για το Θεάνθρωπο Ιησού. Η ψυχή του ήταν όπως του κάθε άλλου ανθρώπου. Είχε μάλιστα να παλέψει με παραπάνω πειρασμούς, γιατί το παντοδύναμο θεϊκό Πνεύμα δέθηκε από μόνο του με τα πιο ισχυρά δεσμά, ώστε η ψυχή του να είναι ικανή να το κρατήσει. Γι' αυτό η ψυχή του, με τον αυτοέλεγχο και την αυταπάρνηση, έπρεπε ν αντισταθεί στους μεγαλύτερους πειρασμούς για να λύσει τα δεσμά που

περιέζωναν το θεϊκό Πνεύμα της. Έτσι δυνάμωσε τόσο, ώστε να μπορεί να βαστάξει το πιο μεγάλο και πιο ελεύθερο απ' όλα τα πνεύματα και να γίνει ένα μαζί του.

Πώς πέρασε όμως ο Ιησούς από τα δώδεκα ως τα τριάντα, τα πιο σημαντικά χρόνια για την εξέλιξη του; Διαρκώς ένιωθε μέσα του ολοζώντανη την παρουσία της Θεότητας! Ήξερε πως το καθετί στο σύμπαν έπρεπε να υπακούει στο παραμικρό του νεύμα, ενώ συνάμα ένιωθε μέσα του την παρόρμηση να εξουσιάζει τα πάντα. Περηφάνια, φιλαρχία, η ανάγκη να είναι απόλυτα ελεύθερος, η κλίση στην καλοζωία, η έλξη προς το γυναικείο φύλο, η τάση να οργίζεται εύκολα, κι άλλα πολλά ήταν οι κύριες αδυναμίες της ψυχής του.

Αλλά με τη θέληση του επιβλήθηκε σε όλ' αυτά. Την περηφάνια την ταπείνωσε με τη φτώχεια. Σκληρό μέσο αλήθεια γι' αυτόν που κατείχε τα πάντα, αλλά δεν μπορούσε να ονομάσει τίποτα "δικό του"! Τη φιλαρχία τη δάμασε υπακούοντας τους ανθρώπους που ήταν ασήμαντοι μπροστά του. Την ακατάλυτη, υπέρτατη ελευθερία του τη χαλιναγώγησε δουλεύοντας σκληρά σαν σκλάβος στις πιο ταπεινωτικές δουλειές. Καταπολέμησε την τάση για καλοπέραση, νηστεύοντας συχνά, από ανάγκη ή από δική του πρωτοβουλία. Κατανίκησε την έλξη προς τις γυναίκες, κάνοντας βαριές δουλειές, με τη λιτή διατροφή, με την προσευχή και συναναστρεφόμενος σοφούς ανθρώπους. Σ' αυτό το σημείο είχε πολύ αγώνα να κάνει, γιατί η εξωτερική εμφάνιση και η ομιλία του ασκούσαν μεγάλη σαγήνη.

Γι' αυτό το λόγο οι πέντε θετές κόρες του Κυρήνιου ήταν ερωτευμένες μαζί του και συναγωνίζονταν μεταξύ τους για την εύνοια του. Αυτή η αγάπη τού έδινε ευχαρίστηση, αλλά δεν τον παρέσυρε ποτέ.

Με μια του ματιά διέκρινε την κακία, την υποκρισία και τον εγωισμό των ανθρώπων, γι' αυτό είναι ευνόητο πως θύμωνε, πικραινόταν ή προσβαλλόταν εύκολα. Αλλά η αγάπη και η σπλαχνικότητά του μετρίαζαν την ταραχή του. Έτσι όλη του η ζωή ήταν διαρκής αυταπάρνηση, μέχρι να μπορέσει να εναρμονισθεί με τη θεία Τάξη.

Απ' αυτά μπορεί να καταλάβει κανείς πως ο Ιησούς πέρασε δεκαοχτώ χρόνια παλεύοντας με τους πειρασμούς. Έτσι όμως μεγάλωσε η σοφία και η χάρη στην ψυχή του μπρος στο Θεό και στους ανθρώπους. Και μάλιστα σοφία και χάρη μεγάλωναν όλο πιο πολύ, όσο το θείο Πνεύμα ενωνόταν με την ψυχή του, που αυτή η ψυχή ήταν στην ουσία ο Υιός» («Η παιδική και νεανική ηλικία του Ιησού»).

Το Φως και η Λύτρωση του Κόσμου

Επειδή λοιπόν ο Ιησούς ήταν Θεός στο πνεύμα αλλά άνθρωπος

ως προς την ψυχή και το σώμα, όπως εμείς, μπόρεσε να υλοποιηθεί ο στόχος της ενανθρώπισης του Θεού. Γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε ένας τέλειος Θεός, που δεν τον αγγίζουν πειρασμοί και προκλήσεις, να χρησιμεύσει σαν πρότυπο ζωής σε μας που παλεύουμε αδιάκοπα με τις ατέλειες της ανθρώπινης φύσης μας; Αν ο Θεός είχε εμφανισθεί φανερά στη Γη; με όλη του τη μεγαλοσύνη, η ελεύθερη βούληση μας θα είχε παραλύσει. Κι αντί να γίνουμε αυτοτελή παιδιά όμοια με τον Πατέρα, θα είχαμε καταδικασθεί να στερηθούμε την ελευθερία μας.

Από την άλλη, πώς θα ήταν αληθινή θυσία ο θάνατος στο σταυρό, αν δεν ήταν πραγματικά ένας άνθρωπος που άφησε τη ζωή του στο Γολγοθά;

Γι' αυτό η Βίβλος (κι ακόμη περισσότερο η Νέα Αποκάλυψη), αναφέρεται επανειλημμένα στα καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά του. Πολλούς αναγνώστες τους ξενίζουν αυτές οι ανθρώπινες πλευρές του Ιησού, γιατί τις βρίσκουν αταίριαστες με τη θείκη του φύση. Ακριβώς για τον ίδιο λόγο πολλοί αμφισβητούν τις σχετικές αναφορές στη Βίβλο. Πώς μπορεί, ρωτούν οι αμφισβητίες, ένας Θεός «να δειλιάζει και να τρέμει στη Γεθσημανή»; Ή να φωνάζει στο σταυρό: «Πατέρα, γιατί μ' εγκατέλειψες;»

Τα κείμενα της Νέας Αποκάλυψης μας απαντούν σ' αυτές τις απορίες κι έτσι το σημαντικό ερώτημα της ανθρώπινης φύσης του Χριστού φωτίζεται απ' όλες τις πλευρές. Έτσι μας γίνεται κατανοητό π.χ. το πώς και γιατί ο άνθρωπος Ιησούς δεν γνώριζε πάντα εξ αρχής όσα γνώριζε και σχεδίαζε ο Πατέρας, το θείο Πνεύμα μέσα του. Αν γνώριζε προκαταβολικά το μέλλον σε όλες του τις λεπτομέρειες, η ψυχή του Ιησού θα ήταν παραπάνω ευνοημένη απ' τους άλλους ανθρώπους στον αγώνα προς την τελείωση. Έτσι ο Ιησούς εξηγεί αυτό το γεγονός σ' ένα μαθητή του ο οποίος είχε παραξενευτεί:

«Έχεις βέβαια απόλυτο δίκιο που λες πως ο Πατέρας είναι μέσα Μου σε όλη του την πληρότητα. Όμως εξωτερικά σαν άνθρωπος είμαι απλά ένας γιος Του και μέσα στην ψυχή Μου γνωρίζω μόνο αυτά που Μου αποκαλύπτει Εκείνος. Εγώ είμαι βέβαια η Φλόγα της Αγάπης Του και η ψυχή Μου είναι το Φως που πηγάζει απ' τη Φωτιά της Αγάπης Του. Αλλά κι ο ήλιος απ' όπου πηγάζει το φως, διαθέτει μία καταπληκτική εσωτερική και εσώτατη διαμόρφωση. Όμως μόνο στο εσωτερικό του ήλιου είναι γνωστή. Το φως απέξω δεν ξέρει τίποτα γι' αυτή, ούτε προβάλλει κάπου μια κάποια εικόνα για να δει κανείς πώς είναι φτιαγμένος ο ήλιος στο εσωτερικό του. Το ίδιο συμβαίνει στη δική Μου περίπτωση. Ο Πατέρας είναι μεν μέσα Μου, αλλά το εσωτερικό Του φανερώνεται στην ψυχή Μου μοναχά όταν το θέλει ο Ίδιος. Στ' απύθμενα βάθη Του περιλαμβάνει πολλά που ο Γιος Του δεν τα ξέρει. Αν θέλει λοιπόν ο Γιος να τα μάθει, πρέπει να ρωτήσει τον Πατέρα! Αλλά πλησιάζει η ώρα όπου ο Πατέρας, με όλα όσα κρύβει στα βάθη Του, θα γίνει ένα μαζί Μου, τον προαιώνιο Υιό Του».

Εξάλλου στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού φαίνεται η διαφορά ανάμεσα στο απέραντο θείο Πνεύμα και στο Γιο του

ανθρώπου. Στις μεγάλες διδαχές, στα σημάδια και τα θαύματα, δρούσε το πρώτο. Στις ενέργειες της καθημερινότητας, στο δείλιασμα και το χτυποκάρδι στη Γεθσημανή, καθώς και σε άλλες περιπτώσεις που αφηγούνται τα Ευαγγέλια, ήταν φανερό πως μιλούσε κι ενεργούσε ο Υιός του Ανθρώπου. Πρόκειται για μια διαφορά η οποία αποτελεί κοινή διαπίστωση και για τους προφήτες όλων των εποχών. Όταν υπάκουαν στο θείο κάλεσμα, εκδηλωνόταν το Πνεύμα μεσάτους, ειδάλλως επικρατούσε η ανθρώπινη ψυχή. Στο «Μ.Ε.Ι.» ο Ιησούς τονίζει αυτή τη διαφορά στους μαθητές του:

«Τώρα δεν είναι ο θαυματουργός γιατρός από τη Ναζαρέτ που σας μιλάει. Είναι Εκείνος που κατοικούσε προαιώνια μέσα Μου, ο Πατέρας που είναι γεμάτος αγάπη και μεγαλοθυμία, ο μοναδικός Θεός, ο οποίος λέει: "Εγώ είμαι το Α και το Ω, η Αρχή και το Τέλος του Απειρού· δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από Μένα!"»

Τέλος, καταλαβαίνουμε επίσης γιατί ο Ιησούς αισθανόταν συχνά την ανάγκη να προσευχηθεί. Αυτό το γεγονός ξένιζε πάντα τους σκεπτικιστές. Όταν προσευχόταν, κάτι που συνήθως έκανε εντελώς μόνος του, η ψυχή του αναζητούσε μέσα στο «ήσυχο καμαράκι» της καρδιάς του την πλήρη ένωση με το Πνεύμα που κατοικούσε μέσα της. «Τι παράξενο», απορούν στο «Μ.Ε.Ι.» μερικοί αμύητοι στην προσωπικότητα του Ιησού. «Τώρα πάει να προσευχηθεί και να προετοιμασθεί για την αυριανή μέρα! Τάχα σε ποιον να μιλάει και να προσεύχεται; Μήπως τελικά, παρόλο που οι γνώσεις Του είναι τόσο βαθιές, δεν είναι αυτός το ύψιστο θείο Ον; Δεν μπορεί όμως και να προσεύχεται στον εαυτό Του!»

Τότε ο Μαθαήλ, ένας φωτισμένος μαθητής του Ιησού, απάντησε στους αδαιξ: «Μα τι τυφλοί που είσαστε στ' αλήθεια! Μήπως δεν έχει κι αυτός εδώ στη Γη όπως όλοι μας σάρκα και αίμα; Απ' αυτά δεν εξελίχθηκε και η δική Του η ψυχή, για να μπορέσει να ενωθεί με το θείο Πνεύμα; Θεϊκό μέσα του είναι μοναχά το Πνεύμα· όλα τ' άλλα είναι ανθρώπινα, όπως είναι και σε μας. Όταν προσεύχεται, την ανθρώπινη φύση Του τη διαπερνάει πέρα για πέρα το μοναδικό Πνεύμα, απ' όπου προήλθαν όλα τα άλλα πνεύματα, όπως ο αληθινός ήλιος καθρεφτίζεται μέσα στην καθεμιά μικροσκοπική σταγόνα δροσιάς».

Η μέθοδος διδασκαλίας του Ιησού

Μοναδικό δεν ήταν μόνο το περιεχόμενο αλλά κι ο τρόπος που δίδασκε ο Ιησούς. Αυτό που έκανε πρώτα απ' όλα εντύπωση επάνω του ήταν η ατέλειωτη υπομονή και πραότητα του. Κανένας πνευματικός εξαναγκασμός ή βίαιη προσπάθεια να πείσει. Πάντα σεβόταν την ελευθερία θέλησης και κρίσης του κάθε ανθρώπου. Σε γενικές γραμμές, έδειχνε επιείκεια και κατανόηση απέναντι σ' αυτούς που ήταν καλοπροαίρετοι, κι ας είχαν δυσκολίες να καταλάβουν τη διδασκαλία του. Μ' αυτούς που παρέμεναν αδιόρθωτοι, όμως, γινόταν δριμύς και αυστηρός.

Σε πολλά σημεία της Νέας Αποκάλυψης, ο Ιησούς διδάσκει τους μαθητές του πώς να κηρύττουν το ευαγγέλιο του:

«Η διδασκαλία Μου σας δίνει την υπέρτατη ελευθερία, γι' αυτό καταλαβαίνετε πως δεν μπορεί να διαδοθεί με το σπαθί στο χέρι, με υποδούλωση και σκοταδισμό. Ο καθένας πρέπει να είναι απόλυτα ελεύθερος να γνωρίσει τη μέγιστη δυνατή ελευθερία στη ζωή ενός ανθρώπου. Ούτε Εγώ εξανάγκασα κανέναν από σας, αλλά σας φώναξα απλά, όποιος θέλει ας έρθει, ν' ακούσει, να δει, και να Μ' ακολουθήσει! Ακολουθήστε λοιπόν κι εσείς το παράδειγμα Μου! Δεν Μου στοιχίζει τίποτα να υποχρεώσω στο άψε-σβήσε όλους τους ανθρώπους της γης ν' αποδεχθούν τη διδασκαλία Μου και να υπακούσουν στο θέλημα Μου. Μήπως δεν επιβάλλω σε όλα τα άλλα πλάσματα τη θέληση Μου σαν τον απαραίτητο Νόμο της ύπαρξης τους; Αλλά τι θα κέρδιζε μ' αυτό η ανθρωπότητα; Μήπως μ' αυτό θα γινόταν πραγματικά ευτυχισμένη κι ελεύθερη ή θα προόδευε ηθικά; Όχι βέβαια! Γι' αυτό το λόγο οι εντολές που ανέκαθεν έδινα στους ανθρώπους, δεν είχαν ποτέ ισχύ νόμου. Ήταν απλά συμβουλές και παροτρύνσεις που απέρρεαν από την αιώνια Αγάπη και Σοφία Μου.

Ήταν οι άνθρωποι που στη συνέχεια τις μεταμόρφωσαν σε υποχρεωτικούς και απαραίτητους νόμους. Επέβαλαν τις εντολές Μου με την απειλή της εγκόσμιας και αιώνιας τιμωρίας για τους παραβάτες, επειδή νόμιζαν πως μ' αυτό τον τρόπο Μου έκαναν ξεχωριστή τιμή. Ο Μωυσής μάλιστα συνέβαλε πολύ μ' αυτό τον τρόπο στο να σέβονται πιο πολύ οι Ιουδαίοι το θέλημα του Θεού. Το ίδιο έκαναν κι άλλοι μετά απ' αυτόν. Οι δε σημερινοί Φαρισαίοι έφθασαν πια στο αποκορύφωμα της ηλιθιότητας αλλά και της κακεντρέχειας. Όμως αν οι Ιουδαίοι σήμερα βρίσκονται σε άθλια μοίρα, οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι οι άνθρωποι επέβαλαν σαν καταναγκαστικούς νόμους τις συμβουλές που τους έδωσα ν' ακολουθήσουν ελεύθερα.

Κάθε φορά που ανάβει ένα Φως και φωτίζει τη νοημοσύνη του ανθρώπου, για την ελευθερία της θέλησης του είναι σαν ένα δώρο από τους ουρανοί, και το δέχεται αληθινά μ' ευγνωμοσύνη. Όταν κάποιος αναγνωρίσει αβίαστα ότι η διδασκαλία Μου είναι η Αλήθεια και πως το πατρικό Μου θέλημα είναι το σωστό, θα το σεβαστεί ελεύθερα από μόνος του σαν νόμο και θα τον υπακούει δίχως να τον υποχρεώνει κανένας. Κι αυτό αρκεί με το παραπάνω για να θεραπεύσει την ψυχή του. Όταν όμως ο νόμος έχει υποχρεωτική ισχύ, καταλήγει να γίνει εξανδραποδισμός και ανάθεμα αντί να έχει την ευλογία Μου. Γιατί τους κάνει πάλι σκλάβους της αμαρτίας και της καταδίκης. Κι αυτό, καταρχήν, επειδή ένας νόμος που έχει υποχρεωτική ισχύ, είναι ενάντιος στην Τάξη Μου, αφού σκοτίζει παρά φωτίζει τον άνθρωπο, μιας και παραβιάζει την ελευθερία της θέλησης του. Κατά δεύτερο λόγο, γιατί οι υπερασπιστές του υποχρεωτικού νόμου έχουν την αξίωση να είναι αυτοί οι αποκλειστικοί διαχειριστές μιας ανώτερης εξουσίας. Το αποτέλεσμα είναι πως πολύ γρήγορα τους μεθάει η εξουσία που σφετερίζονται και τους κυριεύει αλαζονεία, έπαρση και

αρχομανία. Τότε μαζί με τους καθαρά θεϊκούς θεσμούς που έχουν επιβάλλει, από την έπαρση της εξουσίας και την αρχομανία τους, θεσπίζουν δικές τους σκοταδιστικές εντολές. Τις παρουσιάζουν μάλιστα σαν "θέλημα του Θεού που τους αποκάλυψε ο Ίδιος". Το κακό είναι ότι με τον καιρό απαιτούν πιο πολύ σεβασμό για τις δικές τους διατάξεις, παρά για τις θεϊκές εντολές. Και τα επακόλουθα είναι σκοταδισμός, δεισιδαιμονία, ειδωλολατρεία, μισαλλοδοξία, καταδίωξη, σκοτωμοί κι εξοντωτικοί πόλεμοι. Όλα αυτά τα κακά οι άνθρωποι τα δικαιολογούν με κάθε λογής σκοταδιστική ανοησία. Όσπου στο τέλος πείθονται κι οι ίδιοι πως με το να διαπράττουν τα μεγαλύτερα ανοσιουργήματα και εγκλήματα ενάντια στους αλλόδοξους συνανθρώπους τους, υπηρετούν και ευχαριστούν το Θεό. Και για όλα αυτά ευθύνονται εκείνοι που επέβαλαν το Νόμο καταναγκαστικά.

Τώρα λοιπόν σας μίλησα ανοιχτά και σας τα εξήγησα όλα καθαρά και ξάστερα. Να ξέρετε πως στους ουραμούς Μου κυριαρχεί απόλυτη ελευθερία. Χάρη σ' αυτή την Ελευθερία επικρατεί αδιατάρακτη Ομόνοια, όπου οδηγούν η ανιδιοτελής Αγάπη και η μέγιστη Σοφία. Να που μάθατε λοιπόν χωρίς την παραμικρή εσωτερική βία, τι πρέπει να προσέχετε όταν θα πάτε να διαδώσετε το Ευαγγέλιο Μου».

Το πιο ζωντανό παράδειγμα της διδασκαλίας του ο Υιός του Ανθρώπου θέλησε να το δώσει με το θάνατο του.

Όταν ο Ιησούς πήγε ν' ασκήσει το πνεύμα του στην έρημο, είχε ήδη εγκαταλείψει όλα τα γήινα υπάρχοντα του. Έτσι μπορούσε να πει πως «οι αλεπούδες έχουν τις φωλιές τους, τα πουλιά το ίδιο και μόνο ο Υιός το Ανθρώπου δεν έχει που να κλίνει την κεφαλή του». Όμως η υποταγή στο θέλημα του Πατέρα και η θυσία κάθε προσωπικού στοιχείου δεν σταμάτησε εκεί. Έπρεπε για χάρη των αδερφών του να δώσει στον Πατέρα και το τελευταίο αγαθό από το οποίο γατζώνεται με πάθος το ανθρώπινο εγώ, τη ζωή του σώματος, και μάλιστα με τον πιο οδυνηρό τρόπο.

Στο «Γη και Σελήνη», μας αποκαλύπτεται: «Κι εγώ ο ίδιος, όταν περπατούσα στη Γη, δεν μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα εγώ, παρά ό,τι ήθελε Εκείνος που Με είχε στείλει και που ήταν μέσα Μου, όπως Εγώ ήμουν μέσα Του. Αυτός ήταν το Πνεύμα του Θεού, ο προαιώνιος Πατέρας. Εγώ ήμουν και είμαι η Ψυχή Του, που έχει δική της Γνώση και ικανότητα, όντας η ανώτερη και τελειότερη απ' όλες τις ψυχές. Παρόλα αυτά, τούτη η Ψυχή δεν είχε το δικαίωμα να κάνει ό,τι ήθελε αυτή, αλλά ό,τι ήθελε εκείνος, από τον οποίο είχε προέλθει. Και αν ήθελε η Ψυχή ν' αποφύγει το τελευταίο πικρό ποτήρι, αυτός που ήταν μέσα Μου δεν το επέτρεπε. Γι' αυτό και η Ψυχή Μου στο τέλος έκανε αυτό που ήθελε εκείνος που ήταν μέσα Μου».

Όταν είδε τα αδέρφια του την ώρα της απόφασης να κοιμούνται στον κήπο της Γεθσημανή, δηλαδή να είναι «δεμένοι» από τα μάγια της ύλης, κατάλαβε πως έπρεπε να πάει ως το τέλος, για να ολοκληρώσει το έργο της λύτρωσης. Γιατί η θυσία στο σταυρό ήταν το μεγαλύτερο παράδειγμα Αγάπης στην πράξη.

Ένας Ορατός Θεός και ένας Νέος Ουρανός

Η ψυχή του Ιησού ολοκλήρωσε την κάθαρση και τη μετουσίωση της με την πλήρη, εκούσια υποταγή στο θέλημα του Πατέρα στη Γεθσημανή και στο Γολγοθά. Το Πνεύμα μπορούσε τώρα να ενωθεί με την εξαγνισμένη Ψυχή του Ιησού και ν' αποτελέσουν έναν ορατό Πατέρα-Θεό.

Ο αγαπημένος μαθητής του, ο Ιωάννης, μιλάει στον «Πνευματικό Ήλιο» του Λόρμπερ γι' αυτή την πρωτόγνωρη δυνατότητα να δούμε τον Πατέρα και «ν' ακουμπήσουμε στο στήθος του» όπως εκείνος: «Πριν τον ερχομό του Κυρίου, κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να μιλήσει με αυτή καθαυτή την οντότητα του Θεού. Κανένας δεν μπορούσε να δει το Θεό χωρίς να χάσει τη ζωή του όπως είναι γραμμένο και στο Μωυσή, "το Θεό δεν μπορεί να τον βλέπει κανείς και να ζει!" Ο Κύριος είχε βέβαια εμφανισθεί προσωπικά στην εκκλησία των πατριαρχών, όπως επίσης στην εκκλησία του Μελχισεδέκ, στην οποία ανήκε και ο Αβραάμ. Σ' αυτές τις περιπτώσεις μιλούσε πρόσωπο με πρόσωπο με τους αγίους του και δίδασκε τα παιδιά του, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν ο ίδιος εκεί παρών. Συνήθως ήταν ένας άγγελος, πλημμυρισμένος απ' το Πνεύμα του Κυρίου, το οποίο μιλούσε από μέσα του σαν να μιλούσε ο ίδιος ο Δημιουργός. Ο άγγελος όμως δεν είχε μέσα του όλη την πληρότητα του Πνεύματος του Θεού, μόνο στο βαθμό που ήταν απαραίτητο για τη συγκεκριμένη περίπτωση. Σας λέω αλήθεια, πως εκείνο τον καιρό ούτε οι πιο αγνοί άγγελοι δεν είχαν τη δυνατότητα να δουν τη Θεότητα πιο κοντά απ' όσο βλέπετε εσείς τον ήλιο στον ουράνιο θόλο. Μήτε κανένας άγγελος τολμούσε ποτέ να φτιάξει στο μυαλό του μία συγκεκριμένη εικόνα του Θεού. Όπως ξέρετε, μέχρι και την εποχή του Μωυσή απαγορευόταν αυστηρά να φτιάξει κανείς ένα ομοίωμα του ή να το φαντασθεί καν.

Ακούστε όμως: κάποια στιγμή, τούτο το απέραντο θεϊκό Ον είχε μια ιδέα που το ευχαρίστησε πολύ. Η ιδέα ήταν να ενοποιήσει όλη την πληρότητα του, να συγκεντρώσει δηλαδή όλη αυτή την ατέλειωτη πληρότητα και σ' αυτή την ενοποίηση να πάρει την τέλεια ανθρώπινη μορφή. Για βάλτε το καλά με το νου σας· ο Θεός, που δεν τον έχει δει ποτέ κανένα μάτι, έρχεται στον κόσμο σαν Ιησούς, η προσωποποίηση της υπέρτατης Αγάπης Και Σοφίας! Αυτός ο απέραντος, ο αιώνιος, που με μια ανάσα του σκορπάει τις αιωνιότητες σαν να λιχνίζει μια χούφτα άχυρα, έχει έρθει στη γη. Και διδάσκει τα παιδιά του, όχι πια σαν Πατέρας αλλά σαν αδερφός! Αλλά και πάλι λίγα είναι όλα αυτά. Αυτός ο Παντοδύναμος, επιτρέπει στα μηδαμινά πλάσματα του να τον καταδιώξουν, να τον πιάσουν και να του νεκρώσουν το σώμα! Πέστε

μου αληθινά, μπορείτε να φαντασθείτε μεγαλύτερη Αγάπη, μεγαλύτερη Ταπείνωση απ' αυτή του Ιησού;

Μ' αυτή την ασύλληπτη πράξη, έδωσε καινούργια μορφή σ' όλα τα πράγματα στον Ουρανό. Κατοικεί και τώρα μέσα στον Ήλιο του Ελέους του, απ' όπου ακτινοβολεί αστείρευτα το Φως της Χάρης του στους Ουρανοί. Κι όμως είναι ο ίδιος Ιησούς, όπως περπάτησε στη γη, με όλη τη θεϊκότητά του: σαν αληθινός Πατέρας και αδερφός, σαν τέλειος άνθρωπος ανάμεσα στα παιδιά του. Τώρα δίνει προσωπικά στα παιδιά του όλο το Έλεος, την Αγάπη και τη Δύναμη που χρειάζονται, και τα καθοδηγεί με την παρουσία του να υπηρετούν και να ενεργούν όλο δύναμη στο Νοικοκυριό του!

Πρωτύτερα υπήρχε ένα αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στο Δημιουργό και στο δημιούργημα του, τον άνθρωπο. Αλλ' αυτό το χάσμα καταργήθηκε σχεδόν ολότελα με τον ερχομό του Ιησού. Μας το έδειξε εξάλλου και ο ίδιος χειροπιαστά, όταν σκίστηκε στο Ναό το παραπέτασμα που χώριζε το ιερό από το λαό.

Για τούτο το λόγο, Αυτός είναι ο μόνος Δρόμος, η Ζωή, το Φως και η Αλήθεια. Είναι η πόρτα απ' όπου μπορούμε να φθάσουμε το Θεό. Διαβαίνοντας αυτή την πόρτα, πηδάμε πάνω από το απύθμενο χάσμα που μας χωρίζει από το Θεό και βρίσκουμε εκεί τον Ιησού, τον αιώνιο, πανάγιο αδερφό μας!

Χωρίς άλλο, Αυτόν που θέλησε να γεφυρώσει εκείνο το χάσμα, δεν μπορούμε παρά να Τον λατρεύουμε ολόψυχα και πάνω απ' όλα!»

Μεσάζοντας και συμφιλιωτής

Στο εξής όλοι μπορούν να πλησιάσουν το Θεό, ακόμη κι εκείνοι που έχουν βυθισθεί βαθιά μέσα στην ύλη. Όλοι, όσοι ακολουθούν τον Υιό του Ανθρώπου, αυτοί δηλαδή που σαν Εκείνον υπηρετούν τα αδέρφια τους με αγάπη.

Ο Πατέρας μέσα στον Ιησού ήθελε η θυσία της ευγενέστερης ανθρώπινης ψυχής να είναι ο εξιλασμός για όλα τα πνεύματα που είχαν αποστατήσει. Άρα ο θάνατος του Ιησού δεν λειτούργησε μόνο σαν παράδειγμα αλλά και σαν εξιλαστήρια πράξη η οποία άνοιξε το δρόμο σε όλους για να γνωρίσουν τη μέγιστη δυνατή ανάταση κι ευδαιμονία.

Γι' αυτό λέει στην Αγία Γραφή: «Κοίτα, τα κάνω όλα καινούργια!» Και στο «Μ.Ε.Ι.» ακούμε τα λόγια: «Τώρα ακριβώς λύνεται το παλιό ανάθεμα που βάραινε επάνω σας (της πτώσης και υποδούλωσης στην ύλη), γιατί Εγώ ο ίδιος μπαίνω μέσα στο ανάθεμα κι έτσι το μετατρέπω σ' ευλογία, ευλογώντας όλη την ύλη. Αυτά που ίσχυαν σαν Τάξη πριν στους Ουρανοί, δεν ισχύουν πια. Τώρα ευλόγησα την ύλη και θα φτιαχθεί μία καινούργια Τάξη κι ένας καινούργιος Ουρανός. Όλη η Κτίση – σαν αυτή εδώ τη γη – θα μπει σε νέα σειρά.

Σύμφωνα με την Τάξη που ίσχυε ως τώρα, όποιος είχε περάσει από την ύλη, δεν μπορούσε να έρθει στον παράδεισο. Από εδώ και μπρος δεν θα μπορεί κανείς να φθάσει αληθινά ως Εμένα, στον πιο

ψηλό και πάναγνο Ουρανό, αν δεν έχει περάσει σαν κι Εμένα από το δρόμο της ύλης και της σάρκας!

Από εδώ και μπρος, το παλιό προπατορικό αμάρτημα δεν θα βαραίνει πια όποιον θα βαφτίζεται στο όνομα Μου με το ζωντανό νερό της Διδασκαλίας Μου, με το πνεύμα της Αγάπης Μου και με τη δύναμη που δίνει η κάθε πράξη που γίνεται στο Όνομα μου. Το σώμα του δεν θα είναι πια ο λάκκος της αμαρτίας όπως παλιά, αλλά ένας Ναός του Αγίου Πνεύματος.

Αλλ' ας προσέξει ο καθένας σας να μη μianθεί και πάλι απ' το πανάρχαιο, φαρμακερό ζιζάνιο της εγωλατρίας! Αν προφυλαχθείτε απ' αυτό το κακό, θα εξαγνίσετε ως και το σώμα και το αίμα σας. Κι όταν μέσα σας θα έχει κυριαρχήσει οριστικά το Πνεύμα, τότε θ' αναστηθεί μέσα του στην τέλεια, αιώνια Ζωή, όχι μοναχά η ψυχή αλλά κι η σάρκα του σώματος σας! Βλέπετε *τι* διαφορά υπάρχει ανάμεσα στο πριν και στο τώρα! Κι αυτό που θα ισχύει από εδώ και στο εξής, θα είναι ο κανόνας για όλη την αιωνιότητα».

«Ο Χριστός είναι ο μοναδικός μεσάζοντας ανάμεσα στο Θεό και στην ανθρώπινη φύση. Με το να θυσιάσει τη σάρκα του και να χύσει το αίμα του, -άνοιξε το δρόμο για τη σάρκα, που δεν είναι άλλο από την παμπάλαιη αμαρτία του Σατανά, ν' αναστηθεί και να επιστρέψει στο Θεό!

Ο Χριστός είναι το θεμέλιο της Αγάπης μέσα στο Θεό, είναι ο κύριος και ο πιο μεγάλος Λόγος απ' όλους, που έγινε σάρκα. Κι έτσι έγινε σάρκα για όλη τη σάρκα, κι αίμα για όλο το αίμα. Αυτή η σάρκα πήρε θεληματικά πάνω της όλο το κρίμα του κόσμου και το έπλυσε στα μάτια του Θεού με το πανάγιο αίμα της. Πάρε το μερίδιο σου απ' αυτό το μέγιστο λυτρωτικό έργο που έγινε μέσα από το σώμα και το αίμα του Χριστού, και θα γίνεις κι εσύ πεντακάθαρος στα μάτια του Θεού. Από μόνο του δεν μπορεί να καθαρθεί κανένα ον και κανένα πράγμα, παρά μοναχά χάρη στην αξία του Χριστού, που δεν είναι άλλο από το ύψιστο Έλεος και την Ευσπλαχνία του Θεού. Μοναχός σου είσαι εντελώς ανήμπορος, ο Χριστός όμως μπορεί τα πάντα!» («Ρόμπερτ Μπλουμ», κεφ. 2).

«Στην ουσία, λύτρωση σημαίνει ότι ο άνθρωπος αναγνωρίζει τον Πατέρα και την Αγάπη που ξόδεψε το αίμα της πάνω στο σταυρό, για να εξιλεώσει και να εξαγιάσει ολόκληρο τον κόσμο. Η λόγχη που τρύπησε στο τέλος την καρδιά της αιώνιας Αγάπης, άνοιξε διάπλατα, ακόμη και για τους χειρότερους κακούργους, την άγια πόρτα στο Φως και στην αθανασία. Και σαν το ληστή που βρήκε εκεί το φως, και ζωντάνεψε η πίστη και η αγάπη του, όλοι μπορούν να δουν, και να ζωντανέψει η πίστη τους. Το αληθινό μερίδιο που έχει ο καθένας από τη λύτρωση είναι αυτό, ότι δηλαδή οι ακτίνες από τον Ήλιο του Ελέους γονιμοποιούν την αγάπη σας εκ νέου. Και στην καρδιά σας που ξαναγεννήθηκε μέσα στην αγνή αγάπη, ανατέλλει, χάρη στα έργα του Υιού, η Αγάπη του Πατέρα με όλη την Εξουσία και την Ισχύ του

Αγιότατου Πνεύματος.

Το λυτρωτικό Μου έργο αποτελεί το μέγιστο έργο της αιώνιας Αγάπης, γιατί Εγώ, το Ύψιστο Ον, έγινα ο ίδιος άνθρωπος. Έγινα άνθρωπος, και κάτι παραπάνω, αδερφός όλων σας, με όλη την Αγάπη Μου και με όλη την απέραντη πληρότητα της Θεϊκότητάς Μου.

Ο κόσμος είχε παλιά πληγώσει την απαραβίαστη Ιερότητα του Θεού, κι Εγώ καθάρισα τη γη απ' αυτό το ανάθεμα και πήρα όλο το βάρος των αμαρτιών του κόσμου στις πλάτες Μου. Συνάμα, υποδούλωσα την κόλαση κάτω από τη δύναμη της Αγάπης Μου. Πρωτύτερα, στην κόλαση ίσχυε αποκλειστικά η δίκαιη ανταπόδοση, εκείνη η πλευρά της Θεότητας που είχε εξοργισθεί από την προδοσία των παιδιών της. Γι' αυτό ήταν εντελώς αποκομμένη από κάθε επίδραση της Αγάπης Μου. Όμως η Αγάπη είναι το πιο τρομερό όπλο ενάντια στην κόλαση, επειδή είναι το άκρο αντίθετο απ' αυτήν. Γι' αυτό αρκεί να προφέρει κανείς με κατάνυξη κι αγάπη το όνομα Μου, για να υποχωρήσει για πάρα πολύ καιρό. Έτσι αυτό που έκανα για τη λύτρωση σας, είναι ότι άνοιξα την πόρτα για τον Παράδεισο και την αθανασία. Παράλληλα, το έργο Μου δείχνει αλάνθαστα το δρόμο ως εκεί, γιατί όχι μόνο σας συμφιλιώνει με την Αγιότητα του Θεού, αλλά και σας δείχνει συνάμα πως, για να ανυψωθείτε από το Θεό, πρέπει να ταπεινωθείτε μπρος στον κόσμο. Σας δείχνει παραπέρα πώς να βαστάζετε με καρτερία, πραότητα και υποταγή κάθε χλευασμό, τα βάσανα και το σταυρό, από αγάπη για Εμένα και τ' αδέρφια σας. Σας διδάσκει επιπλέον να ευλογείτε τους εχθρούς σας με τη θεία Αγάπη, που ζεσταίνει τις καρδιές σας...» («Ο δρόμος για την Πνευματική Αναγέννηση», Πύρινος Κόσμος, 1995).

Το πιο μεγάλο απ' όλα τα ονόματα

Ο Ιησούς Χριστός είναι επομένως τα πάντα. Αυτός είναι το ενσαρκωμένο προαιώνιο Κέντρο Δύναμης και η πληρότητα της Θεότητας. Είναι ο Κύριος όλων των πνευμάτων, ο Λυτρωτής και ο ουράνιος Πατέρας.

»Σας βεβαιώνω», λέει ο Ιωάννης, «πως ο Ιησούς είναι κάτι τόσο ασύλληπτα μεγάλο, που στο άκουσμα του ονόματος Του όλο το σύμπαν ριγεί από δέος! Λέγοντας βέβαια "Θεός", ονομάζετε πάλι το Ύψιστο Ον' αλλά έτσι το ονομάζετε σε όλη του την απεραντοσύνη, αυτό δηλαδή που γεμίζει το απέραντο σύμπαν με την απεριόριστη δύναμη του από τη μία αιωνιότητα στην άλλη. Αλλά με το όνομα «Ιησούς» χαρακτηρίζετε το τέλει, πανίσχυρο Κέντρο του Θεού, που έχει συγκεκριμένη οντότητα. Ή, ακόμα πιο καθαρά: ο Ιησούς είναι ο Θεός ως άνθρωπος, εντελώς αληθινός, ουσιαστικός και με πλήρη υπόσταση. Απ' αυτόν εκπορεύεται όλη η Θεότητα σαν το Πνεύμα της απεριόριστης Δύναμης και Εξουσίας του που γεμίζει όλη την απεραντοσύνη, όπως οι ακτίνες του ήλιου. Ο Ιησούς είναι επομένως η πεμπουσία της πληρότητας της Θεότητας. Ή, με άλλα λόγια, μέσα

στον Ιησού κατοικεί η Θεότητα με την απεριόριστη πληρότητα της, με υπαρκτή, σωματική υπόσταση. Γι' αυτό το λόγο δονείται κάθε φορά η απεραντοσύνη του Θεού, όταν κάποιος προφέρει με αληθινή Αγάπη τούτο το ιερό όνομα!» («Πνευματικός Ήλιος», τομ. Β').

Το ότι ο Θεός ο ίδιος έγινε άνθρωπος μέσα στη μορφή του Ιησού Χριστού, αποτελεί μία αλήθεια η οποία, λόγω του βάθους και του μεγέθους της, δεν είναι δυνατό να γίνει κατανοητή και πιστευτή απ' τον καθένα. Ίσως μοναχά εκείνοι που είναι ταπεινοί, γεμάτοι αγάπη, μπορούν να συναισθανθούν πώς είναι δυνατό η Θεότητα ν' αφήσει το μεγαλείο της και να κατέβει τόσο χαμηλά, παρακινημένη από την ευσπλαχνία της.

Ο Ιησούς, που γνώριζε την ανθρώπινη φύση, είχε επανειλημμένα προειδοποιήσει τον Πέτρο, όπως και άλλους μνημένους μαθητές, να μην αποκαλύψουν πρόωρα τη θείκότητά του σε ανώριμους ανθρώπους και να μην επιβάλουν τούτη την πίστη σε κανέναν. Και ο ίδιος, με μεγάλη προσοχή φανέρωνε την ταυτότητα του:

«Εσένα σε προετοίμασα με τα λόγια και τη διδασκαλία Μου», λέει σ' έναν ιδιαίτερα ένθερμο οπαδό του. «Όταν ήρθα στο σπίτι σου πριν λίγες μέρες, με θεωρούσες σοφό και έμπειρο γιατρό. Όταν Με είδες να πραγματοποιώ ασυνήθιστες πράξεις, άρχισες να Με πιστεύεις για προφήτη, που μέσα του δρα το Πνεύμα του Θεού. Είσαι όμως ένας άνθρωπος με πείρα σε όλες τις φιλοσοφικές σχολές. Κι αυτό σε παρακίνησε ν' ανακαλύψεις πώς ένας άνθρωπος μπορεί να φθάσει σε τέτοια τελειότητα. Εγώ τότε σου φανέρωσα τι είναι ο άνθρωπος και τι κρύβει μέσα του. Επιπλέον, τι μπορεί να γίνει όταν αποκτήσει το "γνώθι σαυτόν" και κατακτήσει την απόλυτη ελευθερία του πνεύματος του.

Παράλληλα όμως σου έδειξα πως και ο Θεός είναι ένας άνθρωπος και απ' αυτόν το μοναδικό λόγο είσαι επίσης εσύ άνθρωπος, όπως κι όλα τα όντα που σου μοιάζουν. Σου έδειξα επίσης μυστικά πως Εγώ ο Ίδιος είμαι (ο αρχέτυπος) άνθρωπος κι ότι ο καθένας έχει το χρέος να γίνει και να είναι παντοτινά αυτό που είμαι Εγώ. Με αυτό έμεινες έκπληκτος και από τότε ξέρεις πια καλά ποιος είμαι. Βλέπεις λοιπόν, ότι με όλα αυτά έπρεπε να προετοιμασθεί η ψυχή σου» («Μ.Ε.Ι.» 1, 175).

10. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ;

«Οι σκέψεις Μου δεν είναι οι σκέψεις σας, οι δρόμοι σας δεν είναι οι δρόμοι Μου, λέει ο Κύριος: παρά όσο απέχει ο ουρανός απ' τη γη, άλλο τόσο απέχουν οι δρόμοι Μου απ' τους δικούς σας και οι σκέψεις Μου από τις δικές σας σκέψεις».

Διαβάζοντας στις σελίδες του Λόρμπερ για το σχέδιο του Θεού με τον άνθρωπο, μας έρχονται στο νου αυτοί οι στίχοι του Ησαΐα, του προφήτη-ποιητή.

Στο «Μ.Ε.Ι.» διαβάζουμε σχετικά: «Ο Θεός, που είναι παντοδύναμος, θα μπορούσε να γεννήσει από μέσα του ένα πνεύμα που θα το προίκιζε με τέλεια Σοφία και Δύναμη· και μάλιστα όχι μόνον ένα αλλά μυριάδες τέτοια πνεύματα στο λεπτό.

Αλλά αυτά τα πνεύματα δεν θα είχαν καμία αυτοτέλεια, επειδή θα ήθελαν και θα έκαναν ό,τι κι ο Θεός. Η θεϊκή Βούληση θα έπρεπε να τα διαπότηζε διαρκώς, ώστε να μπορούν να κινούνται και να πράττουν όπως θα υπαγόρευε εκείνη. Από μόνα τους δεν είναι τίποτα άλλο από σκέτες σκέψεις και ιδέες του Θεού.

Εφόσον όμως ο προορισμός τους είναι να γίνουν σιγά-σιγά όντα ανεξάρτητα, είναι απαραίτητο να διανύσουν όλο το δρόμο της ύλης. Με άλλα λόγια να καταδικασθούν για ένα διάστημα σε στέρηση της ελευθερίας της θέλησής τους, όπου μόνο η Θέληση του Θεού τους δίνει στερεή υπόσταση, με τη μορφή που βλέπετε εδώ στη Γη. Άμα ολοκληρωθεί αυτή η πορεία, έχουν γίνει πια αυτοτελή παιδιά του Θεού, που σκέφτονται και ενεργούν ελεύθερα από μόνα τους. Εντούτοις, κάνουν διαρκώς ό,τι είναι το Θέλημα του. Όχι όμως επειδή τους το επιβάλλει καταναγκαστικά, αλλά γιατί αναγνωρίζουν από μόνα τους πως είναι το πιο σοφό που υπάρχει. Κι από μόνα τους αποφασίζουν να το ακολουθήσουν στις πράξεις τους.

Τότε όμως έχουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος- μακαριότητα κι ευδαιμονία στη ζωή.

Έτσι έχουν τα πράγματα, καλέ Μου φίλε! Απ' αυτό και μόνο μπορείς ν' αντιληφθείς και να θαυμάσεις την παμμεγίστη Σοφία του αληθινού Θεού. Γιατί βλέπεις πως ο Θεός, από υπέρμετρη Αγάπη και Σοφία, τις σκέψεις και τις ιδέες Του τις διαμορφώνει και τις ανατρέφει ώστε να γίνουν παιδιά Του ανεξάρτητα και παρόμοια μ' Αυτόν!»

«Στο Θεό επιτρέπεται να φτιάξει κατά κάποιο τρόπο μοναχά το σπόρο και να τον εφοδιάσει με όλες τις δυνατές ικανότητες, σαν να περιβάλλεται όμως από ένα φλοιό. Η παραπέρα ανάπτυξη κι εξέλιξη του στη ζωή, ωστόσο, εναπόκειται στον ίδιο το σπόρο. Ο Θεός ακτινοβολεί και τον περιβάλλει αδιάκοπα με ζωή. Ο σπόρος πρέπει να πάρει από μόνος του ενέργεια απ' αυτή τη ζωή, για να οικοδομήσει μια δική του, αυτόνομη ύπαρξη. Και κάτι τέτοιο δεν γίνεται εύκολα, ούτε στη στιγμή».

«Ήρθα μέσα σ' ένα σώμα απ' αυτό τον κόσμο, ακριβώς για να σας δώσω το πιο καλό πρότυπο ζωής. Ακολουθώντας αυτό το πρότυπο, ο καθένας μπορεί να κατακτήσει την τελειότητα στη ζωή. Και τούτο το πρότυπο λέει με δύο λόγια: "Αγάπα τον Θεό πάνω απ' όλα με όλες σου τις δυνάμεις και τον διπλανό σου όπως αγαπάς τον εαυτό σου τον ίδιο!" Όποιος ακολουθεί και πραγματοποιεί αυτόν τον κανόνα ολόψυχα κι ακούραστα, είναι ίδιος μ' Εμένα. Γι' αυτό και θα οδηγηθεί στην απόλυτη Σοφία, Δύναμη κι Εξουσία!»

Όλη η πλάση είναι ένα σχολείο

«Ο κόσμος, όντας ένα στερεό υπόβαθρο της Αγάπης Μου, αποτελεί ένα μεγάλο σχολείο όπου οι άνθρωποι ζουν για λίγο καιρό μακριά Μου. Έτσι θα πρέπει, από καθαρά δική τους εσωτερική παρόρμηση, να ξυπνήσει μέσα τους μεγάλη λαχτάρα να έρθουν κοντά Μου. Τα εξωτερικά θέλγητρα του κόσμου υπάρχουν απλά σαν αντίποδας, για να παριστάνουν τον πειρασμό ώστε να μπορέσουν ν' αναζητήσουν εθελοντικά την Αγάπη Μου. Το πρώτο βήμα γίνεται όταν ο κόσμος αρχίζει να χάνει τη σαγήνη του για τον άνθρωπο, είτε γιατί καθοδηγήθηκε σ' αυτά το αποτέλεσμα είτε επειδή αυτό τον δασκάλεψε η πείρα. Κι αν συνάμα ο πόθος του να έρθει κοντά Μου φουντώνει όλο και πιο πολύ, δεν θ' αργήσει να αποκτήσει το χάρισμα της πνευματικής όρασης κι ακοής. Αν και θα έχει ακόμη θνητό σώμα, θ' ακούει τη φωνή του άγιου Πατέρα, και πότε-πότε θα μπορεί να Τον βλέπει μπροστά του. Με αυτό τότε θα τον πλημμυρίσει το πνεύμα της Αιώνιας Αγάπης και θα βλέπει ενορατικά μέλλον, παρόν και παρελθόν σ' ολόκληρο το σύμπαν. Κι ο θάνατος του κορμιού του θα είναι για τον καθένα μια ανείπωτα γλυκιά ευτυχία. Γιατί τότε θ' αρχίσει να βλέπει καθαρά πως όταν πεθαίνει το σώμα του, ο ίδιος δεν πεθαίνει μαζί του· αντίθετα, ξυπνάει ολότελα κι ανοίγει τα μάτια του στην Αιώνια Ζωή» («Θεία Οικονομία», τόμος 1, κεφ. 80).

Η πρώτη εντολή - αγάπη για τον Θεό

Όπως είναι γνωστό, ο Ιησούς απάντησε στον Φαρισαίο που τον ρώτησε για τη «μεγαλύτερη» εντολή: *«Ν' αγαπάς τον Θεό, τον Δημιουργό, Κύριο και Πατέρα σου πάνω από όλα, με όλες τις δυνάμεις - του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος σου».*

Τι σημαίνει λοιπόν «ν' αγαπάς τον Θεό πάνω απ' όλα»;

Στο έργο του Λόρμπερ «Πνευματικός Ήλιος» αναφέρεται: *«Από φυσική άποψη, τίποτε άλλο αϊτό το εξής: Σύνδεσε τη ζωτική θερμότητα που σου έχει δώσει ο Θεός με την πρωταρχική θερμότητα του Δημιουργού, η οποία σε δημιουργεί και συντηρεί την ύπαρξη σου, και τότε δεν θα χάσεις ποτέ πια τη ζωή σου στην αιωνιότητα!*

Αν όμως θελήσεις αυθαίρετα να διαχωρίσεις την αγάπη ή τη ζωτική σου θερμότητα από τη θεϊκή ζωτική θερμότητα και να υπάρξεις σαν ανεξάρτητο πλάσμα, τότε η θερμότητα σου δεν θα βρίσκει πια τροφή. Έτσι, θα ψύχεσαι όλο και περισσότερο. Και όσο θα πέφτεις σε όλο και χαμηλότερη θερμοκρασία, τόσο πιο δύσκολο θα είναι να ξαναθερμανθείς ποτέ. Όταν όμως περάσεις στο απόλυτο ψύχος, τότε έχεις πέσει τελειωτικά θύμα του Σατανά, τελικά δε, θα είναι πια αδύνατο να αποκτήσεις ξανά θερμότητα και ζωή. Τι θα απογίνεις ύστερα, αυτό κανένας άγγελος του ουρανού δεν ξέρει να σου το πει».

Παρόμοια εκφράζεται η βασική αυτή ιδέα στην «Οικονομία του

θεού», με τα λόγια:

«Δεν σου δίνω άλλη εντολή από αυτήν της αιώνιας ζωής, που είναι: Να αγαπάς Εμένα, τον Θεό και Άγιο Πατέρα σου, με όλη την αγάπη που σου έδωσα για την αιώνια ζωή από την αιωνιότητα. Αν Μ' αγαπάς, συνδέεσαι ξανά μαζί Μου, και η ζωή σου δεν θα έχει ποτέ τέλος. Αν δεν το κάνεις, όμως, αποκλείεσαι από τη ζωή. Συνεπώς, αυτή η μοναδική εντολή είναι ο ζωντανός σπόρος που πρέπει όλοι να σπείρετε στις καρδιές σας, αν θέλετε να ζήσετε ως παιδιά ενός πατέρα, που είναι ο Θεός, ιερός από αιωνιότητα σε αιωνιότητα.»

Αυτός είναι ο λόγος που Θέτει στην κορυφή της διδασκαλίας του την εντολή της αγάπης προς τον Θεό -όχι για να τον τιμούμε, παρά για την τελείωση των δημιουργημάτων Του. Γι' αυτό επίσης τόνισε στον Φαρισαίο ότι αυτή είναι η πρώτη και σημαντικότερη εντολή. Στα γραπτά της νέας αποκάλυψης αποκαλείται «η ουσία της διδασκαλίας, ο ήλιος όλων των ήλιων και ο Λόγος όλων των Λόγων».

Πώς αποκτάται η αγάπη για τον Θεό;

Μερικοί ίσως να ρωτήσουν: Πώς ο Δημιουργός απαιτεί από μένα αγάπη για τον Θεό, αφού δεν μου έχει δώσει τέτοια κι επομένως εγώ δεν την διαθέτω; Μπορεί ο άνθρωπος να αποκτήσει μόνος του αυτή την αγάπη; Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;

Σε προηγούμενες αναλύσεις είδαμε ότι ο Θεός συνέθεσε την ψυχή μας από μυριάδες διαφορετικών σπινθήρων, στις οποίες επικρατεί είτε η αγάπη για τον Θεό, είτε εκείνη για τον πλησίον, ή και εκείνη για τον εαυτό μας. Αφού συνολικά στην ψυχή μας την καταγόμενη από τον Εωσφόρο επικρατεί η αγάπη και ο θαυμασμός για τον εαυτό μας, ο Θεός μας εμφύσησε ή εμφύτευσε, σαν αντιστάθμισμα και μυστικό οδηγό που θα τελειοποιήσει τη ζωή μας, έναν καθαρό σπινθήρα θείου Πνεύματος. Τώρα λοιπόν, κάθε στιγμή μέσα μας διεξάγεται η διαμάχη μεταξύ γης και ουρανού, ανάμεσα στην πλευρά των σπινθήρων της ψυχής μας που αγαπούν τον Θεό και τον πλησίον και σ' εκείνη την εγωιστική αγάπη για τα εγκόσμια.

Μέσα από τον συχνά θυελλώδη αυτόν αγώνα, δημιουργείται στην ψυχή μας η ελεύθερη βούληση ή η «προτίμηση» μας, που μπορεί να είναι καλή ή κακή, ανάλογα με το αποτέλεσμα της σύγκρουσης. Έχοντας υπόψη αυτόν τον αγώνα, λέει στην «Οικονομία του Θεού» ο Δημιουργός; *«Να αγαπάς Εμένα, τον Θεό και άγιο Πατέρα σου με όλη την αγάπη (δηλαδή την ελεύθερη βούληση) που σου έδωσα από την αιωνιότητα για την αιώνια ζωή!»*

Τα λόγια αυτά, που ήδη αναφέρθηκαν, εκφράζουν καθαρά και το πώς η εγκόσμια προσανατολισμένη ψυχή μας μπορεί να καθάρει τους σπινθήρες της τους ενάντιους στον Θεό και να ενισχύσει τους σπινθήρες της θείας αγάπης και καλοσύνης: *«Να συνδέσεις τη ζωτική θερμότητα που σου έδωσε ο Θεός με την πρωταρχική ζωτική θερμότητα του Δημιουργού, που σε δημιουργεί και διατηρεί την ύπαρξη σου!»*

Πρέπει λοιπόν να στραφούμε στην πρωταρχική πηγή της ζωής και της θερμότητας που ωριμάζει κάθε ύπαρξη και να αναζητήσουμε και να δεχθούμε αυτό που μας χρειάζεται για την τελείωση μας. Αυτή είναι η θεμελιώδης ιδέα τελείωσης κάθε αληθινής θρησκείας (λατινικά re-ligio= επανένωση).

Φυσικά, κάθε αρχή και δύσκολη! Αλλά ακριβώς επειδή η ψυχή του ανθρώπου η καταγόμενη από τον Εωσφόρο είναι γεμάτη εγωισμό, υπεροψία και αυτολατρεία, δεν έχει καμία διάθεση να αποστραφεί τον πολυαγαπημένο κόσμο και τα θέληγτρα του για να φθάσει στον άορατο Θεό, που συνήθως τον θεωρεί πολύ μακρινό.

Ο Χριστός στον Λόρμπερ λέει: *«Βέβαια, δεν θα τελειώσει εξαιτίας αυτού η ζωή σου. Ούτε κι Εγώ θα σταματήσω γι' αυτό να είμαι ο Θεός που σε κρίνει. Εμένα, τον Θεό σου, δεν θα Με χάσεις! Αλλά θα χάσεις τον γεμάτο αγάπη άγιο Πατέρα σου και μαζί του μια ελεύθερη, ευτυχισμένη ύπαρξη!»*

Αντί να γίνουν περισσότεροι οι φτωχοί, ζεστοί σπινθήρες της καθαρής, ουράνιας αγάπης, στην περίπτωση αυτή πολλαπλασιάζονται και ενδυναμώνονται όλο και πιο πολύ οι σκοτεινοί, ψυχροί σπινθήρες της δαιμονικής αγάπης. Αυτές οι δυνάμεις οι καταστροφικές για τη ζωή αλλοιώνουν και σκοτεινιάζουν σιγά-σιγά τα καλύτερα στοιχεία της ψυχής, αιχμαλωτίζοντας τελικά τον άνθρωπο.

Διαφορετικά είναι τα πράγματα αν στο τέλος, ωριμάζοντας από τις εμπειρίες, στραφούμε με αυτογνωσία και συνείδηση των ελλείψεων της ύπαρξης μας στην πρωταρχική πηγή κάθε δύναμης και ζωής. Αυτό το σκύψιμο πάνω από την πηγή της Θεότητας ονομάζεται ταπεινότητα.

«Η αληθινή σοφία», λέει ο Χριστός στην *«Οικονομία του Θεού»*, *«συνίσταται στην ταπεινότητα, συνεπεία της οποίας ο άνθρωπος καταλαβαίνει ότι μόνος του τίποτα δεν μπορεί, με Μένα όμως μπορεί τα πάντα»*.

«Όσο υποτάσσεσθε ελεύθερα στο θέλημα Μου, αφού το γνωρίσετε, και πράττετε σύμφωνα με αυτό, δεν πράττετε πια εσείς οι ίδιοι, αλλά η βούληση Μου μέσα σας, που είναι η μόνη καλή. Έχετε λοιπόν τότε κάποιο κέρδος από τη δράση σας; Βλέπετε, δεν έχετε κανένα. Το κέρδος σας είναι ότι υποτάξατε την κακή, εγκόσμια θέληση σας στη μοναδική δική Μου καλή θέληση και γίνατε έτσι ένα με Μένα με τη βοήθεια της πίστης σας.

Αλήθεια, σας λέω: Χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα σημαντικό για την αιώνια ζωή! Όταν το αναγνωρίσετε αυτό μέσα στην καρδιά σας, τότε μόνο θα έχετε γίνει αληθινοί μαθητές Μου, κι επιπλέον θα έχετε γίνει έτσι αληθινά παιδιά Μου και πνευματικά αδέρφια!...

Λέγοντας: "Εμείς κάναμε αυτό ή εκείνο το καλό", λέτε ψέματα τόσο στον εαυτό σας, όσο και στους συνανθρώπους σας, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί από τον ίδιο τον εαυτό του να κάνα κάτι καλό. Ο λόγος είναι ότι πρώτον η φυσική του ζωή του έχει δοθεί από τον Θεό και δεύτερον το ίδιο ισχύει για τη διδασκαλία σύμφωνα με την οποία πρέπει να ενεργεί και να ζει. Αν ένας άνθρωπος δεν το καταλαβαίνει

αυτό, είναι ένα τίποτα. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για αληθινή ανεξαρτησία του, γιατί ακόμη δεν μπορεί να διακρίνει τη δική του δράση από εκείνη του Θεού μέσα του, δηλαδή και τα δύο τα νιώθει και τα θεωρεί το ίδιο. Ο άνθρωπος δεν μπαίνει στον κύκλο της αυτονομίας της ζωής, αν δεν κατανοήσει ότι η δική του δράση στη ζωή δεν έχει καμία αξία, ενώ το μόνο που είναι καλό μέσα του είναι η δράση του Θεού.

Αν ο άνθρωπος το παραδεχτεί αυτό, τότε θα επιδιώκει όλο και περισσότερο να εναρμονίσει τη δράση του με εκείνη του Θεού για να ενωθει σταδιακά όλο και πιο πολύ με τη ζωική δύναμη του Θεού. Έτσι, ο άνθρωπος θα φθάσει στην αυτονομία της ζωής όταν καταλάβει ότι η θεία δράση, που παλιότερα του φαινόταν ξένη, έχει γίνει τώρα δική του, χάρη στην ταπεινότητα μπροστά στον Θεό και την αληθινή αγάπη γι' Αυτόν. Αυτός είναι ο ουσιαστικός λόγος για τον οποίο σας είπα: "Ακόμη κι αν έχετε κάνει τα πάντα, και πάλι να παραδεχθείτε: Κύριε, Εσύ μόνο έκανες τα πάντα, ενώ εμείς από τον εγωισμό μας δεν ήμασταν παρά τεμπέληδες κι άχρηστοι υπηρέτες!"

Αν το πείτε αυτό ειλικρινά, τότε η Θεότητα θα σας υποστηρίξει και θα σας κάνει τέλειους. Αν όμως μέσα σας δεν το παραδέχεστε και αποδίδετε κάθε τιμή στον εαυτό σας, επειδή αισθάνεστε δυνατοί, τότε ο Θεός θα σας αφήσει μόνους με την εξαιρετικά κοπιαστική τελείωση της ζωής σας. Τότε, σύντομα θα φανεί πόσο μακριά μπορείτε να φθάσετε με τις δικές σας δυνάμεις. Γι' αυτό σας λέω, ότι χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα σημαντικό και τελεσφόρο. Αφού όμως Εγώ δεν σας στερώ τίποτα από όσα σας είναι απαραίτητα για να κερδίσετε την αληθινή, ελεύθερη και ανεξάρτητη ζωή της ψυχής σας, τότε εσείς γιατί ενοχλείστε από τη γεμάτη φροντίδα και σοφία μεριμνά Μου;»

Ανώτερη γνώση του Θεού με την αναζήτηση και την παράκληση

Η παραδοχή ότι ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα, αλλά ο Θεός είναι τα πάντα, και η εθελοντική παράδοση της βούλησης στην πρωταρχική θεία βούληση -με δυο λόγια: η ταπεινότητα- δεν μπορεί, όμως, να δοθεί στον άνθρωπο από τον Θεό σαν δώρο του Δημιουργού ή να του επιβληθεί, αφού έτσι ο άνθρωπος θα έχανε την ελευθερία της βούλησης του και δεν θα γινόταν ποτέ εντελώς ανεξάρτητο παιδί του Θεού και όμοιος μ' Αυτόν.

Στην «Οικονομία του Θεού» τονίζεται: «Ο καθένας μπορεί να λάβει τα πάντα από Μένα και να πάρει από τις άπειρες προμήθειες Μου όσα θέλει. Μπορεί ν' αγαπάει όσο θέλει. Μπορεί να ενδυναμωθεί σύμφωνα με την επιθυμία του χάρη στην πίστη του, έτσι ώστε να γίνει εύκολο γι' αυτόν να μετακινεί βουνά με τη βούληση του. Μπορεί να κάνει τη θέληση του τόσο ισχυρή, ώστε χιλιάδες να ακολουθούν όσα λέει. Όμως, δεν συμβαίνει έτσι με την ταπεινότητα. Αυτή είναι ελεύθερη, εντελώς δική του ιδιοκτησία. Αυτή δεν μπορώ και δεν επιτρέπεται να την δώσω σε κανέναν άνθρωπο, παρά μόνο να την επιθυμώ και να την διδάσκω!»

Συνεπώς ο Θεός, κι αν ακόμη εξαιτίας της ελευθερίας της βουλή-

σεως δεν μπορεί να δώσει ή να επιβάλει στον άνθρωπο την ταπεινότητα, μπορεί όμως να την θέσει μπροστά στην ψυχή μας ως επιθυμία του και να μας διδάξει την αναγκαιότητα της για την τελείωση της ψυχής. Και αυτό κάνει με το να μας διδάσκει όλους από τη νεότητα μας με τον εσωτερικό κι εξωτερικό Λόγο του και κυρίως με το να μας οδηγεί στη ζωή μας στους πιο διαφορετικούς δρόμους της εμπειρίας.

Έτσι τελικά ο άνθρωπος αναγνωρίζει την παντοδυναμία της Θεότητας, αν και συνήθως, βέβαια, πρέπει πρώτα να δεχθεί πολλά πλήγματα στον εγωισμό του, για να συνειδητοποιήσει τη δική του αδυναμία, πριν φθάσει σ' αυτό το συμπέρασμα. Τότε είναι που αναζητά φως και βοήθεια στη ζωή του και στρέφεται για να το βρει σ' αυτήν την ανώτερη δύναμη, την οποία προσπαθεί, σαν συνέπεια, να γνωρίσει καλύτερα. *«Γιατί, για να μπορέσει ν' αγαπήσει κανείς αληθινό τον Θεό, πρέπει να προσπαθεί να Τον γνωρίσει όλο και περισσότερο!»*

Ο Χριστός στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* αναλύει αυτή την εξέλιξη, λέγοντας:

«Όταν κάποιος άνθρωπος αρχίζει να αναρωτιέται σοβαρά, να ψάχνει και να παρακαλεί, βρίσκεται ήδη σε ένα σχετικά καλό δρόμο. Θα δώσει μεγαλύτερη προσοχή σε όλα τα όντα (καθώς και στον εαυτό του και τη ζωή του), θα ερευνήσει πόση προαιώνια θεία σοφία μπορεί να βρίσκεται μέσα τους. Όσο δε ψάχνει, τόσο περισσότερη θεία σοφία και τάξη θα βρίσκει σ' αυτά. Ύστερα, γρήγορα θα διαπιστώσει μέσα στην καρδιά του να ξυπνάει η αγάπη για τον Θεό και από αυτό θα συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο ότι ο ίδιος ο Θεός θα πρέπει να έχει την πιο δυνατή αγάπη, αφού του δίνει τέτοια χαρά να δημιουργεί, να συντηρεί και να οδηγεί προς την τελείωση αμέτρητα πλήθος πραγμάτων και όντων, όχι μόνον ως μάρτυρες της ύπαρξης του, αλλά περισσότερο ως μάρτυρες της σοφίας, της ισχύος και της αγάπης του.

Όταν οι παρόμοιες συνειδητοποιήσεις στον άνθρωπο πληθαίνουν, τότε αυξάνεται φανερά και η αγάπη του για τον Θεό, τον οποίο πλησιάζει όλο και πιο πολύ. Όσο μεγαλύτερη, όμως, είναι αυτή η προσέγγιση, τόσο περισσότερο θείο πνεύμα συγκεντρώνεται στην καρδιά του, όπου θρέφεται απ' αυτήν ο σπινθήρας του και αφυπνίζεται διαρκώς περισσότερο, μέχρι η ψυχή να φθάσει στην αληθινή γνώση της δικής του εσωτερικής ζωής και της δύναμης του θείου πνεύματος μέσα του».

Η δεύτερη εντολή: αγάπη για το πλησίον

Ο Χριστός απάντησε στο νομομαθή Φαρισαίο που τον είχε ρωτήσει για τη σημαντικότερη εντολή, αφού του είχε αναφέρει ως πρώτη εντολή την αγάπη για το Θεό:

«Η δεύτερη είναι να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Στις δύο αυτές εντολές στηρίζεται όλος ο Νόμος και οι Προφήτες.»

Γιατί ο Χριστός εδώ τοποθετεί την αγάπη προς τον πλησίον αμέσως μετά την αγάπη για τον Θεό και της δίνει την ίδια βαρύτητα; Στο γεγονός αυτό πρέπει να δοθεί μεγάλη προσοχή, αφού προφανώς ο ίδιος ο Κύριος του έδινε τη μεγαλύτερη σημασία.

Ο Λόγος που η αγάπη για τον πλησίον έρχεται μετά την αγάπη για τον Θεό, ως προς τη σημασία της είναι ότι η αγάπη για τα δημιουργήματα του Θεού είναι η μόνη χρήσιμη απόρροια της αγάπης μας γι' αυτόν τον Θεό, ουσιαστικά μάλιστα είναι το πιο σημαντικό στο σχέδιο Του για τη Δημιουργία.

Ο Δημιουργός και η Δημιουργία του ουσιαστικά δεν κερδίζουν τίποτα από την πίστη, ούτε και από την αγάπη μας, αν αυτές είναι ανενεργές και κλεισμένες στην καρδιά μας. Μόνον όταν επιδράσουμε πάνω στους συνανθρώπους μας ελεύθερα, με τις γνώσεις και τα συναισθήματα που αποκτήσαμε χάρη σ' αυτές, θα έχουμε γίνει τέλειοι, όπως Εκείνος σκόπευε.

Στον «*Ρόμπερτ Μπλουμ*» διαβάζουμε: «*Κανένας νόμος δεν διασφαλίζει τα δικαιώματα του καθενός καλύτερα από τον άγιο νόμο της αγάπης για τον πλησίον, εφόσον αυτός εφαρμοσθεί στην πράξη, γιατί σύμφωνα μ' αυτόν, ο καθένας θέτει πάντα με χαρά στη διάθεση των άλλων όσα κατέχει, για να τα χρησιμοποιήσουν ελεύθερα. Όμως, αυτό που κάνει ένας, το κάνουν όλοι (στις σφαίρες της τελείωσης). Έτσι, εδώ είναι εντελώς αδύνατο κάποιος να ζημιωθεί. Εδώ επαληθεύεται εντελώς η ρήση: "Τι ωραία που είναι όταν τ' αδέλφια μένουν μαζί μονιασμένα!"*»

Παρόμοια λέγεται στο «*Μεγάλο Ευαγγέλιο*»; «*Η αληθινή αγάπη για τον πλησίον είναι το μόνο αληθινό πνευματικό στοιχείο ζωής, που διατηρεί την τάξη μέσα στην οποία υπάρχουν όλοι οι αισθητοί κόσμοι και όλοι οι ουρανοί. Αν ένας άνθρωπος ασκεί τη γνήσια αγάπη για τον πλησίον, ζει μέσα στη σωστή τάξη και θεμελιώνει μέσα του την αιώνια ζωή της ψυχής του.*

Λοιπόν, να έχεις και συ από δω και πέρα αληθινή αγάπη για όλους τους ανθρώπους. Τότε Θα αφυπνιστείς από τη δύναμη του πνεύματος Μου στην αιώνια ζωή, θα εισδύσεις στα βάθη της Θεότητας Μου, ώστε κι εσύ θα αγαπάς αληθινά στο πρόσωπο Μου τον Θεό σου πάνω απ' όλα- αυτό είναι το μόνο που ζητάω από τους ανθρώπους προκειμένου να κερδίσουν την αιώνια ζωή! Όποιος έχει αυτή την αγάπη, αυτός είναι για Μένα αναμάρτητος και δεν χρειάζεται να κάνει μεγάλες, κενές και χωρίς αξία για Μένα προσευχές, ούτε να ρίχνει πάνω του στάχτη και να κυκλοφορεί φορώντας πένθιμα ρούχα σε ένδειξη μετάνοιας».

Ενεργή αγάπη: ο αληθινός δρόμος προς την τελείωση

Για το λόγο αυτό, στα γραπτά της νέας αποκάλυψης η ενεργή αγάπη για τον πλησίον βρίσκεται, μαζί με την αγάπη για τον Θεό, στην ψηλότερη θέση. Το σημεία όπου στα έργα του Λόρμπερ κηρύσσεται και ερμηνεύεται αυτή η διδασκαλία αγάπης, είναι σχεδόν αμέτρητα.

Εδώ μπορούμε ν' αναφέρουμε μόνο μερικά από αυτά. Έτσι, στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» γράφει:

«Η αγάπη για τον Θεό εξαρτάται από την αγάπη για τον πλησίον. Όποιος λέει ότι αρκεί για τη μακαριότητα το ν' αγαπά κανείς τον Θεό πάνω απ' όλα, ενώ παράλληλα κλείνει την πόρτα και την καρδιά του στον φτωχό διπλανό του, αυτός βρίσκεται μέσα στη μεγαλύτερη πλάνη. Γιατί η αγάπη για τον Θεό είναι αιώνια αδύνατη χωρίς την αγάπη για τον πλησίον. Όποιος δεν αγαπάει το συνάνθρωπο του που υποφέρει, ενώ τον βλέπει, πώς μπορεί να αγαπά τον Θεό πάνω απ' όλα, αφού δεν τον βλέπει; Γι' αυτό, να αγαπάτε τον συνάνθρωπο σας, γιατί είσαστε κι οι δυο παιδιά του Θεού. Έτσι θα αγαπάτε και τον Θεό πάνω απ' όλα!»

«Ήταν κάποτε ένας πλούσιος γαιοκτήμονας με μεγάλη ιδιοκτησία, κι ο καθένας που δούλευε γι' αυτόν ζούσε καλά. Αλλά ο γαιοκτήμονας είχε επίσης πολλά παιδιά, που τα αγαπούσε και τα έστειλε έξω στο σχολείο της ζωής, για να γίνουν άνθρωποι με πολλές εμπειρίες. Όμως, τους έδωσε μαζί τους μόνο τα πιο απαραίτητα, ώστε να μην ξεστρατίσουν πέφτοντας στην αδράνεια, παρά να γίνουν άξιοι για τη διαχείριση της περιουσίας του.

Έξω στον κόσμο, αυτά τα παιδιά δεν περνούσαν ιδιαίτερα καλά. Συχνά ζούσαν πολύ φτωχικά, δεν ήταν δε σπάνιο να αναγκαστούν να ζητήσουν ελεημοσύνη από ξένους ανθρώπους. Μερικοί από αυτούς έλεγαν: "Μα έχετε πολύ πλούσιο πατέρα. Ζητήστε του βοήθεια, και θα σας τη δώσει", και δεν έδιναν τίποτα στα παιδιά. Αρκετοί άλλοι, όμως, που είχαν λιγότερο σκληρή καρδιά, σκέφτονταν: "Ξέρουμε βέβαια ότι ο πατέρας αυτών των παιδιών είναι πολύ πλούσιος και θα μπορούσε σίγουρα να τα βοηθήσει, αν βέβαια δεν έχει σοβαρούς λόγους να μην το κάνει. Όμως, τα παιδιά βρίσκονται ανάμεσα μας και είναι φανερό πως έχουν ανάγκη, γι' αυτό θα το βοηθήσουμε όσο πιο καλό μπορούμε". Αυτό είπαν, κι αυτό έκαναν.

Μετά από αρκετό καιρό, όμως, ο πλούσιος γαιοκτήμονας ήρθε ο ίδιος στην ξένη πόλη, όπου τα παιδιά του βρίσκονταν για να συγκεντρώσουν γνώσεις κι εμπειρίες, και ζήτησε να μάθει ποιοι είχαν αντιμετωπίσει τα παιδιά του με αγάπη. Τα παιδιά του τον οδήγησαν σε όσους τους είχαν δείξει στοργή. Τότε εκείνος αντάμειψε στο εκατονταπλάσιο όσους τα είχαν ευεργετήσει, πήρε εκείνους που είχαν κάνει τα περισσότερα μαζί του και τους είχε πια σαν δικά του παιδιά.

Εδώ μπροστά σας βλέπετε στο πρόσωπα Μου τον γαιοκτήμονα! Οι φτωχοί παντού σ' αυτόν τον κόσμο είναι στ' αλήθεια παιδιά Μου. Όμως, αντίθετα, οι πλούσιοι είναι συνήθως παιδιά αυτού του κόσμου. Εγώ αφήνω επίσης τα παιδιά Μου να υποφέρουν σ' αυτό το σκληρό, αλλά πολύ χρήσιμο γι' αυτά, σχολείο της ζωής, για να μην ξεστρατίσουν, κι εκείνα αναγκάζονται να ζητήσουν βοήθεια από τους πλούσιους του κόσμου. Όπως εκείνοι αντιμετωπίζουν τα παιδιά Μου,

έτσι θα τους αντιμετωπίσω κι Εγώ, και θα τους ανταμείψω πολλές φορές ήδη σ' αυτόν τον κόσμο, αιώνια δε στο βασίλειο Μου.

Δεν απαιτείται από σας να μοιράσετε όλη σας την περιουσία, επειδή είσαστε μαθητές Μου. Πρέπει όμως να είσαστε σοφοί στη διαχείριση της περιουσίας που σας εμπιστεύθηκα, ώστε να μην αφήνετε να υποφέρουν όσοι φτωχοί δεν ευθύνονται για την κατάσταση τους, όταν εκείνοι φτάνουν στην πόρτα σας.

Κοιτάξτε το φίλο μας Εμπάλ από τη Γενησαρέτ! Ως ξενοδόχος, περιέθαλψε χιλιάδες ντόπιους αλλά και ξένους φτωχούς, ποτέ όμως δυσανασχετώντας ή μονάχα επειδή φοβόταν για τους δικούς του. Παρ' όλ' αυτά, η περιουσία του δεν μειώθηκε καθόλου. Αντίθετα, τώρα έχει τόσους θησαυρούς, ώστε θα μπορούσε μ' αυτούς να αγοράσει ένα μικρό βασίλειο. Εκείνος όμως θεωρεί όλους αυτούς τους θησαυρούς σημαντικούς μόνον επειδή μ' αυτούς μπορεί να βοηθήσει καλύτερα περισσότερους φτωχούς. Δεν σκέφτεται άλλο για το δικό του σπίτι και τα παιδιά του, παρά μόνο το να γνωρίσουν τον μοναδικό αληθινό Θεό. Γι' αυτό, Εγώ φροντίζω όλα τα άλλα θέματα του σπιτιού του. Σας εγγυώμαι δε ότι στο σπίτι του ποτέ δεν πρόκειται να λείψει τίποτα! Εκείνους, όμως, που φοβούνται, τους αφήνω στην έννοια για το σπίτι τους, και δεν πλημμυρίζω πια τις αποθήκες τους με σιτηρά, ούτε τα κελάρια τους με κρασί. Δεν θα ανθούν οι κήποι τους από την ευλογία Μου, ούτε τα κοπάδια τους θα είναι τα πιο παχιά στη χώρα! Όποιος Μου έχει λίγη εμπιστοσύνη, αυτός θα θερίσει ανάλογα με την εμπιστοσύνη και την πίστη του, οι οποίες πάντα είναι καρποί της αγάπης για Μένα και τον πλησίον τους.

Γι' αυτό, πάντα να είσαστε ευσπλαχνικοί και έτοιμοι να υπηρετήσετε ο ένας τον άλλο, να συναγωνιζόσαστε ως προς το ποιος θα κάνει τα περισσότερα καλά, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο αληθινά, όπως σας αγαπώ Εγώ- έτσι θα δείξετε σε όλο τον κόσμο ότι είσαστε μαθητές μου και ως προς το πνεύμα σας τέλεια κι αληθινά παιδιά Μου!

Προορισμός όλων των παιδιών Μου είναι να εξασκούνται εδώ στη γη διαρκώς στο μεγάλο καθήκον που θα έχουν κάποτε στους ουρανούς. Γιατί εκεί τα πάντα θα περιστρέφονται μόνο γύρω από την αγάπη. Και κάθε σοφία που δεν Θα πηγάζει από τη φωτιά της αγάπης, δεν θα βρει ποτέ ανοιχτούς τους ουρανούς Μου».

Ζωντανή και νεκρή πίστη

Από αυτήν τη σκοπιά καταλαβαίνουμε επίσης γιατί ο Παύλος λέει: Μόνο η πίστη που γίνεται ενεργή χάρη στην αγάπη, ισχύει μπροστά στον Χριστό. (Γαλ. 5,6). Μόνο γι' αυτή την πίστη ισχύουν οι επαγγελίες της Γραφής, μόνο αυτή οδηγεί στην αιώνια ζωή και δίνει μακαριότητα. Κάθε άλλη πίστη, που συνίσταται μόνο στο να πιστεύει κανείς κάποια πράγματα για αληθινά ή να λατρεύει παθητικά και να ενθουσιάζεται, είναι νεκρή και άχρηστη.

Αυτό είναι σαφώς διατυπωμένο σε πολλά χωρία της Καινής

Διαθήκης, αλλά κηρύσσεται επίσης με όχι μικρότερη σαφήνεια στα γραπτά της νέας αποκάλυψης.

Στο «Εσωτερική ερμηνεία ευαγγελικών Κειμένων» γράφει: «Όποιος πιστεύει σε Μένα, από αυτόν θα ρεύσουν, όπως λέει η Γραφή, ποταμοί του νερού της ζωής. Αυτό το κείμενο (Ιωάν. 7,38) είναι σαν μία παγίδα για λιοντάρια, πάνθηρες και τίγρεις. Επίσης, είναι σαν ακρογωνιαίος λίθος που τη νύχτα πολλοί σκοντάφτουν πάνω του και κατασυντρίβονται. Γιατί;

Εγώ έδωσα την εντολή της πίστης και πάντοτε δίδασκα την αγάπη με λόγια και έργα. Είπα: "Αν έχετε πίστη, τότε μπορείτε να μετακινήσετε βουνά!" Επίσης, είπα: "Να υλοποιείτε, κι όχι απλά να ακούτε τον Λόγο Μου!"

Ακόμη όμως είπα ότι εκείνοι που Μου λένε "Κύριε, Κύριε", δηλαδή απλώς πιστεύουν στον Υιό του Θεού, δεν θα εισέλθουν στο ουράνιο βασίλειο, παρά μόνο εκείνοι που πράττουν σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα Μου. Επίσης είπα: "Όποιος ζει σύμφωνα με το Λόγο Μου, αυτός Με αγαπάει.

Σ' αυτόν θα έρθω και θα αποκαλυφθώ με όλη Μου την πληρότητα!" Κατόπιν είπα: "Σας δίνω μία και μόνη εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγαπώ Εγώ! Από αυτό θα σας αναγνωρίζουν, ότι είσατε γνήσιοι μαθητές Μου!"

Τώρα ερωτώ: Τι πρέπει λοιπόν να κάνει ο άνθρωπος; Πρέπει να αρκείται στην πίστη που του έχει συστηθεί, ή μήπως πρέπει να αρκестεί στην αγάπη, μην πιστεύοντας τίποτα άλλο από ό, τι του υπαγορεύει η αγάπη του για Μένα, την οποία έχει κατακτήσει μέσα από την πράξη τη σύμφωνη με το Λόγο Μου; Μήπως σας έχω διδάξει διπλή διδασκαλία; Ή μήπως είμαι από αυτούς που πάνε όπου φυσάει ο αέρας, κηρύσσοντας σε μία πιστή κοινότητα ότι το μόνο που έχει αξία είναι η πίστη, ενώ σε μία ενεργή κοινότητα κηρύσσω τη μοναδική αξία της δράσης;

Οι Φαρισαίοι πίστευαν σταθερά στο νόμο του Μωϋσή, εξαιτίας εγκόσμιων, παλιότερα όμως και πνευματικών λόγων. Παρ' όλα αυτά, Εγώ τους επέκρινα συλλογικά πολλές φορές για την απιστία τους. Γιατί δεν Μου αρκούσε η σταθερή τους πίστη; Γιατί άφησα τον φαρισαίο, που πάντα τηρούσε το Νόμο, να φύγει από το Ναό χωρίς να τον δικαιώσω, ενώ τον φορτωμένο αμαρτίες τελώνη τον δικαίωσα;

Σας λέω ότι μόνοι σας προφανώς ποτέ δεν θα καταφέρετε να βγείτε από αυτόν το λαβύρινθο. Εγώ όμως θα λύσω τον κόμπο με ένα χτύπημα του ξίφους, όπως ο ήρωας από τη Μακεδονία. Ακούστε λοιπόν:

Μιλώντας για πίστη, εννοούσα πάντα τη ζωντανή πίστη, αυτή δηλαδή που συνοδεύεται από την αγάπη! Όμως, πάντα απέρριπτα την πίστη μόνη της. Όταν δε λέω στη Γραφή «Όποιος πιστεύει σε Μένα, από αυτόν θα ρέουν ποταμοί του νερού της ζωής», είναι σαν να λέω: Όποιος έχει ζωντανή πίστη, δηλαδή πίστη συνοδευόμενη από αγάπη, αυτός θα εισέλθει στη σοφία και τη δύναμη των ουρανών.

Άλλωστε, η ίδια η εμπειρία σας διδάσκει ότι η πίστη μόνη της δεν οδηγεί στον ουρανό. Γιατί κι εσείς πιστεύατε σε Μένα από παιδιά· αναρωτηθείτε λοιπόν, πόσες σταγόνες νερού της ζωής ξεπήδησαν για το λόγο αυτόν από σας; Πετύχατε, για παράδειγμα, με την πολύχρονη πίστη σας να νιώσετε καθαρά την αθανασία της ψυχής σας; Ακόμη και σήμερα, δεν έχετε ξεκάθαρες ιδέες για διάφορες πλευρές της συνέχισης της εσωτερικής σας ύπαρξης μετά το θάνατο του σώματος. Και πού είναι οι άλλες ζωντανές επιδράσεις σε σας τους πιστούς;

Από αυτή σας την εμπειρία μπορείτε να καταλάβετε αρκετά καλά ότι Εγώ στο κείμενο εκείνο δεν είναι δυνατό να εννοούσα την πίστη μόνη της, παρά μονάχα εκείνη που πάει χέρι-χέρι με την αγάπη για τον Θεό και τον πλησίον! Γιατί η πίστη μόνη της μπορεί να συνεισφέρει τόσο λίγο στην αιώνια ζωή, όσο λίγο μπορεί ένας σύζυγος να κάνει παιδιά μόνος του. Πρέπει να ενωθεί πρώτα με τη γυναίκα του και να κάνει παιδιά μέσα στη φλόγα της αγάπης του.

Από φυσιολογική άποψη, τα παιδιά είναι σαν τους ποταμούς του ζωντανού νερού από τα σπλάχνα του σώματος. Επιπλέον, στο κείμενο αυτό το "σώμα" ή τα σπλάχνα ως εικόνα της ύλης σημαίνει την ίδια την πράξη αγάπης. Επομένως, ολόκληρο το κείμενο αποκρυπτογραφημένο σημαίνει: Όποιος είναι με την καρδιά του μαζί Μου, αυτού η δραστηριότητα θα οδηγήσει στην αιώνια ζωή!

Συνεπώς, όταν κάπου στο Λόγο Μου αναφέρεται η πίστη, ποτέ δεν εννοώ την κενή, αλλά πάντα τη γεμάτη αγάπη πίστη. Κι αν θέλετε να δείτε να ρέουν από τα σπλάχνα σας ποταμοί του νερού της ζωής, πρέπει η πίστη σας να ζωντανέψει μέσω των έργων αγάπης!»

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βάλτερ Λουτς «Θεός και Δημιουργία»
εκδ. Πύρινος Κόσμος

11. Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Η σωστή καλλιέργεια της πίστης είναι επίσης πολύ σημαντική προκειμένου να φτάσουμε το πρότυπο τελειότητας που μας έδωσε ο Ιησούς Χριστός.

Κι αυτό επειδή η βασισμένη στη λογική αληθινή και ζωντανή πίστη αποτελεί τη βάση για ν' αρχίσουμε την πνευματική μας εξέλιξη και να χτίσουμε τη ζωή μας. Σήμερα, όμως, ειδικά το θεμέλιο της πίστης είναι που δέχεται έντονες επιθέσεις από τον χωρίς πίστη κόσμο. Καθημερινά λένε στα παιδιά του Θεού: «Η πίστη σας άραγε δεν είναι μονάχα μια επινόηση, μια φαντασία; Πού είναι οι αποδείξεις για το ότι ένας Θεός κατέχει την εξουσία και φροντίζει για τους

ανθρώπους στην ευημερία και στη δυστυχία τους;

Βέβαια, η λογική μας μπορεί ν' αναγνωρίσει ένα ανώτατο πνεύμα ως αρχιτέκτονα του κόσμου, εν όψει μάλιστα της σκοπιμότητας και της τελειότητας όλων των δημιουργημάτων μπορεί και ν' αξιώσει λογικά την ύπαρξη του. Όμως το ότι αυτός ο ένας Θεός, που δημιούργησε και διατηρεί τα τεράστια ηλιακά συστήματα, νοιάζεται και για τους ασήμαντους ανθρώπους, και μάλιστα ότι σκέφτεται τον καθένα τους χωριστά, αυτά είναι μόνον υποθέσεις που δεν φαίνονται ιδιαίτερα εύλογες στον υγιή κοινό νου, αντίθετα μάλιστα, μοιάζουν να είναι εντελώς αντίθετες μ' αυτόν!»

Η τυφλή και η λογική πίστη

Οι σημερινές κατευθύνσεις των εκκλησιών, καθώς και των περισσοτέρων αιρέσεων, επίσης όμως οι κοινότητες φανατικών «απίστων», απαιτούν από τους οπαδούς τους μία απόλυτη, τυφλή πίστη στις είτε καταφατικές είτε αρνητικές θέσεις και ομολογίες τους.

Οι εκκλησίες των χριστιανικών δογμάτων αναγνωρίζουν για παράδειγμα ότι το κύριο δόγμα τους, η διδασκαλία για τον τριαδικό Θεό, δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή με τη βοήθεια της λογικής. Παρ' όλ' αυτά, απαιτούν από όλα τα μέλη τους να δέχονται χωρίς όρους αυτό το δόγμα, το οποίο μάλιστα έχουν κάνει κύριο θεμέλιο ολόκληρου του συστήματος της διδασκαλίας τους. Πέρα απ' αυτό, απαιτούν την πίστη στο «προπατορικό αμάρτημα», στη «συνέχιση της ζωής», χωρίς να δίνουν άλλες αποδείξεις γι' αυτά από τα όσα αναφέρονται στην Αγία Γραφή. Πώς κρίνει όμως αυτήν τη γραπτή απόδειξη εκείνος που δεν μπορεί να πιστέψει ότι η Αγία Γραφή έχει το χαρακτήρα αποκάλυψης, εκείνος που πρέπει πρώτα να του αποδειχθεί το θεόπνευστο αυτών των κειμένων; Οι Εκκλησίες δεν δίνουν σ' αυτούς τους ανθρώπους, που τους χαρακτηρίζει μεγαλύτερη κριτική διάθεση, κάποιες διαυγέστερες λογικές αιτίες για τις διάφορες διδασκαλίες πίστης.

Η διδασκαλία για την πίστη, που μεταδίδεται στα γραπτά της νέας αποκάλυψης μέσω του Γιάκομπ Λόρμπερ, διαφορίζεται από τις εκκλησιαστικές χριστιανικές και πολλές άλλες θρησκείες από το ότι απορρίπτει εντελώς κάθε τυφλή πίστη και προσπαθεί να κάνει σαφώς κατανοητά σε κάθε άνθρωπο όλα τα στοιχεία της πίστης, ανάλογα με την ωριμότητα του και την αντιληπτική του δυνατότητα.

Δεν υπάρχει εδώ μυστικιστικό σκοτάδι, ούτε μυστικοπάθεια «μυημένων», δεν υπάρχουν κληρικοί και λαϊκοί, φωτισμένοι και κοινοί θνητοί, «εσωτερικός κι εξωτερικός κύκλος», «εσωτερική» κι «εξωτερική» σχολή!

Αντίθετα, μέσα από τα γραπτά της νέας αποκάλυψης αποκαλύπτεται σε κάθε αληθινό αναζητητή όσο το δυνατόν πιο λογικά και σαφέστερα, πειστικά και ζωντανά, η φύση και η δημιουργική δράση του Θεού, ο σκοπός και ο δρόμος της τελείωσης, αυτός και ο άλλος κόσμος.

«Όταν ένας άνθρωπος δεν έχει ανεπτυγμένο νου, η δε πίστη του είναι μονάχα μία υπακοή της καρδιάς και της βούλησης», λέγεται στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «πρέπει να τον αντιμετωπίζουμε με μεγάλη προσοχή, ώστε να μην καταλήξει σε απατηλές, παράλογες ιδέες, ούτε να ξεφύγει σε επικίνδυνα λανθασμένους δρόμους-όπως δυστυχώς συμβαίνει στους ειδωλολάτρες και σ' αυτή την εποχή (του Ιησού) σε πολλούς Εβραίους».

«Γι' αυτό, ένας σωστός μαθητής της διδασκαλίας Μου δεν πρέπει να δέχεται ποτέ κάτι επιπόλαια και χωρίς ακριβή προηγούμενο έλεγχο. Μόνον αφού αποκτήσει μία ουσιαστική ιδέα και πεισθεί, πρέπει να ασπάζεται το καλό και το αληθινό, ύστερα δε να πράττει έξυπνα και σοφά. Τότε θα έχει όλες εκείνες τις επιτυχίες, που δίκαια μπορεί να εκθειάσει και στους άλλους ως ευλογημένες από τον ουρανό».

Ο τρόπος διδασκαλίας του Ιησού Χριστού

«Εγώ λοιπόν είμαι ο Κύριος και Δάσκαλος από την αιωνιότητα, κι εσείς τώρα πια Με αναγνωρίζετε απόλυτα ως τέτοιον. Τώρα θα μπορούσα να σας πω: αυτό ή εκείνο, σωστό ή λάθος, άσπρο ή μαύρο, κι εσείς θα Με πιστεύατε, αφού τώρα πια έχετε πειστεί εσωτερικά για το ποιος είμαι. Εκεί ασφαλώς μία πίστη στην αυθεντία Μου θα ήταν δικαιολογημένη. Αλλά ποιος ανάμεσα σας μπορεί να πει ότι ζήτησα ποτέ τέτοιο πράγμα από κανέναν; Ναι, ζητώ πίστη, αλλά ούτε τυφλή ούτε νεκρή, παρά τελείως ζωντανή!

Σας διδάσκω αλήθειες που δεν πέρασαν ποτέ από το νου του κόσμου. Όμως, δεν σας λέω: "Το πιστεύεις αυτό;" παρά: "Το κατάλαβες λοιπόν;" Και μόλις κάποιος πει: "Κύριε, τούτο κι εκείνο ακόμη δεν το έχω καταλάβει", τότε το εξηγώ με όλα τα μέσα που διαθέτω, μέχρι που να γίνει εντελώς κατανοητό από τα βάθη του, μόνο δε μετά απ' αυτό προχωρώ στο επόμενο βήμα.

Βέβαια, θα μπορούσα να δώσω στον καθέναν εξαρχής μία τέτοια εξήγηση, ώστε αυτός να καταλαβαίνει αμέσως τέλεια την κάθε νέα διδασκαλία. Όμως γνωρίζω επίσης ποια και πόσα πράγματα μπορεί ο καθένας ν' αφομοιώσει με μία φορά, και δίνω στον καθένα τόσα, όσα μπορεί να συλλάβει μεμιάς. Αφήνω, ακόμη, καιρό στο σπόρο να βλαστήσει και να πιάσει ρίζες, δεσμεύοντας τον εαυτό Μου να μη δώσω κάτι καινούργιο, πριν να έχει αφομοιωθεί εντελώς το προηγούμενο. Σας αφήνω χρόνο για να ελέγξετε όσα σας λέω και σας δείχνω. Σας λέω, μάλιστα, ο ίδιος: "Ελέγξτε τα όλα και κρατήστε το αληθινό και το καλό!"

Αν, όμως, Εγώ ο ίδιος ενεργώ έτσι, πόσο μάλλον πρέπει να ενεργείτε έτσι εσείς, που δεν μπορείτε να διαβάσετε τις σκέψεις των ανθρώπων όπως Εγώ».

Εγκεφαλική νοημοσύνη και νοημοσύνη της καρδιάς

Στα πολυάριθμα γραπτά της νέας αποκάλυψης από τον Γιάκομπ

Λόρμπερ διαφωτίζονται επίσης όλα εκείνα τα ερωτήματα για τη ζωή και την πίστη, που μέχρι τότε βρίσκονταν, τόσο για τους Χριστιανούς, όσο και για τους μη Χριστιανούς, σε βαθύ σκοτάδι.

Η φύση του Θεού, η διαδικασία της δημιουργίας, ο σκοπός της τελείωσης, το νόημα της ανθρώπινης ζωής, ο δρόμος προς την τελείωση σ' αυτόν και στον άλλο κόσμο, όλα αυτά αναλύονται τόσο βαθιά και διαφωτιστικά από το στόμα του Ιησού, κυρίως στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» αλλά και σε άλλα έργα του Λόρμπερ, ώστε ο κάθε αληθινός πνευματικός αναζητητής μπορεί να τα κατανοήσει εκ βαθέων και να πάρει ικανοποιητικές απαντήσεις.

Φυσικά, για την πρόσβαση σ' αυτές τις γνώσεις υπάρχει ένας σπουδαίος όρος, που είναι να αποβάλλει ο άνθρωπος την παλιά εωσφορική υπεροψία και την εγωιστική ανθρώπινη έπαρση του.

Για το θέμα αυτό, ο Ιησούς λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» σε μερικές «πολύ φιλοσοφημένες» ιέρειες του Ατόλλωνα:

«Όσο επιμένετε στην υπεροψία σας, θα νιώθετε μέσα σας αντί για τη ζωή, μονάχα τον αιώνιο θάνατο. Γιατί η υπεροψία ωθεί βίαια την ψυχή μέσα στη σάρκα του σώματος της. Κι η ψυχή, φουσκώνοντας όλο και περισσότερο εσωτερικά, γίνεται έτσι εντελώς ένα με τη σάρκα της, στην κατάσταση δε αυτή δεν μπορεί να νιώσει τίποτα άλλο εκτός από το θάνατο της σάρκας. Όμως, ποιες λέξεις, πράξεις ή σημάδια μπορούν να δώσουν αποδείξεις σε μία ψυχή γεμάτη θάνατο για το ότι θα συνεχίσει να ζει μετά το θάνατο του σώματος και για το ότι υπάρχει ένας μοναδικός, αληθινός Θεός; Εσείς, βέβαια, νομίζετε ότι ένας παντογνώστης και παντοδύναμος Θεός μπορεί με κάποιον τρόπο να στείλει ένα φως στον άνθρωπο, ώστε εκείνος ν' αντιληφθεί την κατάσταση του. Αυτό ο Θεός το κάνει πάντα. Αλλά η υπεροψία των ανθρώπων δεν τους επιτρέπει να τ' αντιληφθούν όλ' αυτά».

Επομένως, σε κάθε αναζήτηση της αλήθειας πρέπει να δίνεται προσοχή στη μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο θαμπό, απατηλό νου του εγκεφάλου μας και στο καθαρό πνευματικό φως της καρδιάς.

Άλλωστε, όπως ξέρουμε από τον Λόρμπερ, η ψυχή μας είναι ένα, κατά μεγάλο μέρος ακόμη, υλικά τυφλό και κακό πλάσμα, που ανήλθε κατακερματισμένο σε μυριάδες σπινθήρων ζωής από την καταδίκη της ύλης. Έχει περιορισμένη μόνο νοημοσύνη, με την οποία μπορεί να δει τον κόσμο με τη βοήθεια των υλικών αισθήσεων, να συνδυάσει με κάποια λογική τις παρατηρήσεις της και να τις διατηρήσει σε μία μνήμη συχνά πολύ περιορισμένη. Οι περισσότερες αισθήσεις της ψυχικής αναγνώρισης του κόσμου έχουν τα όργανα τους στο κεφάλι, όπου επίσης (στον εγκέφαλο) βρίσκεται το εργαστήριο της λογικής σκέψης και το αρχείο της μνήμης. Γι' αυτό, αυτή την ικανότητα αναγνώρισης την λέμε «εγκεφαλική νοημοσύνη».

Για να μπορέσει όμως η ψυχή μας να προοδεύσει στην αναγνώριση του αληθούς και καλού, καθώς και στην καλή θέληση και πράξη, φέρει μέσα της από τη γέννηση της ένα καθαρό θεϊκό πνεύμα που την οδηγεί και την τελειοποιεί και που βρίσκεται σε διαρκή σύνδεση με το

πρωταρχικό πυρ και το πρωταρχικό φως της αιώνιας αγάπης (το Θεό-Πατέρα) όπως η ακτίνα με τον ήλιο. Αυτό το καθαρό θεϊκό πνεύμα μέσα στον άνθρωπο, χάρη στη σύνδεση του με τον Θεό, γνωρίζει τα πάντα, γνωρίζει τα βάθη της Θεότητας, τα μυστικά της δημιουργίας, την αιώνια ζωή, το στόχο και το δρόμο της τελείωσης, μπορεί δε να διαφωτίσει, να οδηγήσει και να τελειοποιήσει ανάλογα την ψυχή. Μια και κατοικία του είναι η καρδιά, η σχετική ικανότητα αναγνώρισης της ψυχής λέγεται «νοημοσύνη της καρδιάς» ή «εσωτερικό φως».

Στην ελεύθερη βούληση της ψυχής εναπόκειται σε ποια από τις δύο πλευρές αναγνώρισης -τον κόσμο ή το πνεύμα- θα θελήσει να δώσει τη μεγαλύτερη προσοχή. Αν στρέψει το βλέμμα της μόνο προς τα έξω, προς τον κόσμο, και ερευνά μόνο με την αδύναμη εγκεφαλική της νοημοσύνη, τότε θα αναγνωρίζει μόνο την επιφάνεια των πραγμάτων και των συνθηκών, χωρίς να βλέπει τις βαθύτερες σχέσεις, τις πραγματικές βασικές δυνάμεις και τους νόμους τους. Ειδικότερα, θα παραμείνει άγνωστη γι' αυτήν η πνευματική θεμελιώδης αιτία και η πρωταρχική φύση όλων όσων υπάρχουν, γιατί ακόμη της λείπει η πνευματική τελειότητα, ενώ, όπως είναι γνωστό, μόνον τα όμοια μπορούν να κατανοήσουν πλήρως το ένα το άλλο.

Τελείως διαφορετικό θα είναι το αποτέλεσμα, αν η ψυχή στρέψει περισσότερο την προσοχή της προς τα μέσα, προς το καθαρό πνεύμα που κατοικεί στην καρδιά, το θείο σπινθήρα, τον «Χριστό μέσα μας» - κι αφευθεί να διδαχθεί απ' αυτόν και να πληρωθεί με αγάπη, σοφία και δύναμη. Εδώ βρίσκεται η εσωτερική πηγή τελείωσης από τον Θεό, απ' όπου μπορεί η αλλοτριωμένη -εφόσον έχει απομακρυνθεί από την τάξη- ψυχή να λάβει την αληθινή πνευματικότητα. Με αυτές τις γνωστικές δυνάμεις εισδύει στα βάθη της Θεότητας και της Δημιουργίας, ανακαλύπτει τις αληθινές σχέσεις τους και τις βασικές αρχές της ζωής.

Η βάπτισμα, η μετάνοια και η θεία ευχαριστία

Τις δυνάμεις της χάριτος και της τελείωσης, που ρέουν μετά από την ενανθρώπιση του Ιησού Χριστού πολύ πιο ισχυρά προς την ανθρωπότητα και όλη τη Δημιουργία, ο άνθρωπος μπορεί, όπως είδα με, γενικά να τις κάνει κτήμα του μόνο μέσα από τη σοβαρή πίστη που ενεργοποιείται από την αγάπη.

Φυσικά, αυτή η δραστηριότητα με κίνητρο την αγάπη πέφτει δύσκολη σε πολλούς αρχάριους στην πίστη και στο σχολείο της πνευματικής ανάπτυξης. Τους λείπουν εκείνες ακριβώς οι πνευματικές δυνάμεις που εμψυχώνουν τον άνθρωπο και τον κάνουν ικανό να δράσει. Γι' αυτό, ο ουράνιος Πατέρας επιτρέπει την ύπαρξη κάποιων πνευματικών βοηθητικών μέσων, τα οποία ενδυναμώνουν την ψυχή των ανθρώπων με καλή θέληση και τους φέρνουν κοντύτερα στην

πνευματική τελειότητα και τα οποία εξασφάλισε ο Ιησούς Χριστός με την εξιλαστήρια θυσία του.

Σύμφωνα με τον παλιό, αλλά και τον νέο Λόγο, του Θεού, υπάρχουν τρία τέτοια μέσα πνευματικής αφύπνισης και ενδυνάμωσης: το βάπτισμα, η επίθεση της χειρός και η θεία ευχαριστία. Αντίθετα, η καθολική εκκλησία αναφέρει, όπως είναι γνωστό, επτά, προσθέτοντας επίσης τη μετάνοια, την ιερωσύνη, το γάμο και το χρίσμα.

Στη συνέχεια, θα εξετάσουμε πρώτα τη βάπτισμα, τη μετάνοια και τη θεία ευχαριστία και θα δείξουμε, υπό το φως της νέας αποκάλυψης, την αληθινή σημασία και επίδραση τους.

Ο Χριστός μιλάει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» για το βάπτισμα. Ο αφοσιωμένος σ' αυτόν αρμοστής Κυρήνιος ρωτάει: «Κύριε, εγώ πιστεύω όλα όσα διδάσκεις. Είμαι, επομένως, ήδη βαπτισμένος;»

Ο Χριστός του απαντά: «Όχι (εξωτερικά) βέβαια δεν είσαι ακόμα βαπτισμένος, αλλά αυτό δεν αλλάζει τα πράγματα. Γιατί όποιος πιστεύει όπως εσύ, φίλε μου, πνευματικά, είναι σαν να έχει βαπτιστεί, και μάλιστα με όλη την ευλογία του βαπτίσματος.

Στους Ιουδαίους υπάρχει, βέβαια, η περιτομή, που είναι ένα προ-βάπτισμα, όμως για Μένα δεν έχει καμία ουσιαστική αξία, αναυτόςπου την κάνει δεν έχει παράλληλα κάνει και περιτομή στην καρδιά του. Γιατί μ' αυτό Εγώ εννοώ μία καρδιά εξαγνισμένη και γεμάτη με αγάπη. Για κάποιον καιρό, στους Ιουδαίους την περιτομή ακολουθούσε το βάπτισμα με νερό που έκανε ο Ιωάννης, που συνεχίζεται από τους μαθητές του. Αλλά ούτε αυτό το βάπτισμα έχει κάποια ουσιαστική αξία, αν δεν προηγείται ή ακολουθεί η απαιτούμενη μετάνοια.

Επομένως, όποιος βαπτίζεται με νερό, θέλοντας με σοβαρότητα να γίνει καλύτερος, ασφαλώς δεν διαπράττει σφάλμα, δεν πρέπει όμως σε καμία περίπτωση να πιστεύει ότι το νερό καθαρίζει την καρδιά του και δυναμώνει την ψυχή του. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνον η δική του, απόλυτα ελεύθερη βούληση. Το νερό δρα μόνο σαν ένα σύμβολο που δείχνει ότι η βούληση, ως ζωντανό νερό του πνεύματος, τώρα έχει εξαγνίσει την ψυχή από τις αμαρτίες, όπως το νερό καθαρίζει κεφάλι και σώμα από τη σκόνη και τη βρωμιά. Όποιος δέχτηκε το βάπτισμα με αυτό το αληθινό, πραγματικό του νόημα, αυτός είναι τέλεια βαπτισμένος, εάν κατά την πράξη της βάπτισης ή πριν από αυτήν έδρασε η θέληση μέσα στην καρδιά του βαπτιζομένου. Αν αυτό δεν γίνει, τότε η απλή βάπτισμα με νερό δεν έχει την παραμικρή αξία, δεν αποτελεί ευλογία της ύλης, πόσο μάλλον κάποια τελείωση.

Παρόμοια, το βάπτισμα με νερό ανήλικων παιδιών δεν έχει καμία άλλη αξία, πέρα από το ότι είναι ένα εξωτερικό σημάδι ότι αυτά έγιναν δεκτά σε μία καλύτερη κοινότητα και έλαβαν κάποιο όνομα, που όμως δεν έχει την παραμικρή αξία για τη ζωή της ψυχής παρά μόνο μία εξωτερική χρησιμότητα. Για το λόγο αυτό, θα μπορούσε κανείς να δώσει στο παιδί ένα όνομα χωρίς περιτομή ή τη βάπτισμα του Ιωάννη, για Μένα είναι εντελώς το ίδιο. Γιατί κανένα όνομα δεν αγιάζει την ψυχή ενός ανθρώπου, παρά μόνον η ελεύθερη, καλή του θέληση να ενεργεί σε όλη

του τη ζωή ορθά. Οποιοδήποτε όνομα μπορεί να αγιασθεί με τη θέληση και την πράξη, δεν ισχύει όμως και το αντίθετο.

Όταν βάπτιζε ο Ιωάννης, έφερναν παιδιά τόσο σ' αυτόν, όσο και στους μαθητές του. Εκείνος τα βάπτιζε, αν παρουσιάζονταν για τα παιδιά αυτό ευσυνείδητοι εκπρόσωποι που ορκίζονταν να φροντίζουν με ζήλο για την πνευματική αγωγή τους. Βέβαια, στην περίπτωση αυτή μπορεί να βαπτιστεί επίσης ένα παιδί με σκοπό τον αγιασμό του. Όμως, το βάπτισμα αγιάζει την ψυχή και το σώμα του παιδιού μόνο μέχρι αυτό να φθάσει στην αληθινή γνώση του Θεού και του εαυτού του και στη χρήση της ελεύθερης του βούλησης. Μέχρι τότε, ο κηδεμόνας πρέπει να φροντίζει με τη μεγαλύτερη ευσυνειδησία να έχει το παιδί όλα όσα χρειάζονται για να πετύχει την αληθινή αγιωσύνη, διαφορετικά η ψυχή του εκπρόσωπου φέρει ακέραια την ευθύνη.

Γι' αυτό, είναι καλύτερο να μη γίνεται το βάπτισμα με νερό, πριν ο άνθρωπος αποκτήσει την ικανότητα να πληροί όλους τους όρους για τον εξαγιασμό της ψυχής του και του σώματος του μέσα από τη δική του γνώση και τον ελεύθερο αυτοπροσδιορισμό του. Άλλωστε, το βάπτισμα με νερό δεν είναι καθόλου απαραίτητο για τον εξαγιασμό ψυχής κι σώματος. Το μόνο αναγκαίο είναι η γνώση και η δράση που απορρέει από την ορθή γνώση της αλήθειας του Θεού.

Το αληθινό βάπτισμα, το μόνο έγκυρο για Μένα, είναι το βάπτισμα με την αγάπη για Μένα και για τον πλησίον, καθώς και με το ζωντανό ζήλο της βούλησης και το άγιο πνεύμα της αιώνιας θείας αλήθειας. Αυτά τα τρία αποτελούν για τον καθένα μία απόδειξη που έχει κύρος στον ουρανό».

Ένα άλλο εκκλησιαστικό «μέσο χάριτος» χαρακτηρίζεται με τις έννοιες μετάνοια, Εξομολόγηση και άφεση αμαρτιών.

Μετάνοια σημαίνει καθαρισμός. Ο Ιησούς πάντοτε εννοούσε και εννοεί τη μετάνοια ως το καθάρισμα της καρδιάς από όλες τις ακάθαρτες, ενάντιες προς τον Θεό σκέψεις, συναισθήματα και ορμές και την πρόθυμη αποδοχή και μετατροπή σε πράξη του πνεύματος αγάπης.

Έτσι όρισε ο Χριστός τη μετάνοια όσο βρισκόταν πάνω στη γη και έτσι τη διδάσκει επίσης στα γραπτά της νέας αποκάλυψης. Ποτέ, όμως, δεν καθόρισε να είναι η μετάνοια ένα εκκλησιαστικό μυστήριο και η επακόλουθη άφεση δικαίωμα του ιερατικού λειτουργήματος!

«Το να είναι κανείς ελεύθερος από αμαρτίες σημαίνει να κατέχει το ν ύψιστο βαθμό ταπεινοφροσύνης και αγάπης. Πρέπει ο νόμος του Θεού να έχει γίνει φύση του ανθρώπου και εκείνος να έχει απαρνηθεί μέχρις εσχάτων τη σάρκα και τους πόθους της, για να μπορέσει η δύναμη του Θεού να κατοικήσει εντελώς μέσα του. Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί, τότε, να πει σε κάποιον άλλον: "Συγχωρημένες οι αμαρτίες σου!" και πράγματι να του συγχωρηθούν. Βέβαια, δεν έχει το δικαίωμα να απαλλάξει κάποιον από την οφειλή του, γιατί ο ίδιος είναι μεγάλος οφειλέτης. Εφόσον όμως με τον τρόπο αυτό εκτελεί έργο ευσπλαχνίας, δίνει μ' αυτό ένα ποτήρι νερό σε κάποιον διψασμένο, πράγμα για το οποίο θ' ανταμειφθεί. Στην περίπτωση αυτή, όμως, δεν είναι ο

άνθρωπος που συγχωρεί τις αμαρτίες, παρά η θεία δύναμη. Αυτή μόνη έχει τη δυνατότητα να συμφιλιώσει τις καρδιές εκείνων που αμάρτησαν ο ένας προς τον άλλο και έγιναν εχθροί και να φέρει αρμονία, δηλαδή να διαπεράσει και να φωτίσει τις καρδιές με το θείο πυρ, πνίγοντας έτσι κάθε οργή, εγωισμό και φθόνο. Όμως, είναι αυτονόητο ότι αυτό δεν μπορεί να το επιτελέσει η δύναμη κανενός ανθρώπου παρά μόνον η δύναμη του Θεού. Γι' αυτό, ο άνθρωπος μόνο στον Θεό μπορεί να πει: "Κύριε, συγχώρησε μου την αμαρτία μου!"

Ακόμη, δεν θέλω να πω ότι είμαι αντίθετος στο να πει κάποιος ιδιαίτερω στον καλύτερο του φίλο τα σφάλματα και τις αδυναμίες του, ώστε να παρηγορηθεί και να λάβει μία έμμεση διαβεβαίωση ότι οι αμαρτίες του θα συγχωρηθούν -αν και εφόσον στραφεί σε Μένα, προτιθέμενος στα σοβαρά να μην επαναλάβει τέτοιες αμαρτίες και, αν είναι δυνατόν, να επανορθώσει αυτές που διέπραξε ενάντια στον αδελφό του, με ειλικρινή μετάνοια και αγάπη. Ένας τέτοιος εξομολογητής πάντα θα Μου είναι αγαπητός και πολύτιμος. Φυσικά, δεν είναι ανάγκη να είναι ιερωμένος.

Σε περίπτωση, όμως, που ένας τέτοιος «εξομολογητής» πιστεύει ότι έχει κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία και τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες ή μάλιστα να επιφυλάσσεται να το κάνει, να κρίνει αυτόν που του τις εμπιστεύθηκε και να ζητά να τον αποκαλούν ως εξομολογητή "αντιπρόσωπο του Θεού", τότε είναι δράστης κακών, δολοφόνος ψυχών και πνευμάτων, αφού βάζει τον εαυτό του αυθαίρετα μπροστά από τις πύλες του ουρανού».

Παρόμοια μιλάει ο Χριστός στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» για την εξομολόγηση και την άφεση αμαρτιών. «Η εξομολόγηση αμαρτιών μπροστά στους ιερείς, όπως γίνεται τώρα, είναι κακή και απορριπτέα, γιατί δεν βελτιώνει τον άνθρωπο, παρά τον αφήνει να μένει μέχρι τέλους μέσα στις αμαρτίες του. Αλλά και πάλι δεν έχω αντίρρηση, αν ένας αδύναμος και άρρωστος στην ψυχή άνθρωπος ομολογεί καλοπροαίρετα τις αδυναμίες και τα σφάλματα του σε έναν άλλο, πιο ισχυρό και ψυχικά υγιή άνθρωπο. Γιατί τότε ο υγιής και φωτισμένος άνθρωπος μπορεί να του προσφέρει, από αληθινή αγάπη προς τον πλησίον, τα σωστά μέσα τα οποία θα κάνουν την ψυχή του αδύναμου δυνατή και γερή. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ένας άνθρωπος μπορεί στ' αλήθεια να γίνει σωτήρας κάποιου άλλου. Όμως, δεν το θέτω αυτό σαν νόμο, παρά σας δίνω απλά μία καλή συμβουλή. Ό,τι κάνω, αυτό να κάνετε κι εσείς, και να διδάσκετε στον καθένα την αλήθεια.

Άλλωστε, η ομολογία και μόνο δεν φθάνει για να καθαρθεί ένας άνθρωπος από τις αμαρτίες του, όπως δεν φθάνει για να ιαθεί ένας ασθενής το να περιγράψει με ακρίβεια στο γιατρό την πάθηση του. Αντίθετα, ο ασθενής πρέπει ν' ακούσει τη συμβουλή του σοφού γιατρού, ύστερα να την ακολουθήσει πιστά και στη συνέχεια να αποφύγει όλα εκείνα που τον είχαν οδηγήσει στην ασθένεια.

Είναι, λοιπόν, καλό που σε μία κοινότητα ο καθένας γνωρίζει τον άλλο, γνωρίζει τόσο τις δυνατές, όσο και τις αδύνατες πλευρές τον,

ώστε ο καθένας να μπορεί να υποστηρίξει τον άλλον αληθινά, τόσο ψυχικά όσο και σωματικά. Αν όμως κάποιος θέλει να παραμείνει κλειστός, νομίζοντας ότι ίσως δυσαρεστήσει κάποιον με την ομολογία του, κανείς δεν πρέπει να τον προκαλέσει να ομολογήσει την αδυναμία του!

Αν, πάλι, κάποιος από σας είναι σοφός και το πνεύμα του του αποκαλύπτει τα ελαττώματα του αδύναμου και φοβισμένου αδελφού του, εκείνος πρέπει να τον συμβουλεύει διακριτικά και να τον βοηθά έμπρακτα να βγει από το πρόβλημα του, η δε ανταμοιβή γι' αυτό δεν θα του λείψει. Όμως, σεβαστείτε την ελεύθερη βούληση των άλλων και μην πιέζετε κανένα. Γιατί γνωρίζετε ότι κάθε πνευματικός εξαναγκασμός είναι εντελώς ενάντιος στην αιώνια Τάξη Μου.

Συνεπώς, δεν πρέπει να αντιμετωπίζετε με απειλητικό, επικριτικό τρόπο τον αδύναμο αδελφό που σας εμπιστεύεται, αλλά να του αποκαλύπτετε πάντοτε με αγάπη και φιλικά την αλήθεια, προσφέροντας του παράλληλα τα μέσα με τα οποία μπορεί να θεραπευτεί εύκολα και σίγουρα. Έτσι, εκείνος δεν θ' αποθαρρυνθεί, παρά θα γίνει ένας γεμάτος ευγνωμοσύνη οπαδός της ελεύθερης αλήθειας. Όμως, αν τον αντιμετωπίσετε με διάφορα κηρύγματα περί τιμωρίας, όχι μόνο δεν θα πετύχετε τίποτα ή σχεδόν τίποτα, αλλά θα τον φέρετε σε πολύ χειρότερη κατάσταση από αυτήν που ήταν προηγουμένως».

«Έχω πει ήδη, ειδικά στους παλιούς μαθητές Μου, ότι μπορείτε να συγχωρήσετε εκείνους που αμάρτησαν ενώπιόν σας. Εκείνοι δε που θα συγχωρηθούν εδώ στη γη από σας, θα συγχωρηθούν και στον ουρανό.

Αν όμως έχετε σοβαρό λόγο να μη συγχωρήσετε σε κάποιον τα αμαρτήματα που διέπραξε σε βάρος σας, επειδή φαίνεται καθαρά ότι είναι αδιόρθωτος, τότε αυτά ούτε στον ουρανό δεν θα του συγχωρηθούν. Όμως, είχαμε συμφωνήσει ήδη από τότε ότι το δικαίωμα να μη συγχωρήσετε τις αμαρτίες που διαπράχθηκαν εναντίον σας δεν το έχετε, παρά μόνον αφού τις έχετε συγχωρήσει προηγουμένως επτά φορές επί εβδομήντα επτά.

Αλλά εφόσον σ' εσάς, που είσαστε οι πλησιέστεροι μαθητές Μου, έχω παραχωρήσει το δικαίωμα να συγχωρείτε -ή και όχι- τα αμαρτήματα που διαπράχθηκαν εναντίον σας, είναι προφανές ότι κανένας ιερέας δεν θα μπορούσε να έχει ποτέ το δικαίωμα από τον Θεό να δίνει ή να στερεί την άφεση για ξένες αμαρτίες. Όποιος για παράδειγμα διέπραξε αμάρτημα ενάντια στον Καϊάφα, μπορεί να συγχωρηθεί από εκείνον ή όχι, ανάλογα με το πώς έχουν τα πράγματα. Όποιος όμως διέπραξε αμάρτημα εναντίον του Ηρώδη, δεν έχει καμία σχέση με τον Καϊάφα, ούτε ο Καϊάφας μ' αυτόν, παρά έχει να κάνει μονάχα με τον Ηρώδη.

Ο μόνος τρόπος για να επιτύχει ο άνθρωπος την αληθινή και πλήρη άφεση αμαρτιών είναι: πρώτον, να τις αναγνωρίσει ως αδικία προς το συνάνθρωπο του, να μετανοήσει και, αν είναι δυνατόν, να επανορθώσει, δεύτερον, να ζητήσει συγχώρεση από τον Θεό έχοντας

τη σοβαρή πρόθεση να μην τις διαπράξει ξανά, και να μείνει πιστός σ' αυτή του την καλή πρόθεση. Αν το αποφασίσετε αυτό ειλικρινά μέσο από την καρδιά σας, ύστερα δε ενεργείτε σύμφωνα μ' αυτή την απόφαση, τότε σας λέω από τώρα: οι αμαρτίες σας είναι συγχωρημένες από Μένα!»

Στον 11ο τόμο του «Μεγάλου Ευαγγελίου», που δόθηκε μέσω του Λέοπολντ Ένγκελ και μιλάει για το τέλος της παραμονής του Χριστού πάνω στη γη, περιγράφεται επίσης το τελευταίο δείπνο με τους μαθητές. Αυτά είναι τα τελευταία λόγια για το μίρασμα του ψωμιού και του κρασιού:

«Με όλες αυτές τις συζητήσεις, είχε περάσει πια η ώρα. Πήρα τότε πάλι το ψωμί, από το οποίο είχα ετοιμάσει τις πρώτες μπουκιές, και είπα στους έντεκα: "Πάρτε ο καθένας από μία ακόμη μπουκιά, που ετοιμάζω εδώ: Είναι το σώμα Μου, ο Λόγος που έγινε σάρκα, που πρόκειται να ζωντανέψει μέσα σας. Πάρτε και αυτή την κούπα! Πιείτε όλοι από αυτήν! Είναι το αίμα Μου, που θα χυθεί για σας, για να σας αφεθούν οι αμαρτίες σας. Όποιος δεν φάει από τη σάρκα Μου και δεν πιει από το αίμα Μου, ποτέ στο εξής δεν θα γίνει μακάριος. Τώρα όμως ξέρετε πώς πρέπει να το εννοήσετε αυτό, και δεν θα ξαναπροβληματιστείτε από τέτοια λόγια. Φάτε, πιείτε, να τα κάνετε δε αυτά, όσες φορές τα κάνετε, για να Με θυμόσαστε! Όπου, όμως, βρεθούν δύο κάνοντας αυτό στη μνήμη Μου κι έχουν συγκεντρωθεί στο όνομα Μου, εκεί θα βρίσκομαι κι Εγώ ανάμεσα τους!"»

Αρκετό καιρό πριν φύγει από τη γη, ο Ιησούς είχε συστήσει στους μαθητές του να κάνουν τέτοια δείπνα αγάπης με τους αδελφούς και τις αδελφές τους «στη μνήμη του».

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» γράφει επίσης: «Επίσης μπορείτε από καιρό σε καιρό, εν ονόματι Μου και από την αγάπη σας για Μένα, να δίνετε, εάν έχετε, ψωμί και κρασί στη μνήμη Μου σ' εκείνους που έχουν ζωντανή πίστη σε Μένα και τηρούν τις εντολές Μου. Εκεί όπου θα κάνετε μεταξύ σας ένα τέτοιο δείπνο αγάπης, θα βρίσκομαι κι Εγώ μεταξύ σας, κοντά σας και μέσα σας, όπως και τώρα που είμαι ενσαρκωμένος. Γιατί το ψωμί που Θα προσφέρει η αγάπη σας σε Μένα θα είναι όμοιο με τη σάρκα Μου και το κρασί με το αίμα Μου, που σύντομα θα χυθεί για πολλούς. Αυτό και το βάπτισμα ας σας είναι αρκετά ως εξωτερικό σημάδι, που όμως μόνο με την αγάπη θ' αποκτήσει τη σωστή αξία ενώπιον Μου».

«Κάθε τι αληθινό και καλό έχει την πλήρη αντιστοιχία του στο ψωμί και το κρασί. Για το λόγο αυτό, όταν μετά το θάνατο μου θα κάνετε δείπνο στη μνήμη Μου, καταναλώνοντας μέτριες ποσότητες ψωμιού και κρασιού, μπορείτε να είστε πάντα βέβαιοι ότι Εγώ προσωπικά, μέχρι το τέλος όλων των καιρών αυτής της γης, θα βρίσκομαι πνευματικά, όπως τώρα βρίσκομαι σωματικά, ανάμεσα σε σας, τα παιδιά, τους αδελφούς και φίλους Μου. Κι αν ακόμη δεν θα μπορείτε πάντοτε να Με βλέπετε με τα υλικά σας μάτια, ωστόσο η καρδιά σας θα σας λέει: "Χαρείτε, γιατί ο Ιησούς, Θεός και Πατέρας βρίσκεται ανάμεσα σας κι ευλογεί για σας

το ψωμί και το κρασί! Να είστε χαρούμενοι και εύθυμοι στο όνομα του, χωρίς να ξεχνάτε τα φτωχά αδέρφια σας, προπαντός δε τους "πτωχούς τω πνεύματι".

Όταν η καρδιά σας θα σας δίνει ένα τέτοιο μήνυμα, τότε να σκέφτεστε και να πιστεύετε κάθε φορά, ότι Εγώ βρίσκομαι προσωπικά ανάμεσα σας. Και ό, τι καλό ή αληθινό για τη ζωή της ψυχής μου ζητήσετε τότε, θα σας το δώσω πρόθυμα.

Αλλωστε, εκείνοι που θα Με χαιρετούν με μεγάλη αγάπη στην καρδιά τους, σύντομα θα πειστούν και με τα ίδια τους τα μάτια ότι βρίσκομαι στ' αλήθεια προσωπικά μεταξύ σας. Ό,τι σας λέω εδώ και σας διαβεβαιώνω, όμως, ισχύει παρόμοια για όλους τους αληθινούς και πιστούς διαδόχους σας».

Μολονότι ο Ιησούς στο τελευταίο αποχαιρετιστήριο δείπνο χρησιμοποίησε τα λόγια: «Αυτό είναι το σώμα Μου... αυτό είναι το αίμα Μου...», είναι αυτονόητο ότι δεν εννοούσε μ' αυτά παρά μόνο μία μεταφορική, κατ' αντιστοιχίαν, παράσταση της διδασκαλίας του με το ψωμί και της αγάπης του με το κρασί. Γιατί τι Θα ωφελούσε τον άνθρωπο να καταναλώσει οργανικά την πραγματική σάρκα και το πραγματικό αίμα του Χριστού; Θα μπορούσε με τον τρόπο αυτό η ψυχή του να γίνει πνευματικά καθαρότερη και καλύτερη; Τέτοια πράγματα μόνο μία υλιστική δεισιδαιμονία θα μπορούσε να φανταστεί και να πιστέψει. Προβλέποντας τα σχετικά με το θέμα αυτά σφάλματα, που ήδη από την εποχή του Χριστού είχαν αρχίσει να παρεισφρύουν, αργότερα δε δυστυχώς διαδόθηκαν ευρύτατα, ο Χριστός επανειλημμένα εξήγησε διεξοδικά στους μαθητές του στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» τα λόγια του, που είχαν επίσης ειπωθεί στο σχολείο της Καπερναούμ, για τη σάρκα του (στο ψωμί) και για το αίμα (στο κρασί).

Έτσι, είπε σε έναν άντρα από τη Σαμάρεια που είχε πιστέψει σ' αυτόν και του οποίου τον υπηρέτη είχε θεραπεύσει: «Έχεις δίκιο λέγοντας ότι μέσα από Μένα ήρθε σε σας το βασίλειο του Θεού και βρίσκεται μαζί σας, ανάμεσα σας. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό για να επιτύχετε και να διατηρήσετε εντελώς την αιώνια ζωή της ψυχής. Γιατί ναι μεν τον βασίλειο του Θεού ήρθε σε σας στο δικό Μου πρόσωπο, αλλά δεν έχει εισδύσει ακόμη μέσα σας, πράγμα που θα συμβεί, εάν εσείς, καταφρονώντας τον υλικό κόσμο, προσλάβετε ολοκληρωτικά τη διδασκαλία Μου με τη θέλησή σας και, συνακόλουθα με τις πράξεις σας. Όταν κάποτε αυτό θα έχει επιτευχθεί, τότε δεν θα λέτε πια: "Ο Χριστός, και μαζί μ' Αυτόν το βασίλειο του Θεού, ήρθε σε μας, κατοικεί μαζί μας κι ανάμεσα μας", παρά θα λέτε: "Τώρα πια δεν ζω εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα μου!" Τότε επίσης θα καταλάβετε ζωντανά ότι -και πως- το βασίλειο του Θεού δεν έρχεται στους ανθρώπους με εξωτερικά θεαματικό τρόπο, αλλά μόνον αναπτύσσεται μέσα στον άνθρωπο, παρασύροντας την ψυχή στην αιώνια ζωή του.

Βέβαια, πρέπει αρχικά να δείχθει στον άνθρωπο από έξω ο δρόμος, μέσω του Λόγου του Θεού που έρχεται από τους ουρανοί. Όμως αυτό δεν αρκεί για να βρεθεί ο άνθρωπος στο βασίλειο του Θεού και

εκείνο μέσα στον άνθρωπο. Μόνον όταν εκείνος αρχίζει να πιστεύει χωρίς ν' αμφιβάλλει, πράττοντας δε σύμφωνα με τη διδασκαλία, καθιστά την πίστη του ζωντανή, τότε αναπτύσσεται το βασίλειο του Θεού μέσα του, έτσι όπως την άνοιξη, η ζωή του φυτού αρχίζει ν' αναπτύσσεται από μέσα, όταν το φως του ήλιου το φωτίζει, το θερμαίνει και το εξαναγκάζει σε εσωτερική δραστηριότητα.

Κάθε ζωή διεγείρεται και αφυπνίζεται, βέβαια, απ' έξω. Όμως η δημιουργία, η ανάπτυξη, η εκδίπλωση, ο σχηματισμός και η σταθεροποίηση πάντοτε ξεκινούν από μέσα. Έτσι, οι άνθρωποι και τα ζώα αρχικά προσλαμβάνουν την τροφή τους απ' έξω. Αυτή όμως η πρόσληψη τροφής και ποτού δεν συνιστά ακόμη την πραγματική θρέψη του σώματος αντίθετα, αυτή ξεκινάει από το στομάχι και πηγαίνει προς όλα τα μέρη του σώματος.

Όπως, όμως, κατά κάποιον τρόπο, το στομάχι είναι η καρδιά θρέψης της ζωής για το σώμα, έτσι η καρδιά του ανθρώπου είναι το στομάχι θρέψης της ψυχής, προκειμένου ν' αφυπνιστεί το θείκό πνεύμα μέσα της. Και η διδασκαλία Μου είναι η αληθινή τροφή ζωής και το ποτό ζωής για το στομάχι της ψυχής. Έτσι είμαι λοιπόν ως προς τη διδασκαλία Μου για τους ανθρώπους ένας πραγματικός άρτος ζωής από τους ουρανοί. Η δε πράξη σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου είναι αληθινό ποτό ζωής, ένα πολύ καλό και δυνατό κρασί, που αναζωογονεί ολόκληρο τον άνθρωπο, φωτίζοντας τον πέρα ως πέρα με τη λαμπερή φλόγα της αγάπης. Όποιος τρώει αυτό το ψωμί και πίνει αυτό το κρασί, δεν θα γνωρίσει ποτέ πια θάνατο στην αιωνιότητα».

Τώρα λένε οι μαθητές: «Κύριε, αυτή Σου η διδασκαλία είναι βέβαια κατανοητή. Όταν όμως κάποτε στην Καπερναούμ, όπου σε είχε ακολουθήσει τόσο μεγάλο πλήθος από κάθε περιοχή, είχες ανακοινώσει μία παρόμοια διδασκαλία, ήταν σκληρή, ειδικά για κείνους τους ανθρώπους που δεν κατανοούσαν το αληθινό νόημα των απλών και καθαρών λόγων Σου. Γι' αυτόν το λόγο, τότε Σε είχαν εγκαταλείψει πολλοί μαθητές. Στην αρχή, ούτε εμείς το είχαμε καταλάβει. Μόνο ένας, που ουσιαστικά ποτέ δεν ήταν μαθητής Σου, μας μεθερμήνευσε τα λόγια Σου. Συγκρίνοντας όμως εκείνη τη διδασκαλία με την τωρινή, βλέπουμε ότι λέει τα ίδια με όσα τώρα μας δίδαξες χειροπιαστά και καθαρά. Έχουμε δίκιο ή όχι;»

Ο Ιησούς απάντησε: «Και βέβαια! Γιατί το ψωμί και το κρασί είναι και στις δυο το ίδιο. Όποιος τρώει τον ουράνιο άρτο το Λόγο μου και, πράττοντας σύμφωνα μ' αυτόν, δηλαδή κάνοντας έργα αληθινής ανιδιοτελούς αγάπης, πίνει το κρασί της ζωής, αυτός τρώει τη σάρκα Μου και πίνει το αίμα Μου. Γιατί όπως το φυσικό ψωμί που τρώει ο άνθρωπος γίνεται σάρκα και το κρασί αίμα, έτσι στην ψυχή του ανθρώπου, ο άρτος, του Λόγου Μου γίνεται σάρκα και το κρασί της πράξης αγάπης γίνεται αίμα της ψυχής.

Όμως, όταν λέω: "Όποιος τρώει τη σάρκα Μου", εννοώ ήδη ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να δεχθεί το Λόγο Μου μόνο μέσα στη μνήμη και το μυαλό του, παρά συγχρόνως και στην καρδιά του, που είναι το

στομάχι της ψυχής. Το ίδιο ισχύει και για το κρασί των πράξεων αγάπης, που έτσι δεν παραμένει κρασί, αλλά γίνεται αληθινό αίμα της ζωής. Γιατί η μνήμη και ο νους του ανθρώπου έχουν σχεδόν την ίδια σχέση με την καρδιά όπως το στόμα με το φυσικό στομάχι. Όσο το φυσικό ψωμί βρίσκεται ακόμη στο στόμα, ανάμεσα στα δόντια, δεν είναι σάρκα, είναι μόνο ψωμί. Όταν όμως φθάσει μασημένο στο στομάχι, όπου ανακατεύεται με τα γαστρικά υγρά, είναι κιόλας ως προς τα λεπτότερα συστατικά του σάρκα, γιατί μοιάζει με σάρκα. Το ίδιο συμβαίνει και με το κρασί: Όσο το κρατάς στο στόμα σου, δεν περνάει στο αίμα. Όμως στο στομάχι, αυτό θα συμβεί γρήγορα.

Όποιος, λοιπόν, ακούει το Λόγο μου και τον κρατάει στη μνήμη του, κρατάει το ψωμί στο στόμα της ψυχής-Αν αρχίσει να συλλογίζεται με το νου σοβαρά γύρω απ' αυτόν, τότε μασάει το ψωμί με τα δόντια της ψυχής, γιατί ο νους είναι για την ψυχή ό, τι τα δόντια για το σώμα. Όταν ο νους έχει μασήσει το ψωμί Μου, δηλαδή τη διδασκαλία Μου, την έχει δηλαδή κατανοήσει και αποδεχτεί ως πλήρη αλήθεια, τότε πρέπει να την κάνει επίσης αποδεκτή από την αγάπη για την αλήθεια και να περάσει στην πράξη με σταθερή θέληση. Αν συμβεί αυτό, τότε ο Λόγος μετουσιώνεται σε σάρκα και, με τη σταθερή θέληση για πράξη, σε αίμα της ψυχής, που είναι το πνεύμα Μου μέσα σ' αυτήν.

Γι' αυτό, κανένας σας να μη μένει απλά ακροατής, αλλά συγχρόνως να υλοποιεί με σταθερή θέληση το Λόγο Μου! Όταν με τον τρόπο αυτό θα έχετε κατακτήσει πλήρως το βασίλειο Μου μέσα σας, τότε θα μπορείτε να βαδίζετε πάνω από φίδια και σκορπιούς, να πίνετε δηλητήρια από την Κόλαση, χωρίς τίποτα απ' αυτά, να σας βλάπτει. Αφού, λοιπόν, τα καταλάβετε καλά όλ' αυτά, θα αντιληφθείτε επίσης αληθινά και ζωντανά τι θέλω να εννοείτε λέγοντας "τρώω την σάρκα" και "πίνω το αίμα". Ασφαλώς, ύστερα δεν θα το αποκαλείτε πλέον αυτό σκληρή διδασκαλία».

Επομένως, η Θεία Ευχαριστία που το καθολικό ιερατείο τονίζει εξαιρετικά τη σημασία της, δεν θεμελιώνεται ούτε στις βιβλικές γραφές, ούτε στα γραπτά της νέας αποκάλυψης. Πουθενά δεν λέει ότι το ψωμί και το κρασί μετουσιώνονται πραγματικά σε σάρκα και το αίμα του Χριστού, ούτε ότι ο ιερέας έχει την εξουσία να το κάνει αυτό. Ακόμη, η άποψη ότι ο άνθρωπος, με την υλική πράξη της σωματικής κατανάλωσης της όσπιας κατά την «κοινωνία», ενδυναμώνεται πνευματικά και εξαγνίζεται από τις αμαρτίες, είναι αντίθετη προς την αληθινή: πνευματική διδασκαλία τελείωσης του Ιησού Χριστού.

«Τον άνθρωπο δεν τον εξαγνίζει ούτε τον αγιάζει τίποτα άλλο από τη ζωντανή πίστη και την ενεργή αγάπη του προς τον Θεό και τον πλησίον».

Η πνευματική κοινότητα

Ο άνθρωπος, ιδιαίτερα ο πνευματικός, είναι κοινωνικό ον. Έχει από τη φύση του την ανάγκη της ανταλλαγής των όσων κατέχει, των απόψεων και επιδιώξεων του. Το αμοιβαίο δούναι και λαβείν είναι μάλιστα προϋπόθεση για μία ανώτερη ζωή. Έτσι, από τα γραπτά της αποκάλυψης γνωρίζουμε ότι η κοινότητα παίζει επίσης στο πνευματικό βασίλειο, ειδικά δε στους ουρανοίς, ένα μεγάλο ρόλο.

Οι ενώσεις των αγγέλων στους ουρανοίς

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», ο Ραφαήλ, ένας αρχάγγελος της ακολουθίας του Κυρίου, εξηγώντας στους μαθητές τη δράση και το έργο του, προσθέτει: *«Επιπλέον, ως αρχάγγελος, έχω μυριάδες συνυπηρετών, που όλοι εξαρτώνται κάθε στιγμή από τη θέληση μου. Όταν θέλω κάτι που απορρέει από τον Θεό, αμέσως το θέλημα αυτό γίνεται θέλημα των αναρίθμητων υπηρετών μου, που κινητοποιούνται την ίδια στιγμή και εκτελούν την πράξη που ζητήθηκε τόσο γρήγορα, που σχεδόν δεν μπορείτε να φανταστείτε. Εγώ προσωπικά δεν κάνω τίποτα ο ίδιος, αλλά από την αρχαγγελική μου θέληση ορίζεται στους συνυπηρέτες να δράσουν, βαθιά μέσα από το Θεμέλιο της ύπαρξης τους.»*

Στο έργο του Λόρμπερ «Ο πνευματικός ήλιος», μία ομάδα «οδοιπόρων του ουρανού» έχει την τύχη να δει από μακριά αρκετά τέτοια συλλογικά πνευματικά όντα. Εκεί αναφέρεται: *«Τα πνεύματα που βλέπετε να κινούνται εκεί πέρα, δεν είναι μεμονωμένα, αλλά κάθε ένα τέτοιο μεμονωμένο πνεύμα είναι μία ένωση αναρίθμητων πνευμάτων, στην οποία ουσιαστικά και πάλι περιέχονται αναρίθμητες μικρότερες ενώσεις, οι οποίες με τη σειρά τους αποτελούνται από μακάρια πνεύματα ιδιαίτερου είδους.»*

«...Επειδή στα ισχυρά, εξαιρετικά ώριμα πνεύματα η αγάπη για τον Κύριο είναι άπειρη, γίνονται προϊστάμενοι ουρανίων ενώσεων (πνευμάτων και αγγέλων). Όταν τέτοια πνεύματα αντικρύζουν τον Κύριο, η σφαίρα αγάπης τους εκτείνεται σαν να δημιουργεί ένα δεύτερο Μεγάλο Άνθρωπο. Τότε, αυτή η σφαίρα είναι πια καθ' εαυτήν ουσιαστικά μία τέτοια ουράνια ένωση, στην οποία γίνονται δεκτά όλα εκείνα τα καλά πνεύματα που έχουν την ίδια αγάπη προς τον Κύριο με το πνεύμα που ίδρυσε και προΐσταται της ένωσης.»

Παράδειγμα γήινης αναλογίας γι' αυτό είναι -αναφέρεται πιο κάτω- οι ενώσεις κρατών, πόλεων, χωριών ή, από πνευματικότερη σκοπιά, οι θρησκευτικές ενώσεις και τα παρόμοια. Ο λόγος της Γραφής: «Θα κάθεστε σε δώδεκα καθίσματα και θα δικάζετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ» σημαίνει: *«Με το Λόγο που θα κηρύξετε στο όνομα Μου σε όλους τους λαούς, θα ιδρυθούν (στον πνευματικό κόσμο) ενώσεις, των οποίων εσείς θα είσαστε με το δικό σας τρόπο οι προϊστάμενοι και οι κύριοι οδηγοί.»*

Σε άλλο σημείο του ίδιου έργου, ο Δημιουργός λέει: *«Γιατί στα*

παιδιά Μου της γης έχει δοθεί από Μένα (κατά την τελείωση τους) η δικαιοδοσία να κυβερνούν και να κατευθύνουν μαζί Μου το άπειρο και όλες τις αναρίθμητες δημιουργίες που περιλαμβάνει. Τα παιδιά των άλλων ουρανίων σωμάτων θα είναι για το σκοπό αυτό στην υπηρεσία τους, όπως τα μέλη ενός σώματος είναι στην υπηρεσία της βούλησης του πνεύματος. Βέβαια, καθένα από τα πνεύματα των άστρων έχει επίσης τη δική του βούληση.

Παρ' όλα αυτά, στην περίπτωση της δράσης αγάπης, η θέληση των κατέξοχην παιδιών Μου εισέρχεται στα πνεύματα αυτά. Τότε, δισεκατομμύρια τέτοιων πνευμάτων είναι σαν ένας άνθρωπος, το δε πνεύμα βούλησης του, το οποίο ενεργεί, είναι ενός από τα παιδιά Μου.»

Φροντίδα για την κοινότητα πάνω στη γη

Εν όψει αυτού του μεγάλου μελλοντικού καθήκοντος των παιδιών της γης, είναι φανερό πόσο σημαντική είναι ήδη πάνω στη γη η φροντίδα ενός πνεύματος κοινότητας και ομόνοιας, που στοχεύει στην επιτέλεση συλλογικού πνευματικού έργου. Άλλωστε γνωρίζουμε ότι η ύπαρξη μας πάνω στη γη αποτελεί σε όλα ένα σχολείο για το ουράνιο βασίλειο του Θεού.

Για το λόγο αυτό, ο Δημιουργός, στην ύψιστη μορφή αποκάλυψης Του ως Ιησούς Χριστός, ευλόγησε τη φροντίδα για την κοινότητα απέναντι στους μαθητές του και τους διαδόχους τους, με την ιδιαίτερη υπόσχεση:

«Όπου και να συναθροίζεστε στο όνομα Μου και από καθαρή αγάπη, εκεί θα είμαι ανάμεσα σας, ίσως βέβαια αόρατος, ωστόσο ενισχύοντας σας με παντοδύναμο τρόπο.»

Η κοινότητα, δηλαδή η αδελφική συνένωση ομοφρονούντων με σκοπό την από κοινού καλλιέργεια της ψυχής και τα κοινά έργα αγάπης, έχει επίσης αναμφίβολα μεγάλη σημασία για την πνευματική τελείωση κάθε ανθρώπου.

Μέσα στην απομόνωση, εύκολα γινόμαστε μονόπλευροι και περιορισμένοι στις διαπιστώσεις και απόψεις μας, ενώ η Θέληση και οι επιδιώξεις μας γίνονται επίμονες και άκαμπτες. Αντίθετα, ενωμένοι με τους άλλους, διαρκώς παρακινούμαστε να μετράμε και να ελέγχουμε τις γνώσεις και τις κρίσεις μας. Είμαστε αναγκασμένοι να υπερασπιζόμαστε τις θέσεις μας, να τις εξηγούμε όσο καλύτερα μπορούμε. Με τον τρόπο αυτό μαθαίνουμε και βιώνουμε διαρκώς καινούργια πράγματα. Χάρη στις νεοαποκτηθείσες ανώτερες γνώσεις και δυνάμεις μας, μπορούμε εν συνεχεία να υπηρετήσουμε τους άλλους.

Αφού αυτό το «ανώτερο σχολείο» της πνευματικής τελείωσης καθίσταται δυνατό μόνο χάρη στην κοινότητα των ανθρώπων πάνω στη γη, ο Δημιουργός εγκαθίδρυσε την κοινότητα στο γάμο και στην οικογένεια και καθοδήγησε τους ανθρώπους να σχηματίσουν κρατικές και διάφορες ιδιωτικές ενώσεις.

Φυσικά, όμως, ακόμη περισσότερο σύμφωνο με το πνεύμα του

είναι να συνενώνονται οι άνθρωποι ήδη πάνω στη γη, δημιουργώντας πνευματικές ενώσεις με σκοπό την ύψιστη υπηρεσία αγάπης, την από κοινού καλλιέργεια της ψυχής στο όνομα του.

Τα καθήκοντα των πνευματικών κοινοτήτων είναι πρωταρχικά η κοινή βίωση, ανάγνωση, ακρόαση, συζήτηση και πρόσληψη του θείου Λόγου.

Βέβαια, ο καθένας σήμερα μπορεί να αντλήσει σε ευρεία κλίμακα το πνευματικό φως από τη Βίβλο και τα πολυάριθμα γραπτά της νέας αποκάλυψης. Αν πράττει σύμφωνα με αυτά, δεν είναι δυνατόν να χάσει το δρόμο του. Παρ' όλ' αυτά, η συζήτηση τόσο με ομοϊδεάτες, όσο μι με ανθρώπους που σκέφτονται διαφορετικά, πάντοτε είναι πολύ ωφέλιμη, ακόμη και για τους πνευματικά ισχυρούς και ανεξάρτητους. Μαθαίνει κανείς έτσι να συλλαμβάνει τα πράγματα από μια σκοπιά βαθύτερη ή διαφορετική.

Επιπλέον, σε κάθε πνευματικό κύκλο υπάρχουν επίσης πιο αδύναμοι ή αρχάριοι, που ευχαρίστως δέχονται πνευματική βοήθεια. Εκεί προσφέρεται στους ισχυρούς και ανεξάρτητους μία θαυμάσια ευκαιρία να δείξουν αγάπη και να τελειοποιηθούν στην αληθινή υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων.

Πέρα απ' αυτό, όμως, καθήκον μίας πνευματικής κοινότητας είναι να φέρει το θείο μήνυμα προς τα έξω, πέρα από τα όρια της κοινότητας, σε άλλους ανθρώπους και κύκλους, με λόγια και με έργα, κυρίως όμως μέσα από κοινά έργα αγάπης. Η κοινή αυτή εξωτερική δράση είναι ιδιαίτερα ευλογημένη.

Ο Χριστός λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: *«Πάντα θα υπάρχουν, παράλληλα με τους φωτισμένους, και άτομα χωρίς φώτιση. Όμως πάνω στη γη οι φωτισμένοι δεν θα λείψουν, Θα έχουν δε την ευκαιρία να φωτίσουν με το αληθινό φως της ζωής τους εκείνους που δεν έχουν δεχτεί τη φώτιση. Οι φωτισμένοι που θα το κάνουν αυτό εν ονόματι Μου, θα έχουν μεγάλη ανταμοιβή στο βασίλειο Μου. Το να είναι ένας άνθρωπος φωτισμένος ο ίδιος από τη χάρη Μου, είναι μεγάλη, ανεκτίμητη ευτυχία γι' αυτόν. Αλλά είναι πολύ πιο πολύτιμο να φωτίζει με το αληθινό φως της ζωής του και άλλους, που ακόμη βαδίζουν στο σκοτάδι, θέλουν όμως να δεχθούν το φως».*

Όμως, σχετικά μ' αυτά ο Ιησούς τονίζει σοβαρά και το εξής: *«Το βασίλειο Μου, που τώρα εγκαθιδρύω πάνω στη γη, είναι βασίλειο ειρήνης, και γι' αυτό πρέπει να το διαδώσετε με ειρήνη στους ανθρώπους, χωρίς χρήση βίας. Να είσαστε όλοι ειρηνικοί εργάτες στο όνομα Μου και να αποφεύγετε κάθε διαφωνία ή έριδα. Να δράτε μόνο μέσω της αγάπης Μου στην καρδιά σας. Γιατί η μεγαλύτερη δύναμη και εξουσία βρίσκεται στην αγάπη».*

Αν τέτοιες κοινότητες διαπνέονται και ζωογονούνται από καθαρό, ανιδιοτελές πνεύμα ενεργούς αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο εν ονόματι του Θεού, τότε αποτελούν μία πραγματική εκκλησία.

Η εξωτερική μορφή εδώ έχει μικρότερη σημασία. Μπορεί η διάρθρωση της κοινότητας να είναι χαλαρή ή αυστηρότερη, απλούστερη ή

πολύπλοκη· αυτό στα μάτια του Θεού και αρχηγού δεν είναι τόσο σημαντικό, αφού εκείνος δεν εκτιμά το εξωτερικό αλλά την καρδιά, το πνεύμα. Επίσης, μπροστά στον Θεό δεν συνιστά μεγάλη διαφορά το αν μία κοινότητα είναι περισσότερο μοναρχικά οργανωμένη (όπως η καθολική εκκλησία και ο στρατός σωτηρίας) ή δημοκρατικά (όπως οι προτεσταντικές εκκλησίες και κάποιες αιρέσεις), ούτε το αν έχουν ένα σταθερό, γραμμένο καταστατικό ή μόνο χαλαρούς κανόνες δημιουργημένους από τη συνήθεια. Αυτό είναι, περισσότερο ή λιγότερο, συνάρτηση των δεδομένων συνθηκών και της εκάστοτε σκοπιμότητας.

Η αληθινή Εκκλησία

Όμως, κάθε μορφή ένωσης - η δημοκρατική και η μοναρχική, η χαλαρή και η αυστηρή, η απλή και η πολύπλοκη- μπορεί τότε μόνο νοεκπληρώσει το σκοπό της σύμφωνα με το θείο πνεύμα, αν οι φορείς της διαπνέονται και καθοδηγούνται από το ορθό πνεύμα αγάπης προς τον Θεό και τον πλησίον. Αν το πνεύμα αυτό υπάρχει, τότε ακόμη και μια λιγότερο κατάλληλη μορφή θα επιτύχει καλά, ενώ στην αντίθετη περίπτωση, μία κατάλληλη, άριστα σχεδιασμένη μορφή θα φέρει μονάχα κακά.

Γι' αυτό, ο Ιησούς λέει στο έργο «*Η οικονομία του Θεού*» στον αγγελιοφόρο του Γιάκομπ Λόρμπερ: «*Πες στο παιδιά Μου και σε όλους, σε όποια θρησκεία κι αν ανήκουν -είτε ρωμαιοκαθολικοί είναι είτε προτεστάντες, Ιουδαίοι, Τούρκοι, Βραχμάνοι, ειδωλολάτρες-αυτό: Πάνω στη γη υπάρχει μία μόνον αληθινή εκκλησία, κι αυτή είναι η αγάπη για Μένα στο πρόσωπο του Υιού Μου! Η αγάπη αυτή είναι το Άγιο Πνεύμα μέσα σας και σας φανερώνεται με το ζωντανό Λόγο Μου. Έτσι, Εγώ βρίσκομαι μέσα σας, η δε ψυχή σας, που η καρδιά της είναι η κατοικία Μου, είναι η μοναδική αληθινή εκκλησία στη γη. Μόνον εκεί υπάρχει αιώνια ζωή, και μόνον αυτή είναι που σας κάνει ευτυχισμένους!*

Γιατί σκεφτείτε, Εγώ είμαι ο κύριος όλων όσων υπάρχουν. Εγώ είμαι ο αιώνιος και παντοδύναμος Θεός, και ως τέτοιος, είμαι ο Πατέρας σας, ο άγιος και γεμάτος αγάπη. Και Εγώ είμαι όλ' αυτά μέσα στο Λόγο! Αν τον σεβαστείτε και πράττετε σύμφωνα μ' αυτόν, τον έχετε προσλάβει μέσα σας. Τότε αυτός θα ζωντανέψει μέσα σας, θα σας ανυψώσει ψηλότερα από τον εαυτό σας και θα σας ελευθερώσει. Δεν θα υπόκειστε τότε πια στο νόμο, θα βρίσκεστε πάνω από αυτόν, στο φως. Αυτό όμως είναι η μακαριότητα ή το βασίλειο του Θεού στο εσωτερικό σας ή η μόνη εκκλησία της γης που εξασφαλίζει τη μακαριότητα. Σε καμία άλλη, εκτός από αυτήν, δεν υπάρχει αιώνια ζωή.

«*Η μήπως πιστεύετε ότι κατοικώ μέσα σε τείχη ή μέσα στις τελετουργίες ή στην προσευχή και στη λατρεία; Όχι, κάνετε μεγάλο λάθος. Δεν βρίσκομαι σε τίποτα από αυτά, παρά μόνον εκεί που υπάρχει αγάπη, εκεί είμαι κι Εγώ!*»

Δυστυχώς, σήμερα, σ' αυτήν τη «*μέση περίοδο εκπαίδευσης της ανθρωπότητας*», οι Χριστιανοί και οι κοινότητες πίστης που υπάρχουν

στη γη δεν πληρούν, εξαιτίας της γενικής ανθρώπινης ατέλειας, αυτούς τους όρους, άλλες περισσότερο κι άλλες λιγότερο, συμπεριλαμβανομένων και όσων γνωρίζουν τη νέα αποκάλυψη. Γι' αυτό, δεν θέλουμε να ρίξουμε το λίθο στις άλλες κοινότητες- αντίθετα, όλοι πρέπει να προσπαθήσουμε με ζήλο να επιδιώξουμε με όλες τις δυνάμεις μας το στόχο που προαναφέρθηκε και να φροντίσουμε για το εξής: να διεισδύσει πρώτα απ' όλα στους δικούς μας κύκλους, ύστερα σε όλο τον κόσμο που πιστεύει, το πνεύμα αληθινής αγάπης και να δημιουργηθεί επιτέλους πάνω στο έδαφος αυτό ένα ποίμνιο με έναν ποιμένα.

Οι επιμέρους πεπειθήσεις και απόψεις οι σχετικές με την πίστη πάνω στη γη, άλλωστε, πάντοτε θα είναι πολλές και ποικίλες, ανάλογα με τις διάφορες προδιαθέσεις, εμπειρίες και το βαθμό ωριμότητας των ανθρώπων, των τάξεων, των λαών και των φυλών. Αυτό ανταποκρίνεται στην πνευματική σημασία και πολλαπλότητα του πλανήτη μας. Όμως, όλες οι ειλικρινείς, σοβαρές κατευθύνσεις πίστης μπορούν άριστα να συνενωθούν πάνω στο θεμέλιο της αγάπης για τον Θεό και τον πλησίον. Τότε οι σχετικές μ' αυτό μεγάλες υποσχέσεις που υπάρχουν στα ιερά κείμενα πολλών θρησκειών, ασφαλώς θα εκπληρωθούν.

Στα γραπτά της νέας αποκάλυψης εκτίθεται πολύ ανοιχτά αυτό που, σύμφωνα με τον παλιό και το νέο Λόγο του Θεού, λείπει από τις σημαντικότερες σημερινές εκκλησίες ή είναι ελάττωμα τους.

Λίγο ως πολύ, όλες τις αφορά η μομφή ότι έχουν ξεφύγει επικίνδυνα από την αληθινή διδασκαλία της σωτηρίας, τη διδασκαλία της αγάπης, συγκεκριμένα δε, όπως εδώ ήδη συχνά τονίσαμε: η καθολική εκκλησία έχει ξεφύγει ως προς τα εξωτερικά έργα, ενώ η προτεσταντική ως προς την εξωτερική πίστη. Για κάθε εξωτερική πλευρά εκκλησίας ισχύει αυτό που λέει ο Χριστός στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» στις όχθες του Ευφράτη στους ιερείς της Αθηνάς; *«Βρίσκομαι ήδη τρεις μέρες εδώ, και σας δίδαξα όλα όσα πρέπει να γνωρίζετε, να πιστεύετε - και να κάνετε για να κερδίσετε τη ν αιώνια ζωή της ψυχής. Σας είπα τίποτα για εξωτερικές προσευχές ή για κάποια μυστηριώδη λειτουργία που μόνη αυτή να αρέσει σ' Εμένα; Ή για συγκεκριμένες γιορτές, όπως το άγιο Σάββατο των Ιουδαίων, που το ονομάζουν "ημέρα του Κυρίου"; Όχι, τίποτα τέτοιο δεν ακούσατε από το στόμα Μου. Και σας λέω αληθινά: Καταργήστε κάθε εξωτερική προσευχή, κάθε ημέρα γιορτής, αφού κάθε ημέρα είναι στ' αλήθεια μία ημέρα του Κυρίου, και κάθε ιερατείο. Γιατί κάθε άνθρωπος που γνωρίζει τον Θεό, τον αγαπάει πάνω απ' όλα και εκτελεί το θέλημα του, είναι αληθινός και σωστός ιερέας, και μ' αυτό επίσης σωστός δάσκαλος, αφού μεταδίδει στον διπλανό του αυτήν τη διδασκαλία που έλαβε από Μένα. Όποιος εκτελεί το θέλημα Μου, αυτός προσεύχεται αληθινά, προσεύχεται δε πάντα χωρίς διακοπή. Κάθε μέρα που ένας άνθρωπος κάνει καλό στον συνάνθρωπο του στο όνομα Μου, είναι πραγματική "ημέρα του Κυρίου" και η μόνη που Μου είναι αρεστή.*

Ακόμη, είναι έθιμο ακόμη και στους Ιουδαίους να φορούν αυτοί οι τυφλοί άνθρωποι στις παρακλήσεις και στις προσευχές τους καλά και

ωραία ρούχα, γιατί πιστεύουν ότι ο άνθρωπος πρέπει να κάνει όσα μπορεί περισσότερο από την άποψη αυτή για να τιμήσει, καθώς λένε, περισσότερο τον Κύριο.

Όμως τέτοιοι ανόητοι δεν αναλογίζονται ότι υπάρχουν πολλοί φτωχοί που δεν έχουν καλά-καλά ρούχα για να κρύψουν τη γύμνια τους. Πώς θα πρέπει να αισθάνονται οι φτωχοί αυτοί βλέποντας τους στολισμένους πλούσιους στους ναούς. Βλέποντας πώς εκείνοι τιμούν τον Θεό, ενώ ένας φτωχός δεν μπορεί να το κάνει, αναγκαστικά σκέφτονται ότι, προσευχόμενοι μέσα στα κουρέλια τους, το μόνο που μπορούν είναι να προσβάλουν τον Θεό. Σας λέω αληθινά: όποιος Μου ζητήσει κάτι φορώντας καλά (πολυτελή) φορέματα, ποτέ δεν θα εισακουστεί, ακόμη δε λιγότερο αν είναι ιερέας με στολισμένα άμφια και ράσα!

Τέλος, υπάρχει άλλο ένα σφάλμα στις προσευχές προς τον Θεό, ότι χρησιμοποιείται γι' αυτές κάποια παλιά, ξένη γλώσσα, που θεωρείται η περισσότερο αντάξια της λατρείας του. Όπου συνεχιστεί από δω και πέρα αυτή η ανοησία, δεν θα εισακούονται επίσης οι παρακλήσεις. Μπροστά Μου, ο άνθρωπος πρέπει να στολίζεται μόνον ως προς την καρδιά του και να Μου μιλάει στη γλώσσα εκείνη που η καρδιά του καταλαβαίνει καλύτερα, και Εγώ θα εισακούσω την παράκληση του! Θέλω όλες οι παλιές ανοησίες να εκλείψουν και οι άνθρωποι να γίνουν εντελώς νέοι, αληθινοί, καθαροί άνθρωποι.»

Προειδοποίηση για το πνεύμα δογματισμού

Οι μεγάλες διαφορές διδασκαλιών, οργάνωσης και θεσμών των πολυάριθμων θρησκευτικών κατευθύνσεων και κοινοτήτων έχουν συχνά ως αποτέλεσμα, όπως διδάσκει η ιστορία όλων των λαών, να επέρχεται στην τυφλή ανθρωπότητα πνεύμα αντιθέσεων και καταδίωξης. Γι' αυτό, ο Χριστός τονίζει σοβαρά: «Πρέπει ν' αναγνωρίζει κανείς ότι είσαστε μαθητές Μου από το ότι έχετε αγάπη μεταξύ σας». (Ιωάννης 13,35). Επομένως, το γνώρισμα των αληθινών μαθητών δεν είναι η ομολογία πίστης, παρά η αγάπη!

«Η αγάπη όμως», λέει ο Παύλος, «είναι μακρόθυμη, καλή, χωρίς φθόνο. Δεν καυχάται, δεν είναι εγωίστρια, δεν επιζητεί το δικό της όφελος. Δεν είναι ευερέθιστη, δεν μνησικακεί, δεν χαίρεται για το άδικο, χαίρεται όμως για κάθε αλήθεια. Είναι ανεκτική, πιστεύει κάθε τι καλό, ελπίζει τα πάντα κι αντέχει τα πάντα».

Όμως, το εγωιστικό, στενόμυαλο, βίαιο δογματικό πνεύμα, που δυστυχώς τόσο συχνά συναντά κανείς στις κοινότητες πίστης, είναι το αντίθετο αυτού του αληθινού πνεύματος του Χριστού.

Στα γραπτά της νέας αποκάλυψης περιλαμβάνονται επίσης προειδοποιήσεις σχετικά με αυτό το αρνητικό πνεύμα. Ακόμη, τονίζεται ότι πρέπει να αγαπάμε τον αδελφό και στο πρόσωπο εκείνου που έχει διαφορετική πίστη από μας, ν' αναγνωρίζουμε την αξία όσων καλών και αληθινών περιλαμβάνονται στις απόψεις του, να αντιμετωπίζουμε με υπομονή το σφάλμα και να τον αφήνουμε να ωριμάσει με τη βοήθεια

από την ουράνια χάρη.

Ο Ιησούς λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Δες, η πρακτική ερμηνεία όλων των νόμων του Μωϋσή και όσων είπαν οι Προφήτες, βρίσκεται στην πρόταση: "Να αγαπάτε τον Θεό πάνω απ' όλα, ως τον αιώνιο Πατέρα σας, και τα φτωχά, συχνά άρρωστα, αδέρφια σας, πάντοτε σαν τον εαυτό σας. Έτσι θα είσαστε, ως αληθινά παιδιά του αιώνιου Πατέρα με υγιή ψυχή, στον ουρανό εξίσου τέλειοι με Εκείνον. Φυσικά, το ψέμα και το σκότος που έχουν παρεισφύσει μεταξύ των ανθρώπων είναι δύσκολο να καταπολεμηθούν, γιατί είναι θεμελιώδης ασθένεια της ψυχής. Όμως μπορεί κανείς εύκολα να καταπολεμήσει το ψέμα και το σκότος με την αλήθεια που πηγάζει από την αγάπη, σαν το φως από τη φλόγα. Αν, όμως, χρειάζεσαι το φως για να φωτίσεις ένα σκοτεινό δωμάτιο, ποιος θα σε επαινέσει για τη σοφία σου, αν βάλεις αμέσως φωτιά στο δωμάτιο καταστρέφοντας το; Γι' αυτό, ο Λόγος και η διδασκαλία Μου δεν πρέπει να διαδοθεί με τη βία. Και κανένας φανατικός δεν θα ευλογηθεί από Μένα για το ζήλο του, αντίθετα μάλιστα, θα ριχτεί και ο ίδιος στο πιο βαθύ σκοτάδι.»

Επίσης πρέπει να πούμε σε όλα τα εριστικά πνεύματα του χώρου της πίστης ότι η γνησιότητα μιας θρησκείας, δηλαδή το ουσιαστικό, θείο περιεχόμενο και η αξία μιας θρησκείας, ενός δόγματος ή μιας αίρεσης καθορίζεται μπροστά στον Θεό μόνον ανάλογα με την αληθινή αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον που περιέχει.

Για το ιερατείο και την πνευματική ηγεσία

Το ιερατείο αρκετά συχνά αποτελεί κύριο φορέα θρησκευτικού πνεύματος βίας.

Το ότι και το γιατί στην αληθινή εκκλησία του Χριστού δεν χρειάζεται αμοιβόμενο ιερατείο με υπαλληλική ιδιότητα, υποδηλώθηκε ήδη με τα εξής λόγια του Χριστού: «Κάθε άνθρωπος που αναγνωρίζει τον Θεό, τον αγαπάει πάνω απ' όλα κι εκτελεί το θέλημα Του, είναι ένας αληθινός και σωστός ιερέας, είναι δε επίσης σωστός δάσκαλος, εφόσον μεταδίδει στο συνάνθρωπο του τη διδασκαλία που έλαβε από τον Θεό (με λόγια και με το δικό του παράδειγμα)».

Βέβαια, παρ' όλ' αυτά, πρέπει πάντα να υπάρχουν σε μια κοινότητα και «ελεύθεροι κι αληθινοί δάσκαλοι», για να κηρύσσουν το θείο Λόγο και να καλλιεργούν το θείο πνεύμα αγάπης. Ακόμη και σήμερα, ισχύουν γι' αυτούς όσα είπε ο Χριστός στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» στον Ρωμαίο βετεράνο Μάρκο:

«Αν έχεις την καλή γνώμη ότι οι άνθρωποι πρέπει το Σάββατο να συγκεντρώνονται κάπου για να διδαχθούν ξανά για τον Θεό και το θέλημα Του, καθώς επίσης για να Τον θυμηθούν, τότε ας γίνει. Όμως, ο δάσκαλος έχει, εκτός απ' αυτήν, άλλες έξι εργάσιμες ημέρες! Αν είναι αφυπνισμένος ως προς το πνεύμα, τότε δεν χρειάζεται να περνά τις έξι αυτές ημέρες μόνο με κοπιαστική προετοιμασία για τη διδασκαλία του επομένου Σαββάτου. Γιατί όποιος μιλάει μέσα από το πνεύμα του Θεού

θα βρει τα λόγια τη στιγμή που πρέπει στην καρδιά και στο στόμα του.

Αφού, όμως, αυτό θα γίνει σίγουρα, εφόσον το υποσχέθηκα, όπως άλλωστε συνέβαινε πάντοτε στον καιρό των προπατόρων και των προφητών, πιστεύω ότι δεν θα ήταν και για τον ραββίνο κακό αν έκανε, ως πρότυπο για την κοινότητα του, κάποια ωφέλιμη εργασία, κερδίζοντας έτσι τον επιούσιο, ώστε να μην είναι αναγκασμένος να συντηρείται από την κοινότητα. Τότε τα μέλη της ασφαλώς θα τον σέβονταν και θα τον μιμούνταν περισσότερο, γιατί στο γεγονός ότι συντηρεί μόνος τον εαυτό του, θα έβλεπαν την καλύτερη απόδειξη της ανιδιοτέλειας και της αγάπης του για την κοινότητα. Πιστεύω ότι αυτό θα ήταν πολύ καλύτερο από ό, τι συμβαίνει σήμερα με τους ιερείς, που σπαταλούν έξι ολόκληρες μέρες μην κάνοντας τίποτα και αντί να εκτελούν μία ωφέλιμη εργασία, προετοιμάζονται για τον αιώνιο θάνατο.

Διαφορετικά είναι τώρα τα πράγματα για τους περιπλανώμενους αγγελιοφόρους που στέλνω σ' ολόκληρο τον κόσμο για να κηρύξουν το Ευαγγέλιο σε όλους τους λαούς της γης. Αυτοί οι πρώτοι αγγελιοφόροι Μου δεν έχουν ούτε το χρόνο ούτε τη δυνατότητα να κερδίσουν το ψωμί τους με τα χέρια τους.

Συνεπώς, γι' αυτούς ισχύει: "Να μη νοιάζεστε για την επόμενη μέρα, τι θα φάτε, τι θα πιείτε και με τι ρούχα θα ντυθείτε, παρά να προσπαθείτε αποκλειστικά και πρώτα απ' όλα να διαδώσετε με ζήλο στους λαούς το ουράνιο βασίλειο και τη δικαιοσύνη του. Τότε, όλα τα άλλα θα σας έρθουν από μόνα τους. Γιατί ο Πατέρας στον ουρανό ξέρει τι χρειάζεστε!" Όπως, όμως, είπαμε, αυτό ισχύει μόνο για όσους Εγώ έστειλα τώρα σε όλο τον κόσμο. Όπου ύστερα θα υπάρχουν σταθερές και μόνιμες κοινότητες στο όνομα Μου, εκεί πρέπει να ισχύσουν όλα όσα είπα πρωτίτερα (για τους μόνιμους αρχηγούς και δασκάλους).»

Φυσικά, κάθε πνευματική κοινότητα χρειάζεται μία ηγεσία.

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» διαβάζουμε: «Πρέπει οπωσδήποτε να καταλάβεις ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία ανθρώπινη κοινωνία χωρίς ηγέτη. Επομένως, πρέπει να δείξουμε στους ανθρώπους ότι είναι ανάγκη να υπακούουν στους ηγέτες αυτούς. Ή μήπως πιστεύεις ότι θα μπορούσαν να υπάρξουν πάνω στη γη μεγάλες ανθρώπινες κοινωνίες χωρίς καμία ηγεσία; Ασφαλώς αυτό είναι εντελώς αδύνατο και ενάντιο στη φυσική τάξη όλων των επιγείων πραγμάτων.»

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», ο Ιησούς διδάσκει τα εξής στους Αποστόλους, καθώς τους στέλνει στον κόσμο: «Κάθε φορά που θα έχετε οδηγήσει στην πίστη, σώσει και εδραιώσει στο όνομα Μου κάποια κοινότητα, να ορίζετε τον πιο έμπειρο πολίτη της φιλικό προστάτη της και να του μεταδώσετε (με επίθεση των χεριών) το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος, ώστε να μπορεί να γίνει αληθινός ευεργέτης της κοινότητας που του εμπιστεύεστε. Όμως, μην τον δεσμεύετε με αναγκαστικό νόμο σχετικά με το τι πρέπει να προσέχει απέναντι στα μέλη της κοινότητας.

Μολονότι ένας τέτοιος προστάτης ορίζεται από σας στο όνομα Μου, δεν πρέπει να έχει επίγεια πρωτεία. Αντίθετα, πρέπει να είναι, όπως εσείς, ένας πολύ ταπεινός υπηρέτης των αδελφών που του έχετε

εμπιστευτεί, δεν πρέπει δε να επιτρέπει να τον τιμούν ή και να τον αμείβουν για τις υπηρεσίες που τους προσφέρει. Γιατί αυτά που ο ίδιος έλαβε δωρεάν, πρέπει επίσης να τα δώσει ξανά δωρεάν με αγάπη στους λιγότερο χαρισματικούς αδελφούς του. Αυτό, όμως, που θα του προσφέρει ελεύθερα και με αγάπη η κοινότητα, πρέπει να τα δέχεται, όπως το έχω επιτρέψει αυτό και σε σας.»

Στην «Οικονομία του Θεού» έχει τονιστεί με έμφαση ποια χαρακτηριστικά απαιτούνται από έναν τέτοιο προστάτη. Εκεί αναφέρεται, π.χ.: «Όπως, όμως, Εγώ τώρα διδάσκω τα παιδιά σας πώς να άρχουν, έτσι κι εσείς πρέπει να διαλέγετε ανάμεσα σας ηγέτες των οποίων την καρδιά να βρίσκετε γεμάτη αληθινή ταπεινοφροσύνη. Όμως, ποτέ δεν πρέπει να διαλέγετε κάποιον που επιδιώκει και επιθυμεί να γίνει μεγαλύτερος και σημαντικότερος από όλους τους αδελφούς του, αντί να είναι ο έσχατος μεταξύ τους. Ούτε, βέβαια, κάποιον που φαινομενικά βάζει τον εαυτό του στην πιο ταπεινή θέση, προκειμένου να επιλεγεί. Γιατί τον κάθε υποκριτή πρέπει να τον εξορίζετε από τη χώρα σας, μέχρι να επιστρέψει σ' εσάς με την απόδειξη ότι Με έχει στην καρδιά του, ζητώντας σας ειλικρινά να τον δεχθείτε στη χώρα σας σαν τον πιο ταπεινό υπηρέτη. Η ουσιαστική, ύψιστη ελευθερία στη ζωή, αλλά και η ανώτατη τελειότητά της, συνίσταται στην αληθινή ταπεινοφροσύνη. Εσείς, λοιπόν, για το λόγο αυτό, δεν χρειάζεστε τόσο έναν ηγέτη για τη σοφία ή την εξουσία, όσο έναν ηγέτη για τη διαρκή ταπεινοφροσύνη του.»

Ναοί και αληθινοί οίκοι του Θεού

Στο μελλοντικό «Βασίλειο της ειρήνης», όπως λέει και η Αποκάλυψη του Ιωάννη (21,22), δεν θα υπάρχει πια ναός, γιατί ο Θεός, Κύριος και Πατέρας μέσα στον Ιησού «θα είναι ο μόνος ναός των ανθρώπων.» Μια και ήδη ανακοινώθηκε για τον καιρό της «Καινής Διαθήκης» από τον πρώτο μάρτυρα Στέφανο, επιβεβαιώθηκε δε επίσημα από τον Παύλο μπροστά στους Αθηναίους ότι «ο Θεός που δημιουργήσε τον κόσμο δεν κατοικεί σε ναούς φτιαγμένους από χέρι ανθρώπου», είναι φανερό ότι και στα γραπτά της νέας αποκάλυψης δια του Γιάκομπ Λόρμπερ χαρακτηρίζεται επίσης ανόητη και άσκοπη η ανέγερση ναών και η λατρεία του Θεού σε τέτοιες επιδεικτικά πολυτελείς κατασκευές.

«Δεν πρέπει να Μου χτίζετε ναούς από ξύλο, πέτρα, χρυσό και ασήμι, ούτε να Με λατρεύετε σ' αυτούς με διάφορες κενές, ανούσιες ιεροτελεστίες, που ποτέ δεν Μου άρεσαν, ούτε και θα Μου αρέσουν. Ο σωστός ναός, όπου πρέπει να Με λατρεύετε, είναι η καρδιά σας που Με αγαπά. Όποιος Μου προσφέρει θυσία μέσα στην καρδιά του, με έργα αγάπης προς Εμένα και το συνάνθρωπο του, αυτός μόνο προσφέρει θυσία που εκτιμώ. Θα τον ανταμείψω δε με την αιώνια και μακαριότατη ζωή στους ουραμούς Μου.»

«Αν, όμως, θέλετε να χτίσετε ένα λεγόμενο "οίκο του Θεού", τότε χτίστε νοσοκομεία και άλλα ιδρύματα για την περίθαλψη των φτωχών

αδελφών σας.

Εκεί να τους υπηρετείτε, παρέχοντας τους όσα χρειάζονται. Έτσι θα προσφέρετε την πιο αληθινή υπηρεσία στον Θεό, που θα είναι πολύ αρεστή σ' Εκείνον. Από αυτή την αληθινή και γνήσια υπηρεσία, ο κόσμος θα καταλάβει ότι είσαστε πραγματικά μαθητές Μου.»

«Επίσης, καλό είναι μία ήδη σταθερή κοινότητα να κατασκευάσει, εκτός από το σχολείο για τα παιδιά, ένα κτίριο συγκεντρώσεων, στο οποίο τα μέλη να μπορούν να μαζεύονται κατά καιρούς στο όνομα Μου. Όμως, σ' ένα τέτοιο κτίριο δεν πρέπει μόνο ο ραββίνος να έχει το δικαίωμα να μιλάει και να κηρύσσει, αλλά κάθε μέλος της κοινότητας, εάν αυτό παρακινείται από το πνεύμα Μου. Επίσης, δεν πρέπει να γίνονται ομιλίες μόνο για την Αγία Γραφή, τους Προφήτες κι Εμένα αλλά και για άλλα πράγματα, με σκοπό τη βαθύτερη και αληθινή γνώση για τον Θεό και την αναζωογόνηση της αγάπης γι' Αυτόν και τον πλησίον. Πρέπει δε να μιλάει εκείνος τον οποίο παροτρύνει σ' αυτό το πνεύμα Μου, ενώ ολόκληρη η κοινότητα, μαζί με το ραββίνο, οφείλει να τον ακούει. Αν η κοινότητα το κάνει αυτό, τότε, οποιαδήποτε μέρα κι αν είναι, θα έχει κάνει μια αληθινή λειτουργία του Σαββάτου.»

Ο Παύλος ήδη είχε τονίσει στους ζηρούς και κάπως ευέξαπτους Κορινθίους ότι μία συγκέντρωση των παιδιών του Θεού πρέπει να διεξάγεται με τάξη γεμάτη αγάπη και σοφία. Έθεσε κανόνες για τη γλωσσολαλία, τον έλεγχο και την ερμηνεία όσων λέγονται, για να κλείσει με την προειδοποίηση: *«Φροντίστε όλα να γίνονται με ευπρέπεια και τάξη!»*

Οι συμβουλές αυτές διατηρούν και σήμερα τη σημασία τους, ειδικά για πνευματικές συγκεντρώσεις και κάθε Λογής επαφές με τον πνευματικό κόσμο (με διάμεσα). Πολύ συχνά, ανεξέλεγκτα πλάσματα από τον κόσμο των πνευμάτων εισβάλλουν, θέλοντας να ενοχλήσουν τη συγκέντρωση με βίαιο τρόπο ή να έλξουν τους παρευρισκόμενους στον κύκλο επιρροής τους.

Γι' αυτό, όπως γράφει ο Ιωάννης: *«Αγαπητοί μου, μην πιστεύετε το κάθε πνεύμα, παρά να ελέγχετε αν τα πνεύματα είναι από τον Θεό!»*

Ο Χριστός λέει στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* για το σωστό τρόπο κηρύγματος: *«Όποιος κηρύσσει με σκοπό τη σωτηρία των ψυχών, πρέπει να μιλάει αρκετά δυνατά, ήπια όμως, όχι να φωνάζει σαν μανιακός που αφρίζει από οργή και μνησικακία. Γιατί ένας τέτοιος άνθρωπος δεν βελτιώνει κανέναν με τις άγριες φωνές του. Το μόνο που πετυχαίνει είναι να τον ειρωνεύονται οι ακροατές, να τον περιγελούν ή, τέλος, να τον διώξουν με τις γροθιές τους από την κοινότητα.»*

Παρόμοια, δεν πρέπει επίσης κανείς να λέει στον αδελφό του λόγω συμφιλίωσης, όσο ο ίδιος νιώθει ακόμη το αγκάθι του θυμού στην καρδιά του. Γιατί με τον τρόπο αυτό ο αδελφός δεν γίνεται πρόθυμος για συμφιλίωση, παρά αντίθετα- ερεθίζεται ακόμη περισσότερο, ενώ ο καλός σκοπός που βρισκόταν στο προσκήνιο, περνάει σε δεύτερη μοίρα.

Ναί! Όταν διαδίδετε το Λόγο Μου, πρέπει να έχετε φιλική όψη!

Γιατί φέρνοντας στους ανθρώπους τη διδασκαλία Μου, τους φέρνετε μία πολύ ευχάριστη είδηση, που πρέπει, βέβαια, να τους την αναγγείλετε με πολύ χαρούμενο ύφος!»

Τα δικαιώματα των γυναικών

Ο Ιησούς κάνει επίσης, στο «*Ρόμπερτ Μπλουμ*», μία αξιοσημείωτη διευκρίνιση για το Λόγο των γυναικών στις συγκεντρώσεις. Εκεί, μία γυναίκα που κλήθηκε να μιλήσει, αντιδρά επικαλούμενη τα Λόγια του Παύλου στην πρώτη προς Κορινθίους επιστολή του. Ο Ιησούς της απαντά ότι ο ίδιος ο Παύλος, στο 16ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής του, χαιρετά ονομαστικά ορισμένες αδελφές της κοινότητας των Κεγχρεών, λέει δε εν συνεχεία:

«Κοίτα, ο Παύλος δεν απαγόρευσε να μιλούν τέτοιες γυναίκες στις κοινότητες, παρά μόνον εκείνες που έχουν έδρα και δικαίωμα λόγου στην κοινότητα από ένα είδος έπαρσης και που θέλουν να μιλούν χωρίς να κατέχουν και να κατανοούν το πνεύμα Μου, σαν να ήξεραν όσα γνωρίζουν οι αναγεννημένοι από το πνεύμα Μου!

Αν μία γυναίκα πραγματικά έχει πληρωθεί από το πνεύμα Μου, το οποίο παραμένει πάντα το ίδιο είτε στον άντρα, είτε στη γυναίκα, μπορεί, πρέπει μάλιστα να μιλάει, λέγοντας όσα το πνεύμα κάθε φορά ζητάει απ' αυτήν να πει. Οι Απόστολοι Μου ήταν η πρώτη και συνεπώς η καλύτερη χριστιανική κοινότητα στον κόσμο, γιατί αυτή ιδρύθηκε άμεσα από Μένα. Όταν Εγώ αναστήθηκα την τρίτη ημέρα από τον τάφο, ποιον έστειλα, λοιπόν, ν' ανακοινώσει στους αδελφούς την ανάσταση Μου; Έστειλα μία γυναίκα! Άρα, εάν η εντολή του Παύλου εφαρμοζόταν και για τις καλοπροαίρετες γυναίκες, πώς τότε θα είχε τολμήσει μία Μαγδαληνή να γίνει ο απόστολος για τους πρώτους Αποστόλους Μου; Επιπλέον, κάποτε έδειξα στους Σαδδουκαίους ότι στο ουράνιο βασίλειο παύουν όλες οι γήινες διαφορές, μαζί μ' αυτά, επομένως, και τα δικαιώματα των δύο φύλων επί της γης. Όλοι είναι όμοιοι με τους αγγέλους του Θεού και απολαμβάνουν ένα δικαίωμα, το να είναι δηλαδή παιδιά του Θεού.»

Η εκκλησία του μέλλοντος

Αν οι άνθρωποι ακολουθήσουν τις διδασκαλίες της νέας αποκάλυψης, που παρουσιάστηκαν παραπάνω εν συντομία (και που ουσιαστικά είναι ίδιες με τις διδασκαλίες της Βίβλου, αν αυτές κατανοηθούν σωστά), ανοίγουν το δρόμο για μία εντελώς νέα κοινοτική ζωή, που μπορούμε να την ονομάσουμε «*εκκλησία του μέλλοντος*». Ο Χριστός συνόψισε στο «*Μεγάλο Ευαγγέλιο*» τα χαρακτηριστικά της ζωής αυτής με τα λόγια: «Σας δίνω μία διδασκαλία για τον Θεό και για τη ζωή, που απέχει από κάθε ιεροτελεστία όσο απέχει ο ένας πόλος του ουρανού από τον άλλο. Εδώ δεν χρειάζεται ούτε Σάββατο, ούτε ναός ή νηστεία, ούτε ράβδος και ένδυμα του Ααρών ή κάλυμμα της κεφαλής με δύο

κέρατα, ούτε κιβωτός και λιβανιστήρι, ούτε ευλογημένο, πολύ δε λιγότερο καταραμένο νερό. Στη διδασκαλία αυτή, ο Ίδιος ο άνθρωπος είναι μέσα του τα πάντα και δεν χρειάζεται (εκτός από την αγάπη και τη χάρη του Θεού) τίποτα άλλο παρά μονάχα τον εαυτό του.

Γιατί σ' αυτήν τη νέα διδασκαλία Μου, ο άνθρωπος είναι τέλεια ενωμένος μέσα στον εαυτό του και με τον εαυτό του (δηλαδή με το θείο σπινθήρα του) σαν ν' αποτελεί ένα μόνο σημείο, όπως κι Εγώ ο ίδιος με την προαιώνια, άπειρη Θεότητα Μου βρίσκομαι ενωμένος σε ένα σημείο εδώ μπροστά σας και ο ίδιος σας λέω: από δω και πέρα, το βασίλειο του Θεού και η δικαιοσύνη του δεν πρέπει ν' αναζητούνται στο ναό της Ιερουσαλήμ ή στο όρος Γαριζίμ, ούτε πρέπει να λατρεύεται εκεί ο Θεός, παρά θα μπορεί να γίνεται παντού λειτουργία, όπου υπάρχει ένας άνθρωπος! Η καρδιά του ανθρώπου θα είναι ο ζωντανός ναός του αληθινού, μοναδικού και ενωμένου Θεού. Και η μόνη γνήσια θεία λειτουργία θα είναι η ενεργή αγάπη, ενώ η αγάπη για τον Θεό θα είναι η μόνη αληθινή λατρεία του.

Αφού, όμως, δεν είναι νοητή ούτε αληθινή αγάπη για τον Θεό χωρίς έμπρακτη αγάπη προς τον πλησίον ούτε το αντίθετο, άρα αυτά τα δύο είδη αγάπης είναι κατά βάθος μία αγάπη, συνεπώς αποτελούν μία και την αυτή λατρεία του Θεού.

Όποιος την έχει μέσα του, αυτός έχει ενωμένα μέσα στην καρδιά του κάθε νόμο και κάθε προφητεία, γι' αυτό δε δεν έχει πλέον ανάγκη τίποτα άλλο.»

Σχέση της εξωτερικής εκκλησίας με την πνευματική εκκλησία

Οι ελλείψεις στη διδασκαλία και στους θεσμούς των χριστιανικών εκκλησιών οδηγούν πολλούς αναγνώστες της νέας αποκάλυψης στο ηθικό δίλημμα πώς ν' αντιμετωπίσουν αυτές τις θρησκευτικές κοινότητες. Πρέπει να καταπολεμηθούν τα κακά αυτά με την αποχώρηση από τις εκκλησίες, στις οποίες ενδεχομένως μέχρι τώρα ανήκαν; Ή μήπως υπάρχουν κι άλλα μέσα και οδοί για να λυθεί το πρόβλημα; Στο σχέδιο της Δημιουργίας, όλα γίνονται με κλιμακωτή ανάπτυξη -ιδιαίτερα μάλιστα η πνευματική ωρίμανση των ανθρώπων και των λαών. Η κάθε μεμονωμένη ψυχή διατρέχει εξαιρετικά μακρείς δρόμους μάθησης, μέχρι να φθάσει επιτέλους στην ωριμότητα και ν' αποκτήσει την ικανότητα να προσλαμβάνει όλο και υψηλότερο φως γνώσης.

Γι' αυτό, ο Πατέρας παρέχει το πνευματικό φως της Αλήθειας στους ανθρώπους και στους λαούς με πολύ διαφορετικές μορφές, βάθος και περιεχόμενο. Έτσι, οι εκκλησίες με την εξωτερική τους πίστη και τους θεσμούς τους για τη σωτηρία έχουν ακόμη αναμφισβήτητη σημασία ως πνευματική προετοιμασία, μολονότι για τον αφυπνισμένο πνευματικό άνθρωπο είναι κάτι το ξεπερασμένο.

Γι' αυτό, ο ίδιος ο Ιησούς δεν απαρνήθηκε την παλιά εκείνη εκκλησία, παρ' όλο που στις μέρες του ο Ναός είχε πολλά κακά, μοιάζοντας με «λάκκο φονιάδων και φιδιών», ενώ από καιρό ο Θεός

δεν «κατοικούσε» πια στην κιβωτό του. Αλλά αντίθετα, συμμετείχε σε μερικούς από τους θεσμούς (γεύμα του Πάσχα, επίσκεψη στο Ναό) ή άφησε τους δικούς του να τους τηρήσουν (περιτομή, εξαγνιστική θυσία της Μαρίας). Επίσης, όπως φαίνεται από τις Πράξεις των Αποστόλων, οι πρώτοι χριστιανοί εξακολούθησαν για πολύ καιρό μετά την Ανάληψη του Ιησού να συναθροίζονται στην αίθουσα του Σολομώντα στο Ναό για να προσευχηθούν, παρ' όλο που το τυφλωμένο ιερατείο είχε διαπράξει στο Γολγοθά τη μεγαλύτερη ιεροσυλία.

Τέλος, ο ίδιος ο Γιάκομπ Λόρμπερ παριστά επίσης ένα διδακτικό παράδειγμα. Παρ' όλο που, στον καιρό του, η καθολική εκκλησία ασκούσε πολύ ισχυρότερη πνευματική πίεση απ' ό,τι σήμερα, αυτός ο υποδειγματικός χριστιανός δεν εγκατέλειψε την εκκλησία του. Στην περιγραφή της ζωής του από τον Λάϊτνερ, διαβάζουμε μεταξύ άλλων για το θάνατο του:

«Έστειλαν λοιπόν βιαστικά κάποιον στον κοντινότερο εφημέριο, και σύντομα ένας ιερέας παρουσιάστηκε στο κρεβάτι του βαριά άρρωστου. Μια κι εκείνος, όμως, δεν είχε πια τις αισθήσεις του, ο ιερέας ρώτησε μία συγγενή που τον περιποιόταν αν ο Λόρμπερ επισκεπτόταν την εκκλησία.

Εκείνη απάντησε ότι αυτό έπρεπε έτσι κι αλλιώς να είναι γνωστό, αφού στις μεγάλες λειτουργίες ο Λόρμπερ συχνά συμμετείχε αφιλοκερδώς στη χορωδία. Τότε, ο κληρικός τη ρώτησε αν αναλαμβάνει την ευθύνη του να κοινωνήσει τον ετοιμοθάνατο. Αφού εκείνη απάντησε καταφατικά, ο ιερέας χωρίς άλλη αντίρρηση, επιτέλεσε το έργο του και μετά έφυγε.»

Ωστόσο, παρ' όλη την οξύτητα και σαφήνεια της κριτικής, οι γεμάτες κατανόηση υποδείξεις των γραπτών της νέας αποκάλυψης απέναντι στην τυπολατρεία παραμένουν. Έτσι, στο μικρό έργο «Ο δρόμος προς την πνευματική αναγέννηση» λέει για τη σχέση της τελετουργικής με την καθαρά πνευματική εκκλησία; «Όπως έχετε ένα σώμα, το οποίο προσλαμβάνει και στέλνει στην ψυχή τις πρώτες εντυπώσεις που την θρέφουν, έτσι πρέπει να υπάρχει επίσης ένας χώρος πνευματικής τροφής (για τις πρώτες εντυπώσεις της πίστης), που είναι η εξωτερική εκκλησία. Όποιος, λοιπόν, εγκαταλείπει πολύ νωρίς το σώμα της μητέρας του, τι μπορεί άραγε να καταφέρει; Η υπακοή και η ταπεινοφροσύνη είναι η τροφή της πνευματικής αναγέννησης. Αφού, όμως, η ρωμαιοκαθολική εκκλησία τα διδάσκει αυτά, τότε τι σας ωθεί μακριά από τη μητέρα της πίστης σας; Όσον αφορά, όμως, τις τελετουργίες της, για τον ζωντανό όλα είναι ζωντανά, για τον καθαρό όλα καθαρά, για τον υπάκουο όλα σωστά και για τον ταπεινό όλα ιερά. ...Γι' αυτό, ν' ακολουθείτε τους εξωτερικούς τύπους της εκκλησίας σας, αλλά ν' αφήνετε την καρδιά σας να οδηγείται από Μένα! Τότε, πολύ σύντομα θα φθάσετε στη ζωή της χάριτος και μ' αυτή στην πνευματική αναγέννηση, αναζωογονώντας την εκκλησία σας.

...Γιατί όπως ένα δέντρο μεγαλώνοντας βγάζει κλαδιά, ύστερα μπουμπούκια, φύλλα και άνθη, που έχουν αρσενικά και θηλυκά όργανα,

και όπως όλ' αυτά με τον καιρό πέφτουν όντας πια άχρηστα, για να ελευθερωθεί και να δραστηριοποιηθεί ο καρπός με όλη τη δύναμη της τάξης που εμπερικλείει, έτσι συμβαίνει και με την τελετουργική (εξωτερική) εκκλησία.

Οι φυτικές αυτές λειτουργίες του δέντρου είναι σαν τις νεκρές τελετές της εκκλησίας. Αλλά δεν πρέπει να παραδεχτείτε ότι (σε κάποιο σωστό μέτρο) είναι αναγκαίες για χάρη της τάξης; Γιατί αν τα δέντρα δεν έχουν άνθη, τότε δεν θα υπάρξει ούτε καρπός.

Η ιουδαϊκή εκκλησία, για παράδειγμα, ήταν καθαρά τελετουργική και παρείχε την πρώτη διαμόρφωση, σαν φύλλο ή άνθος του ζωντανού καρπού του Λόγου του αιώνιου φωτός. Τώρα σας ρωτώ: Δεν ήταν σωστή όπως ήταν, αφού υπήρξε όπως έπρεπε να είναι (σύμφωνα με τους πνευματικούς νόμους ανάπτυξης της ανθρωπότητας); Α ν αποκτήσετε παιδιά, πώς θέλετε ή μπορείτε να τα διδάξετε ώστε να γνωρίσουν καλύτερα Εμένα και το θέλημα Μου παρά με τη βοήθεια της τελετουργικής θεώρησης; Άλλωστε, κι εσείς αρχικά δεν είσατε παρά Ιουδαίοι ή παιδιά, όσο δε είσατε έτσι, έχετε βέβαια ανάγκη των εκκλησιαστικών τελετουργιών. Μόνο που, βέβαια, τα πράγματα δεν πρέπει να μείνουν έτσι! Αντίθετα, όποιος πέρασε την προκαταρκτική τάξη, πρέπει να πάει στη μεγαλύτερη, όπου θα μάθει να γράφει και να διαβάζει και τέλος να κάνει υπολογισμούς μέσα στην αγάπη Μου και να πράττει μέσα στη χάρη της σοφίας Μου, Και όποιου η καρδιά έγινε καθαρή με το να αγαπά, αυτός θα μπει ύστερα στο δικό Μου σχολείο (του ζωντανού εσωτερικού Λόγου), που μόνο σ' αυτό θα φθάσει εντελώς στην αιώνια ζωή μέσα από τη ν αναγέννηση. Όποιος όμως κολλήσει στο τελετουργικό, που αυτό καθ' αυτό είναι νεκρό, χωρίς να προσέχει το εσωτερικό του, αυτός θα πεθάνει ο ίδιος, αφού ήταν τόσο κουτός και σκοτεινός ώστε ν' αναζητά το σκοπό σε εξωτερικά μέσα.

Γι' αυτό, αν θέλετε να γίνετε αληθινά παιδιά της αγάπης και της χάριτός Μου, μην αφήνετε να σας δημιουργεί θυμό το άνθος, παρά σκεφτείτε τον καρπό! Όταν πάλι κάποιος έχει ωριμάσει σαν τον καρπό, τότε δεν σφάλλει, αν κοιτάζει συχνά πίσω του και ξαναφέρνει στο μυαλό του με προσοχή την εξέλιξη της πνευματικής ζωής του. Αντίθετα, εκείνος που, περιφρονώντας την παιδική του ηλικία, ανυψώνεται περήφανα σαν γύπας κοιτάζοντας φονικά από δυσθεώρητα ύψη τους μικρούς περιστερώνες, προσβλέποντας λαίμαργα στην πτώση τους για να κερδίσει κάτι απ' αυτήν, αυτός δεν Μου είναι ευχάριστος.»

Ο Χριστός στο «Γη και Σελήνη» απαντά στο ερώτημα αν ένα παιδί του Θεού που έχει ωριμάσει μέσα στο φως της νέας αποκάλυψης, πρέπει να παρακολουθεί τη λειτουργία στην εκκλησία ή να αρκείται στην εσωτερική επικοινωνία της καρδιάς με τον Πατέρα, που είναι η μοναδική γνήσια λειτουργία:

«Όποιος αγανακτεί με τη λειτουργία (στην εκκλησία), αυτός ας μην την παρακολουθεί. Γιατί με το ζόρι δεν μπορεί να βάλει κανείς κάποιον μέσα.

Αλλά κι αν συνέβαινε αυτό, δεν θα έβλαπτε κανέναν, γιατί είναι

καλύτερο να βρίσκεται κανείς σε έναν οίκο προσευχής και να παίρνει μέρος σε λειτουργία παρά να βρίσκεται στις ημέρες αργίας και εορτών σε μία χαρτοπαικτική λέσχη ή να κάνει συναλλαγές ως τοκογλύφος ή κάτι παρόμοιο. Άλλωστε, εκτός από τη λειτουργία γίνεται και κήρυγμα, πριν από το οποίο διαβάζονται μερικές τουλάχιστον γραμμές από το Ευαγγέλιο.

Αν κάποιος δεν αποδέχεται το κήρυγμα, ας σταθεί σ' αυτές, και θα μπορέσει να πάρει απ' αυτές τόσα, ώστε να του φθάνουν για να επιτύχει την αιώνια ζωή, αν ακολουθήσει σωστά τις λίγες αυτές γραμμές, Αν όμως κάποιος, από μίσος γι' αυτή την ειδωλολατρεία, αποσχιστεί από την εκκλησιά, χωρίς αντί γι' αυτό ν' ασχοληθεί με κάτι καλύτερο, παρά συνήθως με κάτι χειρότερο, θα τον ωφελήσει λοιπόν αυτό; Εγώ νομίζω πως όχι.

Ο Ναός της Ιερουσαλήμ ήταν στις μέρες Μου ένας απόλυτα ειδωλολατρικός ναός. Ασφαλώς, κανείς πια δεν μπορούσε να μιλά για έναν οίκο του Κυρίου. Αλλά Εγώ ως Ιεχωβά δεν απαγόρευσα σε κανένα να τον επισκέπτεται και να φέρνει προσφορές. Άλλωστε, Εγώ ο ίδιος πήγαινα συχνά να διδάξω εκεί, όπου και συγχώρησα τη μοιχαλίδα. Ούτε απαγόρευσα ποτέ στους μαθητές Μου να επισκέπτονται το Ναό. Γιατί λοιπόν θα έπρεπε κάποιος να ενοχλείται από το να πηγαίνει σε έναν οίκο προσευχής; Γιατί αν μπει εκεί μέσα στ' αλήθεια στο όνομα Μου, τότε Εγώ θα είμαι μαζί του και θα μπω κι Εγώ μαζί του. Όταν δε θα είμαστε πια μέσα, κανείς δεν θα μας πετάξει έξω. Λοιπόν, αυτός που βρίσκεται εκεί μαζί Μου, ασφαλώς θα μπορεί να αντέξει εκεί μέσα τόσο, όσο αντέχω Εγώ!

... Όποιος θέλει να ζήσει σωστά, μπορεί να το κάνει σε οποιαδήποτε εκκλησία. Γιατί ένας βασικός κανόνας είναι: "Να ελέγχετε τα πάντα και από αυτά να κρατάτε τα καλά. "Δενλέω σε κανένα: Γίνε καθολικός ή προτεστάντης ή ελληνορθόδοξος.

Μπορώ μόνο να πω: ο καθένας μπορεί, αν θέλει, να μείνει αυτό που είναι.

Ό, τι όμως κι αν είναι, να είναι ενεργά χριστιανός, στο πνεύμα και αληθινά! Γιατί το βασίλειο Μου είναι ένα βασίλειο ύψιστης δραστηριότητας. Εγώ δεν είμαι Πατριάρχης, ούτε Πάπας, ούτε διαμαρτυρόμενος επίσκοπος, παρά ένας πολύ καλός και δίκαιος Πατέρας για όλα τα παιδιά Μου, πάντοτε δε χαίρομαι όταν αυτά είναι δραστήρια και παραβγαίνουν στην αγάπη –δεν χαίρομαι όμως όταν αλληλοαποκαλούνται ανόητοι, ενώ ο καθένας θέλει να είναι εκείνος ο σοφότερος και ο πιο αλάνθαστος.»

Σε ένα άλλο σημείο αναφέρεται επίσης ένα παράδειγμα σχετικά με τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία: «Είναι μήπως αξιέπαινο το να εγκαταλείπουν τα παιδιά την άρρωστη μητέρα τους ή το να εύχονται στον ασθενή να πεθάνει, επειδή έχει πολλά βάσανα; ... Πώς γίνεται να φωνάζετε (για τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία): "Κύριε, κάνε να πέσει κεραυνός και θειάφι πάνω στο άρρωστο κεφάλι της!" Για ακούστε, πολύ λίγη αγάπη φαίνεται να υπάρχει σ' αυτή την κραυγή! Νομίζετε ότι τάχα η

καταστροφή είναι ο δρόμος προς τη βελτίωση; Όχι βέβαια έχετε κάνει ένα φρικτό λάθος. Το ίδιο νόμιζαν και όλοι οι αιρετικοί. Όμως, κι εκείνοι έκαναν τρομερό λάθος, που είχε ως συνέπεια διχόνοια μεταξύ των αδελφών, πόλεμο, φόνους και φρίκη. Ήταν, λοιπόν, ευλογημένη μία τέτοια βελτίωση; Ή μπορεί άραγε κάποια ομολογία να πει ότι η διδασκαλία της δεν σφραγίστηκε με το αίμα των αδελφών της;

Κοιτάξτε! Η Ρωμαία αυτή είναι η μοιχαλίδα που επρόκειτο να λιθοβοληθεί Εγώ όμως σας λέω εδώ: "Αυτός που δεν έχει καμία αμαρτία, ας ρίξει την πρώτη πέτρα!" Πάλι είναι η Χαναανίτισσα και έχει μεγάλη πίστη και πολλή αγάπη. Πάλι είναι η γυναίκα που έπασχε δώδεκα χρόνια από αιμορραγία και Μου έκλεψε από το χιτώνα Μου τη θεραπεία της και έγινε καλά, αφού είχε μεγάλη πίστη και αγάπη. Και πάλι είναι σαν τη μεγάλη πόρνη κι ύστερα μετανοημένη Μαγδαληνή, που άλειψε τα πόδια Μου με μύρο. Η ρωμαιοκαθολική εκκλησία μπορεί να παρουσιαστεί με όλα αυτά τα πρόσωπα.

Σε σας όμως λέω, αφού γεννηθήκατε και βαπτιστήκατε μέσα σ' αυτήν, δεν πρέπει να εύχεστε να καταστραφεί, παρά να σωθεί Σας δίνω το βάλαμο και θεραπεύω σε σας αυτό το κληρονομικό κακό. Αν εσείς ζείτε βάσει των κανόνων που έδωσα, η εκκλησία θα σας σέβεται. Βλέποντας δε σ' εσάς θαυμαστά πράγματα, θα ζητήσει μόνη της το βάλαμο και θα θεραπεύσει πολλές από τις πληγές της. Αν, όμως, εσείς αποσκιρτήσετε εντελώς, τότε λίγη μόνο ευλογία θα φθάσει μέχρι τ' αδελφια σας!

Να ζείτε όπως σας έχω πει, και τότε ποτέ δεν θα σας ανακρίνουν εξαιτίας Μου! Γιατί Εγώ θα σας προστατεύω και το έργο Μου θα φανερώσει ανεμπόδιστα τη δύναμη του, σαν ένας μεγάλος μαγνήτης που θα έλξει τα πάντα πάνω του.»

Ασφαλώς, δεν είναι σύμφωνη με το πνεύμα του Χριστού η καθολική απόφαση αποσκίρτησης από τις παλιές εκκλησίες. Μπορούμε βέβαια, πρέπει μάλιστα, να αντιτασσόμαστε ανοιχτά και καθαρά στα ελαττώματα των κανονισμών, διδασκαλιών και θεσμών τους, όπου αυτό είναι αναγκαίο και επωφελές. Όχι όμως με μίσος και κακία, παρά με το πνεύμα σοβαρής αδελφικής αγάπης.

Γιατί δεν πρέπει να ευχόμαστε στις παλιές κοινότητες πίστης «καταστροφή, παρά σωτηρία». Έτσι, για τους φίλους της νέας αποκάλυψης θα είναι ενδεδειγμένο να αποσυρθούν μόνον από κει που τους αντιμετωπίζουν εχθρικά ή τους καταδιώκουν.

Η εργασία στον Αμπελώνα

Η σημερινή γενιά ζει μέσα σε μία από τις μεγαλύτερες αναστατώσεις της παγκόσμιας ιστορίας. Στην πραγματικότητα, είναι μεγάλο πλεονέκτημα να μπορεί κανείς να περάσει το σχολείο της ζωής πάνω στη γη ειδικά σε μία τέτοια εποχή, που τα κύματα είναι τεράστια και οι αγώνες τόσο μεγάλοι. Γιατί βρισκόμαστε στο κατώφλι του Χιλιετούς Βασιλείου, το οποίο σταδιακά θα μας μεταφέρει στο αιώνιο βασίλειο της

αγάπης, του φωτός και της αιώνιας ειρήνης.

Οι δυνάμεις φωτός και ζωής οι εκπορευόμενες από τον Πατέρα μέσα στον Ιησού, οι οποίες διαμορφώνουν αυτήν τη νέα εποχή μεταφέρονται στη γη με αόρατο τρόπο από τις στρατιές των αγγέλων και των παιδιών του Θεού που έχουν φθάσει στην ωρίμανση εδώ και στον άλλο κόσμο από τότε που αναλήφθηκε ο Χριστός και ύστερα. Το υψηλό καθήκον εκείνων που ζουν στην εποχή μας είναι να διαδώσουν στον υλικό κόσμο την αγάπη, το φως και τη δύναμη των ρευμάτων ζωής που έχουν δεχθεί και να τα προβάλουν σε ολόκληρο τον κόσμο με λόγια και με έργα.

Ακτινοβολώντας, δηλαδή, θείο φως και θεία φύση γύρω μας, συμμετέχουμε αναλογικά στην πνευματική αναμόρφωση του κόσμου, η οποία τελικά θα στεφθεί από την προσωπική επάνοδο του Χριστού, που θα είναι ορατή και αισθητή σε όλους τους μαθητές του.

«Όταν η διδασκαλία Μου αυτή θα έχει φθάσει στους ανθρώπους με καλή θέληση και ενεργή πίστη, θα έχει δε διαδοθεί τουλάχιστον στο ένα τρίτο της ανθρωπότητας, τότε (μετά την πνευματική επάνοδο που θα έχει επιτελεσθεί με τον τρόπο αυτόν) Εγώ θα εμφανίζομαι πότε-πότε προσωπικά, με ορατό σώμα. Θα πηγαίνω σ' εκείνους που Μ' αγαπούν περισσότερο, που έχουν τη μεγαλύτερη λαχτάρα για την επάνοδο Μου, καθώς και την πλήρη, ζωντανή πίστη σ' αυτήν. Τότε, Εγώ ο ίδιος θα δημιουργήσω απ' αυτούς κοινότητες, που καμιά δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορεί πια να τους εναντιωθεί ή να τους αντισταθεί. Γιατί Εγώ θα είμαι ο στρατηλάτης τους και ο αιώνιος, ανίκητος ήρωας τους. Έτσι, θα καθαρίσω τη γη από την παλιά βρωμιά της.»

«Ο κόσμος αυτός είναι ο αμπελώνας Μου. Οι άνθρωποι που ακούν το Λόγο Μου, πιστεύουν σε Μένα, τον πραγματικό Υιό του Θεού, και τηρούν τις εντολές Μου, είναι τα αμπέλια που Μου αποφέρουν με τα καλά τους έργα πολλούς καρπούς. Όμως, ανάμεσα στα καλά αμπέλια υπάρχουν και πάρα πολλά κακά, που πρέπει επίσης να εξευγενιστούν, για το σκοπό αυτό δε χρειάζονται πολλοί και δυνατοί εργάτες. Ευλογημένοι θα είναι όσοι αποδειχθούν δραστήριοι εργάτες στον αμπελώνα Μου, και μάλιστα από αγάπη για τον Θεό και τον πλησίον!»

Είναι αυτονόητο ότι στην εργασία στον ουράνιο αμπελώνα δεν πρέπει να υπάρχουν ανάξια κίνητρα, καθώς και ότι ένας εργάτης του Θεού πρέπει πρώτα- πρώτα να δημιουργήσει μέσα του φως και τάξη, πριν μπορέσει να δράσει με τρόπο ευλογημένο. Ο Χριστός λέει:

«Ο κήρυκας πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι ο ίδιος εντάξει με τον εαυτό του, προκειμένου να διδάξει άλλους. Διαφορετικά, η διδασκαλία του είναι κενή, αφήνοντας παρόμοιο κενό και το μαθητή του. Α ν κάποιος ακολουθεί ένθερμα αυτό που διδάσκει, τότε οι μαθητές του θα προσπαθούν με ζήλο να γίνουν τόσο τέλειοι, όπως ο δάσκαλος τους. Αν, όμως, οι μαθητές ανακαλύπτουν σε διάφορα σημεία ατέλειες στο δάσκαλο τους, σύντομα ο ζήλος τους θα εξασθενήσει και στο τέλος θα πουν: "Ο δάσκαλος ο ίδιος δεν είναι καλός. Τι θ' απογίνουμε εμείς;" Σας διαβεβαιώνω ότι οι μαθητές σύντομα θα γυρίσουν την πλάτη τους σ'

έναν τέτοιο δάσκαλο!»

«Επομένως, κάθε τέλειος δάσκαλος πρέπει πρώτα να έχει διδαχθεί από τον Θεό. Πρέπει να τον έλκει ο Πατέρας (η καθαρή αγάπη), διαφορετικά δεν μπορεί να εισχωρήσει σε όλα τα βάθη του φωτός της αλήθειας. Όποιος όμως δεν φθάσει εκεί και δεν γίνει έτσι ο ίδιος φως, πώς λοιπόν θα μπορέσει να φωτίσει τη νύχτα του συνανθρώπου του; Αυτό που σκοπό έχει να φωτίσει τη νύχτα και να την μεταμορφώσει σε μέρα, πρέπει να είναι το ίδιο φως, παρόμοιο με το ν ήλιο. Γι' αυτό, ένας δάσκαλος που δεν τον έχει προετοιμάσει ο Θεός για το έργο αυτό, είναι χειρότερος από το να μην υπάρχει καθόλου δάσκαλος. Ένας τέτοιος δάσκαλος δεν είναι τίποτ' άλλο από ένα σακί γεμάτο κακό σπόρο, μέσα από το οποίο σπέρνεται στην ανθρώπινη ζωή το ζιζάνιο της δεισιδαιμονίας. Στα σχολεία, οι κατάλληλοι εγκόσμιοι δάσκαλοι μπορούν να διδάξουν στα παιδιά ανάγνωση, γραφή και αριθμητική. Όμως το δικό Μου Ευαγγέλιο μπορούν και επιτρέπεται να το διδάσκουν κατά τρόπο ωφέλιμο και ευλογημένο μόνον εκείνοι οι δάσκαλοι και αγγελιοφόροι που διαθέτουν στο μέγιστο βαθμό τις πνευματικές ιδιότητες τις απαραίτητες για το λειτούργημα αυτό.»

Φυσικά, κύρια και βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι η απόλυτη ανιδιοτέλεια του υπηρέτη απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό εκφράζεται με μεγάλη σοβαρότητα στην εισαγωγή του θεμελιώδους έργου «*Η Οικονομία του Θεού*». Εκεί λέει:

«*Πες στους υπηρέτες Μου: Τα λειτουργήματα Μου δεν είναι ούτε τράπεζες συναλλαγών ούτε θέσε/ς με αργομισθία. Γιατί όποιος Με υπηρετεί για χάρη του χρήματος, δεν Με υπηρετεί από αγάπη. Αλλά όποιος δεν Με υπηρετεί από αγάπη, η δική του υπηρεσία είναι για Μένα ξένη, όπως κι Εγώ αναγκαστικά είμαι ξένος γι' αυτόν. Έχω κλείσει ήδη το λογαριασμό Μου μαζί του. Έχω πει, βέβαια, μέσω του αγαπημένου Μου Παύλου, ότι όποιος υπηρετεί το ναό, πρέπει επίσης να ζει από το ναό, αλλά μόνον από τα έργα της αγάπης, που επιτελεί οτιδήποτε καλό! Η αγάπη είμαι Εγώ ο ίδιος, και ποτέ δεν μπορεί κανείς να Με αποκτήσει με κανένα άλλο τίμημα εκτός από την αγάπη. Όλους εσάς σας εξαγόρασα μέσω της αγάπης, γι' αυτό ζητάω από σας και πάλι αγάπη. Όποιος δε θέλει να Με υπηρετεί, ας Με υπηρετεί με την αγάπη, με την οποία Εγώ πέθανα για χάρη του πάνω στο σταυρό.»*

Επίσης, στο «*Μεγάλο Ευαγγέλιο*» ο Χριστός λέει στους Αποστόλους: «*Γι' αυτό να προσέχετε πολύ, όταν θα επιλέξετε στο όνομα Μου ιούς διαδόχους σας, πρώτον να μην εξαναγκάσετε κανέναν και δεύτερον να μη δεχθείτε κανέναν που από μακριά του φαίνεται ότι θέλει να αναλάβει το λειτούργημα σας για χάρη του εγκόσμιου συμφέροντος.*

Εσείς ασφαλώς θα τα προσέξετε αυτά. Ωστόσο αργότερα θα έρθουν παρ' όλ' αυτά πάρα πολλοί τέτοιοι άνθρωποι στις τάξεις σας, είτε από εξωτερικό καταναγκασμό είτε επειδή περιμένουν να βρουν με το αξίωμα αυτό καλή και χωρίς φροντίδες εξασφάλιση. Στ' αλήθεια σας λέω: όλους τους διαδόχους σας που δεν θα έχουν προετοιμαστεί από Μένα, παρά μόνο από ανθρώπους, σε κάποιες εγκόσμιες σχολές, για

να σας διαδεχθούν στο λειτούργημα σας, δεν θα τους κοιτάξω καν».

Η ορθή διδασκαλία

Φυσικά, πολύ μεγάλη σημασία έχει το ορθό περιεχόμενο της διδασκαλίας:

«Αν θέλετε να μορφώσετε τους ανθρώπους στο όνομα Μου, τότε διδάξτε τους σε τι συνίσταται το βασίλειο του Θεού και τι πρέπει να κάνει ένας άνθρωπος για να το αποκτήσει ήδη από αυτόν εδώ τον κόσμο, ακόμη δε περισσότερο στον άλλο κόσμο. Αν εξαγνίσετε με τον τρόπο αυτόν τις καρδιές και τις ψυχές των ανθρώπων, τότε μπορείτε πια να τους εξηγήσετε επίσης τα σχετικά με το φυσικό βασίλειο, για να φέρετε το νου τους πίσω στην πρωταρχική αλήθεια και να καθαρίσετε την ψυχή τους από κάθε δεισιδαιμονία. Αυτό καθίσταται ακόμη πιο απαραίτητο για τον εξής λόγο: Ένας άνθρωπος που παρατηρεί υπό εσφαλμένο πρίσμα τα έργα τα δημιουργημένα από τον Θεό, δεν μπορεί ποτέ να γνωρίσει σωστά τον Θεό, επομένως ούτε τον εαυτό του, πολύ λιγότερο δε το συνάνθρωπο του. Όπου όμως δεν επιτυγχάνεται αυτή η γνώση, εκεί δεν θα επιτυγχάνεται ούτε η απατούμενη αληθινή αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον.

Ο άνθρωπος μπορεί να δει τον Θεό μόνο με την πνευματική όραση, μέσω της γνώσης των δημιουργημάτων και της γεμάτης αγάπη και σοφία τάξης Του, ύστερα δε να Τον αγαπήσει πάνω απ' όλα. Όποιος πάλι αγαπάει τον Θεό πάνω απ' όλα, αυτός γνωρίζει μέσα από την αγάπη αυτή τον εαυτό του και τον πλησίον. Έτσι, θ' αγαπάει και θα σέβεται στο πρόσωπο τους την εικόνα του Θεού, όπως και στον ίδιο του τον εαυτό. Για το λόγο αυτό, είναι σωστό να εργάζεται κανείς με φροντίδα, στοχεύοντας να εξαλειφθεί από τους ανθρώπους κάθε δεισιδαιμονία. Όσο την ανθρώπινη ψυχή βαραίνει έστω και μια σπίθα λανθασμένης πίστης, ο άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος, μπορεί δε από τη σπίθα αυτή να πέσει σε πολλά και μεγάλα σφάλματα.

Μόνον η απόλυτα καθαρή αλήθεια μπορεί να κάνει τον άνθρωπο απόλυτα ελεύθερο και εντελώς ευτυχισμένο τόσο εδώ, όσο και στο επέκεινα.

Όμως να θυμάστε επίσης ότι είναι πάντα πιο εύκολο να δώσετε στον άνθρωπο μία πληροφορία για κάτι στην περιοχή της γνώσης του, παρά να εμπνεύσετε στην ψυχή του σταθερή και χωρίς αμφιβολία πίστη. Γι' αυτό, πρέπει να δίνετε πολύ μεγαλύτερη προσοχή στη θεμελίωση της ζωντανής πίστης από ό,τι στην καθαρή γνώση. Γιατί η ζωή δεν βρίσκεται μόνο στη γνώση αλλά στην καθαρή και ζωντανή, χάρη στα έργα αγάπης, πίστη! Η γνώση, όσο καθαρή κι αν είναι, δεν αποτελεί παρά αντανάκλαση των πραγμάτων και της τάξης τους σ' αυτόν εδώ τον κόσμο, που είναι παροδικός όπως κι όλα τα πράγματα μέσα, πάνω και από πάνω του. Αλλά τα δεδομένα της πίστης είναι ένα αληθινό, αιώνιο φως από τους ουρανούς και ζωντανό κτήμα της ψυχής. Βέβαια,

δεν θέλω να πω μ' αυτά ότι πρέπει να παραμελείτε στους ανθρώπους αυτό που αποκαλούμε καθαρή γνώση για χάρη της ζωντανής πίστης. Γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να πιστέψει κάτι πριν να λάβει γι' αυτό μία καλή πληροφόρηση ή γνώση. Όταν ο άνθρωπος έχει αποκτήσει για ένα καλό και αληθινό ζήτημα καθαρή και υπεύθυνη πληροφόρηση και πλήρως ελεγμένη γνώση, δεν πρέπει κατόπιν ν' αρκεσθεί στη γνώση, παρά να την προσλάβει με ζωντανή πίστη και να πράττει σύμφωνα με τις γνώσεις που απέκτησε. Αν το κάνει αυτό, τότε η καθαρή γνώση θα του παράσχει επίσης ζωντανή και διαρκή ωφέλεια.»

Η τυφλή πίστη σε αυθεντίες

Με την αληθινή πίστη, ο άνθρωπος μεταβάλλεται από τα βάθη της καρδιάς του, εγκαταλείποντας τον εγωισμό και φθάνοντας στην αγάπη για τον Θεό και το συνάνθρωπο. Αυτό επιτυγχάνεται με γνώσεις που τον πείθουν και με την απόλυτα ελεύθερη βούληση κι απόφαση του. Είναι, συνεπώς, φανερό ότι μία τυφλή πίστη σε κάποια εξουσία ή μία πίστη που είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού δεν μπορεί να ωφελήσει καμία ψυχή αντίθετα μάλιστα, την κάνει σε καταστροφικό βαθμό ανελεύθερη και εξαρτημένη.

Γι' αυτό, ο Ιησούς προειδοποιεί μέσα από τα γραπτά του Λόρμπερ: «Να μην απαιτείτε από κανέναν τυφλή πίστη, παρά να φανερώνετε σε όλους τις αιτίες! Κι αν τυχόν δεν είναι ικανός να τις συλλάβει νοητικά, τότε μη φοβηθείτε κανέναν κόπο να τον οδηγήσετε σκαλί-σκαλί στην πίστη, με αγάπη και υπομονή, μέχρι που να αποκτήσει την ικανότητα να καταλάβει εκ θεμελίων τις καλές διδασκαλίες σας. Κανείς δεν πρέπει να είναι μαθητής σας στο όνομα Μου με σκοτισμένο το μυαλό. Σας δίνω φως και ζωή, γι' αυτό εσείς δεν πρέπει να είσαστε απόστολοι του σκότους και του θανάτου.

Όποιος ψάχνει, πρέπει να βρίσκει! Όποιος παρακαλεί και ρωτάει, σ' αυτόν πρέπει να δίνεται η ορθή απάντηση! Κι όποιος χτυπάει μία κλειστή πόρτα, πρέπει αυτή να του ανοίγεται διάπλατα!»

Οδηγίες για σωστή πνευματική δράση

Επίσης, ο Χριστός απορρίπτει με έμφαση κάθε καταναγκασμό κατά τη διάδοση της πίστης.

«Κάθε εσωτερικός, πνευματικός καταναγκασμός είναι μία κατάδικη. Αυτά που ο άνθρωπος δεν δέχεται και δεν κάνει με ελεύθερη βούληση και μέσα από απόλυτη πεποίθηση, δεν του φέρνουν τη ζωή αλλά μονάχα το θάνατο. Αν θέλουμε ο άνθρωπος να γίνει καλός και γεμάτος από αληθινή πνευματική ζωή, τότε αυτός δεν πρέπει να εξαναγκαστεί από τίποτ' άλλο εκτός από τη δική του, απόλυτα ελεύθερη και σταθερή βούληση. Ούτε νόμος, ούτε έπαινος ή τιμωρία πρέπει να

καθορίζουν αυτό που κάνει, αλλά μόνο η εσωτερική του πεποίθηση, η καθαρή του γνώση κι η ελεύθερη του βούληση, που πρέπει να πηγάζει από την καθαρή αγάπη για τον Θεό και για κάθε τι το καλό και αληθινό. Σας το λέω ως τη φωτεινότερη αλήθεια: Θα μπορούσα πάρα πολύ εύκολα να έχω κατέβει στη γη με την πιο θεώρατη ανθρωπίνη μορφή, συνοδευόμενος από αναρίθμητες στρατιές αγγέλων, με φωτιές, κεραυνούς, βροντές και καταιγίδες, ανακοινώνοντας σας το λόγο του ελέους με βροντερή φωνή, που θα καταθρυμμάτιζε τα βουνά. Τότε, ασφαλώς δεν θα υπήρχε ούτε ένας ανάμεσα σας που θα είχε μέσα του την παραμικρή αμφιβολία. Γιατί ο ύψιστος τρόμος και ο πιο δυνατός φόβος θα τον είχαν παραλύσει στη στιγμή τόσο, που δεν θα ήταν ικανός να κάνει την παραμικρή, απλή σκέψη.

Όμως θα είχε ωφελήσει αυτό κανέναν στην εσωτερική του, αληθινή απελευθέρωση; Καθόλου, βέβαια! Αυτό θα ήταν μία καταδίκη για κάθε ανθρωπίνη ψυχή, και τέτοια φυλάκιση για όλες τις ψυχές, που θα έκανε πέτρα τις ανθρωπίνες καρδιές.

Βλέπετε, γι' αυτό ήρθα στον κόσμο μέσα στην αφάνεια και την ταπεινότητα, όπως άλλωστε είχα εξαγγείλει δια στόματος των Προφητών, για να μη γίνει δέσμια η καρδιά κανενός ανθρώπου και για να μπορέσετε όλοι να Με γνωρίσετε αγαπώντας Με χάρη στην ευλογημένη ισχύ της αλήθειας των λόγων και των διδασκαλιών Μου, ύστερα δε να ρυθμίσετε τελείως ελεύθερα το πώς θέλετε να ζήσετε.»

«Το βασίλειο Μου, που τώρα θεμελιώνω πάνω σ' αυτήν τη γη, είναι βασιλείο ειρήνης, όχι διχόνοιας, καταδίωξης και πολέμων. Γι' αυτό, πρέπει να το διαδώσετε με ειρήνη στους ανθρώπους, χωρίς να χρησιμοποιήσετε βία! Αν, όμως, αυτή Μου η διδασκαλία εξαπλωθεί κάποια μέρα με τη βία στους λαούς, τότε σύντομα η κατάσταση πάνω σ' αυτήν τη γη θα γίνει άθλια. Θα ρέουν ποταμοί αίματος, όλες οι θάλασσες θα πάρουν ένα χρώμα πένθους. Γι' αυτό, να είσαστε όλοι ειρηνικοί εργάτες στο όνομά Μου, αποφεύγοντας τις συγκρούσεις και τις έριδες. Η δράση σας πρέπει να πηγάζει από την αγάπη για Μένα, που έχετε στην καρδιά σας, γιατί μέσα στην αγάπη είναι κρυμμένη η μεγαλύτερη δύναμη και εξουσία!»

Εφόσον μια φύση δύσθυμη, που συχνά πηγάζει από κρυφή πνευματική υπεροψία, δεν μπορεί να κερδίσει κανέναν άνθρωπο, ούτε ταιριάζει, άλλωστε, με την ευδαιμονία της αγάπης, οι αγγελιοφόροι του Ιησού συχνά παρακινούνται να κηρύσσουν τη «χαρούμενη εξαγγελία» τους με έκφραση και τρόπους γεμάτους χαρά, που κατακτούν τους ανθρώπους.

Επίσης, δεν είναι σύμφωνη με το πνεύμα του Χριστού η μικροπρέπεια και η μικροψυχία στα εξωτερικά πράγματα της ζωής, ειδικά δε απέναντι στις συνήθειες ζωής που είχαν αποκτήσει από παλιά άλλοι άνθρωποι και λαοί.

Οι σωματικές και ψυχικές ανάγκες των ανθρώπων διαφέρουν πάρα πολύ, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία και το βαθμό ωριμότητάς τους, έτσι ώστε δεν μπορεί να εφαρμοστεί ένας κανόνας για όλους.

Έτσι, ο Χριστός λέει στο "Μεγάλο Ευαγγέλιο" σε μερικούς Ιουδαίους που αγανακτούν για τις συνήθειες κάποιων πλούσιων Ρωμαίων: «Όποιος κάνει τόσο πολλά για τους φτωχούς, από αγάπη για τον Θεό και τους ανθρώπους, όπως αυτοί οι Ρωμαίοι, έχει επίσης το δικαίωμα, εφόσον διαθέτει την απαραίτητη γι' αυτό περιουσία, να φροντίζει το σώμα του συμφωνάμε τον τρόπο που έχει συνηθίσει από παιδί. Γιατί αυτό τους έχει γίνει τόσο φυσική ανάγκη, όσο σ' εσάς το καθαρό, φρέσκο νερό. Εγώ όμως δεν δίνω σημασία στο αν και με τι κάποιος καθαρίζει και αναζωογονεί το δέρμα του, παρά μόνο στο αν παρουσιάζεται μπροστά Μου με καθαρή και αγνή καρδιά.

Συνεπώς πρέπει, όταν κηρύσσετε στους λαούς το Ευαγγέλιο Μου, να τους αφήνετε να διατηρήσουν τις συνήθειες που είχαν ως προς τη φροντίδα για το σώμα τους. Γιατί είναι για τον καθένα αρκετά να πιστεύει σε Μένα και στο όνομά Μου και να ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου. Όμως το σώμα του πρέπει να το θρέφει και να το φροντίζει όπως έχει συνηθίσει από παιδί, ώστε να μπορεί να μείνει με το δικό του τρόπο εύρωστος και υγιής.

Επίσης, πρέπει να τρώτε και να πίνετε ό, τι σας προσφέρεται κάθε φορά στο τραπέζι, χωρίς να δημιουργείτε εντυπώσεις με την υλική, εξωτερική πλευρά του Ιουδαϊσμού, που δεν έχει για Μένα καμία αξία. Αντίθετα, να πράττετε σύμφωνα με το πνεύμα του αληθινού, εσωτερικού Ιουδαϊσμού, ώστε να είσαστε αληθινοί μαθητές Μου. Τότε Εγώ θα είμαι ευχαριστημένος μαζί σας και θα παραμείνω μαζί σας εν πνεύματι.»

Όποιος θέλει να σημειώσει επιτυχίες στη διαφώτιση και τη διδασκαλία των ανθρώπων, πρέπει πάντα να ενεργεί έξυπνα και προσεκτικά, αφού η ανθρώπινη ψυχή, ειδικά μάλιστα η ασθενική ή άρρωστη, είναι ένα ευαίσθητο πλάσμα, που μπορεί εύκολα να διαταραχθεί ή να ενοχληθεί από μία αδέξια προσέγγιση.

«Όταν διδάσκετε κάποιον,» λέει ο Χριστός στους μαθητές του στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» με αφορμή τη μεταστροφή ενός μάγου, «δεν πρέπει να τον προσεγγίζετε πολύ απότομα και απόλυτα, παρά πρέπει πρώτα να διερευνάτε καλά τον άνθρωπο αυτό για να βρείτε από ποια πλευρά είναι προσπελάσιμος. Γιατί αν τον προσεγγίσετε από μία δυσπρόσιτη πλευρά, τότε απλά κάνετε το έργο σας δυσκολότερο, θα κουραστείτε δε έπειτα πολύ για να φέρετε τον άνθρωπο αυτό στο σωστό δρόμο. Γι' αυτό σας λέω και σας ξαναλέω: να είσαστε έξυπνοι σαν το φίδι και πράοι σαν το περιστέρι!

Δεν γνωρίζετε πόση δύναμη ασκεί στην ψυχή ενός ανθρώπου η λανθασμένη θεμελίωση των πεποιθήσεων του. Μόλις μάθετε ποια είναι αυτή, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να τον πλησιάσετε από εκείνη την καλύτερα οχυρωμένη πλευρά του, παρά μόνον από κείνη που είναι πιο αδύναμη και που εύκολα μπορείτε να την ανακαλύψετε. Αν ξεπεράσετε εκεί τα εμπόδια, τότε δεν θα είναι πια πολύ δύσκολο να κυριεύσετε και την ισχυρή πλευρά του. Πρέπει να συμπεριφέρεστε σαν ένας εξαιρετικά επιδέξιος γιατρός, που αναγνώρισε με επιτυχία την

ασθένεια ενός ανθρώπου και την εντόπιση της.

Τι κάνει; Κοιτάξτε! Εκεί όπου εντοπίζεται η ασθένεια δεν κάνει τίποτα, συχνά μάλιστα δεν μπορεί καν να κάνει τίποτα. Δίνει όμως στον άρρωστο τέτοια αγωγή, ώστε να οδηγηθεί η ασθένεια στα υγιή μέρη του σώματος και από κει να αποβληθεί με τον ιδρώτα ή από το πεπτικό σύστημα, κι ο άρρωστος θεραπεύεται. Όπου η ασθένεια είναι ένας εχθρός καλά εδραιωμένος, δεν μπορεί κανείς να την αντιμετωπίσει κατ' ευθείαν, παρά πρέπει να τη διασπάσει με τη σωστή αγωγή, οπότε τη νικά εύκολα. Ακούστε κι αυτό: Ο άνθρωπος αυτός-που τώρα δεν είναι εδώ, γι' αυτό λοιπόν μπορώ να σας μιλήσω εντελώς ελεύθερα-είναι ως προς την ισχυρότερη πλευρά της θεμελίωσης του ένας μάγος. Πιστεύει σε κάποια ξόρκια, φυλαχτά, αλοιφές στις φάσεις της σελήνης, στον ήλιο, τα σύννεφα, τον αέρα και το πέταγμα των πουλιών, κι ακόμη σε χιλιάδες άλλα πράγματα, έτσι ώστε θα αντιπαθούσε φοβερά όποιον του αντιτίθετο αμέσως με απότομο τρόπο. Ασφαλώς, κατόπιν θα ερχόταν ελάχιστα σ' επαφή με τον άνθρωπο αυτόν, γιατί θα τον θεωρούσε πολύ κουτό και ανάξιο της δικής του σοφίας.

Κατά τ' άλλα, όμως, είναι ένας καλός, έντιμος και πιστός άνθρωπος και χαίρεται να μαθαίνει από κάποιον κάτι νέο και ιδιαίτερο. Δείτε λοιπόν, αυτή είναι η αδύνατη πλευρά του! Από κει πρέπει κανείς να τον προσεγγίσει, να του παρουσιάσει τα πράγματα στην αληθινή, φυσική τους κατάσταση, να του τα εξηγήσει. Τότε εκείνος θ' αρχίσει να αποβάλλει από μέσα του κρυφά το μάγο, γιατί θα καταλαβαίνει όλο και περισσότερο ότι όλη αυτή η μαγεία είναι θεμελιωμένη σε σαθρό έδαφος.

Για τον ίδιο λόγο είναι καλό ν' αφήνει κανείς αρχικά τους ανθρώπους, που θέλει να τους φέρει στην αλήθεια, να εκφράσουν πλήρως και εκ βάθρων τις απόψεις τους. Αν αυτό το κάνουν ξοδεύοντας όλη τους την ενέργεια, τότε δεν έχουν πια άλλη δύναμη κι αρχίζουν να ακούν προσεκτικά τον αντίπαλο τους, να υπεισέρχονται στις ανώτερες σοφίες του. Έτσι απορρίπτουν από μόνοι τους τις λανθασμένες θεμελιώσεις τους, και τότε τους έχεις κερδίσει.»

«Όποιος δεν είναι ικανός να κλαίει με όσους κλαίνε, να γελάει με όσους γελούν, να είναι εύθυμος με τους εύθυμους και σοβαρός με τους σοβαρούς, αυτός δεν είναι ακόμη αρκετά επιδέξιος για τη διάδοση της βασιλείας Μου πάνω στη γη.»

Ιδιαίτερη προσοχή απαιτεί η αντιμετώπιση των ανθρώπων που είναι υπερβολικά προσκολλημένοι στον υλικό κόσμο και τα θέληγτρα του.

Γι' αυτούς, ο Ιησούς συμβουλεύει τους μαθητές του: «Σας επαινώ για το ζήλο σας, όμως μην ξεχνάτε το εξής: Πάντοτε υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στην εξυπνάδα του ανθρώπινου πνεύματος και όχι στη βία. Εκεί δε όπου η σοβαρότητα από μόνη της δεν μπορεί να επιτύχει παρά λίγα ή τίποτα, εκεί η αγάπη με την υπομονή και την ηπιότητά της μπορεί να κάνει θαύματα. Η απόλυτη σοβαρότητα και το θάρρος της πρέπει να κυριαρχεί εσάς και τις καρδιές σας. Όμως, το όπλο σας απέναντι στους ανθρώπους πρέπει πάντοτε να είναι η

αγάπη, η ηπιότητα και η υπομονή. Ακολουθώντας το δρόμο αυτό, που κι Εγώ ακολουθώ, θα επιτύχετε περισσότερα απ' ό,τι με τον καθαρό, ένθερμο ζήλο και την αδαμάντινη σοβαρότητα.

Φυσικά, δεν πρέπει να φοβάστε τους ανθρώπους των εγκόσμιων, που μπορούν βέβαια από κακία να σκοτώσουν το σώμα σας, τίποτα όμως δεν μπορούν να κάνουν στην ψυχή σας. Ο μόνος που πρέπει να φοβάστε είναι εκείνος που πραγματικά είναι από την αιωνιότητα, ο κύριος της ζωής και του θανάτου! Όμως, όσες φορές διαπιστώνετε ότι δεν μπορείτε να επιτύχετε τίποτα με την αγάπη και την ορθή σοφία, επειδή έχετε να κάνετε με πολύ σκοτισμένους ανθρώπους, γυρίστε τους την πλάτη και φύγετε. Ασφαλώς θα βρείτε αλλού ανθρώπους με τους οποίους θα έχετε επιτυχία στο όνομα Μου!

Πρέπει να ομολογείτε την πίστη σας σε Μένα μπροστά σε όλους τους ανθρώπους, όπως κι Εγώ σας αναγνωρίζω μπροστά στον Πατέρα, αλλά δεν πρέπει να προσπαθείτε να Με επιβάλετε στους σκοτεινιασμένους εγκόσμιους ανθρώπους, ούτε και να ρίχνετε σ' αυτούς εγκόσμιους χοίρους, τα μαργαριτάρια Μου. Γιατί σας λέω ότι ο Λόγος Μου είναι καλό λίπασμα ζωής μόνο για το σιτάρι, η δε διδασκαλία Μου είναι το σωστό λίπασμα μόνο για τα αγνά αμπέλια του αμπελώνα Μου. Όμως, για τα ζιζάνια της γης δεν έχω λίπασμα ζωής. Γιατί αυτά υπάρχουν μόνο για να καταπατηθούν και να καούν, έτσι ώστε η τέφρα τους να γίνει λίπασμα στο έδαφος της γης.

Όποιος βρίσκεται σ' αυτήν τη γη με σκοπό να ζήσει, θ' αφυπνιστεί από το Λόγο Μου. Όποιος, όμως, εδώ με δική του θέληση και εξαιτίας της ισχυρογνωμοσύνης του στοχεύει στο θάνατο, αυτός πρέπει και να περάσει στο Θάνατο. Όποιος θέλει ν' αναστηθεί από τον τάφο της ύλης του, ας αναστηθεί! Αλλά όποιος θέλει να πέσει, ας πέσει! Το να κηρύσσει κανείς το Ευαγγέλιο στους διαβόλους σημαίνει να ρίχνει λάδι στη φωτιά! Γι' αυτό εσείς πρέπει πάντοτε να είστε βέβαια έξυπνοι όπως τον φίδι, παρ' όλ' αυτά όμως και πράοι σαν το περιστέρι. Έτσι θα γίνετε δραστήριοι εργάτες στον αμπελώνα Μου!»

Πολύ αξιοπρόσεκτο είναι επίσης αυτό που ο Χριστός είπε στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» για τη σωστή αντιμετώπιση των τυφλωμένων - ηγετών τυφλών οπαδών και για άλλα πρόσωπα που, όπως οι Ναϊτες στον καιρό του Ιησού, είχαν αποκτήσει λανθασμένες απόψεις από τα αξιώματα, την ισχύ ή την επαγγελματική τους θέση. Συχνά, ανάμεσα τους βρίσκει κανείς τους πιο επίμονους και κακούς αντιπάλους του αληθινού ουρανού φωτός:

«Για έναν φωτισμένο δεν είναι δύσκολο να γίνει οδηγός ενός τυφλού που έχει ανάγκη και θέλει το φως. Τα πράγματα όμως γίνονται δύσκολα, όταν ο τυφλός διαπνέεται από την παρανοϊκή ιδέα ότι βλέπει ο ίδιος. Τέτοιοι τυφλοί είναι οι Φαρισαίοι μας και οι νομοδιδάσκαλοί μας. Ακόμη, δεν αποτελούν εξαίρεση οι ιερείς των ειδωλολατρών. Τι πρέπει άραγε να κάνει κανείς με αυτούς αυτούς; Θα σας το δείξει ένα σύντομο παράδειγμα.»

Τότε, ο Χριστός περιγράφει πώς ενεργεί ένας έξυπνος

στρατηγός εναντίον ενός κακού, ισχυρού γειτονικού ηγεμόνα, που έχει οχυρωθεί μαζί με πλήθος πολεμιστών σε απόρθητο φρούριο. Ο στρατηγός δεν ασχολείται με τον ηγεμόνα και το άπαρτο φρούριο του, παρά αντί γι' αυτό, εισδύει στα πεδινά, παίρνει εύκολα με το μέρος του τους δυσαρεστημένους κατοίκους, τους προσφέρει φως και σοφούς νόμους, νικώντας έτσι τον άλλοτε ισχυρό αντίπαλο χωρίς πολεμική ενέργεια. «Λοιπόν», λέει ο Ιησούς, *«έτσι πρέπει να κάνετε κι εσείς για να εξαπλώσετε με έξυπνο τρόπο τη διδασκαλία Μου! Αφήστε τους ναούς και τους πολλούς οίκους των ιερέων και εργασθείτε μόνο με το λαό! Όταν πια ο λαός θα είναι με το μέρος σας, τότε οι παλιοί ειδωλολατρικοί ναοί θα χάσουν πολύ γρήγορα από μόνοι τους κάθε αξία και θα γκρεμιστούν, οι δε υπηρέτες τους θα έλθουν μαζί σας από δική τους πρωτοβουλία ωθούμενοι από την ανάγκη, θα αποδεχθούν τη νέα διδασκαλία και θ' αρχίσουν να δρουν σε συμφωνία μ' αυτήν.»*

Στους επίμονους αυτούς τυράννους του πνεύματος ανήκουν επίσης πολλοί σοφοί των εγκόσμιων, περήφανοι και με μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους.

Όπως δείχνει η εμπειρία, αυτούς επίσης δεν μπορεί κανείς να τους πλησιάσει σχεδόν καθόλου με το ουράνιο φως της προφητείας. Η υπερηφάνεια τους δεν τους αφήνει να παραδεχτούν ότι π.χ. με τη χάρη και την έμπνευση από τον Θεό ήρθαν σ' έναν ταπεινό, πιστό άνθρωπο όπως τον Λόρμπερ οι μεγαλύτερες γνώσεις, και μάλιστα στις διάφορες επιστήμες, γνώσεις για τις οποίες οι ίδιοι μαζί με πολλούς συναφέλφους τους αγωνίζονται με κόπο πολλές δεκαετίες ή και ολόκληρη τη ζωή τους. Γι' αυτόν το λόγο, οι μεγάλες αποκαλύψεις του Λόρμπερ γιό τα σοβαρότερα επιστημονικά ζητήματα σχετικά με τη φύση, το σύμπαν, την ψυχή και τη ζωή ακόμη και σήμερα παραβλέπονται ή περιφρονούνται από τον επιστημονικό κόσμο, μολονότι οι ερευνητές θα μπορούσαν να πάρουν από τα έργα του Λόρμπερ θαυμαστές απόψεις και κίνητρα.

Γενικά, ο πρόθυμος μαθητής του Ιησού δεν πρέπει να περιμένει μεγάλες επιτυχίες από την εργασία του στον αμπελώνα! Στη γη μας, που κυριαρχείται σε μεγάλο βαθμό από τις δυνάμεις του σκότους, η εξάπλωση του φωτός πάντα είναι ένα έργο που απαιτεί προσπάθεια και υπομονή.

«Κοιτάξτε», λέει ο Ιησούς σε κάποιους παρορμητικούς μαθητές, «σε πόσους ανθρώπους Εγώ ο ίδιος δίδαξα, στους αγρούς, στους δρόμους, στις πόλεις, σε σπίτια, στη θάλασσα, στα βουνά, στο Ναό και στην έρημο, ενώ για ν' ανοίξω τα μάτια των τυφλών έδινά πάντοτε μέγαλα, ανήκουστα σημάδια.

Πηγαίνετε εκεί και ερευνήστε πόσο λίγοι απ' όλους εκείνους που Με άκουσαν και Με είδαν έχουν μεταστραφεί!

Όπως, λοιπόν, είναι τώρα τα πράγματα, έτσι ήταν κι έτσι θα είναι και στη συνέχεια. Γιατί ο κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος ως προς τις προτιμήσεις, τη θέληση και το νου του. Κι αν ακόμη με το νου του συλλαμβάνει ολόκληρη την αλήθεια, όμως παρ' όλ' αυτά, τα πεινασμένα

μάτια του βλέπουν και τον κόσμο με τα πολλά θέληγτρα του, που η καρδιά του δεν θέλει ν' αποχωριστεί, γιατί τον ευχαριστούν σαρκικά περισσότερο από τα πνευματικά θέληγτρα, που δεν μπορούν να τα δουν τα υλικά μάτια του, ούτε να τα νιώσει η σάρκα του.

Επιπλέον, χαρακτηριστικό του ανθρώπου είναι η αδράνεια. Μπορεί συχνά να διατυπώνει τη μία καλή πρόθεση μετά την άλλη. Όταν, όμως, πρόκειται να τις υλοποιήσει, τότε η διψασμένη γι' απόλαυση σάρκα του αρχίζει να εναντιώνεται, τραβώντας συνάμα την ψυχή προς τα κάτω, προς το κέντρο βάρους της αδράνειας και της αισθησιακής ικανοποίησης».

Φυσικά αυτό το γεγονός δεν πρέπει να μας απελπίζει, γιατί ο Δημιουργός γνωρίζει για ποιο λόγο έκανε να υπερτερεί ελαφρά η ύλη στην ανθρώπινη ψυχή. Άλλωστε, από την άλλη μεριά χαρίζει τη διδασκαλία του και το Άγιο Πνεύμα από τους ουρανούς! Και ακριβώς αυτός ο αγώνας και η προσπάθεια στην πάλη ενάντια στο σκότος είναι που ασκεί, δυναμώνει και δίνει σταθερότητα στους ανθρώπους, κάνοντας τους αληθινά, ελεύθερα και αυτόβουλα παιδιά του Θεού.

Οι δυσκολίες της εξάπλωσης του φωτός μάς πείθουν σε κάθε μας βήμα και για το εξής -κι αυτό είναι μεγάλη ευλογία: Ουσιαστικά ο άνθρωπος, με όλη τη νοημοσύνη και τη δύναμη του, είναι ανίσχυρος. Μπορεί να κάνει τόσο λίγα από μόνος του για την ωρίμανση των κοτινών του, των φίλων, συζύγων, παιδιών κ.λπ., όσο μπορεί ένας καλλιεργητής από μόνος του να κάνει να ωριμάσει ένα μήλο πάνω στη μηλιά. Για να το πετύχει αυτό, ο καλλιεργητής μπορεί μόνο να δημιουργήσει συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

Όμως την ωρίμανση του καρπού πρέπει να την αναλάβει ο Δημιουργός ο ίδιος, με τον ήλιο και τη βροχή. Ύστερα πάλι, είναι δουλειά του καλλιεργητή να μαζέψει και να αποθηκεύσει το ώριμο πια φρούτο. Έτσι και ο άνθρωπος τελικά μπορεί μόνο λίγα να κάνει για να φωτιστεί και να τελειωθεί μία άλλη ανθρώπινη ψυχή. Μπορεί μονάχα να οδηγήσει προς το φως εκείνη την ψυχή, που ο Ιησούς την έκανε να ωριμάσει με καθοδήγηση και μέσα από διάφορες εμπειρίες της ζωής.

Από αυτή την ταπεινή παραδοχή καταλαβαίνουμε πόσο σημαντική είναι για το λειτούργημα του αγγελιοφόρου και του δασκάλου η παράκληση, και μάλιστα ότι αυτή αποτελεί τη βασική προϋπόθεση της ευλογημένης εξάπλωσης του φωτός. Βλέπουμε ότι πριν από κάθε δική μας προσπάθεια σε όλο όσα κάνουμε, πρέπει να ζητάμε ξανά και ξανά από τον κύριο του αμπελώνα, δημιουργό των ανθρώπων, την ευλογία και τη σοφή του καθοδήγηση.

«Χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα για τη σωτηρία των ψυχών!» Αυτά τα λόγια βρίσκονται ως σοβαρή προειδοποίηση πάνω από κάθε φιλοδοξία καθοδηγητή. Και αφού κερδίσουμε μία νίκη, η ταπεινοφροσύνη ας μας κάνει να νιώσουμε στα βάθη της καρδιάς μας και να πούμε: Δεν το κατόρθωσα εγώ, Εκείνος έφερε το έργο σε πέρας!

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βάλτερ Λουτς «Η Διδασκαλία του Χριστού» εκδ. Πύρινος Κόσμος.

11 α. Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο Γιάκομπ Λόρμπερ, που έγραψε το έργο αυτό, αναζήτησε ευσυνείδητα, γι' αυτό και βρήκε αυτό που ζητούσε. Και επειδή κτύπησε στη σωστή πόρτα, η πόρτα άνοιξε γι' αυτόν και μέσω αυτού, για οποιονδήποτε έχει μια καλή καρδιά και θέληση. Σ' αυτούς όμως που δεν ζητούν με την καρδιά αλλά με την καθαρά εγκόσμια νόηση, που εξετάζουν και κρίνουν, που αντί να ζητούν το Όνομα του Αιώνιου Δότη κάθε καλής δωρεάς κτυπούν την πόρτα του σκληρού και νεκρού περιβλήματος της ύλης, δεν θα δοθεί τίποτα και καμιά πόρτα δεν θα ανοιχθεί. Γιατί το Πνεύμα του Κυρίου ποτέ δεν φανερώνει τον Εαυτό Του στη νόηση των σοφών του κόσμου τούτου, αλλά με πολλή απλότητα στην αγνή καρδιά εκείνων που οι σοφοί του κόσμου θεωρούν και ονομάζουν ανόητους. Αλλά σύντομα, η νόηση των σοφών του κόσμου θα συντριβεί μπροστά στην απλότητα των ανόητων.^{ΥΠΟΣ.}

Πρόλογος του Κυρίου
από τα «Δώρα του Ουρανού»

^{Εξήγη}ση των συντομογραφιών αυτού του κεφαλαίου:

Jug: «Τα Παιδικά Χρόνια του Ιησού».

Gr. Ev. I/Καρ. 18ff: «Το μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» τόμος Α' κεφ. 18 κ. εξ.

GS: «Ο Πνευματικός Ήλιος» (ανέκδοτο στα ελληνικά)

Ed: «Γη και Σελήνη»

R.Bl.: «Ρόμπερτ Μπλουμ» (ανέκδοτο στα ελληνικά)

Ο νυκτερινός διάλογος του Ιησού με το Νικόδημο για την Πνευματική Αναγέννηση

Ας θυμηθούμε εδώ ορισμένα από την «Παιδική Ηλικία του Ιησού» Jug. 25-26: Ήταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα. Βγαίνοντας η Αγία Οικογένεια από το ναό μετά την τελετή της Περιτομής του Ιησού, δεν μπορούσε να βρει ούτε ένα σπίτι που να τους δεχτεί, μια και ήταν παραμονή Σαββάτου. Δεν μπορούσε λοιπόν ο Ιωσήφ και οι δικοί του να βρουν διαμονή στην Ιερουσαλήμ. Τελικά, έρχεται κοντά τους κάποιος νεαρός Ισραηλίτης από τους προύχοντες, λέγοντας: «Ελάτε μαζί μου. Θα σας νοικιάσω ένα κατάλυμα για μια νύκτα στην τιμή ενός νομίσματος ή ισότιμου ανταλλάγματος!»

Το πρωί λοιπόν, ενώ ο Ιωσήφ ετοιμαζόταν για αναχώρηση προς τη Βηθλεέμ, ήρθε ο νεαρός Ισραηλίτης να εισπράξει το νόμισμα. Μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο ένιωσε μεγάλο φόβο και δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Ο Ιωσήφ του είπε: «Κοίταξε φίλε. Πάρε οτιδήποτε από μένα νομίζεις πως αξίζει το νόμισμα σου, γιατί δεν έχω λεφτά.» Ο Ισραηλίτης απάντησε φοβισμένα: «Ναζαρηνέ, τώρα σε έχω αναγνωρίσει! Είσαι ο Ιωσήφ ο ξυλουργός και είσαι ο ίδιος που πήρε από το Ναό με κλήρο πριν εννιά μήνες τη Μαρία, την Παρθένα του Κυρίου. Πώς έλεγες πως θα την προστατεύεις, αφού τώρα είναι μητέρα στα δεκαπέντε της χρόνια; Τι έχει συμβεί;» Ο Ιωσήφ απάντησε: «Τώρα σε έχω κι εγώ αναγνωρίσει. Είσαι ο Νικόδημος, ο γιος του Βενιάμ από τη φυλή του Λεβί. Πώς τολμάς όμως να με ανακρίνεις για κάτι που δεν σε αφορά; Πήγαινε στο Ναό και το μεγάλο Συνέδριο θα σου δώσει μια αληθινή μαρτυρία για ολόκληρη την οικογένεια μου.»

Τα λόγια αυτά μπήκαν βαθιά στην καρδιά του Νικόδημου, και είπε: «Για τ' όνομα του Θεού. Πες μου πώς έγινε και γέννησε αυτή η παρθένα; Έγινε με τρόπο φυσικό ή μήπως πρόκειται για θαύμα;» Εδώ παρενέβη η μαμμή (που βοήθησε στη γέννηση του Ιησού) και είπε στο Νικόδημο: «Άνθρωπε. Πάρε το νόμισμα σου για το ενοίκιο αυτού του φτωχικού δωματίου και μη μας καθυστερείς άλλο άδικα. Σκέψου όμως ποιον άφησες να διανυκτερεύσει στο φτωχικό αυτό δωμάτιο, για ένα νόμισμα! Με την ιδιότητα μου, έχω το δικαίωμα να σου επιτρέψω να αγγίξεις το παιδί. Κάνε το, για να πέσει από τα μάτια σου το χοντρό πέπλο και να δεις Ποιος σε επισκέφθηκε!» Άγγιξε λοιπόν ο Νικόδημος το παιδί και αμέσως άνοιξε η εσωτερική του όραση για λίγο, ώστε να μπορέσει να δει τη Δόξα του Κυρίου. Και γονάτισε μπροστά στο παιδί προσευχόμενος, λέγοντας: «Πόσο Έλεος και πόση Ευσπλαχνία πρέπει

να βρίσκεται μέσα Σου Κύριε, για να επισκέπτεσαι το λαό Σου! Τι πρέπει να γίνει τώρα όμως με μένα και ολόκληρη τη γενιά μου, που δεν αναγνώρισα τη Θεϊκή σου Δόξα;» Επέστρεψε λοιπόν το νόμισμα ο Νικόδημος και βγήκε έξω κλαίγοντας. Αργότερα, στόλισε το δωμάτιο εκείνο με χρυσό και πολύτιμους λίθους.

Gr. Ev. I/Καρ. 18 ff... Την προτελευταία νύκτα της παραμονής Μου στα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, ήρθε κοντά Μου κάποιος Νικόδημος, ένας από τους προεστούς της Ιερουσαλήμ. Ήταν Φαρισαίος, και σαν πλούσιος κάτοικος της Ιερουσαλήμ, ήταν επίσης και η κεφαλή των Ιουδαίων στην πόλη.

Ιωάν. 3, 1&2: Κάποιος από τους Φαρισαίους που λεγόταν Νικόδημος, άρχοντας των Ιουδαίων, ήρθε στον Ιησού νύκτα και Του είπε: «Διδάσκαλε, ξέρουμε πως ο Θεός σε έστειλε να διδάξεις. Γιατί κανείς δεν μπορεί να κάνει αυτά τα θαύματα που κάνεις εσύ, αν ο Θεός δεν είναι μαζί του.»

Ήρθε λοιπόν ο Νικόδημος σε Μένα τη νύκτα και είπε: «Διδάσκαλε! Συγχώρα με που έρχομαι τόσο αργά μέσα στη νύκτα και σου ταράζω την ησυχία. Επειδή όμως άκουσα πως αύριο κιόλας θα φύγεις από την περιοχή μας, δεν μπορούσα να μην έρθω για να σου δώσω το σεβασμό που σου αξίζει. Γιατί τόσο εγώ, όσο και πολλοί άλλοι της Επιτροπής μας, γνωρίζουμε τώρα πως είσαι ένας αληθινός Προφήτης και Απεσταλμένος του Θεού! Γιατί κανείς δεν μπορεί να κάνει τα θαύματα που κάνεις εσύ, εκτός κι αν είναι ο ίδιος ο ΙΕΧΩΒΑ μέσα του. Αφού λοιπόν είναι φανερό πως είσαι προφήτης και βλέπεις πόσο άσχημη είναι η κατάσταση, αλλά παρ' όλα αυτά οι προφήτες πριν από σένα μας υποσχέθηκαν τη Βασιλεία του Θεού, πες μου: πότε θα 'ρθει, και αν θα έρθει, πώς πρέπει να είναι κανείς για να μπορεί να την αποκτήσει;»

Στ. 3: Ο Ιησούς του είπε: «Σε βεβαιώνω πως αν δεν γεννηθεί κανείς ξανά, δεν θα δει τη Βασιλεία του Θεού.»

Στην ερώτηση του Νικόδημου απάντησα με συντομία, όπως ακριβώς αναφέρεται στο στ. 3, δηλαδή: «Σε βεβαιώνω πως αν δεν γεννηθεί κανείς ξανά, δεν θα δει τη Βασιλεία του Θεού.» Που σημαίνει: «Αν δεν ξυπνήσεις το Πνεύμα σου με τον τρόπο ζωής που σας έδειξα με τη Διδασκαλία και τα έργα Μου, δεν θα μπορέσεις ποτέ να αναγνωρίσεις τη Θεϊκή Ζωή του Λόγου Μου, πόσο μάλλον να μπορέσεις να διεισδύσεις μέσα στα βάθη της Ζωής Του (Λόγου)!»

Το ότι ο Νικόδημος δεν κατάλαβε τα λόγια Μου, πως δηλαδή δεν μπορεί κανείς να καταλάβει τη Θεϊκή Ζωή του Λόγου Μου, αν δεν έχει αφυπνισμένο Πνεύμα, φαίνεται καθαρά από το επόμενο εδάφιο.

Στ. 4: Τον ρώτησε ο Νικόδημος: «Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος να γεννηθεί ξανά; Μήπως μπορεί να μπει στην κοιλιά της μάνας του και να γεννηθεί για άλλη μια φορά;»

Αναστατωμένος ο Νικόδημος από τα λόγια Μου, ρωτά: «Μα

αγαπητέ Διδάσκαλε, τι είναι αυτά τα παράξενα πράγματα που ακούγονται στα αυτιά μου; Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να ξαναγεννηθεί; Είναι δυνατόν ένας άνθρωπος μεγάλος, γέρος, άκαμπτος, να περάσει ξανά από τη μικρή έξοδο του σώματος της μητέρας του και να γεννηθεί για δεύτερη φορά; Κοίταξε, αγαπημένε μου Διδάσκαλε, αυτό είναι κάτι το αδύνατο! Ή λοιπόν δεν ξέρεις τίποτε για το ερχόμενο Βασίλειο του Θεού ή πραγματικά γνωρίζεις, αλλά δεν θέλεις να μου πεις από φόβο μήπως σε συλλάβω και σε ρίξω στη φυλακή... Είσαι ένας μεγάλος ευεργέτης της φτωχής ανθρωπότητας και έχεις θεραπεύσει σχεδόν όλους τους αρρώστους της Ιερουσαλήμ με τρόπο θαυμάσιο, με τη Δύναμη του Κυρίου που βρίσκεται μέσα σου. Πώς είναι δυνατόν λοιπόν να μπορώ εγώ να σε βλάψω;

Πίστεψε με όμως αγαπημένε μου Διδάσκαλε, για μένα είναι πολύ σοβαρό θέμα η Βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό, αν ξέρεις κάτι πιο συγκεκριμένο, πες μου το με τρόπο που να μπορώ και 'γω να καταλάβω! Δώσε το Ουράνιο νόημα με λόγια Ουράνια και το γήινο με λόγια γήινα, αλλά και με εικόνες κατανοητές. Γιατί αλλιώς, η Διδασκαλία σου θα μου είναι λιγότερο χρήσιμη και από την αρχαία Αιγυπτιακή γραφή (ιερογλυφικά), που ούτε να τη διαβάσω, αλλά ούτε και να την καταλάβω μπορώ. Από τους υπολογισμούς μου ξέρω με ακρίβεια πως η Βασιλεία του Θεού πρέπει να έχει ήδη έρθει. Δεν ξέρω όμως ακόμα, πού και πώς μπορεί να εισέλθει κανείς και να γίνει αποδεκτός σ' Αυτή. Θα ήθελα να μου δώσεις μια καθαρή και κατανοητή απάντηση.»

Στ. 5: Ο Ιησούς του απάντησε: «Σε βεβαιώνω, αν κανείς δεν γεννηθεί από το νερό κι από το Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη Βασιλεία του Θεού.»

Στις επίμονες ερωτήσεις του Νικόδημου, έδωσα ακριβώς την απάντηση που δίδεται στον πιο πάνω στ. 5. Εδώ όμως γίνεται πιο συγκεκριμένη η απάντηση στο ερώτημα: από τι πρέπει να ξαναγεννηθεί κάποιος για να μπει στη Βασιλεία του Θεού, δηλαδή, από το νερό και από το Πνεύμα, που σημαίνει:

Η Ψυχή πρέπει να καθαριστεί με το νερό της Ταπείνωσης και της Αυταπάρνησης και μετά από το Πνεύμα της Αλήθειας. (Το νερό είναι το αρχαιότερο σύμβολο της ταπείνωσης. Επιτρέπει να το χρησιμοποιείς όπως θέλεις, είναι πάντα έτοιμο να εξυπηρετήσει και αποφεύγει τα ύψη της γης, γυρεύοντας πάντα τα πιο χαμηλά της σημεία). Γιατί μια ακάθαρτη Ψυχή ποτέ δεν μπορεί να συλλάβει την Αλήθεια, αφού η ίδια είναι όπως τη νύκτα σε αντίθεση με την Αλήθεια, που είναι ένας Ήλιος λαμπρός που γύρω του χαρίζει το Φως της ημέρας.

Όποιος λοιπόν δεχτεί και αναγνωρίσει την Αλήθεια, αφού έχει ήδη καθαρίσει την Ψυχή του με την Ταπείνωση, ελευθερώνεται στο Πνεύμα του από την ίδια την Αλήθεια. Και αυτή η ελευθερία του Πνεύματος του, η είσοδος δηλαδή του Πνεύματος μέσα σε τέτοια Ελευθερία, είναι η πραγματική είσοδος στη Βασιλεία του Θεού.

Δεν έδωσα φυσικά μια τέτοια απάντηση στο Νικόδημο, γιατί

μέσα στη σφαίρα της γνώσης του θα καταλάβαινε ακόμα λιγότερα. Γι' αυτό και Με ρώτησε ξανά, τι σημαίνουν όλα αυτά.

Στ. 6: «Ό,τι γεννιέται από τη σάρκα, είναι σάρκα και ό,τι γεννιέται από το Πνεύμα, είναι Πνεύμα.»

Του απάντησα όπως αναφέρεται πιο πάνω: «Ας μη σε εκπλήττει που σου μιλώ με τον τρόπο αυτό! Γιατί αυτό που προέρχεται από τη σάρκα είναι σάρκα, είναι δηλαδή νεκρή ύλη ή το εξωτερικό περίβλημα της Ζωής. Αυτό όμως που προέρχεται από το Πνεύμα είναι Πνεύμα, είναι η Αιώνια Ζωή και η ίδια η Αλήθεια!»

Ο Νικόδημος δεν μπόρεσε ακόμα να καταλάβει. Σήκωνε τους ώμους και παραξενευόταν, όχι τόσο για την ίδια την υπόθεση, όσο για το ότι ο ίδιος, σαν ένας σοφότατος Φαρισαίος και γνώστης των Γραφών, δεν ήταν σε θέση να καταλάβει το νόημα των όσων άκουσε. Γιατί είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τη σοφία του, για την οποία τον είχαν ονομάσει ανώτατο των Ιουδαίων.

Γι' αυτό θαύμαζε πολύ το γεγονός, πως αναγνώριζε στο πρόσωπο Μου εντελώς απροσδόκητα έναν πραγματικό δάσκαλο που του πρόσφερε παράξενες προκλήσεις Σοφίας. Μην μπορώντας λοιπόν να ανταπεξέλθει, Με ρώτησε ξανά:

«Πώς μπορώ να το πάρω πάλι αυτό που Μου είπες; Μπορεί άραγε ένα Πνεύμα να συλλάβει και να γεννήσει ένα άλλο Πνεύμα, όμοιο του;»

Στ. 7: Μην απορείς που σου είπα: «Πρέπει να γεννηθείτε ξανά.»

Είπα στο Νικόδημο: «Σου έχω ήδη πει να μην παραξενεύεσαι τόσο όταν σου λέω πως πρέπει να αναγεννηθείτε!»

Στ. 8: «Ο άνεμος πνέει όπου θέλει. Ακούς τη βοή του, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Έτσι συμβαίνει και με τον καθένα που γεννιέται από το Πνεύμα.»

«Γιατί, κοίταξε, ο άνεμος πνέει όπου θέλει, ακούς τη βοή του κι όμως δεν ξέρεις από πού έρχεται. Έτσι συμβαίνει και με εκείνον που έρχεται από το Πνεύμα και σου μιλά. Τον βλέπεις και τον ακούς, αλλά επειδή σου μιλά με τρόπο πνευματικό, δεν μπορείς να καταλάβεις ή να αντιληφθείς από πού φέρνει αυτή τη Γνώση και τι εννοεί με τα όσα λέει. Επειδή όμως έχεις Σοφία, θα σου δοθεί στον κατάλληλο χρόνο η Χάρη να μπορείς να τα συλλάβεις και να τα καταλάβεις.»

Στ. 9: Τότε ρώτησε ο Νικόδημος: «Πώς μπορούν να γίνουν αυτά τα πράγματα;»

Ο Νικόδημος κούνησε σκεφτικά το κεφάλι και σε λίγο είπε: «Θα ήθελα πραγματικά να μου πεις, πώς θα γίνει κάτι τέτοιο. Γιατί όλα όσα ξέρω και αντιλαμβάνομαι, τα ξέρω και τα αντιλαμβάνομαι με τη σάρκα μου. Εάν μου αφαιρεθεί η σάρκα, δεν θα μπορώ να καταλαβαίνω πια τίποτε. Πώς, πώς θα γίνω εγώ από σάρκα, Πνεύμα και πώς κάποιο Πνεύμα θα δεχτεί μέσα του το Πνεύμα μου για να το γεννήσει ξανά; Πώς μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο;»

Στ. 10: Κι ο Ιησούς απάντησε: «Εσύ είσαι δάσκαλος του λαού Ισραήλ και δεν τα ξέρεις αυτά τα πράγματα;»

Του απάντησα: «Είσαι ένας σοφός Δάσκαλος του Ισραήλ και δεν μπορείς να τα αντιληφθείς όλα αυτά; Αν λοιπόν εσύ, που είσαι ένας γνώστης των Γραφών, δεν μπορείς να τα αντιληφθείς, τι θα γίνει τότε με όλους εκείνους που δεν γνωρίζουν σχεδόν τίποτε από τις Γραφές, παρά μόνο πως υπήρξαν κάποτε κάποιος Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ;»

Στ. 11: «Σε βεβαιώνω πως εμείς λέμε αυτό που ξέρουμε από πείρα και μεταδίδουμε στους άλλους αυτό που έχουμε δει με τα μάτια μας. Τη μαρτυρία μας όμως εσείς δεν τη δέχεστε.»

«Σε βεβαιώνω στ' αλήθεια και πίστεψε Με! Εμείς, Εγώ και οι Μαθητές Μου, που προερχόμαστε από το Πνεύμα, δεν μιλούμε εδώ μαζί σου καθαρά πνευματικά αλλά απλά στο φυσικό επίπεδο, Σου μεταφέρουμε με φυσικές εικόνες της γης αυτά που είδαμε και ξέρουμε εμπειρικά από το Πνεύμα, τα οποία εσείς ούτε να συλλάβετε αλλά ούτε και να καταλάβετε μπορείτε!»

Στ. 12: «Α ν δεν με πιστέψετε όταν σας μιλώ για πράγματα που συμβαίνουν στη γη, πώς θα με πιστέψετε αν σας πω για πράγματα που συμβαίνουν στον Ουρανό;»

«Αν λοιπόν δεν μπορείτε να συλλάβετε αυτά τα εύκολα πράγματα που σας λέω, μιλώντας για τα πνευματικά με τρόπο γήινο, προσαρμόζοντας τα σε γήινες καταστάσεις, τότε θάθελα να ξέρω πώς θα συμπεριφερόταν η πίστη σας αν σας μιλούσα για τον Ουρανό με τρόπο καθαρά ουράνιο! Σου λέω: Μόνο το Πνεύμα μπορεί να ξέρει τι βρίσκεται μέσα στο Πνεύμα και τι είναι η δική του Ζωή. Αντίθετα, η σάρκα δεν είναι παρά ένας εξωτερικός φλοιός και τίποτα δεν γνωρίζει από τα πνευματικά εκτός αν το ίδιο το Πνεύμα το αποκαλύψει στο περίβλημα του, στο φλοιό (σάρκα). Το δικό σου όμως Πνεύμα διοικείται ακόμα από τη σάρκα και κρύβεται μέσα της, γι' αυτό το λόγο η σάρκα σου δεν μπορεί να γνωρίζει τίποτα ακόμα για το Πνεύμα, θα έρθει όμως ο καιρός που το Πνεύμα σου, όπως σου έχω πει, θα ελευθερωθεί. Μόνο τότε θα μπορέσεις να καταλάβεις και να δεχτείς τη μαρτυρία μας!»

Λέει ο Νικόδημος: «Αγαπημένε μου Διδάσκαλε, εσύ που είσαι ο σοφότερος όλων των σοφών! Πες μου σε παρακαλώ με τρόπο που να μπορώ να καταλάβω, πότε, πότε θα έρθει αυτός ο ευλογημένος χρόνος;»

Του απάντησα με τα ακόλουθα: «Φίλε μου, δεν μπορώ να σου δώσω αυτή τη στιγμή συγκεκριμένο χρόνο, μέρα και ώρα, γιατί ακόμα δεν έχεις την ωριμότητα για να μπορείς να δεχτείς κάτι τέτοιο! Κοίταξε: Όσο το καινούργιο κρασί δεν έχει ωριμάσει αρκετά, είναι ακόμα θολό. Κι αν ακόμα το βάλεις μέσα σε ένα κρυστάλλινο ποτήρι και το σηκώσεις απέναντι στον ήλιο, όσο δυνατό κι αν είναι το φως του, δεν θα μπορέσει να διαπεράσει το θάμπωμα του καινούργιου κρασιού. Έτσι

συμβαίνει και με τους ανθρώπους. Αν πρώτα δεν ωριμάσουν αρκετά κι αν δεν απομακρυνθεί κάθε ακαθαρσία μέσα από τη διεργασία της ζύμωσης, δεν μπορεί να τους διαπεράσει το Ουράνιο Φως. Θα σου πω όμως κάτι. Αν το καταλάβεις, τότε μέρα με τη μέρα θα αρχίσεις να ξεκαθαρίζεις τα πράγματα!»

Στ. 13-15: «Κανένας βέβαια δε ν ανέβηκε στον Ουρανό παρά μόνον εκείνος που κατέβηκε από τον Ουρανό. Και όπως ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί και ο Υιός του ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' Αυτόν να έχει την Αιώνια Ζωή.»

«Κοίταξε, κανένας δεν ανέβηκε στον Ουρανό παρά μόνον εκείνος που έχει κατέβει από τον Ουρανό, δηλαδή ο Υιός του Ανθρώπου που βρίσκεται παντοτινά μέσα στην ουράνια κατάσταση. Και όπως ο Μωυσής ύψωσε το φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί και ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' αυτόν να μη χαθεί, αλλά να έχει Ζωήν Αιώνια! Πεξ Μου, το καταλαβαίνεις αυτό;»

Λέει ο Νικόδημος: «Αγαπημένε μου Δάσκαλε! Πώς μπορώ να το καταλάβω; Σε σένα υπάρχει ένα παράξενο είδος Σοφίας... Αν δεν με έδεναν επάνω σου τα πανίσχυρα έργα σου, θα έλεγα πως πρέπει να είσαι ή τρελός ή τσαρλατάνος, γιατί κανένας άνθρωπος δεν έχει μιλήσει ποτέ με τον τρόπο που μιλάς! Τα έργα σου όμως δείχνουν πως είσαι Διδάσκαλος απεσταλμένος σε μας από το θεό και πως μέσα σου πρέπει να κατοικεί μια πληρότητα Θεϊκής Σοφίας και Δύναμης. Γιατί χωρίς αυτή δεν μπορεί κανείς να πραγματοποιήσει τα έργα σου.

Εκεί όπου το πρώτο είναι καθαρά Θεϊκό, πρέπει και το δεύτερο να είναι επίσης Θεϊκό. Οι πράξεις σου, αγαπητέ Διδάσκαλε, είναι Θεϊκές. Πρέπει λοιπόν και η Διδασκαλία σου για τη Βασιλεία του Θεού στη γη να είναι επίσης Θεϊκή, έστω και αν μου είναι ακατανόητη! Αγαπημένε μου Δάσκαλε. Από τον καιρό του Ενώχ και του Ηλία, κανένας άνθρωπος της γης δεν είχε την τύχη να ανέβει ορατός στον Ουρανό. Ίσως μπορέσεις εσύ να είσαι ο τρίτος! Κι αν ακόμα γίνεις ο τρίτος, θα βοηθήσει αυτό κανέναν άλλο άνθρωπο; Πώς θα μπορέσει κανείς από τους άλλους να υψωθεί ποτέ στον Ουρανό, αφού κανένας απ' αυτούς δεν κατέβηκε από τον Ουρανό;

Είπες επίσης, πως αυτός που κατέβηκε από τον Ουρανό βρίσκεται μόνο εικονικά στη γη. Στην πραγματικότητα όμως συνεχίζει να βρίσκεται στον Ουρανό! Σύμφωνα λοιπόν με' όλα αυτά, μπορούν κατά πρώτο λόγο να εισέλθουν στην ερχόμενη Βασιλεία του Θεού μόνο ο Ενώχ και ο Ηλίας, κατά δεύτερο δε λόγο ίσως και συ. Όλα όμως τα άλλα εκατομμύρια των ανθρώπων δεν μπορούν παρά να καταλήξουν αιώνια στους σκοτεινούς τους τάφους, να γίνουν με το Έλεος του Θεού σιγά-σιγά χώμα και να καταλήξουν τελικά στο τίποτα.

Αγαπητέ Διδάσκαλε, εμείς τα φτωχά σκουλήκια της γης είμαστε πανευτυχείς για το τέλος μας... Τι έκαναν δηλαδή ο Ενώχ και ο Ηλίας για να μπορούν να μπουν στους Ουραμούς; Βασικά τίποτε

περισσότερο από αυτό που βρισκόταν ήδη στην Ουράνιά τους Φύση. Δεν κέρδισαν λοιπόν κανένα μισθό. Παρόλα αυτά, σύμφωνα με την εξήγηση σου, μπήκαν στον Ουρανό απλά και μόνο επειδή κατέβηκαν από τον Ουρανό στη γη!...

Αυτό όμως που εννοείς με την ανύψωση του Υιού του Ανθρώπου όπως ανύψωσε ο Μωυσής το χάλκινο φίδι στην έρημο, όπως επίσης το πώς και γιατί θα έχουν την Αιώνια Ζωή όλοι όσοι θα πιστεύσουν στον ανυψωμένο Υιό του Ανθρώπου, ξεπερνά κάθε λογική και κινείται μέσα στα όρια του καθαρού παραλογισμού. Ποιος είναι αυτός ο Υιός του Ανθρώπου;...»

Του απάντησα: «Είπες πολλά λόγια και μίλησες σαν ένας άνθρωπος που δεν έχει ιδέα για τα Ουράνια. Δεν θα μπορούσες όμως να μιλήσεις διαφορετικά. Γιατί βρίσκεσαι μέσα στο σκοτάδι του κόσμου και δεν μπορείς να δεις το Φως που έχει έρθει από τον Ουρανό για να φωτίσει το σκοτάδι και τη νύκτα του κόσμου τούτου.»

Στ. 16: «Γιατί τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο τον μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια.»

«Σου λέω λοιπόν: Ο Θεός είναι η Αγάπη και ο Υιός είναι η Σοφία Του. Τόσο πολύ λοιπόν αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, που του έστειλε τον μονογενή Του Υιό, δηλαδή την Σοφία που εκπέμπεται από τον Εαυτό Του από αιώνων. Έτσι δεν θα χάνονται πια όσοι πιστεύουν σ' αυτόν (Υιόν), αλλά θα μπορούν να έχουν την Αιώνια Ζωή. Πες Μου, ούτε αυτό το καταλαβαίνεις;»

Λέει ο Νικόδημος: «Μου φαίνεται πως το καταλαβαίνω, αλλά στην πραγματικότητα δεν το έχω καταλάβει. Ας μπορούσα μόνο να ξέρω τι σημαίνει ο Υιός του Ανθρώπου! Μίλησες τώρα για τον μονογενή Υιό του Θεού που έστειλε η Αγάπη του Θεού στον κόσμο. Ο "μονογενής Υιός" και ο "Υιός του Ανθρώπου" είναι το ίδιο άτομο;»

Του λέω: «Κοίταξε: έχω ένα κεφάλι, ένα σώμα, πόδια και χέρια. Το σώμα, το κεφάλι, τα πόδια και τα χέρια είναι σάρκα και αυτή η σάρκα είναι ο Υιός του ανθρώπου. Γιατί αυτό που είναι σάρκα, προέρχεται από τη σάρκα. Μέσα όμως σ' αυτόν τον Υιό του ανθρώπου που είναι σάρκα, κατοικεί η Σοφία του Θεού και αυτός είναι ο μονογενής Υιός του Θεού. Δεν θα υψωθεί λοιπόν ο Υιός του Θεού όπως ύψωσε ο Μωυσής στην έρημο το χάλκινο φίδι, παρά μόνο ο Υιός του ανθρώπου. Και τότε θα γκρεμιστεί η πίστη πολλών. Αυτοί όμως που δεν θα χάσουν την πίστη τους, αλλά θα παραμείνουν πιστοί στο όνομα Του, θα τους δοθεί η εξουσία να ονομάζονται Παιδιά του Θεού. Και η ζωή και το βασίλειο τους δεν θα τελειώνουν ποτέ, θα είναι αιώνια.»

Στ. 17: «Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος μέσω αυτού.»

«Δεν πρέπει όμως να περιμένεις την καταδίκη του κόσμου, όπως π.χ. πολέμους, πλημμύρες ή φωτιά από τον ουρανό που να κατακαίει

τους ειδωλόλατρες. Γιατί ο Θεός δεν έστειλε στον κόσμο (στην ανθρωπίνη σάρκα) τον μονογενή του Υιό (τη Θεϊκή Σοφία) για να καταδικάσει και να καταστρέψει τον κόσμο, αλλά για να του χαρίσει την Αιώνια Ευτυχία. Δηλαδή, να κάνει και τη σάρκα άφθαρτη και να την αναστήσει με το Πνεύμα σε ζωή αιώνια. (Σαν σάρκα δεν εννοείται τόσο το σαρκικό σώμα του ανθρώπου αλλά περισσότερο οι σαρκικές επιθυμίες της ψυχής του). Αλλά για να μπορέσει να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, πρέπει να καταστρέψει η Πίστη κάθε υλικές επιθυμίες περηφάνιας μέσα στο σώμα. Και μάλιστα η Πίστη αυτή, πρέπει να είναι προς τον Υιό του Ανθρώπου. Ότι δηλαδή πραγματικά γεννήθηκε από τον ίδιο το Θεό προ αιώνων και ήρθε στον κόσμο, για να μπορούν όλοι όσοι πιστεύουν στο Όνομα Του να έχουν την Αιώνια Ζωή!»

Στ. 18: «Όποιος πιστεύει σ' Αυτόν, δεν κρίνεται. Αυτός όμως που δεν πιστεύει, έχει κιόλας καταδικαστεί, γιατί δεν πίστεψε στον μονογενή Υιό του θεού.»

«Όποιος πιστέψει σ' Αυτόν, ανεξάρτητα αν είναι Ιουδαίος ή όχι, δεν θα καταδικαστεί ποτέ και ούτε θα φθαρεί. Όποιος όμως απορρίψει τον Υιό του Ανθρώπου και δεν τον πιστέψει, αυτός έχει ήδη κριθεί. Γιατί το ότι δεν θέλησε και δεν μπόρεσε να πιστέψει στο Όνομα και τη Φύση του Υιού του Ανθρώπου λόγω της δικής του περηφάνιας, αυτό ακριβώς είναι και η καταδίκη ενός τέτοιου ανθρώπου. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

Λέει ο Νικόδημος: «Ναι, έχω κάπως καταλάβει το νόημα του πολύ μυστικιστικού λόγου σου. Αλλά τα λόγια αυτά θα είναι σαν να λέχθηκαν στον αέρα όσο δεν είναι εδώ ο Υιός του Ανθρώπου, στον οποίο κατοικεί η πληρότητα της Θεϊκής Σοφίας, και όσο εσύ δεν μπορείς ή δεν θέλεις να προσδιορίσεις το πότε και πού θα εμφανισθεί.

Το ίδιο μυστήριο είναι και η "Κρίση" ή "Καταδίκη" που ανέφερες. Τι είναι λοιπόν στην πραγματικότητα η "Κρίση", ποιο είναι το καινούργιο νόημα που θέλεις να δώσεις με τον όρο αυτό;»

Του λέω: «Φίλε Μου, θα μπορούσα και 'γω να σου πω: Δεν μπορώ πια να καταλάβω πώς μπορείς να μην αντιλαμβάνεσαι το εντελώς καθαρό νόημα του Λόγου Μου. Δεν μπορείς να καταλάβεις τον όρο "Κρίση" και όμως σου τον εξήγησα καθαρά και με λεπτομέρεια.»

Στ. 19: «Και να ποια είναι η Κρίση: Το Φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το Φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές.»

«Κοίταξε. Η Καταδίκη, η Κρίση, είναι το ότι το Φως του Θεού έχει έλθει από τον Ουρανό στον κόσμο τούτο. Οι άνθρωποι όμως, επειδή προέρχονται από το σκοτάδι και τοποθετήθηκαν τώρα μέσα στο Φως, αγαπούν το σκοτάδι περισσότερο από το Φως του Θεού που το βλέπουν τώρα μπροστά τους! Τα ίδια τα έργα τους είναι αυτά που αποδεικνύουν πως δεν θέλουν το Φως, γιατί τα έργα αυτά είναι γεμάτα με κακία...»

Στ. 20: «Κάθε άνθρωπος που κάνει έργα κακά μισεί το Φως και

δεν έρχεται στο Φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν.»

«Όποιος κάνει τέτοια έργα, εχθρεύεται το Φως. Το μισεί και θα κάνει οτιδήποτε να μη φανερωθούν τα έργα του στο Φως, για να μην αναγνωριστούν και τιμωρηθούν σε όλη τους την ασχήμια. Γιατί το ξέρει πως τα κακά του έργα απαγορεύονται και καταδικάζονται από το Φως. Και κοίταξε, ακριβώς εδώ βρίσκεται η πραγματική Κρίση. Αυτό όμως που εννοείς εσύ με τη λέξη "κρίση", δεν είναι η ίδια η Κρίση αλλά απλά μια τιμωρία που ακολουθεί την κρίση σαν φυσική συνέπεια.

Το ότι ακόμα αγαπάς να περπατάς στο σκοτάδι, αποτελεί ήδη μια κρίση για την Ψυχή σου, γιατί αγαπάς τη νύκτα περισσότερο από τη μέρα. Αν όμως περπατώντας στο σκοτάδι σκοντάψεις, κτυπήσεις και πονέσεις ή πέσεις μέσα σε λάκκο ή ακόμα σε τάφο, δεν θα αποτελεί το γεγονός αυτό τη δική σου «Κρίση» αλλά απλά το φυσικό αποτέλεσμα της κρίσης μέσα σου' γιατί αγάπησες τη νύκτα και μίσησες τη μέρα!»

ΣΤ. 21: «Όποιου όμως οι πράξεις είναι σύμφωνες με την Αλήθεια του Θεού, αυτός έρχεται στο Φως. Έτσι θα φανεί πως οι πράξεις του έχουν γίνει κατά το Πνεύμα του Θεού.»

«Αν όμως είσαι φίλος του Φωτός, της μέρας, της Αλήθειας του Θεού, τότε θα συμπεριφέρεσαι και ανάλογα και θα ποθείς να γίνουν τα έργα σου φανερά στα μάτια των ανθρώπων. Γιατί θα ξέρεις πως τα έργα σου αξίζουν αναγνώριση και δίκαιη αμοιβή, αφού έγιναν μέσα στο Φως της Θεϊκής Αλήθειας και είναι καλά και δίκαια.

Αυτός όμως που είναι φίλος του φωτός δεν θα περπατά μέσα στη νύκτα αλλά στη μέρα και θα αναγνωρίσει το Φως αμέσως, γιατί κι αυτός προέρχεται απ' το Φως και αυτό το Φως λέγεται *Πίστη της Καρδιάς*. Όποιος λοιπόν πιστεύει στον Υιό του Ανθρώπου σαν Θείο Φως, αυτός έχει ήδη τη Ζωή μέσα του. Αυτός όμως που δεν πιστεύει, έχει μέσα του ήδη την κρίση και η κρίση δεν είναι τίποτε άλλο από την απιστία του.

Νομίζω πως τώρα θα έχεις καταλάβει τα λόγια Μου.» Λέει ο Νικόδημος: «Τώρα μου φαίνονται όλα καθαρά εκτός από ένα. Και αυτό είναι πάλι αυτός ο παράδοξος ορισμός του Υιού του Ανθρώπου. Σε τι με ωφελεί η πίστη ή ακόμα η καλύτερη θέληση να πιστέψω στον Υιό του Ανθρώπου, όταν Αυτός ο ίδιος απουσιάζει; Δεν μπορεί κανένας να πλάσει τον Υιό του Ανθρώπου ούτε με αέρα αλλά ούτε και από μια απλή ιδέα. Πες μου λοιπόν πού θα βρω αυτόν τον Αιώνιο Υιό του Θεού; Να είσαι σίγουρος πως θα τον αντικρίσω με τη μεγαλύτερη πίστη!»

Του λέω: «Αν δεν το έβλεπα αυτό μέσα σου, να είσαι σίγουρος πως ποτέ δεν θα έπαιρνες από Μένα μια τέτοια διδασκαλία! Ήρθες όμως σε Μένα κατά τη νύκτα και όχι τη μέρα, παρόλο που είδες και άκουσες τόσα για τα έργα Μου! Αφού όμως ήρθες σε Μένα κατά τη νύκτα της φύσης και στην αντίστοιχη νύκτα της Ψυχής σου, είναι πολύ κατανοητό το να μην μπορείς να έχεις ξεκάθαρη εικόνα για τον Υιό του

Ανθρώπου.

Σου το λέω: Αυτός που ζητά τον Υιό του Ανθρώπου μέσα στη νύκτα γιατί φοβάται να κάνει κάτι τέτοιο τη μέρα μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, για να μην αποκτήσει κακή φήμη, δεν θα βρει φυσικά αυτό που γυρεύει. Γιατί σαν ο σοφότερος των Ιουδαίων, θα ξέρεις πως η νύκτα είναι ο πιο ακατάλληλος χρόνος για να ψάξει κάποιος να βρει κάτι. Όποιος λοιπόν γυρεύει τον Υιό του Ανθρώπου, θα πρέπει να Τον ζητήσει τη μέρα και όχι τη νύκτα. Τότε, μπορεί να είναι σίγουρος πως ο Υιός του Ανθρώπου θα τον αφήσει να Τον βρει.

Μόνο αυτό σου λέω: Πήγαινε, βρες τον Ιωάννη που βρίσκεται κοντά στη Σαλήμ όπου υπάρχει άφθονο νερό και εκείνος θα σου πει αν ο μονογενής Υιός του Θεού έχει ήδη έρθει ή όχι! Εκεί θα Τον γνωρίσεις!»

Λέει ο Νικόδημος: «Αγαπημένε μου διδάσκαλε, αυτό θα είναι δύσκολο! Γιατί είμαι πνιγμένος μέχρι το λαιμό με καθημερινές εργασίες που δεν μπορώ να αποφύγω!... Κάθε φορά όμως που έρχεσαι στην Ιερουσαλήμ με τους μαθητές σου, να έρχεσαι σε μένα και εγώ θα σας δώσω καλή φιλοξενία! Τόσο εσύ, όσο και οι μαθητές σου θα βρείτε στο πρόσωπο μου έναν καλό φίλο και θαυμαστή. Ό,τι βρίσκεται κάτω από την εξουσία μου, θα βρίσκεται εκεί έτοιμο να σας υπηρετήσει!

Γιατί κοίταξε. Μέσα μου έχει γίνει μια μεγάλη αλλαγή! Σε αγαπώ, αγαπημένε μου Διδάσκαλε, πιο πολύ από οτιδήποτε μου ήταν αγαπητό μέχρι σήμερα. Και αυτή η αγάπη, μου λέει: Εσύ ο ίδιος είσαι Εκείνος τον οποίο με στέλνεις στον Ιωάννη για να βρω! Μπορεί να μην είναι έτσι όπως το αισθάνομαι. Αλλά όπως κι αν έχουν τα πράγματα, σε αγαπώ με όλη την καρδιά μου και αναγνωρίζω σε Σένα ένα Μεγάλο Διδάσκαλο της γνήσιας Θεϊκής Αλήθειας. Τα έργα σου, που κανένας μέχρι τώρα δεν έκανε, με έχουν γεμίσει με τον πιο βαθύ θαυμασμό. Όμως η μεγάλη σου Σοφία έχει σκλαβώσει την καρδιά μου σε Σένα, αγαπημένε μου Διδάσκαλε! Σ' αγαπώ! Πες μου όμως. Είναι αληθινή η μαρτυρία της καρδιάς μου;»

Του λέω: «Κάνε για λίγο ακόμα υπομονή, και θα δεις καθαρά τα πάντα. Σε λίγο καιρό θα είμαι και πάλι κοντά σου και θα είμαι φιλοξενούμενος σου. Τότε θα τα μάθεις όλα!

Ακολούθα όμως τα μηνύματα της καρδιάς σου. Αυτή θα σου πει μέσα σε μια στιγμή περισσότερα από τα πέντε τεύχη του Μωυσή και όλους τους Προφήτες μαζί! Γιατί κοίταξε' το μόνο αληθινό πράγμα μέσα στον άνθρωπο είναι η Α γ ά π η! Κρατήσου σ' αυτήν και θα περπατάς στο Φως της ημέρας!»

Στη Σχολή του Κυρίου για τη ζωή

«Ο πραγματικός μαθητής Μου είναι εκείνος που έχει διδαχτεί από Μένα και έρχεται κοντά Μου από Πίστη στον ένα και αληθινό Θεό,

οδηγούμενος από την αγάπη του προς τον Θεό και μέσω της αγάπης αυτής αγαπώντας τον πλησίον του, ζώντας και πράττοντας συμφωνάμε τη Διδασκαλία Μου."

[Gr. Ev. Joh. IX/155O)]

Ο «βασικός πυρήνας» της Διδασκαλίας του Κυρίου

Gr. Ev. Joh. M/53 (6-16) (Ο Κύριος προς τον Σουετάλ):

Όπως πρέπει να αγαπούμε κάθε καλό απλά και μόνο επειδή είναι καλό και επομένως αληθινό, με τον ίδιο τρόπο θέλει και ο Θεός να τον αγαπούμε, γιατί μόνο Αυτός είναι το ύψιστο. Καλό και η ύψιστη Αλήθεια. Πρέπει επομένως να αγαπάς με τον ίδιο τρόπο και τον πλησίον σου, γιατί είναι -όπως και συ- εικόνα του Θεού και έχει μέσα του -όπως και συ- το Πνεύμα από το Θεό.

Κοίταξε, αυτός είναι στην πραγματικότητα ο πυρήνας της νέας Διδασκαλίας. Κι όταν κανείς την ακολουθεί με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ακρίβεια, τότε το Πνεύμα του, που ήταν μέχρι τώρα σκλαβωμένο, γίνεται όλο και πιο ελεύθερο, αυξάνεται και τελικά διαπερνά ολόκληρο τον άνθρωπο. Ελκύει δηλαδή το Πνεύμα με τον τρόπο αυτό για πάντα μέσα στη δική του ζωή, που είναι ζωή Θεού. Γι' αυτό και η διάρκεια της ζωής του θα είναι αιώνια και μάλιστα στη μεγαλύτερη δυνατή μακαριότητα.

Ο κάθε άνθρωπος λοιπόν που θα αναγεννηθεί πνευματικά σε κάποιο βαθμό, δεν θα δει ποτέ το θάνατο, ούτε θα τον νιώσει ή θα τον γευτεί και η απαλλαγή από τη σάρκα του θα είναι γι' αυτόν η μεγαλύτερη αγαλλίαση. Γιατί το Πνεύμα του, σε πλήρη ενότητα με την Ψυχή του, θα μοιάζει με άνθρωπο μέσα στη σκληρή φυλακή του. Από μια φωτεινή τρύπα της φυλακής θα μπορεί να βλέπει τα όμορφα λιβάδια της γης και να παρακολουθεί τους ελεύθερους ανθρώπους που ασχολούνται με τόση χαρά στην ελεύθερη φύση, ενώ εκείνος ταλαιπωρείται μέσα στη φυλακή του. Πόσο ευτυχής όμως θα είναι όταν έρθει ο υπεύθυνος της φυλακής, ανοίξει την πόρτα, τον ελευθερώσει από τα δεσμά του και του πει: «Κοίταξε φίλε, είσαι ελεύθερος από κάθε άλλη ποινή. Πήγαινε να απολαύσεις τώρα την πλήρη Ελευθερία!»

Θα μπορούσε επίσης να παρομοιάσει κανείς το ανθρώπινο Πνεύμα με τον καρπό της ζωής ενός εμβρύου μικρού πουλιού μέσα στο αυγό. Όταν το έμβρυο ωριμάσει από τη θερμότητα της μητέρας του μέσα στο σκληρό του κέλυφος, τότε το διαπερνά και χαίρεται την ελεύθερη ζωή του. Κάτι τέτοιο μπορεί κανείς να το πετύχει, μόνο τηρώντας με ακρίβεια τη Διδασκαλία που κηρύττει τώρα στους ανθρώπους ο Σωτήρας από τη Ναζαρέτ.

Όταν ο άνθρωπος αρχίσει να αναγεννάται στο Πνεύμα του όλο και περισσότερο, παίρνει μαζί με την Αναγέννηση και άλλες τέλειες ιδιότητες, τις οποίες ο κοινός σαρκικός άνθρωπος δεν μπορεί ούτε να

φανταστεί. Το Πνεύμα του είναι τότε Δύναμη από μόνο του, όμοια με τη Θεϊκή.

Αυτό που επιθυμεί ένα τέτοιο τελειοποιημένο Πνεύμα μέσα στον άνθρωπο, γίνεται γεγονός, γιατί εκτός από τη Δύναμη Ζωής του Πνεύματος δεν μπορεί να υπάρχει σ¹ ολόκληρη την απεραντοσύνη του Θεού καμιά άλλη Εξουσία και Δύναμη. Γιατί μόνο η αληθινή Ζωή είναι Κύριος και Πλάστης, Διατηρητής, Νομοθέτης και Σύμβουλος κάθε πλάσματος. Γι' αυτό και τα πάντα πρέπει να προσαρμόζονται υπακούοντας στη Δύναμη του μόνου αιώνια ζωντανού Πνεύματος.

Αυτοκυριαρχία και έμπρακτη Αγάπη

Gr. Ev. Joh. 111/241 (2-10) (Ο Ραφαήλ στον Μαθαήλ):

Γνωρίζετε πως ο κάθε άνθρωπος πρέπει να διαμορφώσει και να εκπαιδεύσει τον εαυτό του ελεύθερα από μόνος του, σύμφωνα με τη Θεία Τάξη που ο ίδιος αναγνωρίζει εντελώς ανεξάρτητος από την Παντοδυναμία της Θείας Θέλησης. Μόνο έτσι μπορεί να διαμορφωθεί σε ένα ελεύθερο Παιδί του Θεού. Το πιο δυνατό και αποτελεσματικό μέσο για το σκοπό αυτό είναι η Αγάπη προς το Θεό και με το ίδιο μέτρο η Αγάπη προς τον Πλησίον. Στο πλευρό της Αγάπης στέκεται πάντα η αληθινή Ταπείνωση, η Πραότητα και η Υπομονή. Γιατί η πραγματική Αγάπη δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς αυτούς τους τρεις συντρόφους της και δεν μπορεί να είναι ούτε αληθινή αλλά ούτε και καθαρή.

Πώς μπορεί όμως ο άνθρωπος να γνωρίζει από τις εμπειρίες του αν βρίσκεται πραγματικά μέσα στην καθαρή Αγάπη, σύμφωνα με τη Θεία Τάξη;

Ας εξετάσει τον εαυτό του: Όταν βλέπει ένα φτωχό αδελφό ή αδελφή που ζητούν τη συμπαράσταση του, χαίρεται μέσα στην καρδιά του με ειλικρινή Αγάπη για την προσφορά, ξεχνώντας τον εαυτό του; Αν νιώθει κάτι τέτοιο με κάθε σοβαρότητα και ζωντάνια μέσα του, τότε έχει ήδη ωριμάσει σαν αληθινό Παιδί του Θεού. Και τότε οι υποσχέσεις που αφορούν τη Θεία Πατρότητα θα αρχίσουν να εκπληρώνονται πλήρως και να τον μετατρέπουν σε άνθρωπο θαυμαστό στο Λόγο και στην Πράξη. Με τον τρόπο αυτό θα δικαιωθείτε όταν θα εμφανίζεστε σαν διδάσκαλοι απέναντι στους μαθητές σας.

Εκείνοι όμως οι μαθητές στους οποίους δεν θα εκπληρωθούν οι υποσχέσεις, ας αντιληφθούν το σφάλμα μέσα τους, γιατί δεν έχουν ανοίξει ακόμα εντελώς την καρδιά τους στους φτωχούς αδελφούς τους.

Το πραγματικό Ουράνιο στοιχείο μέσα στις ανθρώπινες καρδιές, είναι η Αγάπη προς το Θεό και η εθελοντική εφαρμογή της Θέλησης Του. Εδώ κατοικεί μέσα στην ανθρώπινη καρδιά το Θείο Πνεύμα. Η Αγάπη προς τον Πλησίον είναι η είσοδος αυτής της Κατοικίας. Αυτή η είσοδος πρέπει να είναι εντελώς ανοικτή, για να μπορεί να εισέλθει η Πληρότητα της Θείας Ζωής. Η Ταπείνωση, η Πραότητα και η Υπομονή είναι τα τρία ανοικτά παράθυρα από τα οποία φωτίζεται λαμπρά η κατοικία του Θεού μέσα στην ανθρώπινη καρδιά και ζεσταίνεται με

κάθε Πληρότητα Ουράνιας Ζωής.

Όλα λοιπόν εξαρτώνται από την ελεύθερη, ανοικτή και χαρούμενη Αγάπη προς τον Πλησίον. Η ύψιστη αυταπάρνηση είναι η αποκάλυψη των Υποσχέσεων του Θεού.

Έχετε λοιπόν τώρα την απάντηση στο πιο σημαντικό ερώτημα της ζωής. Σκεφθείτε την και πράξτετε ανάλογα. Τότε μόνο θα δικαιωθείτε απέναντι στον εαυτό σας, στους αδελφούς σας και στο Θεό! Γιατί αυτά που κάνει τώρα ο Κύριος ο ίδιος, θα πρέπει να τα κάνουν και οι άνθρωποι, για να μπορούν να είναι όμοιοι Του και επομένως Παιδιά Του.

Η είσοδος της Αυταπάρνησης

"Gr. Ev. Joh. IV/1 (4-6, 9-12) (Ο Κύριος στον Μαθαήλ):

Αλήθεια σας λέω: Κανένας δεν θα 'ρθει σε Μένα αν δεν τον ελκύσει σε Μένα ο Πατέρας! Πρέπει να διδαχτείτε από τον Πατέρα, δηλαδή από την Αιώνια Αγάπη, αν θέλετε να 'ρθείτε προς Εμένα! Πρέπει να είστε όλοι σας τέλειοι, όπως τέλειος είναι και ο Ουράνιος Πατέρας! Αλλά δεν είναι η πολλή γνώση ή οι πλούσιες εμπειρίες που θα σας οδηγήσουν εκεί, αλλά μόνο η αγάπη προς το θεό και με-το ίδιο μέτρο, προς τον Πλησίον. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το μεγάλο μυστικό της Πνευματικής Αναγέννησης του εαυτού σας από το Θεό και μέσα στο Θεό. Ο καθένας σας όμως θα πρέπει να περάσει μαζί μου τη στενή θύρα της αυταπάρνησης, μέχρι να γίνει και εκείνος όμοιος με Μένα. Πρέπει να πάψει να θέλει να είναι κάτι για δική του ικανοποίηση, για να μπορέσει μέσα σε Μένα να γίνει τα πάντα.

Το να αγαπάς το Θεό σου πάνω απ' όλα, σημαίνει: να αφομοιώνεσαι με το Θεό. Και το να αγαπάς τον πλησίον σου σημαίνει επίσης το να αφομοιώνεσαι με τον πλησίον σου, αλλιώς δεν μπορείς να τον αγαπήσεις πλήρως. Η μισή αγάπη όμως δεν είναι χρήσιμη ούτε σ' αυτόν που αγαπά, αλλά ούτε και σ' αυτόν που τη δέχεται.

Αυτό είναι ακριβώς η ύψιστη Σοφία: Να γίνετε Σοφοί μέσω της Ζωντανής Αγάπης. Κάθε γνώση λοιπόν χωρίς Αγάπη, είναι άχρηστη! Γι' αυτό μη νοιάζεστε και πολύ για την πολλή γνώση, παρά μόνο για την πολλή Αγάπη. Και τότε η Αγάπη θα σας δώσει όσα καμιά γνώση δεν μπορεί ποτέ να σας προσφέρει.

Τι χρήση θα είχατε για Μένα, αν θαυμάζατε με όλο σας το είναι τη Δύναμη Μου, το Μεγαλείο και την ασύλληπτη Δόξα Μου, αλλά την ίδια στιγμή έξω από το σπίτι σας ακούγονταν τα κλάματα των φτωχών αδελφών σας από την πείνα, τη δίψα και το κρύο; Πόσο φτωχό και άχρηστο πράγμα είναι το να ζητωκραυγάζει κανείς τη Δόξα του Θεού τόσο δυνατά, που να σκεπάζονται οι κραυγές του πόνου των φτωχών αδελφών του! Ποια χρήση έχει η πλούσια θυσία στο ναό, όταν έξω από την είσοδο του ναού λιώνει από την πείνα ένας φτωχός αδελφός μας; Γι' αυτό, αν θέλετε να είστε ερευνητές, τότε ερευνήστε και βρείτε προπάντων τη δυστυχία των φτωχών αδελφών σας. Δώστε τους

βοήθεια και παρηγοριά! Σε κάθε φτωχό που βοηθάτε θα βρείτε πολύ περισσότερα, από όσα θα ξέρατε αν ταξιδεύατε σ' όλα τα αστέρια ή αν Με δοξάζατε με τη γλώσσα των Σεραφείμ!

Αλήθεια σας λέω: Όλοι οι Άγγελοι, οι Ουρανοί και οι Κόσμοι με ολόκληρη τη Σοφία τους, δεν μπορούν να σας προσφέρουν αιώνια αυτό που μπορείτε να κατορθώσετε βοηθώντας έναν αδελφό σας που σας χρειάζεται, με όλα τα μέσα " και τις δυνάμεις σας! Τίποτα δεν είναι πιο ψηλά και πιο κοντά Μου από την αληθινή, έμπρακτη Αγάπη!

Η Πίστη σαν προ-επίδοση

Gr. Ev. Joh. V/213 (8-9) (Ο Κύριος στον Επιφάνειο):

Όταν ακούει κανείς για πρώτη φορά μια νέα διδασκαλία, πρέπει τουλάχιστον στην αρχή να της δώσει μια κάποια πίστη. Μπορεί φυσικά να ελέγξει τη βάση της διδασκαλίας, αλλά αυτό που χρειάζεται είναι να δεχτεί τις Αλήθειες σαν ύψιστες τιμές για χάρη της αυθεντίας και ειλικρίνειας του διδασκάλου, χωρίς κατ' ανάγκη να καταλαβαίνει αμέσως τα πάντα. Γιατί αυτό θα γίνει, όταν ο ίδιος εκπληρώσει αυτά που έχει θέσει σαν προϋπόθεση η διδασκαλία.

Αν δεν εκπληρωθούν τα όσα υπόσχεται η διδασκαλία, τότε μπορεί να σηκώσει τους ώμους, λέγοντας: «Ή η διδασκαλία αυτή δεν έχει καμιά βάση ή εγώ δεν έχω εκπληρώσει τις πνευματικές της προϋποθέσεις!» Τότε είναι και ο κατάλληλος χρόνος να μιλήσει από κοντά με το διδάσκαλο για να πληροφορηθεί αν η εφαρμογή των βασικών αρχών της νέας διδασκαλίας, έφερε σε κανέναν άλλο τα ποθητά αποτελέσματα. Αν έγινε κάτι τέτοιο σε άλλους και όχι σε σένα, τότε είναι φανερό πως δεν έχει η διδασκαλία το φταίξιμο αλλά εσύ. Και θα πρέπει να καλύψεις με επιμέλεια ορισμένα πράγματα που παρέλειψες ή καθυστέρησες, για να μπορέσεις και συ να πετύχεις αυτά που έχει ήδη πετύχει ο πλησίον σου.

Αυτογνωσία και Θεογνωσία

Gr. Ev. Joh. V/215 (1-7) (Ο Κύριος στον Επιφάνειο):

Η όλη Μου διδασκαλία έχει σκοπό να δείξει στον άνθρωπο από πού κατάγεται στην πραγματικότητα, τι είναι και πού πρέπει να καταλήξει - και θα καταλήξει σύμφωνα με την απόλυτη Αλήθεια. Οι Έλληνες σοφοί είχαν ήδη πει: «Η πιο δύσκολη, πιο σημαντική και ύψιστη γνώση είναι η όσο το δυνατόν πληρέστερη αυτογνωσία!» Και κοίταξε, για το ίδιο πράγμα μιλώ και Εγώ. Γιατί χωρίς αυτή την αντίληψη δεν είναι δυνατόν να αναγνωρίσει κάποιος σαν βάση στο κάθε τι που υπάρχει, που θα γίνει και που διατηρείται, μια ύψιστη Θεϊκή Ύπαρξη! Εκείνος ο οποίος δεν μπορεί να το αναγνωρίσει αυτό και δεν κατευθύνει τη ζωή, τις αισθήσεις και τους στόχους του γι' αυτόν το μοναδικό αληθινό σκοπό, δεν μπορεί παρά να θεωρείται σαν να είναι ήδη χαμένος.

Γιατί όπως κάθε πράγμα διαλύεται στα στοιχεία που το αποτελούν και καταστρέφεται όταν δεν έχει μέσα του κάποια συνοχή που να το συντηρεί και να το συγκρατεί ενωμένο με τα στοιχεία του αυξάνοντας συνεχώς την αμετάβλητη συνοχή του, έτσι συμβαίνει και με τον άνθρωπο όταν αυτός δεν έχει ενωθεί μέσα του πλήρως με τον εαυτό του και με το Θεό. Ο άνθρωπος μπορεί να πετύχει αυτή την ένωση μόνο όταν, αφού γνωρίσει πρώτα τον εαυτό του και μέσω αυτής της αυτογνωσίας το Θεό σαν την αρχή της ύπαρξης του, δραστηριοποιηθεί με βάση τη γνώση αυτή σε ολόκληρο το φάσμα της ζωής του.

Όταν λοιπόν ο άνθρωπος ωριμάσει μέσα του, τότε γίνεται κύριος όλων των δυνάμεων που προέρχονται από το Θεό και μέσω των δυνάμεων αυτών, ολόκληρης της Πνευματικής και υλικής κτίσης. Τότε καμιά δύναμη δεν είναι μα ικανή να τον καταστρέψει ή να τον φθείρει-βρίσκεται λοιπόν ήδη στην αιώνια ζωή. Και κοίταξε! Αυτή είναι και η ουσία ολόκληρης της νέας Διδασκαλίας Μου, η οποία στην πραγματικότητα είναι μια πανάρχαια διδασκαλία, που δόθηκε στους ανθρώπους από την αρχή της ύπαρξης τους στη γη! Η φυγοπονία όμως των ανθρώπων είχε σαν αποτέλεσμα να χαθεί η διδασκαλία αυτή, η οποία δίδεται τώρα για μια ακόμη φορά από Μένα σαν η χαμένη πανάρχαια Εδέμ, σε όλους εκείνους που έχουν ακόμα καλή θέληση.

Γνώση και Σοφία - Γνώση και Πίστη

Gr. Ev. Joh. VII/183 (13-14) (Ο Κύριος στον Λάζαρο):

Σας έχω ήδη εξηγήσει πολλά και αντιλαμβάνεστε ήδη αρκετά πράγματα. Το πιο βασικό όμως είναι και παραμένει η συνεχής επιμονή στο στόχο της Αναγέννησης του Πνεύματος μέσα στην Ψυχή. Γιατί μόνο έτσι μπορεί ο άνθρωπος να υψωθεί στην Αλήθεια και Σοφία και να έχει ένα πλήρες Φως που να συσχετίζει τα γήινα μέχρι και τα Ουράνια. Με το Φως αυτό θα έχει και την αιώνια ζωή, που είναι πολύ πιο σημαντική από όλες τις επιστήμες που αφορούν τα πράγματα της φύσης. Τι θα ωφελούσε τον άνθρωπο κι αν ακόμα ήξερε με κάθε πραγματικότητα και ακρίβεια όλα τα πράγματα και εκδηλώσεις σε ολόκληρο το φυσικό κόσμο, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, μπορώντας ακόμα και να κρίνει με οξυδέρκεια τα πάντα, απέχοντας όμως από την Πνευματική Αναγέννηση στην Ψυχή του όσο η γη από τον ουρανό;

GS II/71 (9-14, 8):

Ο Μεγάλος Άγιος Διδάσκαλος έχει κηρύξει με το ίδιο Του το στόμα στους ανθρώπους της γης, τη Διδασκαλία της Σχολής της Ζωής και την έχει σφραγίσει με το ίδιο Του το Αίμα! Για να φθάσει κανείς στην Πνευματική Αναγέννηση, είναι απαραίτητο να τηρεί με προσοχή τη

διδασκαλία αυτή σε όλα τα θέματα που την αποτελούν.

Όποιος δεν θέλει να πάρει στα χέρια του και να εφαρμόσει τη Διδασκαλία αυτή όπως την έχει διδαχθεί, αυτός θα πρέπει να αποδώσει στον εαυτό του και μόνο την στέρηση της Πνευματικής του ζωής. Αυτό που είναι αυτονόητο, είναι πως κάθε ιδιοκτήτης οποιασδήποτε περιουσίας, γνωρίζει κατ' αρχήν πως του ανήκει η ιδιοκτησία του, όπως επίσης και την πραγματική της αξία. Αν όμως σε κάποιον ανήκει η αιώνια ζωή, τότε πέστε μου, είναι δυνατόν αυτός να διερωτάται ακόμα κατά πόσον η Ψυχή και το Πνεύμα του χάνονται μαζί με τη ζωή του σώματος του;

Εκείνοι όμως που είναι, και πάντοτε ήταν, πραγματικοί μαθητές της Σχολής του Κυρίου για την Αιώνια Ζωή, περιφρονούσαν το θάνατο του σώματος και ανέμεναν με μεγάλη χαρά την ολοκληρωτική διάλυση των βαριών δεσμών της ζωής του εξωτερικού κόσμου. Πιστοποίησαν την Αλήθεια της Διδασκαλίας του Κυρίου, της Σχολής της Ζωής, με το αίμα τους, σαν Μάρτυρες.

Όποιος λοιπόν δεν αναγεννηθεί πνευματικά, δεν θα εισέλθει στη Βασιλεία των Ουρανών ή της Αιώνιας Ζωής!

Η Τριαδικότητα μέσα στον Θεό και στον άνθρωπο

Gr.Ev.Joh. VII/24 (1,4-14); (1-15) (Ο Κύριος προσδιορίζει τους Αποστόλους):

... όλοι εκείνοι που διδάχτηκαν πλήρως τη Διδασκαλία της Ζωής, οι οποίοι με την εναπόθεση των χεριών τους βαπτίζουν, δηλαδή ενδυναμώνουν στο όνομα του Πατρός, που είναι η Αγάπη, στο όνομα του Λόγου, του Υιού ή της Σοφίας του Πατρός, και στο όνομα του Αγίου Πνεύματος, που είναι η Παντοδύναμη Θέληση του Πατρός και του Υιού.

Με τις τρεις αυτές έννοιες εξηγείται εντελώς και φανερώνεται στους ανθρώπους η Θεία Ύπαρξη. Είναι αλήθεια, πως για έναν άνθρωπο με αδύνατη ικανότητα σύλληψης, εμφανίζεται ένα είδος Θεϊκής τριπλής Προσωπικότητας. Κι όμως, για να μείνει κανείς πιστός πλήρως στην εσωτερική και βαθιά Αλήθεια, δεν μπορεί παρά να παρουσιάσει τα πράγματα όπως ακριβώς είναι!

Ο άνθρωπος πλάστηκε σε όλα σύμφωνα με τη συμμετρία του Θεού και όποιος θέλει να γνωρίσει πλήρως τον εαυτό του, θα πρέπει να γνωρίσει και να αναγνωρίσει μέσα του, πως αυτός ο ίδιος, σαν ένας και μοναδικός άνθρωπος, δεν παύει να αποτελείται από τρεις προσωπικότητες! Έχει αρχικά ένα σώμα, εξοπλισμένο με όλες τις απαραίτητες αισθήσεις και όλα τα άλλα μέλη που του χρειάζονται για μια ελεύθερη και αυτεξούσια ζωή, από το μεγαλύτερο μέχρι το ασύλληπτα μικρότερο. Αυτό το σώμα διαθέτει για τις ανάγκες της εκπαίδευσης της Πνευματικής Ψυχής μεσάτου, μια εντελώς δική του φυσική ζωή, που ξεχωρίζει σε όλα από την Πνευματική ζωή της Ψυχής του. Το σώμα ζει από την υλική τροφή, από την οποία δημιουργούνται το αίμα και όλοι οι άλλοι θρεπτικοί χυμοί για τα διάφορα μέλη που το

αποτελούν. Η καρδιά έχει μέσα της έναν αυτοτροφοδοτούμενο μηχανισμό για να αναγκάζεται συνεχώς να διαστέλλεται και να συστέλλεται, ώστε το αίμα μαζί με τους άλλους χυμούς που προέρχονται από αυτό να δίνουν ζωή σ' ολόκληρο το σώμα, μεταφερόμενα σε κάθε του μέλος. Χωρίς αυτόν το μηχανισμό της συνεχούς λειτουργίας της καρδιάς ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να ζήσει ούτε για μια ώρα.

Με αυτή τη δραστηριότητα της ζωής της καρδιάς, όπως επίσης και με τη δραστηριότητα των πνευμόνων, του συκωτιού, της σπλήνας, του στομαχιού, των εντέρων, των νεφρών και τόσων άλλων αμέτρητων μελών του σώματος, δεν έχει να κάνει τίποτα η Ψυχή. Και παρ' όλα αυτά, ενώ το σώμα αποτελεί μια εντελώς ξεχωριστή προσωπικότητα του ανθρώπου, ενεργεί με τέτοιο τρόπο, σαν να είναι και τα δυο (Ψυχή και σώμα) η ίδια προσωπικότητα.

Αν δούμε όμως τώρα την Ψυχή ξεχωριστά, θα διαπιστώσουμε πως κι αυτή είναι από μόνη της ένας εντελώς ολοκληρωμένος άνθρωπος, που αποτελείται από τα ίδια μέλη όπως και το σώμα, σε Πνευματική όμως ουσία και σε ανώτερου βαθμού Πνευματική αντιστοιχία. Η Ψυχή χειρίζεται λοιπόν τα μέλη της όπως το σώμα χειρίζεται τα δικά του.

Παρόλο που θάλεγε κανείς πως Ψυχή και σώμα αποτελούν δυο ξεχωριστούς ανθρώπους ή πρόσωπα και το καθένα απ' αυτά έχει το δικαίωμα να ενεργεί αυθαίρετα χωρίς να είναι υπόλογο στο άλλο για το πώς και το γιατί, δεν παύουν να αποτελούν -όσον αφορά τον πραγματικό σκοπό της ζωής τους- **έναν** και μοναδικό άνθρωπο. Είναι μάλιστα τόσο απόλυτα ενωμένα, που να μην μπορεί κανείς να πει πως είναι ένας άνθρωπος σε δυάδα, αλλά σε μονάδα. Για το σώμα πρέπει να υπηρετεί την Ψυχή και η Ψυχή είναι συνυπεύθυνη όσον αφορά τις πράξεις του υλικού σώματος που χειρίζεται, όπως ακριβώς είναι και υπεύθυνη για το δικό της ψυχικό σώμα. Το σώμα αυτό αποτελείται από όλων των ειδών τις σκέψεις, επιθυμίες και πόθους. Αν όμως παρατηρήσουμε ξεχωριστά και από πολύ κοντά τη ζωή και το είναι της Ψυχής, θα διαπιστώσουμε εύκολα πως κι αυτή, σαν μια ουσιοσωματική ανθρώπινη φύση, δεν θα βρισκόταν καθόλου ανώτερη από την Ψυχή π.χ. ενός πιθήκου. Θα παρουσίαζε φυσικά μια πολύ ψηλότερη ενστικτώδη λογική από ένα κοινό ζώο; δεν θα μπορούσε όμως να γίνει ποτέ λόγος ούτε για νόηση, ούτε για οποιοδήποτε άλλο είδος ανώτερης ελεύθερης κρίσης των πραγμάτων και καταστάσεων.

Αυτή η ανώτερη και πραγματικά ύψιστη ικανότητα, που την κάνει να βρίσκεται σε ομοίωση με το Θεό, προκαλείται από έναν τρίτο άνθρωπο που κατοικεί μέσα της, καθαρά Πνευματικής ουσίας. Μέσω του ανθρώπου αυτού μπορεί η Ψυχή να ξεχωρίζει την Αλήθεια από το ψέμα και το Καλό από το κακό, μπορώντας έτσι ελεύθερα να θέλει και να σκέφτεται προς όλες τις πιθανές κατευθύνσεις. Έτσι, μπορεί να ταυτίζεται με το Πνεύμα που κατοικεί μέσα της, ανάλογα με το βαθμό που η ίδια με την ελεύθερη της θέληση (που παίρνει από το Πνεύμα),

το υποστηρίζει στο Καλό και στην Αλήθεια. Με τον τρόπο αυτό γίνεται σταδιακά εντελώς όμοια με αυτό, ισχυρή, δυνατή, σοφή και εντελώς αναγεννημένη μέσα στο ίδιο της το Πνεύμα γίνεται ταυτόσημη με το Πνεύμα της!

Όταν γίνει αυτό, τότε η Ψυχή είναι κατά κάποιον τρόπο ίδια σε φύση με το Πνεύμα της. Με τον ίδιο τρόπο μεταβάλλονται εντελώς τα πιο εξευγενισμένα μέρη του σώματος μιας τελειοποιημένης Ψυχής σε ουσιοπνευματικό σώμα, το οποίο μπορεί κανείς να ονομάσει «η σάρκα της Ψυχής» και τέλος να μεταβληθούν ακόμα σε Πνευματική ουσία. Τα εξευγενισμένα αυτά μέρη, αποτελούνται από τις ποικίλες φυσικές πνευματικές ουσίες του σώματος. Με τη φάση αυτή γίνεται η ονομαζόμενη «Ανάσταση της σάρκας» κατά την έσχατη και αληθινή μέρα ζωής της Ψυχής. Η «έσχατη μέρα» φθάνει όταν ο άνθρωπος αναγεννηθεί πλήρως στο Πνεύμα. Αυτό μπορεί να γίνει σ' αυτή τη ζωή ή στη μετά θάνατο ζωή, κάπως πιο κοπιαστικά και μακροχρόνια.

Παρόλο όμως που ο πλήρως αναγεννημένος άνθρωπος αποτελεί έναν τέλειο άνθρωπο, δεν παύει να αποτελείται στη φύση του αιώνια από μια καθαρά διακρινόμενη *τριάδα*.

Σε κάθε πράγμα που υπάρχει μπορείτε να διακρίνετε μια τριπλή υπόσταση: Η πρώτη, αυτή που διακρίνεται εύκολα με το μάτι, είναι η εξωτερική μορφή. Χωρίς αυτή τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι νοητό και αντιληπτό και ούτε θα είχε ύπαρξη. Η δεύτερη είναι φυσικά-το περιεχόμενο- της μορφής. Γιατί τίποτα δεν θα υπήρχε χωρίς αυτό και δεν θα μπορούσε να έχει ούτε μορφή, ούτε σχήμα. Η τρίτη, που είναι απαραίτητη για την ύπαρξη κάθε πράγματος, είναι μια εσωτερική δύναμη που κατοικεί μέσα του. Η δύναμη αυτή είναι εκείνη που κατά κάποιον τρόπο συγκρατεί το περιεχόμενο των πραγμάτων και αποτελεί στην πραγματικότητα τη φύση κάθε πράγματος. Και επειδή αυτή ακριβώς η δύναμη προμηθεύει σε όλα τα πράγματα τόσο το περιεχόμενο, όσο και τη μορφή, είναι η βασική φύση όλων των ποικιλόμορφων υπάρξεων. Χωρίς αυτή δεν θα μπορούσε να υπάρχει καμιά ύπαρξη ή πράγμα, όπως επίσης δεν θα μπορούσε να υπάρχει χωρίς περιεχόμενο ή εξωτερική μορφή. Βλέπετε λοιπόν τώρα, τα τρία μέρη είναι ξεκάθαρα διαχωρισμένα, γιατί η εξωτερική μορφή δεν είναι το περιεχόμενο και το περιεχόμενο δεν είναι το ίδιο με τη δύναμη που κατοικεί μέσα του. Και όμως, είναι και τα τρία εντελώς ένα.

Ας πάμε τώρα πίσω στην Ψυχή. Για να έχει η Ψυχή μια σίγουρη και συγκεκριμένη ύπαρξη, πρέπει να έχει κατ' αρχάς, μία εξωτερική μορφή, ένα σχήμα, δηλαδή το ανθρώπινο. Η εξωτερική λοιπόν μορφή είναι αυτό που ονομάζουμε σώμα ή σάρκα και δεν έχει σημασία στον όρο, αν η σάρκα αυτή θα είναι υλική ή ουσιοπνευματική. Αφού λοιπόν υπάρχει η μορφή της Ψυχής σαν άνθρωπος, θα πρέπει να έχει ένα εσωτερικό περιεχόμενο που να αντιστοιχεί στην εξωτερική της μορφή. Αυτό το περιεχόμενο ή εσωτερικό σώμα της Ψυχής είναι η ίδια η φύση της ζωής της, δηλαδή η Ψυχή. Αφού όμως τώρα υπάρχουν μορφή και περιεχόμενο, υπάρχει και η δύναμη που προσδιορίζει ολόκληρη την

Ψυχή. Αυτή είναι το Πνεύμα, το οποίο τελικά είναι τα πάντα μέσα στα πάντα, γιατί χωρίς αυτό δεν μπορεί να υπάρχει καμιά γνήσια ουσία και χωρίς την ουσία δεν θα υπήρχε επίσης ούτε σώμα, ούτε δηλαδή εξωτερικό σχήμα. Παρόλο λοιπόν που οι τρεις καθαρά διαχωρισμένες προσωπικότητες είναι στη γενική τους φύση *μία*, θα πρέπει η καθεμιά να μπορεί να ονομάζεται και να αναγνωρίζεται ξεχωριστά.

Στο Πνεύμα ή την αιώνια ουσία, κατοικεί η Αγάπη, ως η Δύναμη που δημιουργεί τα πάντα, η ύψιστη Ευφυΐα και ζωντανή σταθερή Θέληση. Όλα αυτά μαζί, γεννούν την ουσία της Ψυχής και της δίνουν τη μορφή ή τη φύση του σώματος. Όταν σύμφωνα με τη Θέληση και την Ευφυΐα του Πνεύματος παρουσιασθεί η Ψυχή ή ο άνθρωπος, τότε το Πνεύμα αποσύρεται στο εσωτερικό και δίνει στην Ψυχή, που ήδη υπάρχει, μια διαχωρισμένη από τη δική του, ελεύθερη θέληση και μια ελεύθερη και κατά κάποιο τρόπο αυτεξούσια ευφυΐα. Αυτή η Θέληση και Ευφυΐα θα αφομοιώσουν την Ψυχή σταδιακά στο Πνεύμα, χρησιμοποιώντας τα εξωτερικά αισθητήρια όργανα αλλά και με την εσωτερική αυτογνωσία. Με τον τρόπο αυτό η Ψυχή θα τελειοποιηθεί και θα αποκτήσει την τέλεια και ελεύθερη Ευφυΐα, βλέποντας την σαν δικό της έργο.

Η συνέπεια αυτής της κατ' ανάγκη διαμορφωμένης κατάστασης, στην οποία η Ψυχή νιώθει και αισθάνεται σαν εντελώς ξεχωριστή από το Πνεύμα της, είναι το να γίνεται ικανή να παίρνει αποκαλύψεις τόσο από τον εξωτερικό, όσο και από τον εσωτερικό της κόσμο. Δέχεται λοιπόν αυτές τις αποκαλύψεις, τις κάνει δικές της και τις εφαρμόζει, και έτσι αρχίζει να ενώνεται με το Πνεύμα της. Σταδιακά μετατρέπεται όλο και περισσότερο μέσα στην απεριόριστη ελευθερία, τόσο όσο αφορά την ευφυΐα και την ελευθερία της θέλησης, όσο επίσης και τη δύναμη και εξουσία έτσι ώστε να μπορεί να ενεργεί όλα εκείνα που αναγνωρίζει και θέλει.

Απ' αυτά όλα μπορείτε πάλι να αναγνωρίσετε πως η Ψυχή, ως η αμετάβλητη σκέψη του Πνεύματος μέσα στη ζωντανή ουσία, η οποία βασικά είναι το ίδιο το πνεύμα, μπορεί παρόλα αυτά να θεωρηθεί σαν κάτι το δεύτερο, το οποίο προέρχεται από το Πνεύμα, χωρίς όμως να είναι κάτι το διαφορετικό από το ίδιο το Πνεύμα.

Το ότι τελικά η Ψυχή σαν ένα ξεχωριστό άτομο φαίνεται να είναι ντυμένη με το εξωτερικό σώμα σαν κατά κάποιο τρόπο μια τρίτη προσωπικότητα, είναι κάτι που μας το δείχνει η καθημερινή εμπειρία. Το σώμα υπηρετεί την Ψυχή ως η εξωτερική αποκάλυψη του εσωτερικού της Πνεύματος και έχει σαν σκοπό να στρέψει προς τα έξω την ευφυΐα και την ελεύθερη θέληση της Ψυχής, να την περιορίσει, για να αναζητήσει τότε η Ψυχή την εσωτερική, χωρίς όρια ευφυΐα και θέληση, την πραγματική της δύναμη και να μπορέσει να τη βρει. Με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει η Ψυχή να γίνει ένα με το εσωτερικό της Πνεύμα, που είναι το μόνο «κάτι» που διαπερνά το ανθρώπινο είναι, δοξάζοντας έτσι τον εαυτό της ατέλειωτα και με πλήρη ατομική ανεξαρτησία.

Στο τέλος αυτής της πολύ σημαντικής διαφώτισης θα ήταν καλά να μεταφερόμαστε στην τριαδική φύση του ίδιου του Θεού, για να μπορέσετε να αντιληφθείτε καθαρά γιατί, λόγω της ύψιστης εσωτερικής Αλήθειας, έπρεπε να σας δώσω την εντολή να βαπτίζετε τους ανθρώπους που πιστεύουν σε Μένα και έχουν πραγματικά δεχθεί τη Διδασκαλία Μου, στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και να τους ενδυναμώνετε. Κοιτάξτε, τα γραφόμενα των Προφητών λένε και φανερώνουν πως Εγώ, ο Ιησούς Χριστός –που αναφέρομαι ως Υιός του ανθρώπου – είμαι ο αληθινός Θεός, παρόλο που αναφέρουν και τον ονομάζουν με διάφορα ονόματα, όπως Πατέρα, Υιό και Πνεύμα! Και παρόλα αυτά, ο Θεός είναι **μία** και μόνο προσωπικότητα στη δόξα της, στην τέλεια μορφή του ανθρώπου. Όπως όμως η Ψυχή, το εξωτερικό της σώμα και το εσωτερικό της Πνεύμα είναι με τέτοιο τρόπο ενωμένα που να αποτελούν μία Ύπαρξη ή μία ουσία του ατόμου και δεν παύουν να είναι μεταξύ τους διαχωρισμένα σε τρία, έτσι είναι ενωμένα ο Πατέρας, ο Υιός και Πνεύμα σύμφωνα με τα γραπτά των παλαιών Πατέρων και Προφητών.

Ed 70 (2-4, 13, 15, 21, 24-25):

Το Βασίλειο του Θεού βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο. Ο θεμέλιος λίθος του είναι ο Χριστός, ο μόνος και μοναδικός Θεός και Κύριος Ουρανού και γης, τόσο χρονικά όσο και αιώνια, τόσο στο χώρο όσο και στο άπειρο. Σ' Εκείνον πρέπει να πιστεύει η καρδιά, Εκείνον να αγαπά πάνω απ' όλα και τον πλησίον, όπως τον ίδιο τον εαυτό της. Όταν ο άνθρωπος έχει εκπληρώσει πλήρως αυτές τις απλές προϋποθέσεις μέσα στην καρδιά του, τότε έχει ήδη βρει τη Βασιλεία του Θεού. Για όλα τα άλλα δεν είναι πια ανάγκη να νοιάζεται. Αυτά θα του δωρίζονται επιπλέον, κάθε φορά που χρειάζεται κάτι.

Γιατί ο πνευματικά αναγεννημένος ζει συνεχώς μέσα στο Πνεύμα και θεωρεί την εγκατάλειψη του σώματος σαν θάνατο, τόσο όσο κάποιος που ξεντύνεται το βράδυ από το μανδύα του, ή όσο ένας αχθοφόρος που κουράζεται συνεχώς από το φορτίο του μέχρι τελικά να το αφήσει στον προορισμό του.

Τέτοιου είδους είναι και όλα τα υπόλοιπα σημάδια της Πνευματικής Αναγέννησης. Βρίσκονται μόνο μέσα στον άνθρωπο και γίνονται ορατά προς τα έξω μόνο όταν υπάρχει ανάγκη. Αυτό είναι και ένα χαρακτηριστικό σημάδι της πραγματικής Πνευματικής Αναγέννησης. Γι' αυτό δεν πρέπει να περιμένει κανείς σαν συνέπειες της Πνευματικής Αναγέννησης οποιουδήποτε είδους ανούσιες θαυματουργικές πράξεις, παρά μόνο εντελώς φυσικούς καρπούς ενός υγιούς Πνεύματος και μια Ψυχή που έγινε μέσα στο Πνεύμα αυτό υγιής.

Η Αγάπη προς Εμένα, η μεγάλη καλοσύνη της καρδιάς, η αγάπη για όλους τους ανθρώπους, αυτά είναι συγκεντρωμένα σε μια δέσμη όλα μαζί τα σωστά σημάδια της Πνευματικής Αναγέννησης. Εκεί όμως

που η Αγάπη αυτή απουσιάζει και όπου η Ταπείνωση δεν έχει ακόμα γίνει αρκετά δυνατή, δεν ωφελούν σε τίποτα ούτε τα αποδεικτικά αγιοσύνης από τους ανθρώπους, ούτε το ράσο, ούτε τα οράματα από τον κόσμο του Πνεύματος. Τέτοιοι άνθρωποι είναι συχνά πιο απομακρυσμένοι από το Βασίλειο του Θεού, παρά ορισμένοι άλλοι που φαίνονται να έχουν πολύ πιο εγκόσμια όψη. Γιατί η Βασιλεία του Θεού δεν έρχεται ποτέ με εξωτερικές πομπώδεις επιδείξεις, παρά μόνο εσωτερικά, μέσα στη σιωπή και την αφάνεια της ανθρώπινης καρδιάς. Αυτά χαράξτε τα μέσα σας όσο πιο βαθιά μπορείτε, για να μπορέσετε έτσι να βρείτε τη Βασιλεία του Θεού πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι νομίζετε.

Εσωτερική παρατήρηση του εαυτού

Gr. Ev. Joh. I/224 (8ff) (Ο Κύριος):

Τίποτα δεν βοηθά περισσότερο τον άνθρωπο στη σωτηρία του από την κατά διαστήματα εσωτερική παρατήρηση του εαυτού του. Όποιος θέλει να διερευνήσει τον εσωτερικό του κόσμο και τις δυνάμεις του, πρέπει να ερευνά και να κοιτάζει με προσοχή πολύ συχνά τον εαυτό του.

Ησυχάστε και σκεφτείτε ζωντανά μέσα στην ησυχία γύρω από τον τρόπο ζωής σας και τις πράξεις σας, σκεφτείτε για το Θέλημα του Θεού που σας είναι γνωστό και ρωτήστε τον εαυτό σας αν το ακολουθήσατε στις διάφορες φάσεις της ζωής σας. Τότε θα έχετε παρατηρήσει εσωτερικά τον εαυτό σας και με τον τρόπο αυτό θα δυσκολεύετε όλο και περισσότερο το Σατανά να μπει στο δρόμο της ζωής σας. Γιατί ο Σατανάς δεν ασχολείται με τίποτα άλλα τόσο δραστήρια, όσο με το να εμποδίζει τον άνθρωπο στην εσωτερική παρατήρηση του εαυτού του με κάθε είδους εξωτερικές και ανούσιες επιθυμίες.

Όταν ο άνθρωπος αποκτήσει με την εξάσκηση κάποια δεξιότητα στην παρατήρηση του εαυτού του, τότε μπορεί εύκολα και σύντομα να βρίσκει ποιες παγίδες του στήνει ο Σατανάς, να τις καταστρέφει και να τις αφανίζει ολοκληρωτικά, αποτρέποντας έτσι δραστηρίως όλες τις επιβουλές του ίδιου εχθρού. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο Σατανάς, γι' αυτό και ασχολείται με κάθε επιμέλεια να ελκύσει την προσοχή της Ψυχής προς τα έξω με κάθε είδους εξωτερικές επιδείξεις. Με τον τρόπο αυτό θα μπορεί, κρυμμένος πίσω από τον τοίχο, να τοποθετήσει όλων των ειδών τις παγίδες για την Ψυχή, στις οποίες τόσο πολύ θα παγιδευτεί τελικά η Ψυχή, που ποτέ πια δεν θα μπορεί να φθάσει στο στάδιο της εσωτερικής παρατήρησης του εαυτού της - και αυτό είναι πραγματικά πολύ άσχημο. Γιατί με τον τρόπο αυτό η Ψυχή χωρίζεται όλο και περισσότερο από το Πνεύμα της και δεν μπορεί πια να το ξυπνήσει μέσα της. Και αυτή είναι ήδη η αρχή του δεύτερου θανάτου μέσα στον άνθρωπο.

Τώρα γνωρίζετε τι είναι η εσωτερική παρατήρηση του εαυτού σας. Εξασκηθείτε λοιπόν σ¹ αυτό μέσα στην ησυχία και μην επιτρέψετε να σας ενοχλήσει κανένα εξωτερικό φαινόμενο. Γιατί σίγουρα ο Σατανάς δεν θα παραιτηθεί από τίποτα για να μπορέσει να σας εμποδίσει με διάφορα εξωτερικά τεχνάσματα. Τότε όμως θυμηθείτε πως σας έχω προειδοποιήσει και επιστρέψτε γρήγορα μέσα σας ξανά!

Gr. Ev. Joh. 1/226 (1-4) (Ο Κύριος):

Και τώρα ας ησυχάσουμε και ας ασχοληθούμε με την εξάσκηση στη συνεχή παρατήρηση του εσωτερικού εαυτού μας. Αυτή είναι η πραγματική γιορτή του Σαββάτου για το Θεό! Με τα λόγια αυτά από το στόμα Μου, ησύχασαν τα πάντα στο σπίτι και καθήσαμε με ησυχία για τρεις ώρες. Μετά είπα: «Τώρα το Σάββατο έχει ολοκληρωθεί και μπορούμε να χαρίσουμε και στο σώμα μας την απαραίτητη ησυχία».

Η οικοδόμηση του εαυτού

Gr. Ev. Joh. II/75 (7-9) (Ο Κύριος στον Ιούδα):

Το μεγάλο μυστικό της αυτοδιαμόρφωσης του ανθρώπου βρίσκεται στο εξής: Μπορώ να κάνω για τον άνθρωπο τα πάντα και να παραμένει άνθρωπος. Η καρδιά του όμως του ανήκει και θα πρέπει να τη διαμορφώσει μόνος του αν θέλει να ετοιμάσει για τον εαυτό του την αιώνια ζωή. Γιατί αν αρχίσω πρώτος Εγώ να επεξεργάζομαι την καρδιά του, τότε ο άνθρωπος αυτός θα μετατραπεί σε μια μηχανή χωρίς να μπορεί ποτέ να φθάσει στην ελεύθερη ανεξαρτησία του. Όταν όμως πάρει κανείς τη Διδασκαλία για το τι πρέπει να κάνει για να ετοιμάσει κατάλληλα την καρδιά του για το Θεό, τότε πρέπει να την ακολουθήσει εντελώς ελεύθερα και να διαμορφώσει την καρδιά του σύμφωνα με τη Διδασκαλία που δέχτηκε.

Αφού λοιπόν διαμορφώσει, κτίσει, καθαρίσει και περιποιηθεί την καρδιά του, τότε μόνο έρχομαι σ' αυτήν «εν πνεύματι» και κατοικώ μέσα της. Έτσι, ολόκληρος ο άνθρωπος αναγεννάται μέσα στο Πνεύμα και ποτέ πια δεν μπορεί να χαθεί, γιατί έχει γίνει μαζί Μου, όπως Εγώ είμαι ένα με τον Πατέρα από τον Οποίο έρχομαι σ' αυτό τον κόσμο. Και έρχομαι για να δείξω και να γεφυρώσω για όλους τους ανθρώπους, το δρόμο που πρέπει να περπατήσουν πνευματικά για να φθάσουν στο Θεό μέσα στην πληρότητα της Αλήθειας. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει και συ, όπως και ο καθένας σας, να αρχίσεις να δουλεύεις και να επεξεργάζεσαι την καρδιά σου, γιατί αλλιώς είσαι χαμένος -κι αν ακόμα σε είχα αναστήσει χιλιάδες φορές από τον τάφο στη ζωή της σάρκας!

Ερμηνεία Κειμένων της Γραφής κεφ.5: «Τετέλεσται»! Τι όμως έχει τελεστεί, τι έχει ολοκληρωθεί; Ο δικός Μου αγώνας για σας. Γιατί δεν μπορώ ως Δημιουργός σας, Θεός και Κύριος και η ίδια η Αιώνια

Ζωή, να κάνω τίποτα περισσότερο από το να δεχτώ πάνω Μου το δικό σας θάνατο, Έχει πραγματικά ολοκληρωθεί. Όχι όμως για σας αλλά για Μένα! Με άλλα λόγια: Έχω κάνει για σας όλα όσα μπορούν να γίνουν μέσα στις θεϊκές δυνατότητες. Γι' αυτό έχω τελειώσει το έργο Μου για σας. Ζείτε όμως και σεις με τέτοιο τρόπο που το έργο Μου να μπορεί να ολοκληρωθεί μέσα σας; Ω, ναι! Διαβάζετε και γράφετε με επιμέλεια και με ευχαρίστηση συζητάτε για Μένα. Αλλά σας λέω: «Αφιερώστε σε Μένα έστω και μια ώρα την ημέρα, αντί στις εγκόσμιες απολαύσεις. Αγιάστε αυτή την ώρα ασχολούμενοι μόνο με Μένα και τίποτα άλλο!» Ω, τότε θα βρείτε εκατό δικαιολογίες και εκατό εγκόσμιες σκέψεις θα περιστρέφονται σαν ανεμοστρόβιλος γύρω από μία και μοναδική σας Πνευματική σκέψη.

Θα εμφανιστούν όλων των ειδών οι εγκόσμιες δικαιολογίες. Και όταν κανείς αποφασίσει να τηρήσει αυτή την ώρα, τότε σίγουρα δεν θα το κάνει με χαρά αλλά μάλλον με μια λεπτή και άβολη δειλία για κάτι τέτοιο, μετρώντας συχνά τα λεπτά της ώρας και πολλές φορές ακόμα περιμένοντας με υπομονή το τέλος της ώρας που Μου έχει αφιερώσει. Κι αν επιπλέον εμφανιστεί στο ενδιάμεσο οποιαδήποτε ασήμαντη εγκόσμια ασχολία, τότε ή θα ακυρώσει την ώρα αυτή ή, το λιγότερο, θα τη μεταθέσει σε μια τέτοια περίοδο της ημέρας, όπου συνήθως οι θνητοί βυθίζονται στον ευεργετικό ύπνο.

Κοιτάξτε. Όλα αυτά για Μένα είναι ξύδι και χολή! Και τίποτα ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί μέσα σας από όλα όσα έκανα για σας από απέραντη Αγάπη, για να σας φέρω ξανά στο δρόμο της Ζωής. Γιατί, για να ολοκληρωθούν μέσα σας, είναι απαραίτητο ο καθένας σας να αρνηθεί τον εαυτό του από πραγματική αγάπη για Μένα, να πάρει το σταυρό του και να Με ακολουθήσει πιστά!

Gr. Ev. Joh. VIII/61 (9-14) (Ο Κύριος): Σκεφτείτε και πέστε Μου: Ας πούμε πως υπήρχε κάποιος έμπορος που ήξερε πού θα μπορούσε να αγοράσει το μεγαλύτερο μαργαριτάρι αμύθητης αξίας σε πολύ καλή τιμή. Δεν θα ήταν πραγματικά πολύ ανόητος αν -ακόμα κι αν δεν είχε ικανοποιητική ρευστότητα χρημάτων- δεν έτρεχε αμέσως να πωλήσει όλα τα υπάρχοντα του και να αγοράσει το ανεκτίμητο αυτό μαργαριτάρι;

Κοιτάξτε. Το ίδιο συμβαίνει και με την αξία της Αναγέννησης της Ψυχής μέσα στο Πνεύμα Μου. Δεν αξίζει το Πνεύμα Μου τόσο, ώστε να απαρνηθεί κάποιος δίκαιος άνθρωπος όλους τους επίγειους θησαυρούς και με όλη του τη δύναμη να συγκεντρωθεί στο πιο μεγάλο μαργαριτάρι, δηλαδή την Αναγέννηση της Ψυχής του μέσα στο Πνεύμα Μου; Ή πάλι, δεν θα ήταν καλύτερα να νοιάζεται κανείς και να φροντίζει για την αιώνια ζωή της Ψυχής του παρά για τους παροδικούς θησαυρούς του κόσμου, που παρέρχονται και σαπίζουν χωρίς να τον αφήνουν σχεδόν ποτέ να επιστρέψει στην καθαρή ζωή της Ψυχής;

Είναι πράγματι αλήθεια πως κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής, η Ψυχή κάνει δικά της όλα όσα μέσα στη σάρκα είναι όμοια της. Τα

μεταμορφώνει σύμφωνα με τη δική της φύση και μετά την πλήρη απόρριψη της σάρκας με το θάνατο, αρχίζει σιγά-σιγά να δημιουργεί από τα στοιχεία αυτά -και πιο συγκεκριμένα από την αιθερική μορφή των στοιχείων αυτών που απελευθερώνονται κατά τη διαδικασία της σήψης του σώματος- το αντίστοιχο ένδυμα της. Αυτό όμως δεν είναι ο μισθός της ζωής της, αλλά απλά μια ιδιομορφία της ζωής κάθε Ψυχής, που έχει τη βάση της στη δική Μου Τάξη και είναι έργο δικό Μου και μόνο.

Αυτό που είναι σίγουρα αλήθεια είναι πως μια καθαρή Ψυχή που έζησε σύμφωνα με τη θέληση Μου, αφομοιώνει μέσα της πολύ περισσότερα στοιχεία από το γήινο σώμα της από όσα μια ακάθαρτη κι αμαρτωλή Ψυχή. Γιατί αν ήδη στη γη το αγνό σώμα της καθαρής Ψυχής ήταν ένα κόσμημα γι' αυτήν, τότε στην πνευματοποιημένη του κατάσταση σίγουρα θα ομορφαίνει την Ψυχή ακόμη περισσότερο. Αλλά ούτε κι αυτό ανήκει στο μισθό της Ψυχής, γιατί είναι στην πραγματικότητα ένα φιλοδώρημα στην Ψυχή με δική Μου ρύθμιση. Και θα ήταν και πάλι για την Ψυχή ανοησία, έστω και για μια στιγμή στη μετά θάνατο αιώνια ζωή της, να ασχοληθεί με τον επίγειο αυτό θησαυρό της, που ανήκει έτσι κι αλλιώς στο Εγώ της. Ναι, η έγνοια της για κάτι τέτοιο θα συγκρινόταν με τους ανόητους εκείνους γονείς, που πάνω απ' όλα νοιάζονται για την όμορφη και χαριτωμένη εμφάνιση των παιδιών τους και για την εκπλήρωση της ανόητης αυτής ματαιοδοξίας τους, χωρίς συνάμα να σκέφτονται πως το μέγλωμα και η διάπλαση παιδιών τους εξαρτώνται μόνο από τη Θεία Θέληση και κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να αλλάξει οτιδήποτε.

Για κάθε Ψυχή λοιπόν, το μόνο που είναι απόλυτα αναγκαίο είναι να ζητήσει και να βρει μέσα της, μέσα στο μικρό χώρο της βασικής ζωής της στην καρδιά, το Βασίλειο Μου της Ζωής. Όλα τα άλλα θα της χαριστούν από Μένα σαν ελεύθερη παραχώρηση.

Gr. Ev. Joh. VIII/57 (12) (Ο Κύριος): Μέσα σ' αυτόν το μικρό χώρο της καρδιάς, κατοικεί το πραγματικό Πνεύμα από το Θεό. Όταν λοιπόν η Ψυχή του ανθρώπου εισέλθει μέσα στο μικρό αυτό χώρο με τη σωστή Ταπείνωση, Υπακοή και ακόμα με την αγάπη του δίκαιου ανθρώπου προς την Αιώνια Αγάπη του Θεού που υπάρχει και δεν πλάστηκε από κανέναν, τότε ενώνεται η Ψυχή με το Αιώνιο Πνεύμα από το Θεό. Το Θείο Πνεύμα του Δημιουργού, ενώνεται με τη σειρά του με την Ψυχή-δημιούργημα και αυτό είναι η Αναγέννηση της Ψυχής μέσα στο Πνεύμα από το Θεό.

R. Bl. II/278 (4, 6) (Ο Κύριος):

Το Βασίλειο Μου βρίσκεται λοιπόν στη μικρή καρδιά του κάθε ανθρώπου. Όποιος θέλει να μπει μέσα σ' Αυτό, πρέπει να μπει μέσα στην ίδια του την καρδιά και να δημιουργήσει εκεί μια μικρή θέση ησυχίας που θα ονομάζεται Ταπείνωση, Αγάπη και Ευχαρίστηση. Όταν θα έχει έρθει σε Τάξη μέσα στο χώρο αυτό της καρδιάς του, θα

έχει ήδη βρει την αιώνια Ευτυχία του. Η όλη απόσταση είναι πολύ μικρή, δεν είναι μεγαλύτερη από τρεις σπιθαμές. Είναι η απόσταση που χωρίζει το κεφάλι από το κέντρο της καρδιάς. Όταν θα έχετε διανύσει αυτή την απόσταση, θα βρίσκεστε ήδη στον Ουρανό. Μη νομίζετε λοιπόν πως θα πρέπει να κάνουμε μια ανύψωση προς τ' αστέρια. Αντίθετα! Θα κάνουμε μια βύθιση μέσα στην ίδια μας την καρδιά. Εκεί θα βρούμε τον Ουρανό μας και την αληθινή Αιώνια Ζωή!

Jug. 298(8-13)

Ο κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει μέσα του ορισμένες αδυναμίες. Αυτές θα είναι τα συνηθισμένα δεσμά του σώματος του, με τα οποία θα είναι δεμένος σαν μέσα σε ένα περίβλημα. Τα δεσμά αυτά μπορούν να διαλυθούν μόνο όταν η Ψυχή του που είναι αναμειγμένη με τη σάρκα δυναμώσει τόσο πολύ με τη σωστή αυταπάρνηση, που να έχει γίνει τόσο στερεή, ώστε να μπορεί να συγκρατήσει και να περιβάλει το Πνεύμα. Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος μπορεί να εντοπίσει και βιώσει τις αδυναμίες του κατά τη διάρκεια των πειρασμών, δηλαδή «πού και πώς» είναι δεμένο το Πνεύμα του. Όταν αρνηθεί μέσα στην Ψυχή του τον ίδιο του τον εαυτό στα σημεία αυτά που θα εντοπίσει, τότε λύει τα δεσμά του Πνεύματος του και δένει με τα δεσμά αυτά την Ψυχή του. Όταν στο σωστό χρόνο έχει ήδη η Ψυχή δεθεί με όλα τα προηγούμενα δεσμά του Πνεύματος, τότε εντελώς ελεύθερα και φυσικά το Πνεύμα διαπερνά ολόκληρη την ενισχυμένη πια Ψυχή. Η Ψυχή φθάνει τότε σε κάθε Ουράνια Εξουσία, Πνευματική Τελειότητα και γίνεται για πάντα ένα με το Πνεύμα!

Ο δρόμος για την ένωση με το Πνεύμα

Gr.Ev.Joh.VII/150 (14-16) (Ο Κύριος):

Προσπαθήστε πάνω απ' όλα να αποκτήσετε το αίσθημα της ζωής σας σύμφωνα με τη Διδασκαλία Μου και ενδυναμωθείτε. Νιώστε μαζί με το φτωχό την ανάγκη του και ανακουφήστε τον όσο μπορείτε, ανάλογα με τη δύναμη και την ικανότητα σας. Να παρηγορείτε τους λυπημένους, να ντύνετε τους γυμνούς, να δίνετε τροφή στους πεινασμένους, νερό στους διψασμένους, βοηθήστε όσο και όπως μπορείτε τους αρρώστους, λυτρώστε τους φυλακισμένους και να κηρύξετε το Ευαγγέλιο Μου στους Πνευματικά φτωχούς. Αυτά θα υψώσουν τα αισθήματά σας μέχρι τον Ουρανό και ο χαρακτήρας σας, η Ψυχή σας, θα γίνουν σύντομα και εύκολα μέσα σ' αυτό τον αληθινό τρόπο ζωής **ένα** με το Θεό. Έτσι θα συμμεριστείτε την κάθε Σοφία και Δύναμη Του. Κι αυτά σίγουρα θα είναι πολύ περισσότερα από όσα μπορεί να ξέρει κανείς μέσα στον κόσμο, παραμένοντας ένας άνθρωπος χωρίς συναισθήματα και συμπόνια για τους συνανθρώπους του και δίνοντας μαρτυρία στον εαυτό με το εξασθετισμένο του συναίσθημα, πως η πραγματική ζωή του Πνεύματος απέχει ακόμα πολύ απ' Αυτόν.

Σας λέγω: Το Πνεύμα, το μόνο αληθινά ζωντανό μέσα στον άνθρωπο, είναι αγνή Αγάπη και είναι το γλυκό συναίσθημα της Αγάπης, αιώνια πρόθυμο να προσφέρει το καλό. Όποιος λοιπόν προσπαθεί ακόμα και μέσα στη φιλαυτία του να δέχεται όλο και περισσότερο μια τέτοια Αγάπη και τα συναισθήματα της και να τη δυναμώνει, να γίνεται πιο θαρραλέος και διαλλακτικός, αυτός προωθεί έτσι την ένωση του Πνεύματος με την Ψυχή του. Κι αν η Ψυχή του μεταβληθεί σε αγνή Αγάπη και Σοφία μέσα στα ευαίσθητα και ευεργετικά συναισθήματα της, τότε θα είναι ήδη **ένα** με το Πνεύμα της και θα έχει φθάσει στη ζωντανή κατάκτηση κάθε θαυμαστής ικανότητας ζωής και ύπαρξης του Πνεύματος. Αυτό σίγουρα θα αξίζει πολύ περισσότερα από όλες τις ικανότητες που μπορεί να πάρει από τις σχολές των «σοφών του κόσμου», στις οποίες δεν θα είναι παρά ένας άνθρωπος που θα παραμείνει αυστηρός, σκληρός και χωρίς συναισθήματα.

Αφήστε λοιπόν προς το παρόν κάθε έρευνα που αφορά τις πολύμορφες εμφανίσεις και αναλογίες των πραγμάτων, των αιτιών και αποτελεσμάτων στον κόσμο αυτό, γιατί όλα αυτά δεν είναι απαραίτητα και δεν θα φέρουν την Ψυχή ούτε και σε εκατό χρόνια, έστω και στο ελάχιστο πιο κοντά στο στόχο της ζωής της. Γιατί με αυτά δεν μπορεί η Ψυχή να φθάσει σε καμιά αληθινή εσωτερική αναγνώριση παρά μόνο σε μια εξωτερική, επιφανειακή και μερική γνώση των πραγμάτων με τυφλές εικασίες, από τις οποίες δεν θα προκύψει καμία ταξινομημένη γνώση και αναγνώριση με τους σωστούς συσχετισμούς. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Ψυχή βρίσκεται σε μια διαρκή, φοβισμένη αναζήτηση από την οποία δεν προκύπτει παρά ελάχιστη ωφέλεια για τη ζωή της.

Gr. Ev. Joh. I/214 (10-11) (Ο άγγελος στον Φιλόπολδο): Το Πνεύμα που έχει τοποθετηθεί μέσα στην Ψυχή, πρέπει κατ' αρχήν να την εκπαιδεύσει στην τήρηση των εξωτερικών νόμων. Όταν η Ψυχή φθάσει με τον τρόπο αυτό στον κατάλληλο βαθμό ωριμότητας και εκπαίδευσης, τότε το Πνεύμα τη διαπερνά εντελώς και έτσι ολόκληρος ο άνθρωπος τελειοποιείται, γίνεται μια νέα κτίση, μια κτίση από το Θεό. Γιατί το Πνεύμα του ανθρώπου δεν είναι τίποτε άλλο από ένα Θεό στο μικρότερο δυνατό μέγεθος, γιατί προέρχεται εξ ολοκλήρου από την Καρδιά του Θεού. Ο άνθρωπος όμως, δεν φθάνει στο σημείο αυτό με τα έργα του Θεού αλλά μόνο με τα δικά του έργα -γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι ένα γνήσιο Παιδί Θεού. Και σας το λέω για μια ακόμη φορά: Οι άνθρωποι πρέπει πρώτα να διαμορφώσουν πλήρως τους εαυτούς τους σύμφωνα με τη φανερωμένη Θεία Τάξη, γιατί αλλιώς ποτέ δεν θα μπορέσουν να γίνουν Παιδιά του Θεού! Ο άνθρωπος που τελειοποιείται σ' αυτή τη γη σαν Παιδί του Θεού, είναι στα πάντα όμοιος με το Θεό. Ένας όμως ατελής άνθρωπος, βρίσκεται πολλές φορές πολύ πιο χαμηλά από το βασίλειο των ζώων!

Gr. Ev. Joh, II/41 (5) (Ο Κύριος στη Σάρα):

Όποιος ξυπνήσει μέσα του την Αγάπη για Μένα, ξυπνά μέσα του το Πνεύμα που του έχω δώσει. Και αυτό το Πνεύμα είμαι Εγώ ο ίδιος, αφού εκτός από Μένα δεν υπάρχει στους αιώνες κανένα άλλο Πνεύμα ζωής. Έτσι ο άνθρωπος γεννιέται ολοκληρωτικά στην αιώνια ζωή και από τη στιγμή εκείνη δεν μπορεί πια ούτε να πεθάνει αλλά ούτε και να καταστραφεί, γιατί είναι ένα μαζί Μου. Γι' αυτό, μη νομίζεις πως η αγάπη σου για Μένα είναι ανόητη. Αντίθετα, είναι όπως πρέπει να είναι! Μείνε στην αγάπη αυτή και ποτέ πια δεν θα δεις ή θα γνωρίσεις το θάνατο!

Gr. Ev, Joh. IV/220 (6-8, 10) (Ο Κύριος):

Γι' αυτό ήρθα στον κόσμο. Για να σας διδάξω τη σωστή επιστροφή στη δική Μου Τάξη και το σωστό δρόμο που θα ακολουθείτε μέχρι να φθάσετε κοντά στην Αναγέννηση του Πνεύματος και της Ψυχής. Τότε μόνο θα είναι αδιανόητο και αδύνατο να ξαναπέσετε στο κακό.

Η πορεία αυτή πρέπει να δρομολογηθεί. Γιατί σ' αυτούς που έπεσαν κάποτε, δεν μπορεί να δοθεί καμιά βοήθεια για την επιστροφή της Ψυχής «μπαλώνοντας» τις καταστάσεις. Ναι, η Ψυχή πρέπει να επιστρέψει εντελώς, για να μπορέσει το Πνεύμα να αναγεννηθεί μέσα της. Μια «μπαλωμένη» όμως ψυχική κατάσταση δεν μπορεί να σταθεροποιηθεί, γιατί η εξουσία του κόσμου και τα πρόσκαιρα οφέλη που της υπόσχεται θα την οδηγήσουν, με την πρώτη ευκαιρία δυνατού δελεασμού, ξανά στην παλιά και συνηθισμένη κατάσταση της πτώσης. Για να αποφευχθεί αυτό όσο το δυνατό περισσότερο, έχω χαράξει το Δρόμο με τέτοιο τρόπο, ώστε το Πνεύμα Μου -που τοποθέτησα τώρα σαν μια σπίθα της Πατρικής Μου Αγάπης στην καρδιά κάθε Ψυχής- να μπορεί να ενδυναμωθεί μέσα στην Ψυχή και, φθάνοντας το σωστό μέγεθος και δύναμη, να ενωθεί πλήρως με τη βελτιωμένη Ψυχή και να γίνει ένα μαζί της. Αυτή η πράξη πρέπει -και θα ονομάζεται- «Αναγέννηση του Πνεύματος». Μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την αγάπη σας για Μένα και από αυτή, με την αληθινή και έμπρακτη Αγάπη προς τον πλησίον. Γιατί αυτή ακριβώς η Αγάπη αποτελεί την τροφή του Πνεύματος Μου μέσα στην Ψυχή σας.

Η σπίθα της Αγάπης Μου εμφυτεύεται πλήρως στην καρδιά της Ψυχής, όταν ο άνθρωπος ακούσει το Λόγο Μου και τον δεχτεί μέσα του με πίστη και με κάθε αγάπη για την Αλήθεια. Μέχρι να γίνει αυτό, δεν μπορεί να φθάσει στην Πνευματική Αναγέννηση. Γιατί χωρίς το Λόγο Μου, το Λόγο αυτό που σας δίνω τώρα, δεν μπορεί να έρθει η σπίθα της Αγάπης Μου στην καρδιά της Ψυχής σας. Και όπου Αυτή λείπει, δεν μπορεί φυσικά ούτε και να μεγαλώσει, αλλά ούτε και να ωριμάσει μέσα στην Ψυχή για να αναγεννηθεί μέσα της.

Gr. Ev. Joh. VII/54 (11-13) (Ο Κύριος στο Νικόδημο):

Μέσα στις Εντολές βρίσκεται ολόκληρη η Θεία Σοφία και επομένως κάθε Θεϊκή Εξουσία και Δύναμη. Κι αυτό γιατί μέσα στις Εντολές αυτές περιέχεται η Πάνσοφη και Παντοδύναμη Θεία Θέληση και μέσω της η ύψιστη Ελευθερία.

Όποιος λοιπόν κάνει δική του τη Θεία Θέληση με την τήρηση των Εντολών, αυτός θα έχει μαζί και τη Θεία Εξουσία και Ελευθερία. Θα έχει φτάσει στην κατάσταση της Πνευματικής Αναγέννησης και θα είναι πια ένα αληθινό Παιδί του Θεού, τέλειος, όπως ο ίδιος ο Ουράνιος Πατέρας του.

Και το λέω σε όλους σας: Ακριβώς με την τήρηση των Θείων Εντολών, πρέπει να προσπαθήσετε, όσο ακόμα είστε στη γη, να γίνετε τέλειοι όπως και ο Ουράνιος Πατέρας σας. Τότε θα μπορείτε να κάνετε όλα όσα κάνω και ακόμα περισσότερα. Κι όταν βρίσκεστε στην κατάσταση εκείνη, θα είστε ήδη κάτοικοι της Νέας Ιερουσαλήμ!

Gr. Ev. Joh. VII/69 (6-7) (Ο άγγελος):

Το εσωτερικό Πνεύμα εργάζεται συνεχώς με στόχο να κάνει την Ψυχή, όσο πιο σύντομα γίνεται, πιο ώριμη και εντελώς ελεύθερη. Δεν θα μπορούσε όμως να εξασκήσει πάνω της τον παραμικρό εξαναγκασμό. Γιατί τότε η Ψυχή θα γινόταν πολύ πιο υλική και σκλαβωμένη από όσο θα μπορούσε να γίνει από τις επιδράσεις του εξωτερικού κόσμου. Γιατί δόθηκε στην Ψυχή, μέσα στο σώμα της, μια δική της θέληση και νόηση. Έτσι θα μπορεί, διδασκόμενη από έξω, να καθορίζει την πορεία της και να οδηγηθεί σε μια κατάσταση που να απαλλάσσεται όλο και περισσότερο από την εγκοσμιότητά της και να βαδίζει σταθερά στον καθαρά Πνευματικό δρόμο. Ανάλογα με το βαθμό όμως που η Ψυχή δραστηριοποιείται στο δρόμο αυτό, ενώνεται με το εσωτερικό, καθαρό Πνεύμα της που προέρχεται από τον κόσμο της αθανασίας. Και όταν, με την όλο και πιο καθαρή νόηση και επομένως με την όλο και πιο ελεύθερη θέληση, απαλλαγεί η Ψυχή από τα εγκόσμια, τότε θα μπορέσει να γίνει όμοια και **ένα** με το Πνεύμα της. Την ένωση αυτή ονομάζουμε Πνευματική Αναγέννηση.

Gr. Ev. Joh. IX/102 (8) (Ο Κύριος):

Από τι όμως αποτελείται αυτή η Θεία Δύναμη μέσα στον άνθρωπο; Αποτελείται από την αληθινή και αγνή Αγάπη προς το Θεό! Από τη Σοφία εκείνη που πηγάζει από μια τέτοια Αγάπη και υπερθεματίζει στα πάντα. Από τη σωστή Αγάπη προς στον πλησίον που προέρχεται από αυτήν και ακόμα, από την Καλοσύνη, Ταπείνωση και Αυταπάρνηση απέναντι στα θέλγητρα του κόσμου. Όποιος γίνει δυνατός σε όλα αυτά, έχει ήδη μέσα του τη Δύναμη του Θεού. Με την ένωση του Πνεύματος της Θείας Εξουσίας με την Ψυχή του, έχει γίνει εντελώς **ένα** με το Θεό και έτσι έχει υψωθεί πάνω από τον εξαναγκασμό του χρόνου και του χώρου, και επομένως πάνω από κάθε Κρίση, πάνω από κάθε θάνατο. Έχει αποκτήσει λοιπόν από το

Θεό και μέσα στο Θεό αυτοκυριαρχία. Δεν έχει πια να φοβηθεί ποτέ και τίποτα από την «Οργή του Θεού», που είναι η Παντοδύναμη Του Θέληση, ούτε και από την αλύγιστη Θεία Σοβαρότητα, που στηρίζει τα πάντα στο χρόνο και στο χώρο - όπως ακριβώς κι ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να φοβάται τον εαυτό Του, Γιατί ο άνθρωπος θα έχει γίνει πια **ένα** με το Θεό, με τον τρόπο που σας έχω ήδη παραστήσει καθαρά.

Gr. Ev. Joh. IX/108 (4-5) (Ο Κύριος):

Πάντα ένα και το αυτό Πνεύμα επενεργεί στα πάντα εντελώς μόνο του, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Γιατί το Πνεύμα, είναι εξ αρχής η βάση για όλα και έτσι θα είναι για πάντα. Όλα όσα υπάρχουν, στη βάση τους δεν είναι τίποτα άλλο από την Εξουσία του Πνεύματος, τη Δύναμη, την Αγάπη, τη Σοφία, τη Θέληση.

Ο κάθε άνθρωπος έχει μέσα του ένα τέτοιο Πνεύμα. Το Πνεύμα όμως αυτό, θα μπορέσει να εκδηλωθεί τότε μόνο, όταν ο άνθρωπος δραστηριοποιηθεί πλήρως σύμφωνα με τη γνωστή του Θεία Θέληση. Θα ενώσει έτσι το Πνεύμα με την Ψυχή του, ακολουθώντας το δρόμο της αγνής Αγάπης προς το Θεό και εμπνεόμενος από αυτή την Αγάπη, αγαπώντας τον πλησίον του. Η ίδια η Ψυχή του θα μετατραπεί σε αγνή Αγάπη και σε Θεία Θέληση. Όταν γίνει αυτό, ο άνθρωπος θα έχει γίνει όμοιος με το Θεό και θα κάνει όλα όσα ο εξωτερικός ανθρώπινος νους δεν μπορεί ποτέ του να φανταστεί έστω και σαν έννοιες.

Gr. Ev. Joh. III/171 (4-8, 11-14) (Ο Κύριος στην Ιάρα):

Τότε μόνο θα μπορέσετε όλοι να καταλάβετε τη Νέα Γέννηση ή Αναγέννηση του Πνεύματος, όταν ο Υιός του Ανθρώπου αναληφθεί μπροστά στα μάτια σας από τη γη σαν άνθρωπος, όπως τότε ο Ηλίας! Μόνο μετά απ' αυτό θα δώσω σε όλους τους ανθρώπους το Πνεύμα Μου από τους ουρανούς, γεμάτο με Αλήθεια και Δύναμη. Τότε μόνο θα είναι δυνατή η Πνευματική Αναγέννηση και τότε μόνο και εσείς θα καταλάβετε και θα αναγνωρίσετε τη Νέα Γέννηση του Πνεύματός σας.

Μέχρι τότε όμως κανένας δεν μπορεί να αναγεννηθεί Πνευματικά, αρχίζοντας από τον Αδάμ ούτε ακόμα. Ο ίδιος ο Μωυσής και όλοι οι Προφήτες. Αλλά με την πράξη μου αυτή που φανέρωσα τώρα σε σένα και στους άλλους (Ανάληψη), θα λάβουν μέρος στην Πνευματική Αναγέννηση όλοι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν στον κόσμο από την εποχή του Αδάμ και οι οποίοι στη ζωή τους μέσα στο σώμα είχαν τουλάχιστο μια καλή θέληση, έστω κι αν δεν έπρατταν πάντα σύμφωνα μ' αυτή. Γιατί υπάρχουν ακόμα πολλοί άνθρωποι που έχουν την καλύτερη θέληση να κάνουν κάτι σωστό και να το πραγματοποιήσουν. Όμως δεν έχουν τα κατάλληλα μέσα, τις εξωτερικές δυνάμεις και την επιτηδειότητα που χρειάζεται, όπως χρειάζεται κανείς τα μάτια για να βλέπει. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, είναι για Μένα αρκετή η καλή τους θέληση, που τη θεωρώ σαν ήδη ολοκληρωμένη πράξη.

Θέλω να σου δώσω ένα παράδειγμα. Κοίταξε! Ας πούμε πως έχεις την πιο καλή θέληση να βοηθήσεις έναν πολύ φτωχό άνθρωπο που ζήτησε τη βοήθεια σου. Επειδή όμως δεν έχεις δική σου περιουσία, πηγαίνεις και ζητάς από τον έναν και τον άλλο πλούσιο και τον παρακαλās με όλες σου τις δυνάμεις να δώσει μια βοήθεια στον φτωχό. Δεν την παίρνεις όμως λόγω της σκληρής καρδιάς των πλουσίων, και έτσι πρέπει να αφήσεις τον φτωχό να φύγει από σένα χωρίς καμιά υποστήριξη. Κλαις για τον αδελφό σου και τον παραδίδεις στο Θεό και Κύριο. Κοίταξε. Στην περίπτωση αυτή, η θέληση σου είναι σαν το ίδιο το έργο, έμπρακτα ολοκληρωμένο!

Και τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν πολλοί. Όλοι αυτοί θα λάβουν μέρος στην Αναγέννηση του Πνεύματος μέσα στην Ψυχή τους. Σου έχω δείξει όσο πιο καθαρά γίνεται την αιτία που ακόμα δεν μπορείς, αλλά ούτε και οι άλλοι, να καταλάβεις ουστά από τι ακριβώς αποτελείται η Πνευματική Αναγέννηση. Όταν όμως σύντομα θα έρθει ο καιρός που θα αναγεννηθείς μέσα στο Πνεύμα σου, τότε μόνο θα μπορέσεις να αντιληφθείς πλήρως γιατί μέχρι τώρα δεν μπορούσες να καταλάβεις!

Gr. Ev. Joh. III/180 (3-8) (Ο άγγελος στο Φιλόπολδο):

Παρόλο όμως που ο Θεός είναι Κύριος μέσα στη Σοφία και Μεγαλειότητα της Δύναμης Του και είναι άπειρος, βρίσκεται εδώ μέσα στην Αγάπη του Πατέρα σαν περιορισμένος άνθρωπος μεταξύ σας. Κι αυτή ακριβώς η Αγάπη που φανερώνει Εκείνον σαν άνθρωπο μπροστά σας, κάνει κι εμάς τους αγγέλους του επίσης ορατούς ανθρώπους μπροστά σας. Γιατί αλλιώς θα είμαστε μόνο Φως και Φωτιά που διατρέχουν τους άπειρους χώρους σαν μεγάλες σκέψεις δημιουργίας, γεμάτες με Λόγο, Δύναμη και Θέληση μέσα στους αιώνες!

Το Πνεύμα όμως, κι ακόμα περισσότερο την πραγματική Φλόγα Αγάπης από την Καρδιά του Θεού -από την οποία θα γίνετε στην πραγματικότητα αληθινά Παιδιά Του- το παίρνει ο γήινος άνθρωπος για πρώτη φορά τώρα. Επομένως, βρίσκεστε αφάνταστα πιο μπροστά από εμάς. Κι εμείς θα πρέπει να ακολουθήσουμε το δικό σας δρόμο (της γήινης ύπαρξης), για να μπορέσουμε να γίνουμε όμοιοι με σας.

Όσο εμείς οι άγγελοι μένουμε όπως είμαστε τώρα, δεν είμαστε παρά τα χέρια και τα δάκτυλα του Κυρίου και ησυχάζουμε ή κινούμαστε για δράση, μόνο όταν πάρουμε από τον Κύριο το ανάλογο ερέθισμα. Όπως δηλαδή κινείτε εσείς τα χέρια και τα δάκτυλα σας. Όλα σε μας ανήκουν στον Κύριο. Τίποτε πάνω μας δεν είναι δικό μας και αυτεξούσιο και στην πραγματικότητα, όλα επάνω μας είναι ο ίδιος ο Κύριος!

Εσείς όμως, προορίζεστε να γίνετε μέσα σε πλήρη ανεξαρτησία εκείνο ακριβώς που είναι ο ίδιος ο Κύριος. Γιατί για σας θα λεχθεί από τον Κύριο: «Να είστε τέλειοι σε όλα, όπως τέλειος είναι και ο Ουράνιος Πατέρας σας!» Όταν όμως ο Κύριος θα σας πει κάτι τέτοιο, τότε θα καταλάβετε πραγματικά για πόσο μεγάλο έργο έχετε κληθεί και

προορίζεστε και πόσο άπειρα μεγάλη διαφορά υπάρχει μεταξύ ημών των αγγέλων κι εσάς!

Τώρα δεν είστε βέβαια παρά έμβρυα μέσα στη μήτρα, που δεν μπορούν με τη δική τους πολύ μικρή δύναμη να κτίζουν σπίτια. Όταν όμως θα γεννηθείτε από την αληθινή Μήτρα του Πνεύματος, τότε θα μπορέσετε να πραγματοποιήσετε όλα όσα κάνει ο Ίδιος ο Κύριος!

Gr. Ev. Joh. IV/133 (8-9) (Ο Κύριος στο Μαθαήλ):

Για να μπορέσετε να συλλάβετε σε όλο το απύθμενο βάθος το Μυστήριο της Βασιλείας του Θεού, πρέπει πρώτα να αναγεννηθείτε μέσα στο Πνεύμα- κάτι που προς το παρόν είναι αδύνατο. Μόνο όταν ο Υιός του ανθρώπου επιστρέψει εκεί απ' όπου ήρθε, θα στείλει σε σας το Πνεύμα, της Αλήθειας που είναι Άγιο. Εκείνο (το Πνεύμα) θα σας αφυπνίσει εντελώς, θα τελειοποιήσει τις καρδιές σας και θα αφυπνίσει το Πνεύμα της Αλήθειας μέσα σας, δηλαδή, μέσα στην καρδιά της ψυχής σας. Και τότε θα δείτε και θα αντιληφθείτε τα πάντα μέσα σε δυνατό φως, όλα όσα αντιλαμβάνονται οι άγγελοι και μάλιστα σε όλο τους το βάθος.

Αυτό όμως που σας δείχνω και σας εξηγώ τώρα, είναι απλά μια πρόγευση από όσα θα σας δώσει σε πληρότητα το Πνεύμα. Θα μπορούσα να σας πω πολλά ακόμα, αλλά δεν μπορείτε στο παρόν στάδιο να τα αντέξετε. Όταν όμως θα έρθει το Πνεύμα της Αλήθειας, Εκείνο θα σας οδηγήσει και θα σας υποδείξει την κάθε Σοφία!

Gr. Ev. Joh. VI/142 (8) (Ο Κύριος):

Όταν όμως σε λίγο καιρό θα εγκαταλείψω και πάλι σαν πρόσωπο τη γη, τότε θα στείλω το Άγιο Πνεύμα της Αλήθειας σε όλους τους πιστούς Μου μαθητές και αδελφούς. Αυτό θα τους κατευθύνει, θα τους οδηγήσει και θα τους εξυψώσει τότε σε κάθε Αλήθεια, Σοφία, Εξουσία και Δύναμη. Και οι Ψυχές τους θα ενωθούν με το αθάνατο Πνεύμα τους της Αγάπης από το Θεό, πραγματοποιώντας έτσι την Αναγέννηση του Πνεύματος. Γιατί χωρίς αυτή, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αληθινή και ελεύθερη αιώνια ζωή, παρά μόνο μια δεσμευμένη και καταδικασμένη, που συγκρινόμενη με την αληθινή και ελεύθερη ζωή του Πνεύματος, είναι ένας πραγματικός θάνατος.

Gr. Ev. Joh. VII/129 (10) (Ο Κύριος στον Ιωάννη):

Πρέπει πρώτα Εγώ ο ίδιος να είμαι μέσα Μου πλήρως ο από αιώνων Θεός, για να μπορέσω να σας στείλω και να σας δώσω το Πνεύμα Μου. Όταν όμως Αυτό έρθει, τότε θα σας καθοδηγήσει σε όλα και σε κάθε Αλήθεια που δεν έχετε καταλάβει μέχρι τώρα. Και τότε θα μπορείτε να κάνετε όλα όσα κάνω τώρα Εγώ ο ίδιος και ακόμα περισσότερα.

Η ορθή Γνώση και Σοφία του Θεού

Gr. Ev. Joh. VII/55 (3-12) (Ο Κύριος στο Νικόδημο):

Ο Λόγος και το Κήρυγμα που σας δίνω, δεν μπορούν να αποδοθούν με το συνηθισμένο τρόπο που δίνονται στους ανθρώπους τα λόγια με την εγκόσμια λογική και σοφία. Αντίθετα, αποτελούνται από την απόδειξη του εντελώς άγνωστου για σας Πνεύματος και της Δύναμης Του, για να μπορεί η Πίστη και η μελλοντική σας Γνώση να μη βασίζονται στη σοφία των πνευματικά τυφλών ανθρώπων αλλά στη θαυμαστή Δύναμη του Πνεύματος από το Θεό.

Αυτός ο τρόπος με τον οποίο δίνω τη Διδασκαλία και το Λόγο Μου, φαίνεται στα μάτια των «σοφών του κόσμου» σαν μια ανοησία, γιατί δεν ξέρουν τίποτα για το Πνεύμα και τη Δύναμη Του και δεν μπορούν να αντιληφθούν τίποτε από όλα αυτά με τις αισθήσεις τους. Η Διδασκαλία Μου όμως, παραμένει παρ' όλα αυτά η πιο βαθιά Σοφία του πιο υψηλού είδους. Αυτό όμως μπορούν να το αντιληφθούν μόνο εκείνοι που έχουν μάτια, αυτιά και καρδιά τελειοποιημένου ανθρώπου, που έχουν καλή θέληση και σέβονται τις Εντολές του Θεού. Αλλά σ¹ αυτό δεν συμφωνούν και οι σοφοί και άρχοντες του κόσμου τούτου, που παρέρχονται όπως και η σοφία τους.

Σας μιλώ για τη μυστική Σοφία του Θεού, την οποία ο Ίδιος έχει προορίσει για τη δόξα της δικής σας ζωής πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος. Αυτά που σας φανερώνω τώρα, τα φανερώνει το Πνεύμα του Θεού στο Πνεύμα σας, για να μπορεί κι αυτό να αναγνωρίζει και να ερευνά τα βάθη της Θεότητας. Γιατί μόνο το Πνεύμα μπορεί να διαβλέπει, να ερευνά τα πάντα και να εξετάζει τα βάθη του Θεού. Δεν παίρνετε λοιπόν από Μένα το πνεύμα του κόσμου, το οποίο δεν χρειάζεστε σε τίποτα, αλλά το Πνεύμα του Θεού, για να μπορέσετε με Αυτό να αντιληφθείτε και να καταλάβετε πλήρως τι προσφέρεται σε σας τώρα από Μένα σαν Θεό.

Γι' αυτό, δεν μπορώ να σας μιλώ με τον τρόπο που μιλά η ανθρώπινη σοφία και ούτε εσείς μπορείτε να Με καταλάβετε εντελώς. Γιατί το Πνεύμα σας δεν έχει ακόμα διαπεράσει πλήρως την Ψυχή σας. Όταν όμως η Ψυχή σας θα βρίσκεται εντελώς μέσα στο Πνεύμα του Θεού, γεμάτη Αγάπη και με κάθε ελεύθερη καλή θέληση, τότε θα μπορείτε και σεις από μόνοι σας να κρίνετε τα πάντα, να καταλαβαίνετε και να αναγνωρίζετε όλα όσα σας φαίνονται ακόμα σκοτεινά και ακατανόητα.

Εσείς μπορείτε κάπως να αντιλαμβάνεστε το αιώνιο αληθινό Θείο Πνεύμα και μπορείτε ήδη να κρίνετε κάπως πνευματικά. Όμως ο εντελώς φυσικός άνθρωπος δεν αντιλαμβάνεται τίποτα από το Πνεύμα του Θεού μέσα του. Και αν ακόμα κανείς του μιλήσει για κάτι τέτοιο, αυτός θα το κρίνει σαν ανόητο. Γιατί δεν έχει μέσα του το αντικείμενο που προσπαθεί η Ψυχή του να κρίνει. Ο άνθρωπος μπορεί να αντιληφθεί και να καταλάβει τα πνευματικά, μόνο αν η Ψυχή του και ολόκληρο το είναι του έχουν στραφεί προς το Πνεύμα. Γιατί κάθε ζωή, κάθε αληθινό Φως βρίσκεται μόνο στο Πνεύμα και μόνο το Πνεύμα μπορεί να κρίνει, χωρίς, αντίθετα, να κρίνεται από κανέναν.

Ο φυσικός άνθρωπος, εκείνος που είναι ακόμα χωρίς Πνεύμα, είναι μια ύλη σε Κρίση. Και η φυσική ζωή του έχει δοθεί από το Θείο Πνεύμα μόνο σαν μέσο με το οποίο -αν θέλει- μπορεί να ξυπνήσει μέσα του την αληθινή Πνευματική Ζωή. Και έτσι, μπορεί με τη φυσική του νόηση να αναγνωρίσει τις Εντολές του Θεού σαν πραγματικά θεϊκές και να θελήσει να τις σεβαστεί, να ζήσει και να πράττει σύμφωνα με Αυτές. Αν κάνει κάτι τέτοιο, τότε το Πνεύμα του Θεού διεισδύει στην Ψυχή του και μάλιστα στο βαθμό εκείνο που ο ίδιος έχει προχωρήσει στο σεβασμό των Θείων Εντολών, την Πίστη σε **ένα** Θεό και στην Αγάπη προς Αυτόν και τον πλησίον.

Όταν όμως η Ψυχή φθάσει σε μια κατάσταση όπου δεν είναι δυνατή πλέον η οπισθοδρόμηση της, τότε θα έχει και τη σίγουρη απόδειξη πως το Πνεύμα του Θεού την έχει διαπεράσει πλήρως και θα μπορεί μέσα της να κρίνει κάθε πνευματική της μάθηση και γνώση. Μια τέτοια Ψυχή θα έχει υπερνικήσει τη μέχρι τώρα νεκρή της ύλη και θα έχει γίνει μαζί με το Πνεύμα που τη διαπερνά, **ένα** Πνεύμα, **μία** Δύναμη, **ένα** Φως και **μία** αληθινή και άφθαρτη ζωή που ποτέ πια δεν μπορεί να βρεθεί σε Κρίση.

Γι' αυτό ζητάτε πάνω απ' όλα το Βασίλειο του Θεού και τη Δικαιοσύνη Του και όλα τα άλλα θα σας χαριστούν από μόνα τους. Κι αυτό θα γίνει, γιατί θα το φροντίσει το Θείο Πνεύμα μέσα σας.

Και σας λέω, όπως έχει γραφτεί: «Κανένα ανθρώπινο μάτι δεν έχει δει, κανένα αυτί δεν έχει ακούσει και σε καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν έχουν φθάσει τα όσα ο Θεός έχει ετοιμάσει γι' αυτούς που Τον Αγατούν και τηρούν τις Εντολές Του!»

Το μικρό δωματάκι της ζωής μέσα στην καρδιά σύμφωνα με το νόημα των αντιστοιχιών

Gr. Ev. Joh. VIII/57 (10-14) (Ο Κύριος):

Ο «θετικός» μικρός χώρος ζωής μέσα στην καρδιά -όσον αφορά το σωματικό της μέρος- είναι σίγουρα το πιο ασήμαντο κομματάκι του όλου σώματος, είναι σκοτεινό και ποτέ δεν το φωτίζουν οι ακτίνες του ήλιου. Ούτε και ο ίδιος ο άνθρωπος, στον οποίο το σημείο αυτό προσφέρει και δημιουργεί μέσα του τη ζωή, δεν το λαμβάνει υπόψη και το περιφρονεί. Κι αν κάποιος μιλούσε γι' αυτό στους σοφούς του κόσμου, θα του έλεγαν: «Πώς είναι δυνατόν ολόκληρη η τόσο δυνατή ανθρώπινη ζωή να εξαρτάται από ένα σχεδόν άορατο μικρό στίγμα;» Από αυτό όμως γίνεται φανερό πως οι μεγάλοι σοφοί του κόσμου δεν ξέρουν καθόλου την ίδια τη βάση της ζωής τους. Φαντασθείτε ακόμα, σε τι άγνοια βρίσκεται ο «καθημερινός» άνθρωπος.

Κι όμως! Όποιος θέλει πραγματικά να γνωρίσει τον εαυτό του και το Θεό, πρέπει να εισέλθει από το δρόμο της ύψιστης Ταπείνωσης μέσα σ' αυτό τον πιο αφανή και μικρό χώρο ζωής της καρδιάς του και εκεί να επιστρέψει πνευματικά όλη τη ζωή που έχει πάρει από αυτόν! Με τον τρόπο αυτό θα διευρύνει το

μικρό χώρο ζωής της καρδιάς του και θα τον φωτίσει πέρα για πέρα. Τότε, ολόκληρη η καρδιά και απ' αυτήν ολόκληρος ο άνθρωπος φωτίζεται και αναγνωρίζει τον εαυτό του και το Θεό. Γιατί μόνο τότε μπορεί να αντιληφθεί και να δει τον τρόπο με τον οποίο ρέει η Ζωή από το Θεό μέσα στο μικρό αυτό χώρο της καρδιάς του, τον τρόπο που συγκεντρώνεται εκεί και διαμορφώνεται σε μια ελεύθερη, αυτεξούσια ζωή.

Μέσα σ' αυτό το μικρό χώρο ζωής κατοικεί το ίδιο το Πνεύμα του Θεού. Και όταν η Ψυχή του ανθρώπου εισέλθει εκεί με τη σωστή Ταπείνωση και Υπακοή, όπως εισέρχεται η αγάπη του δίκαιου ανθρώπου μέσα στην αιώνια και άκτιστη Αγάπη του Θεού, τότε ενώνεται με το αιώνιο Πνεύμα του Θεού κι αυτό με τη σειρά του ενώνεται μαζί της. Αυτή είναι η Αναγέννηση της Ψυχής μέσα στο Πνεύμα που προέρχεται από το Θεό.

Όπως όμως ο κάθε δίκαιος άνθρωπος πρέπει να τα πραγματοποιήσει όλα αυτά για να μπορέσει να εισέλθει στην πλήρη Δόξα της Ζωής, με τον ίδιο τρόπο το έχω κάνει κι Εγώ ο ίδιος, για να Είμαι για σας ένα αληθινό υπόδειγμα και ένας πραγματικός οδοδείκτης μέσα στον «Μεγάλο Άνθρωπο της Πλάσης». Γι' αυτό έχω έρθει σ' αυτή τη γη. Γιατί η γη αυτή, σύμφωνα με τη Θεία Τάξη Μου, αντιστοιχεί ακριβώς στο «θετικό» μικρό χώρο ζωής του «Μεγάλου Ανθρώπου της Πλάσης». Έτσι θα μπορέσω να εισέλθω στη δική Μου και επομένως και στη δική σας Δόξα με κάθε Εξουσία στον Ουρανό και στη γη.

Πριν ακόμα από κάθε αιωνιότητα, βρισκόμουν ήδη με κάθε Δύναμη και Δόξα μέσα στον εαυτό Μου. Δεν ήμουν όμως ορατός και χειροπιαστός Θεός για κανένα από τα δημιουργήματα Μου, ούτε ακόμα και για τον πιο τέλειο άγγελο. Όταν ήθελα να φανερώσω τον εαυτό Μου σε κάποιον όπως τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ, αυτό γινόταν μέσω κάποιου αγγέλου τον οποίο πληρούσα με το Πνεύμα της Θείας Μου Θέλησης, για να μπορέσει να παραστήσει για μερικές στιγμές τη δική Μου προσωπικότητα.

Από τώρα όμως, Είμαι ένας ορατός Θεός για τον κάθε άνθρωπο και άγγελο και έχω θεμελιώσει για όλους μια τέλεια, αιώνια, αυτεξούσια, ελεύθερη και αληθινή ζωή. Ακριβώς σ¹ αυτό βρίσκεται η δική Μου και επομένως και η δική σας Δόξα.

Τα τρία στάδια της Τελειότητας στη ζωή

Gr. Ev. Jon. VII/155 (1-13) (Ο Κύριος):

Εξαρτάστε ακόμα σε πολλά από τον κόσμο και τους μεγάλους θησαυρούς του, πάνω στους οποίους υπάρχει ακόμα κολλημένο πολύ αίμα από χήρες και ορφανά. Κι αυτό ακριβώς είναι ένα μεγάλο χαντάκι για τον εγκόσμιο άνθρωπο. Ένα τόσο βαθύ χαντάκι που πολύ δύσκολα θα μπορέσει ποτέ να το διαβεί.

Όπως όμως όλα είναι δυνατά για το Θεό, έτσι είναι δυνατό και στον πιο αμαρτωλό και πραγματικά εγκόσμιο άνθρωπο να

αλλάξει δραστικά και σύντομα, αν με πλήρη Πίστη και Εμπιστοσύνη στο Θεό κάνει τα όσα τον συμβουλεύει η Θεία Σοφία. Με μια απότομη αναστροφή της θέλησης του, πρέπει να δημιουργήσει μέσα του ένα αληθινό θαύμα. Κι αυτό μάλιστα πρέπει να το κάνει με μια ολοκληρωτική αυταπάρνηση σε όλες τις προηγούμενες αδυναμίες, συνήθειες, επιθυμίες και άλλα πάθη που ανεβαίνουν στην Ψυχή του από ανώριμα και πολύ ακάθαρτα πνεύματα του φυσικού επιπέδου της σάρκας, που τη λερώνουν και την παραμορφώνουν. Μετρήστε όμως πόσα τέτοια πάθη σας σκλαβώνουν. Πάρτε με θέληση τη σοβαρή απόφαση να τα εγκαταλείψετε και να Με ακολουθήσετε! Αν το μπορείτε, τότε σύντομα θα μπορέσετε να φθάσετε σε μια τελειότητα στη ζωή σας. Χωρίς αυτό όμως, θα είναι πολύ δύσκολο και πολύ κοπιαστικό.

Γιατί η θέληση προς την αμαρτία βρίσκει πάντα μεγάλη υποστήριξη μέσα στον άνθρωπο από τους ερεθισμούς και τα πάθη της σάρκας. Αλλά για τη θέληση προς το Καλό δεν θα βρει καμιά υποστήριξη από τη σάρκα, παρά μονάχα στην Πίστη στον αληθινό Θεό και ειδικότερα στην αγάπη του για Εκείνον και επομένως και στην ελπίδα πως οι υποσχέσεις Του θα εκπληρωθούν πλήρως.

Όποιος καταπολεμήσει όλες τις άγριες επιθυμίες της σάρκας του με τη δυνατή και ζωντανή Πίστη, με την Αγάπη στο Θεό και τον πλησίον και με την αναμφίβολη Ελπίδα, μπορεί να γίνει εντελώς κύριος του εαυτού του και συνάμα κύριος και ολόκληρης της εξωτερικής φύσης. Με την απόλυτη κυριαρχία στον εαυτό του θα βρίσκεται ήδη στον *πρώτο βαθμό* της αληθινής τελειότητας της εσωτερικής του ζωής, παρ' όλο που συχνά θα δοκιμάζεται από πειρασμούς που θα τον ωθούν προς τη μια ή την άλλη αμαρτία.

Αν όμως επιπρόσθετα μπορεί να φθάσει σε μια συμφωνία με όλες τις εξωτερικές του αισθήσεις πως θα αποστρέφονται όλα τα γήινα ερεθίσματα και πως απλά και καθαρά θα στρέφονται στην πνευματική του φύση και μόνο, τότε θα έχει δώσει ένα σίγουρο φωτεινό σημάδι ζωής πως το εσωτερικό του Πνεύμα από το Θεό, έχει διαπεράσει εντελώς την Ψυχή του. Ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται ήδη στο *δεύτερο βαθμό* της αληθινής εσωτερικής του ζωής.

Σ' αυτό το βαθμό έχει δοθεί στον άνθρωπο σαν ιδιοκτησία, η Δύναμη και η Ελευθερία της Ζωής. Αφού η Ψυχή του είναι πια εντελώς γεμάτη με τη Θεία Θέληση, μπορεί να χειρίζεται όλα αυτά τα χαρίσματα χωρίς πια να μπορεί να αμαρτήσει. Αφού ο ίδιος έχει γίνει αγνός, έχουν γίνει και τα πάντα γι' αυτόν αγνά!

Παρόλο όμως που ο άνθρωπος αυτός είναι εντελώς κύριος ολόκληρης της φύσης και έχει πλήρη τη βεβαίωση πως δεν μπορεί πια να κάνει κανένα λάθος -αφού όλες του οι πράξεις καθοδηγούνται από τη θεία Σοφία- δεν παύει να βρίσκεται μόνο στο δεύτερο βαθμό της τελειότητας της εσωτερικής ζωής.

Υπάρχει όμως και κάποιος *τρίτος και ύψιστος βαθμός* της τελειότητας της εσωτερικής ζωής. Ο βαθμός αυτός έχει το εξής χαρακτηριστικό: Ο τελειοποιημένος άνθρωπος, παρ' όλο που ξέρει πως είναι κύριος ολόκληρης της φύσης και μπορεί να κάνει οτιδήποτε θέλει χωρίς να αμαρτάνει, συγκρατεί την Εξουσία του και τη Δύναμη

της Θέλησης του με κάθε Ταπείνωση και Καλοσύνη και από Αγάπη για το Θεό δεν πραγματοποιεί καμιά ενέργεια ή πράξη, αν πρώτα δεν τον προστάξει ο Θεός. Κι αυτό είναι σίγουρα μια δυνατή άσκηση για κάποιον που έχει απόλυτη κυριαρχία σε ολόκληρη τη φύση και που ξέρει πολύ καλά πως από τη Θεία Θέληση που κατοικεί μέσα του, δεν μπορεί παρά αυτό που κάνει να είναι καλό. Κι όμως, ένα Πνεύμα που μπορεί να φθάσει σε ακόμα περισσότερο βάθος, αναγνωρίζει πως μεταξύ της Ιδιαίτερης Θείας Θέλησης που είναι μέσα του και της απόλυτα Άπειρης Γενικής Θείας Θέλησης μέσα στον ίδιο το Θεό, υπάρχει μεγάλη διαφορά- Γι' αυτό ακριβώς υποτάσσει πλήρως την ιδιαίτερη Θεία Θέληση μέσα του στη Γενική Θεία Θέληση και τότε μόνο πραγματοποιεί κάτι με δική του δύναμη, όταν κληθεί άμεσα από την ίδια τη Θέληση του Θεού. Όποιος το κάνει αυτό, έχει φθάσει μέσα του στη πιο βαθιά και πιο ψηλή βαθμίδα Τελειότητας, που είναι η εσωτερική Τελειότητα Ζωής στον τρίτο βαθμό.

Gr. Ev. Joh. 1/3(1)

Όταν ο άνθρωπος μεταμορφωθεί αναγεννημένος, σε πραγματικό παιδί του Θεού, με τη γέννηση του από το Θεό, τον Πατέρα ή τη Θεία Αγάπη, φθάνει στη Δόξα του Άναρχου Φωτός, που είναι το ίδιο το Άναρχο ΕΙΝΑΙ. Αυτό το ΕΙΝΑΙ, είναι ο πραγματικός μονογενής Υιός του Πατέρα, όπως υπάρχει κρυμμένο το Φως μέσα στη θερμότητα της Αγάπης όσο αυτή δεν διεγείρεται για να ακτινοβολήσει προς τα έξω. Αυτό το Αγιο Φως είναι επομένως και η ίδια η Δόξα του Υιού από τον Πατέρα στην οποία φθάνει κάθε αναγεννημένος που αφομοιώνεται με τη Δόξα αυτή. Κι αυτή η Δόξα είναι αιώνια γεμάτη με Έλεος (Θείο Φως) και με Αλήθεια και είναι η αληθινή πραγματικότητα και ο Ενσαρκωμένος Λόγος.

«Και από το δικό Του πλούτο πήραμε όλοι εμείς τη μια δωρεά πάνω στην άλλη» (Ιωάννης 1,16)

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γιάκομπ Λόμπερ «Ο Δρόμος προς την Πνευματική Αναγέννηση» εκδ. Πύρινος Κόσμος. .

11b. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ΔΡΟΜΟΣ ΩΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

«Όταν προσεύχεστε, να μην είστε σαν τους υποκριτές, που τους αρέσει να στέκονται και να προσεύχονται στις συναγωγές και στα σταυροδρόμια, για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους· σας βεβαιώνω πως αυτή είναι όλη κι όλη η ανταμοιβή τους. Εσύ, αντίθετα, όταν προσεύχεσαι, πήγαινε στο πιο απόμερο δωμάτιο του σπιτιού σου, κλείσε την πόρτα σου και προσευχήσου εκεί κρυφά στον Πατέρα σου· κι ο Πατέρας σου, που βλέπει τις κρυφές πράξεις, θα σε ανταμείψει φανερά.

Όταν προσεύχεστε, μη φλυαρείτε όπως οι ειδωλολάτρες, που νομίζουν ότι με την πολυλογία τους θα εισακουστούν. Να μη γίνετε όμοιοι μ' αυτούς· γιατί ο Πατέρας σας ξέρει από τι έχετε ανάγκη, προτού ακόμη Του το ζητήσετε».

Κατά Ματθαίο 6, 5-8

«Να προσεύχεστε πνευματικά κι αληθινά με ζωντανά έργα αγάπης στο συνάνθρωπο σας και τότε κάθε λέξη που θα λέτε στο όνομα Μου θα είναι μία αληθινή προσευχή που την εισακούω πάντα».

Ιάκωβος Λόρμπερ

«Το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»

Τεράστιο ρόλο για την προώθηση του ανθρώπου στον πνευματικό δρόμο παίζει η προσευχή. Συνήθως όμως η προσευχή για τους περισσότερους σημαίνει τη λίγο ως πολύ μηχανική απαγγελία κάποιων λόγων που έχουν αποστηθίσει και μάλιστα σε συγκεκριμένες μόνο ώρες της ημέρας ή περιστάσεις της ζωής τους. Αλλά η προσευχή αυτή είναι ουσιαστικά ένα παιδιάστικο ξεκίνημα που μπορεί να αποδειχθεί αρνητικό, αν καταλήξει σε μία επιφανειακή συνήθεια.

Το πρώτο βήμα για να επικοινωνήσουμε με τον Θεό είναι να γαληνέψουμε μέσα μας, στρεφόμενοι προς το εσωτερικό μας. «Όταν θέλεις να προσευχηθείς, αποτραβήξου στο δωμάτιο σου», συμβουλεύει ο Ιησούς στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου στην επί του Όρους Ομιλία. Αυτή η συμβουλή εμπεριέχει ένα διπλό νόημα. Κατ' αρχήν τυπικά, εννοείται πως πρέπει κανείς να αποσυρθεί σε ένα μέρος που θα εξασφαλίζει τη μεγαλύτερη δυνατή ησυχία απέναντι στους αντιπερισπασμούς του κόσμου. «Και κλείσε καλά την πόρτα», προσθέτει, για να προφυλαχθούμε από τον καταιγισμό των εξωτερικών εντυπώσεων και να βυθιστούμε ανεμπόδιστα στον πυρήνα της καρδιάς, όπου κατοικεί το θείο πνεύμα. Χάρη σ' αυτόν το μεσολαβητή, τον εμφυτευμένο θεϊκό σπινθήρα, μπορούμε να αναρριχηθούμε ως την Πηγή της Ζωής, για να λάβουμε την αναζωογόνηση που είναι πάντα έτοιμη να μας δώσει.

Με τη βοήθεια του πνευματικού σπινθήρα θα εξετάσουμε εξονυχιστικά τον εαυτό μιας και κυρίως τη σχέση μας με τον Θεό, ώστε να είμαστε καθαρότεροι στην προσευχή μιας.

Αυτή την εσωτερική **ενατένιση** και **αυτοπαρατήρηση** τη συνιστούσε ήδη ο Ιησούς στους μαθητές του, όπως διαβάζουμε στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο τον Ιωάννη»:

«Το πιο ωφέλιμο πράγμα γιο. τον άνθρωπο είναι από καιρό σε καιρό να παρατηρεί και να ερευνάει τον εαυτό τον. Όποιος θέλει να ελέγξει τον εαυτό τον και τις δυνάμεις τον, πρέπει να εξετάζεται συχνά μόνος τον και να αυτοπαρατηρείται σε βάθος. Επειδή μερικοί δεν ξέρουν πώς να το κάνουν, ακούστε: κατ' αρχήν ηρεμήστε και σκεφτείτε ήσυχα, αλλά εντατικά, όλα όσα κάνατε ή αποφύγατε να κάνετε.

Αναλογιστείτε το θέλημα του Θεού που το γνωρίζετε καλά και

κατά πόσον έχετε λειτουργήσει σύμφωνα με αυτό στις διάφορες περιστάσεις. Έτσι παρατηρείτε τον εαυτό σας, ενώ συνάμα δυσκολεύετε τη διείδυση του Σατανά μέσα σας. Αυτός άλλο δεν πασχίζει από το να εμποδίζει τον άνθρωπο να γνωρίσει τον εαυτό του, χρησιμοποιώντας γι' αυτό κάθε λογής εξωτερικά και ανούσια τεχνάσματα. Γιατί, όταν ο άνθρωπος με την εξάσκηση αποκτήσει την ικανότητα να παρατηρεί το εσωτερικό του, θα βρει εκεί μέσα εύκολα και γρήγορα ποιες παγίδες τον έχει στήσει ο Σατανάς. Έτσι μπορεί να τις εξουδετερώσει εντελώς και στο μέλλον να προφυλαχθεί από την πανουργία του εχθρού.

Τώρα ξέρετε λοιπόν πώς γίνεται αυτή η εσωτερική αυτοπαρατήρηση. Από εδώ και μπρος κάνετε καθημερινά τέτοιες ασκήσεις σιωπηρά και μην αφήνετε να σας ενοχλήσει κανένα εξωτερικό γεγονός εκείνη την ώρα».

Όταν ο άνθρωπος αυτοπαρατηρείται κριτικά με ειλικρινή διάθεση να βελτιωθεί και να προχωρήσει στην τελειοποίηση του, δείχνει από την πλευρά του το πρώτο δείγμα καλής θέλησης και πρόθεσης να επικοινωνήσει με τον Θεό.

Έτσι ανοίγεται και μπορεί να αρχίσει το διάλογο με τον Ιησού Χριστό, όμοια με ένα ζεστό, προσωπικό διάλογο μεταξύ παιδιού και πατέρα, που στην ανώτερη μορφή του είναι το πιο ευ-δαιμονικό συναίσθημα που μπορεί να βιώσει κάποιος στη Γη:

«Όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου, ας έρθει σε Μένα και Εγώ θα του αποκριθώ βάζοντας την απάντηση μέσα στην καρδιά του. Όμως μόνον οι αγνοί, που η καρδιά τους είναι γεμάτη ταπεινοφροσύνη, θα μπορέσουν ν' ακούσουν τον ήχο της φωνής Μου. Και όποιος προτιμάει Εμένα αντί για ολόκληρο τον κόσμο, όποιος Με αγαπάει όπως μία τρυφερή νύφη το γαμπρό, μαζί του θα βαδίσω χέρι με χέρι. Θα μπορεί να Με βλέπει συνέχεια όπως ο αδερφός τον αδερφό και όπως τον έβλεπα Εγώ από πάντα., πριν καν υπάρξει ακόμα».

Αυτή η επικοινωνία της καρδιάς, η εσωτερική επαφή, συνδιάλεξη και ανταλλαγή με τη Θεότητα, θα πρέπει να γίνεται όσο το δυνατό σε πιο απλή μορφή, με τον αυθορμητισμό και την αμεσότητα ενός παιδιού.

«Όποιος λοιπόν θέλει να εισακούσω την παράκληση τον», λέει ο Ιησούς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «ας πάει προσκυνητής στην καρδιά του και ας Μου παρουσιάσει το αίτημα, του σιωπηρά, με φυσικά και απέρριπτα λόγια και Εγώ θα τον εισακούσω. Ένα σας λέω όμως, μην έρθει κανείς σ' Εμένα με ευλαβοφανείς χειρονομίες και εκφράσεις! Γιατί δεν πρόκειται να εισακούσω την παράκληση όποιου παρουσιάζεται μπροστά ΜΟΙ με ψεύτικη, υποκριτική ευσέβεια.

Όποιος δεν έρχεται σ' Εμένα με φυσικότητα, έτσι όπως είναι, και δεν παρακαλεί με το σωστό πνεύμα, που είναι η απόλυτη αλήθεια, δεν πρόκειται να εισακουσθεί. Θα εισακουσθεί μόνον αυτός που Με αγαπάει αληθινά, εκτελεί το θέλημα- Μου και προσφεύγει σ' Εμένα χωρίς τον παραμικρό καταναγκασμό και επίδειξη!»

Στο ίδιο Θέμα αναφέρεται και μία μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε σχετικά με το τι σημαίνει η προσευχή να γίνεται «εν πνεύματι

και εν αληθεία»:

Τι σημαίνει η προσευχή να γίνεται «εν πνεύματι και εν αλήθεια»

«... Όταν προσεύχεστε σε Μένα, το μόνο που έχει σημασία είναι να συνδέεστε ολόψυχα μαζί Μου και όχι να. καλείτε τον Θεό σαν ένα απόμακρο Ον που είναι απρόσιτο για σας, αλλά, επειδή έχει μεγάλη δύναμη, ελπίζετε στη βοήθεια Του... Δεν πρέπει δηλαδή να σκέφτεστε ότι είσαστε μεν πολύ μακριά. Του, μα παρ' όλα αυτά. θα θέλατε να εκμεταλλευθείτε την παντοδυναμία Του, επειδή βρίσκεστε σε δύσκολη θέση. Μία τέτοια επίκληση δεν Μου δίνει καμία χαρά... Όταν όμως Με βλέπετε σαν τον Πατέρα σας που φροντίζει γεμάτος αγάπη για όλα τα παιδιά Του... όταν πολύ ταπεινά κάνετε ένα διάλογο μαζί Μου, όταν Μου εκμυστηρεύεστε χωρίς ενδοιασμούς τα προβλήματα σας και έτσι, με την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε, δημιουργείτε μία. εγκάρδια σχέση οικειότητας μαζί Μου, τότε και Εγώ πρόθυμα εισακούω μία τέτοια προσευχή, γιατί τότε το παιδί καλεί ζωντανά τον Πατέρα του.

Σε μία τέτοια προσευχή δεν υπάρχει τίποτε το κεκαλυμμένο ή κρυφό ούτε κάτι το τυπικό, αλλά την αισθάνεσαι βαθιά μέσα στην καρδιά σου. Μία αληθινή προσευχή είναι όταν το παιδί ανοίγει την καρδιά του στον Πατέρα του παρουσιάζοντας Του ανοιχτά χωρίς επιφυλάξεις τον εαυτό του και ομολογώντας Του την αδυναμία και την ανημπόρια του και επειδή είναι αληθινή προσευχή μπορώ και Εγώ να την εκτιμήσω και να του προσφέρω πλουσιοπάροχα το έλεος Μου, για το λόγο ότι αποδεικνύει βαθιά ταπεινοσύνη και αγάπη για Μένα.

Τότε είναι που προσεύχεστε πνευματικά και αληθινά και ως εκ τούτου μπορείτε να ελπίζετε ότι σίγουρα θα σας παραχωρήσω ό, τι ζητάτε. Γιατί όταν Μου δείχνετε αφοσίωση κι αγάπη, τα αιτήματα σας θα είναι τέτοια που και να σας ικανοποιηθούν αυτό δεν θα βλάψει την ψυχή σας με κανένα τρόπο. Διότι η αγάπη για Μένα φωτίζει το πνεύμα σας, οπότε και οι σκέψεις σας στρέφονται πολύ περισσότερο προς τον πνευματικό χώρο παρά προς τον κόσμο με τα φαινομενικά αγαθά του.

Αλλά σκεφθείτε αντίθετα τι είδους προσευχές κάνουν συνήθως οι άνθρωποι. Αναλογιστείτε ότι για να προσευχηθεί κάποιος πνευματικά και αληθινά, αυτό προϋποθέτει ότι «αποσύρεται στο πιο ήσυχο δωμάτιο του σπιτιού του», που για Μένα σημαίνει ότι την ώρα της προσευχής ο άνθρωπος πρέπει να αποτραβηχτεί με τις σκέψεις του στο δωμάτιο της καρδιάς του. Έστω και αν η προσευχή του είναι πολύ σύντομη, έστω και αν είναι μόνο μία. επίκληση για βοήθεια την ώρα, της ανάγκης... Ωστόσο η επίκληση αυτή πρέπει να βγει από την καρδιά και τότε δεν χρειάζεται να χρησιμοποιήσετε λόγια που έχετε διδαχτεί ή ένα συγκεκριμένο τυπικό... Γιατί Εγώ καταλαβαίνω και το ψέλλισμα ενός παιδιού και δεν θέλω να ακούσω κάποια επιτηδευμένα, λόγια που

προέρχονται από το μυαλό του ανθρώπου ή που τα έχει μάθει από άλλους ανθρώπους.

Για το λόγο αυτό άλλωστε μία ομαδική προσευχή μπορεί να έχει καλό αποτέλεσμα μονάχα, όταν ο καθένας παρακαλεί σιωπηλά μέσα στην καρδιά του, έστω και αν όλοι έχουν το ίδιο αίτημα: διότι, όταν πλήθη ανθρώπων απαγγέλλουν από κοινού δυνατά την ίδια προσευχή, πρέπει αναγκαστικά να χρησιμοποιήσουν μία συγκεκριμένη φόρμα, ένα τυπικό. Έτσι, όμως, προφανώς δεν μπορεί να γίνει ένας οικείος διάλογος μαζί Μου, αλλά αυτός είναι ο μόνος που εξασφαλίζει την εκπλήρωση της παράκλησης σας.

Σεις οι άνθρωποι μπορείτε να πετύχετε πολλά με μία σωστή προσευχή, αλλά ως επί το πλείστον δεν προσεύχεστε σωστά...

Εφόσον πιστεύετε σε ένα Θεό, θα έπρεπε να σας σπρώχνει η καρδιά σας να έρθετε σε επαφή μαζί Του με τις σκέψεις σας τότε μιλάτε μαζί Του όπως μιλάει το παιδί με τον πατέρα του και τότε προσεύχεστε πραγματικά σωστά, εν πνεύματι και εν αληθεία. Αντίθετα, από τις τυπικές και τις ομαδικές προσευχές λείπει συνήθως η εγκάρδια, οικεία επαφή μαζί Μου, πράγμα που βέβαια, είναι απολύτως ανθρώπινο, γιατί πάντοτε οι εξωτερικές εντυπώσεις αποσπούν την προσοχή και γι' αυτό το λόγο απαιτείται να καταφεύγει κανείς στην ησυχία, προκειμένου να προσευχηθεί σωστά.

Εξάλλου, από τις τυπικές προσευχές που απαγγέλλονται δυνατά και εν χορώ δεν πρέπει να περιμένει κανείς κάποια ιδιαίτερη ευλογία για τις ψυχές των ανθρώπων, πλην εκείνων που είναι ικανοί να απομονωθούν στο εσωτερικό τους χωρίς περισπασμούς και να προσεύχονται μέσα στην καρδιά τους... χωρίς να ακούν τι λένε δυνατά οι συνάνθρωποι τους. Ο λόγος που σας το διασαφηνίζω αυτό είναι για να καταλάβετε γιατί δεν εισακούγονται τόσες πολλές προσευχές και γιατί ζητώ από σας να προσεύχεστε «εν πνεύματι και εν αλήθεια»... Για Μένα μόνο το εσωτερικό, η ουσία, έχει αξία και όχι η εξωτερική φλούδα και επειδή βλέπω μέσα στην καρδιά του καθενός δεν Με εξαπατούν προσευχές που γίνονται εξωτερικά με το στόμα ούτε καθημερινές συνήθειες που εκτελούνται τελείως άψυχα.

Εάν εντούτοις Με επικαλεστεί κάποιος δυνατά μέσα στην αγωνία του, τότε μία τέτοια επίκληση αποτελεί απόδειξη ότι δεν είναι σκέτος τύπος, αλλά ότι την αισθάνεται στο βάθος της ύπαρξης του και έτσι θα την αξιολογήσω και Εγώ, δεδομένου ότι προσπαθώ να βοηθώ πάντοτε τα παιδιά Μου για να τους αποδείξω την αγάπη του Πατέρα τους... Επειδή θέλω να κερδίσω και τη δική σας αγάπη.

Συνεπώς θα πρέπει να ελέγχετε πάντοτε τον εαυτό σας όταν προσεύχεστε, εάν όντως έχετε προηγούμενα δημιουργήσει την εγκάρδια, ολόψυχη σχέση που χαρακτηρίζει τη συναναστροφή ενός παιδιού προς τον πατέρα του ή εάν περιορίζετε απλά σε μία συνήθεια, μία φόρμα τυπικών προσευχών που δεν μπορούν να φτάσουν στα αυτιά Μου. Γιατί η προσευχή είναι και αυτή ένα τεράστιο δώρο της χάρις Μου, καθώς έτσι μπορείτε να συνδεθείτε μαζί Μου ανά πάσα

στιγμή και με τη σύνδεση αυτή αποδεικνύετε επίσης ότι περάσατε με επιτυχία από τη δοκιμασία της θέλησης σας, αφού Με αναγνωρίζετε πάλι, πράγμα που αποτελεί το σκοπό της επίγειας ζωής σας...

Αμήν»

Όχι στους νεκρούς τύπους και στις τελετές

Πολύ συχνά άνθρωποι που έχουν διαπαιδαγωγηθεί στους κόλπους της Εκκλησίας, δεν μπορούν να καταλάβουν καλά αυτή την αβίαστη, φυσική επικοινωνία της καρδιάς με τον ουράνιο Πατέρα Ιησού. Έτσι λέει για παράδειγμα ένας απλοϊκός και ευσεβής ψαράς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» του Γιάκομπ Λόρμπερ:

«Κοίτα, εμείς οι άνθρωποι έχουμε μάθει από παιδιά να συνοδεύουμε τις παρακλήσεις και τις ευχαριστίες μας με εξωτερικές χειρονομίες. Θέλουμε να δείξουμε στους ανθρώπους που παρακαλούμε ή ευχαριστούμε, και προς τα έξω αυτό που αισθανόμαστε μέσα μας, γιατί έτσι αρμόζει στην παράκληση. Αφού όμως είμαστε αναγκασμένοι συχνά να υποκλινόμαστε μπροστά στους ανθρώπους, οι οποίοι στο κάτω-κάτω είναι όμοιοι με μας, πόσο ανείπωτα περισσότερο αρμόζει τότε να κλίνουμε το γόνατο και εμπρός στον Κύριο της αιωνιότητας! Αν λοιπόν μ' αυτό τον τρόπο η ψυχή πειθαρχεί το σώμα στις πνευματικές της επιδιώξεις και το μετατρέπει μαζί της σε πνεύμα, πώς μπορεί αυτό να είναι ενάντιο στην τάξη Σου και να Σε δυσαρεστεί;»

Και έτσι αποκρίνεται ο Δάσκαλος στο θεοσεβούμενο άνθρωπο: «Φίλε, μίλησες πολύ σωστά και η καρδιά Μου ευχαριστήθηκε με το νόημα αυτών που Μου είπες.

Είναι επίσης σωστό, ο άνθρωπος που παρακαλεί και ευχαριστεί, συνάμα να συμπεριφέρεται έτσι όπως το περιέγραψες. Αλλά παράλληλα θα έπρεπε ο άνθρωπος να υιοθετεί και να διατηρεί το δικό σου πιστεύω, αναγνωρίζοντας πως η αληθινή αξία στη ζωή είναι στην εσωτερικότητα. Την εξωτερίκευση θα έπρεπε να την ανέχεται κατά κάποιον τρόπο, και να τη θεωρεί σαν ένα βάρος που πρέπει να υποτάξει στην εσωτερική του δύναμη. Μ' αυτό τον τρόπο, η παράκληση, η ευχαριστία και η λατρεία θα γίνονταν σωστά και Θα Μ' ευχαριστούσαν. Όμως οι άνθρωποι δεν παραμένουν έτσι όπως εσύ τώρα εδώ μπροστά Μου. Πολύ γρήγορα μαθαίνουν να δίνουν μεγαλύτερη αξία στους εξωτερικούς τύπους απ' όσο θα όφειλαν, σύμφωνα με την εσωτερική αλήθεια της ζωής. Θεωρούν την εσωτερικότητα., που ωστόσο είναι η μοναδική αλήθεια., χωρίς την επιφανειακή εξωτερίκευση σαν ανεπαρκή και σε **τελευταία** ανάλυση σαν εντελώς άνευ αξίας.

Κι αυτό εύκολα οδηγεί στο ότι ορισμένοι ιερείς, που υποτίθεται πως είναι μνημένοι και εκλεγμένοι απ' τον Θεό, παραπλανούν το λαό, ισχυριζόμενοι ότι ο κοινός άνθρωπος αρκεί να τηρεί και να τιμά το

εξωτερικό τυπικό που του έχουν επιβάλει εκείνοι. Γιατί, λένε, ο προσωπικός, εσωτερικός λόγος που απευθύνει ο καθένας στον Κύριο είναι δίχως αξία. και δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα. Υποστηρίζουν μάλιστα πως όταν η προσευχή, η παράκληση και η ευχαριστία γίνονται σε προσωπική βάση, είναι βλασφημία και συνεπώς δεν μπορεί παρά να δυσαρεστούν τον Θεό.

Και ποιο είναι τελικά το αποτέλεσμα; Οι άνθρωποι απομακρύνονται όλο και πιο πολύ από τον Θεό, αντί να τον πλησιάζουν όλο και περισσότερο μέσα στην καρδιά τους με αγάπη, ζωντανή πίστη και εμπιστοσύνη! Η αληθινή, αγνή αγάπη μετατρέπεται σ' έναν αδικαιολόγητο φόβο και η ζωντανή πίστη στην Αλήθεια, σε μια σκοτεινή ειδωλολατρική δεισιδαιμονία.

Αυτή η κατάσταση εξυπηρετεί απόλυτα την αργόσχολη κάστα των ιερέων στα γήινα συμφέροντα της, ενώ οι λεγόμενοι κοινοί άνθρωποι βασανίζονται, αδαείς και αβοήθητοι μέσα στο πνευματικό τους σκοτάδι και ένδεια. Βλέπεις, λοιπόν, πως όλ' αυτά προκύπτουν σταδιακά από τις εξωτερικές συνήθειες προσευχής, οι οποίες στην αρχή φαίνονταν εντελώς αθώες και μάλιστα ηθικά, αρμόζουσες. Και ο Θεός πρέπει στο τέλος να φωνάξει και πάλι στους ανθρώπους μέσα απ' το στόμα ενός νεόσταλτου προφήτη: "Αυτός ο λαός Με τιμά με τα χείλη και με τις εγκόσμιες ανούσιες και άψυχες τελετές, μα η καρδιά του είναι μακριά από Εμένα!" Γι' αυτό προσέξτε καλό. και κάντε το κανόνα στη ζωή σας: ο Θεός είναι στην ουσία τον ένα Πνεύμα γεμάτο αγάπη, αλήθεια, σοφία και δύναμη, ίδιο και απαράλλαχτο προαιώνια. Γι' αυτό ο καθένας μπορεί να το λατρέψει μέσα στο πνεύμα και στην αλήθεια. Κι η αλήθεια βρίσκεται βαθιά μέσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου. Αν, λοιπόν, κάποιος έχει ένα πρόβλημα και θα ήθελε να τον βοηθήσει ο Θεός, που είναι δημιουργός και ο Πατέρας όλων των ανθρώπων και των αγγέλων, δεν χρειάζεται να πάει με το αίτημα του στο ναό ή στη συναγωγή ή σε έναν ιερέα. Φτάνει να κλειδωθεί σε ένα μικρό δωμάτιο, κυρίως εκείνο της καρδιάς του. Ας προσευχηθεί εκεί μέσα στον Θεό και ας παρακαλέσει τον Πατέρα, που είναι γεμάτος αγάπη, για τη σωστή βοήθεια!»

Σε σχέση με την αληθινή προσευχή που είναι άμεση, πηγαία επικοινωνία της καρδιάς με τον Θεό, είναι αυτονόητο ότι η προσευχή εκείνη που είναι μία σκέτη απαγγελία με το στόμα, δεν έχει την παραμικρή αξία για την ψυχή:

«Όποτε οι άνθρωποι προσεύχονται και Με λατρεύουν με αυτό τον τρόπο, αποστρέφω κατευθείαν το πρόσωπο Μου και ούτε δίνω ποτέ σημασία σε τέτοιες προσευχές και τιμές, για να δείξω ολοφάνερα στους ανόητους ανθρώπους πως για Μένα τέτοια πράγματα δεν έχουν καμία αξία».

Αλλ' αυτό που απεχθάνεται ο Θεός πάνω απ' όλα είναι η προσευχή επί πληρωμή: «επειδή ο προσευχόμενος, συνήθως χωρίς την παραμικρή πίστη, μουρμουρίζει την προσευχή του μόνο και μόνο

για το θεαθήναι. Εκείνος δε που περιμένει βοήθεια επειδή έχει πληρώσει, παραείναι τεμπέλης για να γονατίσει ο ίδιος μπροστά στον Θεό και γι' αυτό προτιμάει να προσεύχεται ένας άλλος στη θέση του».

«Τι γίνεται όμως», ρωτούν τον Κύριο στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «όταν ένας πιστός με καλή πρόθεση και με πεποίθηση πως είναι ανάξιος να προσευχηθεί στον Θεό, πηγαίνει σ' έναν ιερέα και τον πληρώνει για να προσευχηθεί γι' αυτόν; Ούτε αυτή η προσευχή έχει καμία αξία.»

Κι εδώ αποκρίνεται εκείνος; «Πώς μπορεί να ωφεληθεί μια τέτοια προσευχή αυτόν που την πληρώνει; Ο μεν πιστός δεν τολμάει να προσευχηθεί στον Θεό, ο πληρωμένος ιερέας από την άλλη δεν προσεύχεται στον Θεό και δεν μπορεί καν να προσευχηθεί, γιατί μέσα του δεν πιστεύει σε κανένα Θεό. Διότι, αν πίστευε σ' έναν Θεό, δεν θα πληρωνόταν για τις προσευχές του, αλλά θα έλεγε στον πληρωτή: "Κάθε άνθρωπος-ακόμα και αν έχει τόσες πολλές αμαρτίες όπως η γη χορτάρια— μπορεί να προσευχηθεί στον Θεό με μεταμέλεια και ταπεινοφροσύνη και ο Θεός θα εισακούσει την προσευχή του. Η αγάπη γιο. τον πλησίον που επιτάσσει ο Θεός, μου επιβάλλει έτσι κι αλλιώς το καθήκον να μνημονεύσω όλους τους ανθρώπους στις προσευχές μου. Γι' αυτό πήγαινε και προσευχήσου μόνος σου στον Θεό, κι αυτό είναι το μόνο που μπορεί να σε βοηθήσει. Διότι μία πληρωμένη προσευχή είναι απεχθής για τον Θεό!"

Βλέπεις, έτσι όφειλε να μιλήσει ένας ιερέας με πίστη, σ' αυτόν που θα ήθελε να τον πληρώσει, για να προσευχηθεί!

Επειδή όμως ο ίδιος ο ιερέας δεν πιστεύει σε κανένα Θεό, γι' αυτό δέχεται να πληρωθεί για την προσευχή που διαβάζει από ένα βιβλίο χωρίς να σκέφτεται καθόλου, ψαλμοδίζοντας μόνο με ψευτοευλαβή φυσιογνωμία, και γι' αυτό είναι σε όλα του ψεύτης και απατεώνας. Πώς μπορεί ο Θεός να εκτιμήσει μία τέτοια προσευχή;

Πίστεψε Με, σε περίπτωση ανάγκης ο Θεός μπορεί να βοηθήσει χάρη στην ταπεινοφροσύνη του κάποιον, ο οποίος δεν τολμάει να προσευχηθεί σ' Αυτόν λόγω της υποτιθέμενης αναξιότητάς του. Στην περίπτωση όμως μιας πληρωμένης προσευχής, είναι βέβαιο πως δεν θα τον βοηθούσε καθόλου, για να τον γλιτώσει μ' αυτόν τον τρόπο από τις προκαταλήψεις του».

Για την καταλυτική και μεταμορφωτική δύναμη της προσευχής μιλά μία άλλη μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε από τις 29.7.1948:

Η μεταμορφωτική δύναμη της προσευχής

«Η δύναμη που κρύβει η προσευχή αξιοποιείται πολύ λίγο, γιατί σεις οι άνθρωποι δεν έχετε αληθινή πίστη και ως εκ τούτον πολύ λίγο μπορείτε να διαπιστώσετε τη δύναμη αυτή. Θα μπορούσατε να ζητήσετε τα πάντα και να πετύχετε επίσης τα πάντα με την πίστη, φτάνει να Μου

αναφέρατε την παράκληση σας χωρίς να αμφιβάλετε στιγμή, αλλά περιμένοντας με πλήρη εμπιστοσύνη να σας ικανοποιηθεί. Ουσιαστικά, η προσευχή είναι η γέφυρα που έχω χτίσει Εγώ ο Ίδιος για να επικοινωνούμε και που μπορείτε να βαδίζετε ανά πάσα στιγμή για να φτάσετε σε Μένα.

Μία σωστή προσευχή που γίνεται πνευματικά και αληθινά, βρίσκει πάντα ανταπόκριση, γι' αυτό δεν μένει χωρίς αποτέλεσμα ποτέ. Η δύναμη της πίστης είναι που εξασφαλίζει με βεβαιότητα, την εκπλήρωση των επιθυμιών σας, συνεπώς από εκεί εξαρτάται αποκλειστικά το αν θα εισακουστείτε και όχι από τη δική Μου βούληση· επομένως εσείς οι ίδιοι είστε που καθορίζετε σε ποιο βαθμό εισακούγονται οι προσευχές σας. Γι' αυτό σας επαναλαμβάνω ότι το μόνο που χρειάζεται είναι να απευθύνεστε σε Μένα σε όλες σας τις υποθέσεις και ότι, αν αξιοποιούσατε καλύτερα τη δύναμη της προσευχής, θα μπορούσατε αληθινά να έχετε μία πολύ πιο εύκολη ζωή στη Γη.

Όταν όμως απλά "παπαγαλίζετε" απαγγέλοντας μηχανικά τις προσευχές σας, έτσι όπως σας διδάσκουν συνήθως, μπορεί να παρακαλείτε διαρκώς, αλλά θα είναι τελείως μάταια. Γιατί τότε η προσευχή δεν φτάνει ως τα αυτιά Μου, αφού δεν είναι αληθινή και της λείπει η δύναμη της πίστης. Υπό αυτή τη συνθήκη η Παντοδυναμία Μου δεν μπορεί να εκδηλωθεί και να ενεργήσει, δεδομένου ότι όταν Εγώ ο Ίδιος σας δίδαξα την αληθινή πίστη, την έθεσα σαν προϋπόθεση για να ευοδωθούν οι προσευχές σας.

Δεν μπορώ, λοιπόν, να σας απαλλάξω από αυτόν τον όρο, αφού είμαι υποχρεωμένος να απαιτήσω πίστη σε Μένα και στην παντοδυναμία Μου, γιατί αλλιώς θα απειθούσα απέναντι στον ίδιο Μου τον αιώνιο νόμο- άλλωστε, διαφορετικά δεν θα μπορούσα ούτε να σας έχω διδάξει για τη δύναμη που ενέχει η πίστη.

Σαν συμπέρασμα, μπορείτε να επιτύχετε τα πάντα και το μόνο που χρειάζεται είναι να κάνετε τη δοκιμή, όμως πρώτα πρέπει να αποκτήσετε μία τέτοια βαθιά πίστη που να είσαστε πεπεισμένοι από μέσα σας ότι δεν πρόκειται ποτέ να παρακαλέσετε μάταια για το λόγο ότι μπορώ και επίσης θέλω να σας βοηθήσω. Και, πράγματι, θα ικανοποιήσω κάθε επίγεια επιθυμία σας υπό την προϋπόθεση ότι προσεύχεστε με το σωστό τρόπο... πιστεύοντας ότι θα σας προσφέρω οτιδήποτε δεν είναι επιζήμιο για την ψυχή σας και με την ακλόνητη πεποίθηση ότι σας δίνω μόνο ό,τι είναι για το καλό σας, επειδή σας αγαπώ. Επομένως, εάν από αγάπη αρνούμαι να ικανοποιήσω μία παράκληση σας, θα πρέπει να είσαστε πρόθυμοι να παραιτηθείτε από την επιθυμία σας αυτή- σε μία αληθινή προσευχή θα πρέπει να δηλώνετε, μεταξύ άλλων, την προθυμία σας αυτή και τότε όχι μόνο προσεύχεστε σωστά, αλλά και μπορείτε να είσαστε πάντοτε βέβαιοι ότι θα ανταποκριθώ στις παρακλήσεις σας, επειδή Εγώ ο Ίδιος σας έχω δώσει την υπόσχεση: ζητάτε και θα σας δοθεί, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί...».

«Σε κάθε ανάγκη, σε κάθε δυστυχία», λέει σε ένα άλλο σημείο της Νέας Αποκάλυψης, «μπορείτε να Με παρακαλείτε με πηγαία λόγια από την καρδιά σας και δεν θα παρακαλέσετε μάταια».

Βέβαια από την αιώνια, αληθινή σκοπιά, η τελείωση της ψυχής είναι σημαντικότερη από την ευημερία του σώματος, γι' αυτό ο τέλειος Δάσκαλος προειδοποιεί:

«Όταν ζητάτε κάτι απ' τον Πατέρα, μη ζητάτε τόσο τ' αγαθά αυτής της γης, αυτά που επιδιώκουν και οι τυφλοί και ανόητοι ειδωλολάτρες, καθώς και οι θεολήσμονες Ιουδαίοι και Φαρισαίοι. Πιο πολύ να παρακαλείτε για τα άφθαρτα πλούτη που τρέφουν την ψυχή και το πνεύμα – κι αυτά δεν θα τα στερηθεί κανένας. Όσον αφορά όμως τ' αγαθά που είναι απαραίτητα για την επιβίωση σ' αυτήν τη γη, αυτά δίνονται, μαζί επιπλέον στον καθένα που στρέφει τις αναζητήσεις και τις παρακλήσεις του προς το βασίλειο του Θεού και την αγαθή δικαιοσύνη του. Όποιος γίνει δυνατός στο πνεύμα και συνεπώς και στο βασίλειο του Θεού, γίνεται και κύριος των πραγμάτων του κόσμου και δεν πρόκειται ποτέ το σώμα του να υποφέρει από αστία. Πάντως δε, ακόμη και για τον άνθρωπο που έχει αφυπνίσει το πνεύμα του, είναι προτιμότερο να χορταίνει με τα αγαθά του ουρανού και παράλληλα να υποφέρει μια μικρή έλλειψη στα αγαθά αυτής της γης».

Κατά συνέπεια, τα σημαντικότερα πνευματικά αγαθά για τα οποία παρακαλεί καθημερινά πάνω από όλα ένας αληθινός πνευματικός αναζητητής, είναι η υπέρβαση του εγωισμού του και η έμπρακτη αγάπη. Για την πνευματική του πορεία ζητάει να έχει το Λόγο του Θεού εξωτερικά και εσωτερικά και να μπορεί να εναρμονίζεται με Αυτόν, συνδεδεμένος ζωντανά με τον ουράνιο κόσμο, τόσο στην προσευχή όσο και στα προβλήματα της ζωής.

Ωστόσο, αυτό που πρέπει να έχει πάντα κανείς υπ' όψη του είναι ότι πολύ συχνά το Ύψιστο Πνεύμα βοηθά με τελείως διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό χρόνο από ό,τι θέλει ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος με την εγωιστική οπτική του. «Διότι οι σκέψεις Μου δεν είναι οι δικές σας σκέψεις και οι δρόμοι Μου δεν είναι οι δικοί σας δρόμοι. Αλλά όσο υψηλότερα είναι ο Ουρανός από τη Γη, άλλο τόσο υψηλότερα είναι οι δρόμοι και οι σκέψεις Μου από τις δικές σας σκέψεις».

Ως εκ τούτου, αυτός που προσεύχεται αληθινά, σ' ό,τι επιδιώκει και σ' ό,τι κάνει, θα ζητήσει να γίνει το θέλημα του Θεού.

Θα παρακαλέσει να έχει τη διαύγεια να το αναγνωρίσει και τη δύναμη για να το ακολουθήσει. Άρα είναι προφανές ότι η προσευχή εισακούγεται όταν ο προσευχόμενος πιστεύει και επίσης προτάσσει την πατρική βούληση πριν από την προσωπική του:

«Μπορείτε να λάβετε τα πάντα, από Μένα, φτάνει να Με πιστεύετε δυνατά κι ακλόνητα... γιατί άμα έχετε συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλη είναι η αγάπη Μου για σας, ξέρετε τότε ότι δεν αφήνω καμία προσευχή χωρίς να την εισακούσω. Όμως, μία ισχυρή πίστη προϋποθέτει συνάμα και απόλυτη εμπιστοσύνη σε Εμένα.· πρέπει να

έχετε δηλαδή τη βεβαιότητα ότι χάρη στη σοφία Μου γνωρίζω τι είναι προς όφελος σας, και επιπλέον ότι δεν πρόκειται να αφήσω να πάθετε κανένα κακό, αφού δεν θα επιτρέψω να σας συμβεί κάτι που δεν θα προωθή την τελειοποίησή σας. Κατά συνέπεια, όποιος πιστεύει βαθιά, Μού είναι αφοσιωμένος άνευ όρων και επαφίεται στη δική Μου βούληση για το τι θα κρίνω ως πιο καλό για τον ίδιο- γι' αυτό και δεν απαιτεί αυτό, που θα ήθελε, παρά Μου παρουσιάζει ταπεινά την παράκληση του και, δίνοντας προτεραιότητα στο δικό Μου θέλημα, αφήνεται με εμπιστοσύνη στην αγάπη και στο έλεος Μου. Έναν τέτοιον άνθρωπο σίγουρα Εγώ θα τον φροντίσω από κάθε πλευρό., ούτε πρόκειται ποτέ να τον αφήσω να υποφέρει σωματικά ή πνευματικά, γιατί ουδέποτε κλείνω το. αυτιά Μου στην προσευχή ενός παιδιού Μου.

Στην περίπτωση όμως που αρνούμαι να ικανοποιήσω κάποια παράκληση σας, δεν θα πρέπει να αμφιβάλετε για την αγάπη Μου, γιατί είναι ακριβώς η αγάπη αυτή που θέλει να σας προφυλάξει από το κακό. Αλλωστε, σεις οι ίδιοι δεν είσαστε πάντα σε θέση να κρίνετε τι συνεπάγεται για σας η ικανοποίηση μιας συγκεκριμένης παράκλησης. Γι' αυτό αρκεστείτε να Μου παρουσιάσετε αυτό που σας απασχολεί και τα υπόλοιπα αφήστε τα να είναι δική Μου υπόθεση. Έτσι και αλλιώς η αγάπη Μου σας φροντίζει με τρόπο που να διευκολυνθείτε να βρείτε το δρόμο προς Εμένα, ούτως ώστε να φτάσετε με σιγουριά στον προορισμό σας και έτσι να επιστρέψετε στο πατρικό σας σπίτι για να ζήσετε σαν παιδιά Μου αιώνια μακάριοι. Εκμεταλλευτείτε, λοιπόν, κάθε στιγμή τη δύναμη της προσευχής, επικαλεστείτε Με σε κάθε περίπτωση της ζωής σας και απευθυνθείτε σε Μένα όταν έχετε προβλήματα, αλλά και στρέψτε επίσης τις σκέψεις σας σε Μένα τις ώρες της γαλήνης και της ειρήνης. Μη Με ξεχνάτε, για να μη σας ξεχάσω ούτε Εγώ, γι' αυτό συνδεθείτε όσο γίνεται πιο συχνό, μαζί Μου με μία εσωτερική, εγκάρδια προσευχή και καλέστε Με με τον τρόπο αυτό, ώστε να είμαι διαρκώς κοντά σας-γιατί τότε σας παρέχεται αμέτρητη δύναμη δεδομένου ότι Με αναζητάτε με δική σας πρωτοβουλία, αφού οι σκέψεις σας και η καρδιά σας στρέφονται σε Μένα.

Πρέπει να βρείτε από μόνοι σας το δρόμο που θα σας φέρει κοντά Μου και γι' αυτό -χρειάζεται να χρησιμοποιήσετε τη γέφυρα που σας έχω στήσει για να φτάνετε από τη Γη ως Εμένα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να χρησιμοποιήσετε την προσευχή, γιατί με αυτήν η ψυχή σας ανυψώνεται στις σφαίρες του Φωτός- με την προσευχή βαδίζετε στη γέφυρα που οδηγεί σε Μένα, καθώς εκείνη την ώρα ο προσευχόμενος μιλάει σαν το παιδί στον Πατέρα του, δημιουργώντας έτσι αυτή την οικεία σχέση παιδιού προς πατέρα που θέλω Εγώ.

Και όταν κάποιος Μου μιλάει σαν να μιλάει με τον Πατέρα του, με παιδική καρδιά, ακούω πάντοτε την παράκληση του, μια και ποτέ δεν απογοητεύω τα παιδιά Μου που έρχονται με όλη τους την εμπιστοσύνη σε Μένα. Τους χαρίζεται όλη η αγάπη Μου δίνοντας τους πλουσιοπάροχα τα δώρα της και φροντίζοντας τους τόσο πνευματικά όσο και υλικά. Επομένως, δεν χρειάζεται να δεινοπαθήσει ή να στερηθεί

κάνεις, εφόσον παρακαλεί αληθινά σαν παιδί, με άλλα λόγια Μού απευθύνει την προσευχή του πνευματικά και αληθινά. Πρέπει, λοιπόν, να εκμεταλλεύεστε τη χάρη της προσευχής, αφού με τη βαθιά, ζωντανή πίστη σε Μένα και στην αγάπη Μου μπορείτε να πετύχετε τα πάντα...

Όμως, δεν πρέπει να απαιτείτε ή να παραπονιέστε αν φαίνεται ότι δεν εισακούω τις προσευχές σας γιατί σε αυτή την περίπτωση η πατρική Μου αγάπη διαβλέπει ότι θα σας αποβεί μόνο σε κακό, εάν ικανοποιήσω τη συγκεκριμένη επιθυμία σας και για να σας προφυλάξει αρνείται την εκπλήρωσή της. Όποιος όμως υποτάσσει μόνιμα τη θέληση του στη δική Μου, δεν πρόκειται ποτέ να απογοητευτεί, γιατί η σωστή προσευχή που Μου είναι η πιο αρεστή είναι όταν μαζί με κάθε παράκληση προσθέτετε: "Πατέρα, ας γίνει το θέλημα Σου...".

Αμήν»

Όταν η προσευχή γίνεται για χάρη των συνανθρώπων

Τα επτά αιτήματα που συμπεριλαμβάνονται στο «Πάτερ ημών» περιέχουν με λίγα λόγια όσα χρειάζεται ο άνθρωπος στον αγώνα για την τελειοποίησή του, τόσο για τον ίδιο του τον εαυτό όσο και για τους συνανθρώπους του.

Είναι προφανές από την «Κυριακή προσευχή» ήδη πως ο πνευματικός άνθρωπος δεν προσεύχεται μόνο για τον εαυτό του. Η πρώτη προϋπόθεση της ουσιαστικής πνευματικής εξέλιξης είναι ότι κανείς ενδιαφέρεται, χωρίς να προσδοκά κάποιο όφελος, για τον διπλανό του.

«Αν δεις ένα φτωχό που χρειάζεται βοήθεια», λέει ο Ιησούς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «πήγαινε κοντά του και βοήθησε τον, εφόσον έχεις κάτι για να τον βοηθήσεις. Αν δεν έχεις όμως, τότε προσευχήσου μέσα σου στον Θεό για χάρη του! Και σε βεβαιώνω πως ο Θεός θ' ακούσει την προσευχή και τη δική σου και του φτωχού!»

Σ' ένα άλλο έργο του Λόρμπερ, την «Οικονομία του Θεού», αναφέρονται τα εξής σχετικά με την αληθινή συμπόνια και ευσπλαχνία που εκφράζεται σαν παράκληση για τους άλλους:

«Αμα δεις κάποιον φτωχό, είτε από αδυναμία ή φθορά του σώματος του είτε φτωχό στην καρδιά, φτωχό στην αγάπη, στο νου, στην κατανόηση, στη θέληση, στη δύναμη και στην πράξη, και τον συμπονέσεις χάρη στην αγάπη που έχεις στην καρδιά σου για τον Θεό, τότε η συμπόνια σου είναι τέλεια.

Είναι τέλεια, γιατί είναι κομμάτι της δικής Μου ευσπλαχνίας, με τον ίδιο τρόπο που ο άνεμος, φυσώντας μέσα στο δάσος, κουνάει το δέντρο και πάλλει κάθε φυλλαράκι. Τότε τρέμει το κάθε φυλλαράκι χωριστά και με το τρεμούλιασμα του προκαλεί και αυτό ένα αεράκι, το οποίο συμμετέχει στο μεγάλο γενικό ρεύμα του αέρα, λες και σε σύγκριση μαζί του έχει κάτι να συνεισφέρει. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να βοηθάει ο ένας αδελφός τον άλλον όσο μπορεί, με όλη την αγάπη

που προέρχεται και ζωογονείται από Εμένα. Κι Εγώ θα υπολογίσω την πράξη του και την παράκληση του σαν να έχει πραγματική αξία για Μένα».

Είναι συνεπώς ανυπολόγιστη η δύναμη της παράκλησης που γίνεται επίσης για όσους δεν πιστεύουν, σύμφωνα με την παρακάτω μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε, από τις 17.3.1963:

«Πόσο μακριά από Μένα είναι ακόμη οι άνθρωποι εκείνοι που δεν πιστεύουν σε ένα Θεό και Δημιουργό, που θεωρούν τον εαυτό τους σαν προϊόν μιας φυσικής δύναμης και δεν θέλουν να αναγνωρίσουν τίποτα, από όλα όσα υποδεικνύουν την ύπαρξη μιας πανίσχυρης Οντότητας... Η αντίσταση τους απέναντι Μου δεν έχει καμφθεί ακόμη, γι' αυτό αρνούνται την ύπαρξη Μου και δεν θέλουν να έχουν καμία σχέση μαζί Μου και ως εκ τούτου βρίσκονται ακόμη ολοκληρωτικά υπό την εξουσία του αντιπάλου Μου στην ουσία τον βοηθούν επιπλέον, αφού θέλουν να πείσουν και τους συνανθρώπους τους ότι δεν υπάρχει κάτι που να οφείλουν να το αναγνωρίσουν σαν μία πάνσοφη Δύναμη που είναι υπεράνω όλων.

Αυτοί μπορεί να πορεύονται σαν άνθρωποι στη γη, στην πραγματικότητα όμως βρίσκονται ένα βήμα από την άβυσσο, επειδή ο αντίμαχος Μου θα τους ρίξει πάλι εκεί, εάν δεν αλλάξουν πεποιθήσεις μέχρι να πεθάνουν... Γιατί δεν υπάρχει σχεδόν καμία ελπίδα αυτοί οι τελείως άθεοι άνθρωποι να προοδεύσουν στον άλλο κόσμο, για το λόγο ότι είναι κλειστοί απέναντι σε οποιαδήποτε διαφώτιση και άρα θα επιμένουν πεισματικά στη δική τους άποψη.

Εκτός αυτού, κατά την επίγεια ζωή τους καταχρώνται το χάρισμα της νοημοσύνης, δεδομένου ότι θα μπορούσαν και από το δικό της δρόμο να καταλήξουν σε διαφορετικά συμπεράσματα, εάν ήθελαν πραγματικά να βρουν ένα σωστό φως σχετικά με το σκοπό της ύπαρξης τους σε αυτή τη γη. Όταν όμως αναδύονται μέσα τους ανάλογες σκέψεις τις απωθούν, άλλη δυνατότητα δε δεν υπάρχει για να οδηγηθούν στην πίστη, αφού δεν μπορούν ποτέ να χρησιμοποιηθούν αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού. Γιατί αυτές αποτελούν ένα μέσο εξαναγκασμού, και τέτοια μέσα δεν είναι συμβατά με την ελευθερία της βούλησης.

Πέρα από αυτό, τέτοιοι άθεοι άνθρωποι έχουν γίνει συνήθως σκληρόκαρδοι, με αποτέλεσμα να μην έχουν αγάπη και έτσι στην καρδιά τους επικρατεί το σκοτάδι, ενώ αυτό που υπερισχύει αντίθετα είναι η αντιδραστική θέληση αντίστασης στο θείο. Αυτή τους παρακινεί να καλλιεργήσουν το ίδιο φρόνημα στους συνανθρώπους τους για να αποκτήσουν το ίδιο πνεύμα και εκείνοι, γιατί ο αντίπαλος Μου, τον οποίο ασπάζονται, τους ωθεί να εργάζονται για λογαριασμό του. Έτσι, αν προσπαθήσετε να τους πείσετε για την αλήθεια, στις περισσότερες περιπτώσεις θα είναι μάταιος κόπος και συνεπώς το μόνο που μπορείτε να κάνετε γι' αυτούς είναι να προσεύχεστε για χάρη τους. Γιατί όταν η προσευχή γίνεται με αγάπη, αντανακλάται πάλι ως δύναμη σε αυτούς τους ανθρώπους και μπορεί σαν αποτέλεσμα να οδηγηθούν σε σκέψεις,

ώστε σταδιακά, να μειωθεί η αντίστασή τους.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει στις προσευχές σας να συμπεριλαμβάνετε και όλους εκείνους που δεν πιστεύουν, ούτως ώστε η δύναμη της παράκλησής σας να αγγίξει τις καρδιές τους... Πάντοτε να σκέφτεστε ότι οι ψυχές αυτές βρίσκονται ακόμη ολοκληρωτικά υπό την εξουσία του αντιμάχου Μου και ότι πρέπει να τους παρασχεθεί βοήθεια, προκειμένου να απελευθερωθούν από αυτόν. Με τη βία δεν μπορούν να αλλάξουν στάση και όταν τους προσφέρεται απευθείας η ακτινοβολία της αγάπης Μου την αποκρούουν, με συνέπεια να μειώνεται η δραστηριότητά της... Όμως, χάρη στη δική σας αγάπη, είναι δυνατό να τους δοθεί δύναμη, η οποία επιδρά ευεργετικά επάνω τους και **έχει επίσης τη δυνατότητα να τους κάνει να αλλάξουν πεποιθήσεις**, χωρίς ωστόσο να είναι εξαναγκασμένοι να το κάνουν. Αν συλλογιστείτε μάλιστα ότι μια τέτοια ψυχή είναι πάρα πολύ αδύναμη, η αδυναμία της θα πρέπει να ξυπνήσει τη συμπόνια σας και τη θέληση να κάνετε από αγάπη γι' αυτήν οτιδήποτε μπορεί να τη σώσει και σε αυτή την περίπτωση το μόνο μέσο που απομένει είναι μία προσευχή που γίνεται με αγάπη για λογαριασμό της. Γιατί μία τέτοια προσευχή σίγουρα έχει αποτέλεσμα και άρα έχει επίσης τη δυνατότητα να αποσπάσει την ψυχή αυτή από το κακό.

Η ελεύθερη βούληση είναι το θεϊκό γνώρισμα του ανθρώπου και εντούτοις ήταν και παραμένει η αιτία για τη βαθύτατη πτώση του από τον πνευματικό στον υλικό κόσμο... Γι' αυτό το λόγο άλλωστε συχνά περνούν αιωνιότητες μέχρι να επιστρέψει μία έκπτωτη ψυχή στην πνευματική της κοιτίδα, εκτός εάν τη βοηθήσει κάποιος με την αγάπη του όσο βρίσκεται στη Γη. Γιατί για την αγάπη τα πάντα είναι δυνατά... και η αγάπη νικά ακόμη και αυτόν τον αντίθετο, αφού δεν μπορεί να κρατήσει άλλο δέσμια την ψυχή που ελευθερώνεται από την εξουσία του για να στραφεί προς Εκείνον που είναι η ίδια η Αγάπη... Σαν συνέπεια αναγνωρίζει τότε ότι είμαι ο Θεός και Δημιουργός της, με αποτέλεσμα να λυτρωθεί τόσο στη γήινη ζωή της όσο και στην αιωνιότητα.

Εάν για κάθε ψυχή στη Γη προσευχόταν κάποιος θερμά, επειδή θα τον παρακινούσε βαθιά αγάπη, τότε δεν θα υπήρχε καμία χαμένη ψυχή στον κόσμο. Γιατί μόνο οι προσευχές που γίνονται από αγάπη στέφονται με επιτυχία, όχι όμως εκείνες που από κοινού απαγγέλλουν μηχανικά ένα πλήθος ανθρώπων που καθώς δεν γίνονται πνευματικά και αληθινά, αλλά μόνο με το στόμα, συνήθως είναι τυπικές προσευχές χωρίς δύναμη... Εντούτοις, εάν ο καθένας έθετε σαν στόχο του τη σωτηρία κάποιας ψυχής, δίνοντας της αγάπη και παρακαλώντας Με για τη σωτηρία της, ώστε να μην χαθεί και πάλι για ατέλειωτο διάστημα, είναι βέβαιο ότι όλοι οι άνθρωποι θα άλλαζαν και πιστεύοντας πραγματικά, θα έκαναν και από την πλευρά τους τα πάντα για να εκπληρώσουν το σκοπό της ζωής τους. Μα η αγάπη έχει ψυχρανθεί μεταξύ των ανθρώπων, αφού ο καθένας σκέφτεται μόνο τον εαυτό του και ως εκ τούτου δεν μπορεί να πιστέψει ούτε και να εκπληρώσει το

σκοπό της ύπαρξής του. Αντίθετα μάλιστα κατευθύνεται πάλι προς την άβυσσο και θα αναγκαστεί να αναρριχηθεί για άλλη μία φορά τον ατέλειωτο, κοπιαστικό και μαρτυρικό δρόμο. Γιατί η παντοδυναμία Μου δεν μπορεί να επέμβει, όπου η βούληση είναι ενάντια Μου.

Αμήν»

Επίσης, στα κείμενα της Νέας Αποκάλυψης συνιστάται επανειλημμένα **η βοήθεια στους αρρώστους μέσω της προσευχής**. Έτσι και στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»:

«Ένα σημάδι της ολοζώντανης παρουσίας Μου κοντά σας και μέσα σας θα είναι πάντα πως όταν θ' ακουμπάτε τα χέρια σας πάνω στους αρρώστους σωματικά στο όνομα Μου και με αληθινή αγάπη, η κατάσταση τους θα βελτιώνεται, εφόσον η βελτίωση αυτή είναι ωφέλιμη για τη σωτηρία της ψυχής τους. Εννοείται πως ταυτόχρονα θα λέτε πάντα μέσα στην καρδιά σας: "Κύριε, ας γίνει το δικό Σου θέλημα και όχι το δικό μου!" Διότι εσείς δεν μπορείτε να ξέρετε αν και πότε η βελτίωση της σωματικής υγείας είναι για το καλό της ψυχής ή όχι. Για κανέναν άνθρωπο δεν είναι γραμμένο να ζήσει αιώνια σ' αυτήν τη Γη· έτσι και η επίθεση των χεριών δεν μπορεί ν' απαλλάξει κάθε φορά και κάθε άνθρωπο από τα δεινά του κορμιού του. Ωστόσο δεν διαπράττετε καμιά αμαρτία αν δείχνετε αυτή την αγάπη στον καθέναν που είναι άρρωστος. Κι αν μπορείτε να βοηθήσετε στη σωτηρία της ψυχής του ανθρώπου, πράγμα που μόνον Εγώ μπορώ να το ξέρω, θα κάνω Εγώ τον θεραπευτή και αρωγό του.

Αν μάθετε από μακριά πως κάποιος φίλος σας κείτεται άρρωστος, προσευχηθείτε γι' αυτόν και ακουμπήστε πνευματικά τα χέρια σας επάνω του και τότε θα βελτιωθεί και η δική του η κατάσταση. Θα προσεύχεστε μόνο μέσα στην καρδιά σας, λέγοντας τα λίγα παρακάτω λόγια: "Ο Κύριος, ο Ιησούς ας σε βοηθήσει! Είθε να σε δυναμώσει και να σε θεραπεύσει με το έλεος, την αγάπη και την ευσπλαχνία Του!"

Αν Μου απευθύνετε αυτά τα λόγια με ακράδαντη πίστη και εμπιστοσύνη και ταυτόχρονα κρατάτε τα χέρια σας νοερά πάνω από τον άρρωστο, όσο μακριά και αν είναι, η κατάσταση του θα βελτιωθεί αμέσως, αν αυτό είναι καλό για τη σωτηρία της ψυχής του!»

Η σωστή παράκληση για τους νεκρούς

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» βρίσκουμε επίσης ποια είναι η σωστή παράκληση για τους νεκρούς:

«Η προσευχή που μια ψυχή γεμάτη αληθινή αγάπη και συμπόνια απευθύνει με πίστη σ' Εμένα, επιδρά θετικά και στις φτωχές ψυχές στο επέκεινα. Σχηματίζει γύρω τους μία ορισμένη ζωτική αιθέρια ουσία, μέσα στην οποία αναγνωρίζουν τις ελλείψεις και τα ελαττώματα τους σαν μέσα σε καθρέφτη. Έτσι βελτιώνονται κι ανέρχονται πιο εύκολα ως το φως της ζωής. Σας προσφέρω αυτήν τη δυνατότητα, για να μπορείτε

να ωφελήσετε ουσιαστικά τους πεθαμένους αδελφούς και αδελφές σας! Πώς όμως πρέπει να προσεύχεστε γι' αυτούς;

Δεν πρέπει να προσεύχεστε νομίζοντας πως μπορείτε να Με παρακινήσετε να γίνω ακόμη πιο σπλαχνικός. Γιατί αληθινά Εγώ είμαι άπειρα πιο φιλεύσπλαχνος από όσο όλοι μαζί οι πιο καλοί και οι πιο στοργικοί άνθρωποι του κόσμου.

Στις ψυχές των πεθαμένων εξηγήστε με πίστη και αγάπη εγκάρδια, απ' την αληθινή πηγή της αγάπης που βρίσκεται ακριβώς μέσ' στην καρδιά σας, το Ευαγγέλιο, τη χαρμόσυνη αγγελία για την άπειρη και αιώνια αγάπη του ουράνιου Πατέρα. Αυτές θα σας ακούσουν και θα συμμορφωθούν ανάλογα! Μ' αυτό τον τρόπο μπορείτε να φέρετε το αιώνιο σωτήριο μήνυμα φωτός και αγάπης σ' αυτούς τους πραγματικά φτωχούς στο πνεύμα, πράγμα που θα τους ωφελήσει πάρα πολύ στην πνευματική εξέλιξη και τελείωση τους στον άλλο κόσμο. Οποιαδήποτε άλλη προσευχή ή και πολυλογία δεν ωφελεί στο παραμικρό τις ψυχές των πεθαμένων. Αυτό μπορείτε να το πάρετε σαν μία καλή συμβουλή από Μένα. Γιατί με αυτό τον τρόπο θα αποκτήσετε στον άλλο κόσμο αληθινούς και ισχυρούς φίλους που θα σας είναι ιδιαίτερα ευγνώμονες. Αυτοί οι φίλοι δεν πρόκειται να σας εγκαταλείψουν ούτε σε αυτόν ούτε και στον άλλο κόσμο, όταν θα βρεθείτε σε ανάγκη. Τέτοιοι φίλοι στον άλλο κόσμο θα είναι οι πραγματικοί φύλακες σας που θα νοιάζονται πάντοτε για το καλό του ευεργέτη τους».

Διεξοδικότερα πάνω στο ίδιο θέμα αναφέρεται ένα κείμενο της Μπέρτα Ντούνιε από τις 24.11.1961:

«Είναι αδύνατο να περιγραφεί πραγματικά στους ανθρώπους το μαρτύριο που υφίσταται στον άλλο κόσμο μία αλύτρωτη ψυχή, ωστόσο αυτό που οφείλουν τουλάχιστον να γνωρίζουν είναι ότι η κατάσταση της είναι τελείως απελπιστική, Η δε γνώση αυτή θα πρέπει να τους παρακινεί να προσφέρουν σε αυτές τις ψυχές τη βοήθεια τους, γι' αυτό το λόγο τους υπενθυμίζεται συνεχώς ότι δεν πρέπει να τις λησμονούν. Είναι χιλιαπλάσιες οι ευχαριστίες που αποδίδουν τότε σε εκείνους που με την προσευχή τους τις βοηθούν και τις ανακουφίζουν στη δυστυχία τους.

Οι ψυχές που αποδημώντας από τη Γη αφήνουν πίσω τους αγαπημένους ανθρώπους πλεονεκτούν απέναντι σε εκείνες που δεν είχαν καμία αγάπη στην επίγεια ζωή τους. Τις πρώτες τις συνοδεύουν στοργικές σκέψεις και καλές ευχές, οι δε προσευχές που γίνονται για λογαριασμό τους με συμπάθεια τους διοχετεύουν δύναμη και έτσι η κατάσταση τους μπορεί να βελτιωθεί σημαντικά. Κάθε στοργική σκέψη την αισθάνονται σαν ευεργεσία, με αποτέλεσμα να αφυπνίζεται και η δική τους η αγάπη, την οποία εκδηλώνουν με τη σειρά τους σε άλλες δοκιμαζόμενες ψυχές.

Αντίθετα, είναι ανείπωτη η δυστυχία και οι πόνοι που υφίστανται αναγκαστικά οι ψυχές εκείνες που έζησαν χωρίς αγάπη στη Γη. Περνούν γρήγορα στη λησμονιά ή όποτε τις θυμούνται, τις σκέφτονται αποκλειστικά με αρνητικά αισθήματα, πράγμα που χειροτερεύει ακόμη

πιο πολύ τη δραματική κατάσταση που αντιμετωπίζουν στον άλλο κόσμο. Κάθε καλή σκέψη που τους απευθύνουν οι άνθρωποι της Γης ελαφρύνει τα βάσανα τους, ενώ αντίθετα κάθε κακή σκέψη τα αυξάνει, καθώς δεν μπορούν να αμυνθούν ούτε να απαιτήσουν την αγάπη τους. Το αποτέλεσμα είναι ότι είτε η συμπάθεια είτε η αντιπάθεια, έχουν αισθητό αντίκτυπο επάνω τους και αντίστοιχα, ή διευκολύνεται ή δυσκολεύει ο αγώνας της ψυχής να ανέβει ψηλότερα.

Οι ψυχές που πρέπει να στερηθούν τελείως την αγάπη των γήινων ανθρώπων βρίσκονται τελείως μόνες τους σε ένα ζοφερότατο περιβάλλον και η δυστυχία τους είναι απεριγράπτη. Γι' αυτό είναι αυτές που χρειάζονται περισσότερο να τις μνημονεύουν οι άνθρωποι της Γης στην προσευχή τους, ούτως ώστε να αισθανθούν στην ύπαρξη τους τη δύναμη της αγάπης και έτσι να δρομολογηθεί μία μεταμόρφωση στο εσωτερικό τους. Γιατί έτσι και αγγίξει για λίγο μία στοργική σκέψη τέτοιες μοναχικές ψυχές, αμέσως αντιδρούν στρέφοντας την προσοχή τους προς την πηγή της συγκεκριμένης σκέψης και πλησιάζοντας το άτομο που τις σκέφτηκε με συμπόνια παρακολουθούν το χαρακτήρα του, τις πράξεις και τον τρόπο της σκέψης του. Ασφαλώς δεν πρόκειται ποτέ να ενοχλήσουν τον άνθρωπο εκείνο που τους κάνει καλό παρ' όλο που οι ίδιες δεν έχουν παρά λίγα καλά αισθήματα.. Ωστόσο, η διαπίστωση ότι η μαρτυρική τους κατάσταση απαλύνεται όταν βρίσκονται στο περιβάλλον τέτοιων ανθρώπων και ότι με την προσευχή τους για τις ψυχές του σκότους νιώθουν αισθητή ανακούφιση τις βάζει σε σκέψεις για την αιτία αυτού του γεγονότος. Με τον τρόπο αυτό συνειδητοποιούν ότι η αγάπη είναι το μόνο μέσο που μπορεί να βελτιώσει την κατάσταση τους. Όταν δε μία τέτοια ψυχή φτάσει σε αυτή τη συνειδητοποίηση, τότε μαλακώνει και γίνεται αλληλέγγυα με τις άλλες ψυχές και έτσι ξεφεύγει από την τραγική κατάσταση της.

Σαν συμπέρασμα, οι άνθρωποι στη Γη μπορούν να λυτρώσουν αμέτρητες ψυχές από τη δυστυχία τους, εάν προσπαθήσουν να μπουν στη θέση τους και να συναισθανθούν την αδυναμία τους. Γιατί έτσι κι έχουν έστω μία σπίθα αγάπης μέσα τους, θα πρέπει ο πόνος απτών των ψυχών να τους αγγίζει και να ξυπνά τη θέληση τους να τις βοηθήσουν. Χρειάζεται απλά να συμπεριλάβουν στις προσευχές τους αυτές τις δυστυχισμένες ψυχές, που δεν έχουν τη δύναμη να βοηθήσουν τον εαυτό τους, παρακαλώντας τον Θεό να τους δείχνει έλεος και ευσπλαχνία. Επίσης χρειάζεται να τους στέλνουν διαρκώς την αγάπη τους και να μην τις σκεφτούν ποτέ με αρνητικά αισθήματα, για να μη μεγαλώσουν ακόμη περισσότερο το μαρτύριο τους. Γιατί τότε η ψυχή διατρέχει τον κίνδυνο να σκληρύνει τελείως και να νεκρώσει κάθε καλό αίσθημα μέσα της. Επειδή, λοιπόν, ο προορισμός των ψυχών είναι να λυτρωθούν, σε αυτό μπορούν όλοι οι άνθρωποι στη Γη να συνεισφέρουν ανεκτίμητα πολλά.

Αμήν»

Η καλύτερη προσευχή είναι η πράξη

σύμφωνα με τη διδασκαλία

Ολόκληρο το σχέδιο του Θεού, καθώς και η εσωτερική επικοινωνία του με τον άνθρωπο μέσα απ' την καρδιά, στοχεύει να τον οδηγήσει στην πνευματική αναγέννηση.

Με άλλα λόγια να τον βοηθήσει να υπερβεί την εωσφορική αγάπη του εαυτού του, την εγωιστική αγάπη, και να ασπαστεί ελεύθερα και έμπρακτα την αγάπη για τον Θεό και τον συνάνθρωπο του.

Γι' αυτό και η πιο αρεστή προσευχή στον Θεό είναι η έμπρακτη και χωρίς ίχνος εγωισμού εφαρμογή της γνήσιας, θεϊκής αγάπης για όλη την πλάση. Σ' αυτή την ουράνια δραστηριότητα κρύβεται η αληθινή «προσευχή χωρίς διακοπή» που αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη. Λέγεται σχετικά στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»:

«Είναι το πρώτο καθήκον του κάθε ανθρώπου να αναζητάει με ταπεινή καρδιά τον Θεό μέσα στο πνεύμα και μέσα στην αλήθεια! Κι αν τον βρει, εν πνεύματι και αλήθεια πρέπει να τον προσκυνεί! Η κυρίως προσευχή πάντως συνίσταται στο να μένει ταπεινή η καρδιά και στο ν' αγαπάει έμπρακτα τον διπλανό του πιο πολύ απ' τον εαυτό του.

Πρέπει τον Θεό όμως, που είναι ο αληθινός Πατέρας όλων των ανθρώπων και των αγγέλων, να τον αγαπάει πάνω απ' όλα. Κανένας, ωστόσο, που βρίσκεται φυλακισμένος μέσα στη σκοτεινή σάρκα δεν μπορεί ν' αγαπάει τον Θεό αν μισεί τον αδελφό του, γιατί πώς μπορεί κανείς ν' αγαπάει τον Θεό που δεν τον βλέπει, αν δεν αγαπάει τον αδελφό του που τον βλέπει;

Αλλά δεν αρκεί καθόλου να λέει κανείς: αγαπώ τους διπλανούς μου και είμαι φιλικός μαζί τους! Η αληθινή και μόνη αγάπη που μετράει για τον Θεό συνίσταται σε έργα, ανάλογα με τις ανάγκες των συνανθρώπων, πνευματικές ή σωματικές. Αυτή η αγάπη είναι το θαυματουργό κλειδί που ανοίγει το φως του Θεού στην ίδια την καρδιά.

Γι' αυτό να είσαστε πραγματικά συνετοί και να έχετε κατανόηση στην καρδιά σας. Κάνετε το καλό σ' όποιον χρειάζεται τη βοήθεια σας! Να. κάνετε το καλό και στους εχθρούς σας ακόμα και να ευλογείτε όσους σας καταριούνται! Μ' αυτό τον τρόπο θα γίνετε όμοιοι μ' Εμένα, γιατί αφήνω τον ήλιο Μου να φωτίζει δικαίους και αδίκους και το παντοδύναμο χέρι Μου κατακλύζει καθημερινά μ' ευεργεσίες και τους χειρότερους εχθρούς Μου. Η ράβδος Μου πέφτει μονάχα πάνω στους πολύ αδιόρθωτους κακούργους. Αυτό σας το τονίζω- όλοι σας είσαστε παιδιά της καρδιάς Μου και αδέρφια της ψυχής Μου. Γι' αυτό όταν προσεύχεστε, μην προσεύχεστε με τα χείλια, όπως οι ειδωλολάτρες και οι Φαρισαίοι, με λόγια που φτιάχνει η σάρκινη γλώσσα. Προσεύχεστε πνευματικό, και αληθινά με ζωντανά έργα και πράξεις αγάπης προς τον πλησίον σας. Τότε θα είναι η κάθε λέξη που θ' απευθύνετε στ' όνομα Μου μία αληθινή προσευχή, που θα την εισακούω παντού και πάντα.»

Μία βαθύτερη κατάσταση στην πνευματική προσευχή είναι η συνειδητή στροφή των σκέψεων προς τον κόσμο του πνεύματος,

σύμφωνα με το παρακάτω κείμενο της Μπέρτα Ντούντε από τις 24.9.1961:

«Κάθε φορά που μπορώ να σας μιλήσω, μεταφέρεστε στον κόσμο του πνεύματος. Τότε οι διδασκαλίες που παίρνετε είναι καθαρά πνευματικές, δεδομένου ότι προσλαμβάνετε μία πνευματική γνώση που υπερβαίνει σε ασύγκριτο βαθμό κάθε γήινη, γιατί ασφαλώς με τον ανθρώπινο νου δεν μπορεί να αποκτηθεί μία τέτοια γνώση που είναι ουσιαστικά μία δύναμη που ρέει από Μένα σε σας. Όμως αυτό το ρεύμα δύναμης το δέχεται μόνο ο αναζητητής που θέλει και ο ίδιος να αποκτήσει πνευματική γνώση, γιατί το πνεύμα μπορεί να μιλήσει πάλι μόνο στο πνεύμα, ενώ όταν κάποιος προσλαμβάνει μία πνευματική γνώση αποκλειστικά και μόνο με το νου του, είναι δυνατό να μην του κάνει καμία απολύτως εντύπωση.

Σε πρώτη φάση ο νους πρέπει να μείνει ανενεργός, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να επεξεργαστεί αυτή τη γνώση, αντίθετα μάλιστα έχει χρέος να το κάνει. Αλλά στην αρχή, προτού ενεργοποιηθεί ο εγκέφαλος, η προσοχή πρέπει να στραφεί αποκλειστικά στο τι αισθάνεται η καρδιά του ανθρώπου. Ακόμη και η πιο οξεία διάνοια δεν θα μπόρεσα να ανακαλύψει στο αληθινό τους βάθος τα πνευματικά αίτια των πραγμάτων και τη διαπλοκή τους, αλλά από την άλλη, ακόμη και ο πιο οξύνους άνθρωπος θα αναγκαστεί να αναγνωρίσει τη βαθύτατη σοφία της αποκάλυψης, εάν προηγούμενα αφήσει την καρδιά του να μιλήσει, με άλλα λόγια της παραχωρήσει τη δυνατότητα να διαμορφώσει αυτή πρώτη μία κρίση.

Επομένως, πρέπει κάποιος πρώτα να μεταφερθεί με τη θέληση τον στο πνευματικό βασίλειο μέσω των σκέψεων του, για να μπορέσει να του μεταδοθεί από εκεί η γνώση και αυτό ισχύει όχι μόνο για τον άμεσο παραλήπτη του Λόγου Μου, αλλά, επίσης και για εκείνους που τον διδάσκονται έμμεσα από τους απεσταλμένους Μου... Σπάνια όμως υπάρχει αυτή η προθυμία στους ανθρώπους και παρ' όλο που η εγκεφαλική σκέψη δεν τους δίνει πλήρη ικανοποίηση, δεν στρέφονται προς τον εσωτερικό δρόμο. Γιατί η πίστη τους είναι πολύ αδύνατη, οπότε ούτε συνδέονται και μαζί Μου με τις σκέψεις τους... Προφανώς, μία απάντηση μπορώ να δώσω μονάχα όταν Με ρωτήσουν, δεδομένου ότι πρέπει να έχει προηγηθεί μία ερώτηση που να Μου αποδεικνύει καταρχάς τη θέληση του ενδιαφερόμενου να διαφωτιστεί πνευματικά. Πρέπει πρώτα ο άνθρωπος να αποσπαστεί συνειδητά από τον γήινο κόσμο· με άλλο, λόγια, οφείλει να κάνει την υπέρβαση προς το υπερκόσμιο βασίλειο και με τις σκέψεις του να ασχοληθεί με ερωτήματα τέτοια που δεν μπορούν να του απαντηθούν από καμία γήινη πλευρά...

Αυτή δε η σύντομη αποστασιοποίηση από τον κόσμο είναι βέβαιο ότι θα αποβεί σε όφελος του και ευλογία. Γιατί τότε Εγώ παρεμβαίνω συλλαμβάνοντας κάθε σκέψη που κατευθύνεται προς τον πνευματικό χώρο και ωθώ τον αναζητητή της αλήθειας να θέσει και άλλα ερωτήματα τα οποία του απαντώ μέσω των σκέψεων του, για όσο βέβαια διατηρεί ενεργή αυτή τη σύνδεση, Δεν είναι απαραίτητο να

επικαλεστεί κάποιος συνειδητά τον Θεό και Δημιουργό του, αλλά μπορεί απλά να αναρωτηθεί για το λόγο και το σκοπό της δικής του ύπαρξης στη Γη. Και μία τέτοια σκέψη εκτείνεται ήδη ως το πνευματικό βασίλειο από όπου παίρνει και απάντηση. Η μόνη προϋπόθεση είναι να θέλει κάποιος πραγματικά να διαφωτιστεί, γιατί διαφορετικά οι ερωτήσεις του δεν έχουν καμία αξία, δεδομένου ότι ο πρωταρχικός όρος για να λάβει την αλήθεια είναι να. το επιθυμεί στα σοβαρά.

Χαίρομαι ιδιαίτερα, μάλιστα με εκείνους που ανταποκρίνονται στο παραμικρό ερέθισμα, γιατί είναι συνεχώς σε αναζήτηση απαντήσεων και γι' αυτό παίρνουν συνεχώς το δρόμο προς τη δική Μου κατεύθυνση, προς το χώρο του πνεύματος δεν θέλουν δηλαδή να. πάρουν από άλλους ανθρώπους τη γνώση που θα τους δώσει τη σωστή απάντηση στα ερωτήματα τους παρά πηγαίνουν κατευθείαν στην Πηγή της Αλήθειας, αν και ακόμη αυτό γίνεται ασυνείδητα. Γιατί μπορεί ορισμένοι που δεν πιστεύουν ακόμη, να εμφορούνται από την επιθυμία να ανακαλύψουν την αλήθεια και τέτοιοι άνθρωποι σύντομα θα μπορέσουν να πιστέψουν και να. πάρουν συνειδητά, πλέον το δρόμο προς τον Θεό και Δημιουργό τους.

Το μόνο δε που χρειάζεται είναι να στρέψει κανείς τα νώτα του στον κόσμο, δηλαδή μέσα σε όσο δυνατόν μεγαλύτερη ησυχία, να βυθιστεί σε πνευματικές σκέψεις, γιατί μονάχα έτσι μπορεί κανείς να βρει πρόσβαση προς την περιοχή του πνεύματος... Γιατί το βασίλειο Μου δεν είναι αυτού τον κόσμου... Αντίθετα, ο κόσμος είναι το βασίλειο του αντιπάλου Μου, που δεν πρόκειται ποτέ να σας δώσει την αλήθεια, απεναντίας προσπαθεί να την υπονομεύσει αναμειγνύοντας την με πλάνες. Την απαιτούμενη ησυχία όμως πρέπει να την αναζητήσετε με δική σας πρωτοβουλία, δηλαδή πρέπει να ενεργήσετε με την ελεύθερη βούληση σας, δεδομένου ότι δεν μπορώ να σας κάνω να πιστέψετε παρά τη θέληση σας. Την πίστη πρέπει να την αποκτήσετε από μόνοι σας, προκειμένου να μπορώ να την εκτιμήσω κι Εγώ αναλόγως. Και αυτό απαιτεί να ζει κανείς μία ζωή με αγάπη. Η αγάπη τον συνδέει μαζί Μου, διότι "όποιος παραμένει στην αγάπη, παραμένει μέσα σε Μένα και Εγώ μέσα σε αυτόν... ". Όποιος έχει αγάπη βρίσκει το δρόμο προς Εμένα, με τις σκέψεις του μεταφέρεται συχνά ως το βασίλειο που μ' όλο που είναι ακόμη κλειστό γι' αυτόν όμως ασυνείδητα τον ελκύει, γιατί η αγάπη επιδιώκει πάντα να. ενωθεί με την Αιώνια Αγάπη. **Όποιος αγαπά, θα μπορεί και να πιστέψει, εάν το θέλει...**

Ωστόσο δεν ασκείται καμία βία στη θέληση του· την απόφαση του να έρθει σε Μένα. πρέπει να την πάρει ελεύθερα... Ο άνθρωπος οφείλει να αναγνωρίσει το Δημιουργό, το μεγαλύτερο Πνεύμα του απείρου, ως τη δύναμη που έπλασε και αυτόν τον ίδιο. Θα πρέπει δηλαδή να αισθάνεται συνδεδεμένος με αυτή τη δημιουργική Δύναμη και να. επιδιώκει να την πλησιάσει... Και η καλή του θέληση θα τον οδηγήσει απαρέγκλιτα στο να πιστέψει, τη δε πίστη του αυτή δεν θα θελήσει ποτέ πια να τη χάσει. Τότε λοιπόν μπορώ και Εγώ να τον κάνω δικό Μου επενεργώντας πάνω του μέσω του πνεύματος και επιπλέον θα μπορώ

επίσης να του μιλήσω ανάλογα με το πόσο δυνατή είναι η εσωτερική του επιθυμία... Από εκεί και πλέον το πνευματικό βασίλειο δεν τον αφήνει πια μόνο τον, όλες οι φωτεινές οντότητες προσπαθούν να τον βοηθήσουν στην πνευματική του άνοδο, ενώ Εγώ ο Ίδιος έχω αποκτήσει ακόμη ένα παιδί που Με αναγνώρισε αυτόβουλα ως Πατέρα, και γι' αυτό δεν πρόκειται ποτέ να το εγκαταλείψω...

Αμήν»

Για τον άνθρωπο που θέλει να φτάσει στον Θεό, ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας και τελείωσης είναι η ωριμότητα και η τελειοποίηση που κατακτιέται με μία ζωή αδιάκοπης προσευχής.

Μία ζωή προσευχής, όμως, η οποία εκφράζεται με την αληθινή έμπρακτη αγάπη, αφού ο Θεός είναι η ίδια η αιώνια, απεγάδιαστη και έμπρακτη αγάπη.

«Όποιος είναι κοντά Μου, μέσα στην καρδιά, του, είμαι κι Εγώ διαρκώς δίπλα τον. Κι είναι κι αυτός διαρκώς δίπλα μου. Εδώ μέσα κρύβεται η ουσία και η αληθινή μακαριότητα, των ουρανών.

Το βασίλειο Μου βρίσκεται μέσα στη μικρή καρδιά του κάθε ανθρώπου. Όποιος θέλει λοιπόν να μπει στο βασίλειο Μου, πρέπει να μπει μέσα στην ίδια του την καρδιά και να φτιάξει εκεί ένα λιμανάκι της γαλήνης, που λέγεται ταπεινοσύνη, αγάπη και ευχαρίστηση. Έτσι και το φτιάξει σύμφωνα με την τάξη το λιμανάκι του, έχει φτιάξει την ευτυχία του για πάντα. Αν διαθέτετε μία καρδιά όλο αγάπη για Μένα και για τ' αδέλφια, σας, καθώς και ένα πνεύμα δραστήριο και φιλόπονο, έχετε βάλει μοναχοί σας τις βάσεις για την αληθινή, παντοτινή ευδαιμονία.

Γι' αυτό μη φανταστείτε τον ουρανό Μου κάπου πολύ μακριά, γιατί είναι πολύ κοντά σας. Η όλη απόσταση είναι το πολύ τρεις παλάμες. Είναι η απόσταση απ' το κεφάλι ως το κέντρο της καρδιάς! Αμα καλύψετε αυτή την κοντινή απόσταση, έχετε μπει ολότελα μέσα! Μη φανταστείτε λοιπόν πως θ' ανεβούμε πάνω απ' τ' αστέρια.. Αλλά να σιεέψτετε πως θα κατέβουμε μέχρι την καρδιά μας. Εκεί θα βρούμε τον παράδεισο μας και την αληθινή αιώνια ζωή».

(Ο Ιησούς στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Λόρμπερ)

Πώς μπορεί κάποιος να καλλιεργήσει την ικανότητα να ακούει εσωτερικά τη φωνή του Θεού

27.4.1958

«Οτιδήποτε φτάνει στα. αυτιά σας προερχόμενο από Μένα τον Ίδιο, μπορείτε με ήσυχη τη συνείδηση σας να υποστηρίξετε ότι είναι η καθαρή αλήθεια· έτσι μπορείτε απόλυτα πεπεισμένοι να πάρετε ανοιχτά θέση υπέρ αυτού και επίσης να πιστέψετε ότι όλα όσα σας έχω προφητέψει για το μέλλον θα εκπληρωθούν οπωσδήποτε. Μπορείτε να εμπιστευτείτε ανεπιφύλακτα τη φωνή του Πνεύματος, γιατί είναι η δική Μου η φωνή που ηχεί μέσα σας· γιατί είναι επιθυμία Μου να φτάσει η αλήθεια ως τους ανθρώπους και επιπλέον θέλω εσείς που την ακούτε

να τη μεταφέρετε σε έναν ευρύτερο κύκλο ανθρώπων. Εάν πραγματικά πιστεύετε σε Μένα, τότε θα πρέπει να αντιλαμβάνεσθε ότι μας συνδέει ένας συγκεκριμένος δεσμός και ότι παρά το ότι έχετε απομακρυνθεί από Μένα, έχετε ωστόσο μία πνευματική επαφή μαζί Μου. Και το γεγονός ότι μιλώ μαζί σας αποδεικνύει ακριβώς την ύπαρξη αυτής της επαφής. Συγκεκριμένα μπορείτε να Με ακούσετε με τη μορφή των σκέψεων που αναδύονται από το εσωτερικό σας. Πρόκειται για σκέψεις που δεν είναι δικό σας προϊόν, καθώς είμαι Εγώ που σας τις διοχετεύω. Τις σκέψεις αυτές τις αντιλαμβάνεστε συνειδητά μόνο όταν η ψυχή σας αποκτήσει την ικανότητα της πνευματικής ακοής, αφού θα έχει καλλιεργήσει τόσο τον εαυτό της που να καταλαβαίνει το Λόγο που της απευθύνω με τη μορφή των σκέψεων. Και τότε είναι και σε θέση να τον διοχετεύσει στον εγκέφαλο για να το επεξεργαστεί περαιτέρω.

Ο Λόγος Μου ηχεί μεν αδιάκοπα, όμως για να γίνει κάποιος ικανός να τον ακούσει πρέπει πρώτα να εναρμονίσει την πορεία του στη ζωή με τη βούληση Μου. Δεν είναι δυνατό να τον ακούσει όποιος δεν επιδιώκει να αποκτήσει αυτή την ικανότητα ή όταν δεν πιστεύει καν ότι ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να επικοινωνήσει μαζί Μου εσωτερικά. Κανείς πρέπει να διαπλάσει από μόνος του τον εαυτό του για να γίνει δέκτης και, αφού εκπληρώσει πρώτα όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις, θα μπορέσει να συλλάβει τις σκέψεις Μου, που εκχέονται αδιάκοπα στην απεραντοσύνη και να τις κατανοήσει. Τότε το αισθάνεται ζωντανά ότι του μιλώ Εγώ προσωπικά και την κάθε Μου λέξη τη νιώθει σαν τροφή για την ψυχή του που του προσφέρει η αγάπη Μου και στο εξής αναζητάει πάνω από όλα αυτόν τον ουράνιο άρτο για να τραφεί.

Άρα δεν είναι σωστός ο ισχυρισμός ότι μιλώ μόνο σε συγκεκριμένα άτομα, διότι ο Λόγος Μου ηχεί αιώνια και επ' άπειρον στο πνευματικό βασίλειο και μπορεί να τον ακούσει ο καθένας, είτε βρίσκεται ακόμη στη Γη είτε στον άλλο κόσμο. Αλλά, επειδή γίνεται αντιληπτός μονάχα με το πνευματικό αυτί, πρέπει πρώτο, αυτό να εκπαιδευτεί, πράγμα που προϋποθέτει πάντοτε ότι ο άνθρωπος ζει με αγάπη και ακολουθεί τις εντολές Μου. Όποιος τηρεί τις εύκολες εντολές της διπλής αγάπης για τον Θεό και τον πλησίον, σε αυτόν θα αποκαλύψω τον Εαυτό Μου, το οποίο σημαίνει ότι θα αντιληφθεί μέσα του τη φωνή Μου, γιατί θα έχει διαπλάσει την καρδιά του έτσι που να μπορεί να δεχτεί το Πνεύμα Μου... Αυτά τα λόγια πρέπει να τα καταλάβετε σωστά: Το Πνεύμα Μου ενεργεί μεν αδιάκοπα, αλλά **δεν εισχωρεί ποτέ με τη βία** όπου συναντά αντίσταση από τον άνθρωπο. Η αντίσταση οφείλεται στην αρχική πτώση του, όταν ως πνευματικό ακόμη ον πέρασε εκούσια σε μία κατάσταση χωρίς αγάπη και απέκρουσε την αγάπη που του έδινε- όταν λοιπόν καμφθεί η αντίσταση του, ανοίγεται πάλι στην ακτινοβολία Μου και αυτό σημαίνει ότι στο εσωτερικό του όλα γίνονται φωτεινά, οπότε βλέπει κι ακούει αυτό που πριν ούτε να δει ούτε να ακούσει μπορούσε: Εμένα τον Ίδιο, το Λόγο Μου που ηχεί μέσα του, όπως γινόταν στην αρχή της ύπαρξης του.

Αυτή η εσωτερική αντίσταση είναι ιδιαίτερα μεγάλη την τελευταία περίοδο πριν το τέλος, γεγονός που είναι έκδηλο από την ψυχρότητα που επικρατεί μεταξύ των ανθρώπων. Για το λόγο αυτό άλλωστε είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που ακούγεται εσωτερικά ο Λόγος Μου. Και αυτό έχει επίσης ως συνέπεια ότι σπάνια πιστεύει κάποιος ότι μιλώ απευθείας μέσω του Πνεύματος Μου. Μία εντελώς φυσική διαδικασία, την οποία κάποτε γνώριζαν όλα τα όντα, κατέληξε να γίνει κάτι το απίστευτο. Και όμως κανονικά θα έπρεπε να παρουσιάζεται μέσα σε κάθε άνθρωπο, δεδομένου ότι **ο καθένας διαθέτει αυτή την ικανότητα** αλλά δεν την καλλιεργεί... Ή, επίσης, είτε από άγνοια είτε από έλλειψη πίστης, δεν κάνει τίποτα, για να γίνει ικανός να επικοινωνήσει σαν παιδί με τον Πατέρα του, ώστε κι Αυτός να τον τιμήσει με την ομιλία Του.

Έτσι, το μόνο που μπορεί να γίνει είναι να διδάσκονται σιγά-σιγά οι άνθρωποι, αλλά αποκλείεται να αλλάξουν με τη βία, ώστε να γίνουν άξιοι να ακούσουν εσωτερικά τη φωνή Μου. Πρέπει να αφεθεί στο ν καθένα να αποφασίσει ελεύθερα, από μόνος του τι θέση θα πάρει απέναντι στις διδασκαλίες Μου. Ο Λόγος Μου μπορεί μόνο έμμεσα να έρθει σε επαφή με τον κάθε άνθρωπο, δηλαδή πρέπει καταρχάς να του τον μεταφέρει κάποιος, αλλά ύστερα θα πρέπει να τον εφαρμόσει και στην πράξη, προκειμένου να βιώσει ο ίδιος από μόνος του πάνω στον εαυτό του την αλήθεια, των λόγων Μου.

Αμήν»

Επίκληση σε βοήθεια

13-11-1953

«Εκείνος που αναζητεί καταφύγιο σε Μένα δεν πρόκειται να χαθεί, γιατί θα τον βοηθώ συνεχώς, ακόμη και αν η βοήθεια δεν είναι τόσο εμφανής όσο θα ήθελε ο ίδιος. Όποιος αναζητεί καταφύγιο σε Μένα απευθύνεται στον μόνο αρμόδιο, για το λόγο ότι μόνο Εγώ μπορώ και θέλω να βοηθήσω εκεί όπου φαίνεται αδύνατη οποιαδήποτε βοήθεια από ανθρώπινη πλευρά. Εκείνος που αναζητεί καταφύγιο σε Μένα νιώθει σαν παιδί Μου και μπορεί να υπολογίζει με απόλυτη εμπιστοσύνη στην κατανόηση του Πατέρα τον, γιατί δεν πρόκειται να ζητήσει μάταια τη βοήθεια Μου. Τα προβλήματα, και οι δύσκολες καταστάσεις στη ζωή σκοπό έχουν να ωθήσουν τους ανθρώπους κοντά Μου, στην περίπτωση που δεν βρίσκουν από μόνοι τους το δρόμο, γιατί δεν απευθύνονται σε Μένα από δική τους πρωτοβουλία όταν δεν έχουν κάτι το συγκεκριμένο να τους βασανίζει, ούτε αρχίζουν από μόνοι τους το διάλογο μαζί Μου. Τότε κι Εγώ αναγκάζομαι να τους στείλω προβλήματα και πόνους, ούτως ώστε να Με θυμηθούν και να στραφούν από μόνοι τους προς τα εκεί από όπου θα λάβουν βοήθεια.

Όμως πραγματικά μακάριοι είναι εκείνοι που χωρίς ανάγκη αναζητούν από μόνοι τους να συνδεθούν με τον Πατέρα τους. Μακάριοι εκείνοι που Με αναζητούν συχνά με τη σκέψη τους και περιμένουν να τους μιλήσω, καθώς στέλνουν τις σκέψεις τους προς τα ύψη. Μακάριοι

εκείνοι που δεν χρειάζεται να τους βρουν προβλήματα και βάσανα για να έρθουν κοντά Μου. Μακάριοι εκείνοι που δεν μπορούν να είναι στιγμή χωρίς Εμένα, που Μου μιλούν συνεχώς όπως τα παιδιά, στον πατέρα τους, που, επειδή αναγνωρίζουν ότι είναι δικοί Μου, πασχίζουν να Με φτάσουν. Σε αυτούς τους ανθρώπους μπορώ να χαρίσω τον εαυτό Μου, δηλαδή να τους προσφέρω πλουσιοπάροχα τη χάρη Μου, επειδή είναι πάντα πρόθυμοι να Με πλησιάζουν διαρκώς πιο πολύ.

Αλλά τις περισσότερες φορές, ακόμη και στην ανάγκη ή στις δοκιμασίες τους, οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν βρίσκουν το δρόμο που θα τους έφερνε σε Μένα, επειδή δεν πιστεύουν στον Ένα και Μοναδικό που μπορεί και θέλει να τους βοηθήσει. Έτσι, είναι αδύναμοι και ανίσχυροι και ούτε τα δεινά τους δεν παίρνουν τέλος, όσο υπάρχει ελπίδα να τους κερδίσω με το μέρος Μου. Υπάρχει όμως επίσης η δυνατότητα να αντλούν δύναμη από κάτω, από τον αντίμαχο Μου, στον οποίο είναι πιο πρόθυμοι να αφοσιωθούν από ό,τι σε Μένα. Γιατί υποδουλώνονται στον κόσμο και στα αγαθά του και κατ' επέκταση στον κύριο του υλικού κόσμου. Και τότε είναι χαμένοι για αμέτρητα μακρύ διάστημα, καθώς η απόσταση τους από Μένα μεγαλώνει διαρκώς, αφού αποκρούουν κάθε χάρη που τους προσφέρω για να τους βοηθήσω να συνειδητοποιηθούν.

Συνεπώς, όπου σεις οι άνθρωποι βλέπετε δυστυχία και πόνο, εκεί φαίνεται στην πραγματικότητα η φροντίδα Μου για σας, εκεί παλεύω για τις ψυχές, εκεί ο αντίπαλος Μου δεν έχει πετύχει ακόμη την απόλυτη εξουσία, εξού και υπάρχει ακόμη ελπίδα να τις κάνει η ανάγκη να στραφούν σε Μένα. Γι' αυτό λοιπόν χρειάζεται σε όποιον αντιμετωπίζει μία δύσκολη κατάσταση να του μιλήσει κάποιος για τον Ένα και Μοναδικό που έχει τη δύναμη να βοηθήσει ακόμη και εκεί όπου είναι απίθανο να βρεθεί βοήθεια από κάποια εγκόσμια πλευρά. Και τότε ο άνθρωπος αυτός οφείλει να εναποθέσει τις ελπίδες του σε αυτόν τον Έναν και να Τον παρακαλέσει για τη συνδρομή Του· αρκεί να αναζητήσει γεμάτος εμπιστοσύνη καταφύγιο κοντό. Μου και Εγώ θα του αποκαλυφθώ και θα του δείξω ότι Εγώ είμαι ο Κύριος, ακόμη και πάνω από τη ζωή και το θάνατο.

Οι άνθρωποι που αντιμετωπίζουν μεγάλα προβλήματα καμιά φορά δέχονται πιο εύκολα μία διδασκαλία και αρπάζουν τη σανίδα σωτηρίας, οπότε αναζητούν βοήθεια από Εκείνον, όπως τους έχουν συμβουλέψει οι συνάνθρωποι τους. Και είναι βέβαιο ότι Εγώ θα τους βοηθήσω προκειμένου να ενισχύσω την αδύναμη πίστη τους. Θα κάνω αισθητή την παρουσία Μου ακόμη και εκεί όπου συνήθως δεν εμφανίζομαι γιατί δεν Με φωνάζει κανείς. Γιατί ασφαλώς δεν πρόκειται να αφήσω αβοήθητο κανένα πλάσμα Μου που Με παρακαλεί για τη βοήθεια Μου επειδή βρίσκεται σε ανάγκη.

Αμήν»

**Η προσευχή είναι η μοναδική προστασία
απέναντι στο κακό**

15.3.1965

«Όσο πλησιάζει το τέλος τόσο εντονότερη είναι η δράση του αντιπάλου Μου. Και αυτό θα το νιώσετε όλοι σας, καθώς δεν περνά μέρα που να μην σας βγάλει κάτι από την ησυχία σας ή που να μην αντιληφθείτε με κάποιο τρόπο τη δολιότητά του. Το μόνο που βοηθάει τότε είναι η προσευχή, το να συνδεθείτε απευθείας με Αυτόν που είναι και δικός του Κύριος και που τον νίκησε με το θάνατο Του στο σταυρό. Μία προσευχή από να βάθη της ψυχής σας δίνει ξανά την ειρήνη που εκείνος προσπαθεί να σας στερήσει. Γιατί, καθώς τότε στρέφεστε σε Μένα, η δική του η εξουσία έχει κλονισθεί, όσο επίμονα κι αν προσπαθεί να σας αναστατώσει.

Η πάλη μαζί του θα γίνεται όλο και πιο έντονη, γιατί δεν παύει να σας πιέζει- γι' αυτό σας επαναλαμβάνω ότι το μόνο που σας προστατεύει από τη δράση του είναι η προσευχή. Γιατί τότε αποδεικνύετε ότι αναζητάτε Εμένα και ότι θέλετε να απαλλαγείτε από εκείνον, οπότε μπορώ και Εγώ από την πλευρά Μου να χρησιμοποιήσω την ισχύ Μου εναντίον του- μπορώ δηλαδή να τον εμποδίσω να συνεχίσει να σας καταπιέζει για το λόγο ότι εσείς οι ίδιοι Μου παραχωρείτε αυτό το δικαίωμα επάνω του με τη βούληση σας.

Στην έσχατη εποχή θα λυσομανά ακόμη περισσότερο, αλλά παρ' όλα αυτά δεν θα έχει καμία επιτυχία με τους δικούς Μου ανθρώπους, που ποθούν την παρουσία Μου με όλη τους την ύπαρξη και Με καλούν να τους προστατέψω. Άλλωστε ποιον άλλον θα προστάτευα πιο πρόθυμα από ό,τι τους δικούς Μου, που θέλουν να είναι συνδεδεμένοι μαζί Μου και έχουν προσφερθεί να Με υπηρετήσουν; Το μόνο που χρειάζεται είναι να πιστεύετε ότι η εξουσία Μου εκτείνεται και πάνω του επίσης, οπότε δεν είσατε απροστάτευτοι απέναντι του και συνεπώς θα έχετε τη δύναμη να αποκρούσετε οποιαδήποτε επίθεση του.

Τη δύναμη λοιπόν αυτή πρέπει να την αντλήσετε από το Λόγο Μου εμβαθύνοντας συνεχώς στο εσωτερικό του και τότε γύρω σας θα απλωθεί ένα φως που αυτός το αποφεύγει και έτσι απαλλάσσετε από την παρουσία του. Και μην αφήσετε πια τον ολικό κόσμο να σας αιχμαλωτίσει, γιατί τότε εκείνος βρίσκει μία κερκόπορτα για να διεισδύσει και να σας δελεάσει με τα υλικά αγαθά. Έτσι αποκτά μία ορισμένη εξουσία επάνω σας χωρίς εσείς να το αντιλαμβάνεστε, γιατί μπορεί και σας ξεγελά. Αλλά τότε Εγώ δεν μπορώ να σας βοηθήσω, δεδομένου ότι παραδίδεστε εθελοντικά στα χέρια του και Εμένα Με ξεχνάτε. Ύστερα θα αναγκαστείτε να αγωνιστείτε σκληρά για να επανασυνδεθείτε εσωτερικά μαζί Μου και τότε θα νιώσετε τι σημαίνει το να έχετε απομακρυνθεί από Μένα, μια και ο αντίπαλος κρατά γερά κάτω από την εξουσία του όποιον έχει στην κατοχή του. Ωστόσο, Εγώ δεν αφήνω να πέσει κανένας που Με αναζητεί με επιμονή, μόνο που θα αναγκαστεί να παλέψει πολύ μέχρι να φτάσει πάλι το επίπεδο στο οποίο βρισκόταν προηγουμένως.

Γι' αυτό προσέξτε να μην αποκτήσει ο αντίπαλος εξουσία επάνω σας- καλέστε Με την ώρα της ανάγκης και εάν το κάλεσμα βγαίνει από

την καρδιά σας, είμαι πάντα πρόθυμος να σας βοηθήσω. Αλλά, μόνο μην αφήσετε να σας κυριεύσει ο κόσμος, γιατί τότε θα σας κάνει υποχείρια του εκείνος που είναι κύριος αυτού του κόσμου και τότε το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να περιμένω μέχρι να ξαναβρείτε το δρόμο της επιστροφής κοντά Μου.

Αμήν»

Απόσπασμα από το βιβλίο «Η Εσωτερική Ζωή» εκδ. Πύρινος Κόσμος

12. ΝΟΣΗΣΗ, ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

«Κανένας δεν μπορεί να παρανομή ατιμώρητα ενάντια στους αμετάβλητους νόμους της φύσης. Όταν οι άνθρωποι παραβαίνουν αυτούς τους νόμους, οι αρρώστιες που προκαλούν δεν είναι ούτε "η μοίρα" τους ούτε "η τιμωρία από το Θεό", παρά αποτελούν φυσικές συνέπειες»

Γιάκομπ Λόρμπερ, 1800 - 1864

Αυστριακός μυστικός και προφήτης

Σημαντικές πληροφορίες για τη φύση και τα αίτια της νόσησης δίνουν τα νεοαποκαλυπτικά κείμενα του Λόρμπερ, του Μαγερχόφερ και της Ντούντε που θα ακολουθήσουν. Η πρώτη διδασκαλία πάνω στην οποία χτίζονται οι υπόλοιπες είναι ότι ο άνθρωπος αποτελείται από τρεις φύσεις διαφορετικής προέλευσης και υφής (ή πυκνότητας), το σώμα, τη ψυχή και το πνεύμα.

Στο κύριο έργο του Λόρμπερ, το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» που περιγράφει λεπτομερώς τα τρία χρόνια της δημόσιας διδασκαλίας του Ιησού Χριστού, ο Κύριος εξηγεί σε ένα μαθητή του: «Ο άνθρωπος έχει δημιουργηθεί ως ακριβές ομοίωμα του Θεού κι όποιος θέλει να γνωρίσει σε βάθος τον εαυτό του θα πρέπει να ξέρει ότι αν και είναι ένας και ο αυτός, αποτελείται από τρεις προσωπικότητες στην

ουσία. Καταρχάς έχεις ένα σώμα, προικισμένο με τις αναγκαίες αισθήσεις και τα μέλη και τα συστατικά μέρη που είναι απαραίτητα για να ζεις ελεύθερος κι ανεξάρτητος. Για να μπορεί η ψυχή που κατοικεί μέσα του να αναπτυχθεί το σώμα αυτό έχει μια εντελώς δική του φυσική ζωή, η οποία διαφέρει ριζικά από την πνευματική ζωή της ψυχής. Η ψυχή είναι επίσης ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος, με τα ίδια συστατικά μέρη όπως το σώμα, τα οποία τα χρησιμοποιεί για τους ανώτερους πνευματικούς σκοπούς της, όπως εκείνο τα υλικά δικά του. Μολονότι σώμα και ψυχή παριστάνουν δύο διαφορετικά πρόσωπα ή ανθρώπους που ο καθένας τους επιτελεί την ιδιαίτερη δραστηριότητα τον, παρ' όλα αυτά κατά βάση συνιστούν ένα μόνο άνθρωπο. Το σώμα πρέπει να υπηρετεί την ψυχή κι εκείνη το σώμα με τη νύνη και τη βούληση της. Γι' αυτό το λόγο η ψυχή είναι εξίσου υπεύθυνη για τις ενέργειες στις οποίες χρησιμοποιεί το σώμα της, όσο και για τις καθαρά δικές της, που είναι οι διαφόρων ειδών σκέψεις, επιθυμίες κι ορέξεις. Εάν όμως εξετάσουμε βαθύτερα τη ζωή και το είναι της ψυχής θα δούμε ότι από μόνη της ως οντότητα δεν στέκει ψηλότερα από την ψυχή ενός ζώου, το οποίο δεν διαθέτει ούτε νοημοσύνη ούτε μία ανώτερη ανεξάρτητη κρίση για τα πράγματα και τις σχέσεις. Αυτή η ύψιστη ικανότητα στον άνθρωπο που είναι παρόμοια με τον Θεό, ανήκει σε ένα τρίτο άνθρωπο καθαρά πνευματικής ουσίας ο οποίος κατοικεί στην ψυχή. Μέσω αυτού μπορεί η ψυχή να διακρίνει την αλήθεια από το ψέμα και το καλό από το κακό, να θέλει και να σκέφτεται εντελώς ελεύθερα και - εφόσον με την ελεύθερη βούληση της επιλέξει την αλήθεια και το καλό - να γίνει απολύτως όμοια με το πνεύμα της. Ο άνθρωπος που η ψυχή του έχει ενωθεί κατ' αυτό τον τρόπο με το πνεύμα του είναι ένας πλήρως αναγεννημένος πνευματικά και παρ' όλο που είναι ένας μόνο, τέλειος άνθρωπος, εν τούτοις η οντότητα, του παραμένει αιώνια μια τριαδικότητα από τρία σαφώς ξεχωριστά μέρη».

Μέσα σε αυτή την τριάδα, το σώμα έχει μια λιγότερο κυρίαρχη και περισσότερο βοηθητική σημασία. Το μόνο του καθήκον είναι να αποτελεί όχημα κι εργαλείο για την ψυχή και το πνεύμα. Υπό την καθοδήγηση του θεϊκά φωτισμένου πνεύματος της η ψυχή οφείλει να κάνει συνετή χρήση του σώματος προκειμένου να εκπληρώσει τα καθήκοντα της επίγειας ύπαρξής της και να υπηρετήσει τη θεία τάξη βάζοντας το δικό της λιθαράκι.

Όπως είδαμε και πριν η ασυμφωνία της ψυχής με αυτούς δύο βασικούς τομείς αυτοπραγμάτωσης προκαλεί νόσηση. Η νοημοσύνη, η συνείδηση και η ελεύθερη βούληση είναι αυτά που κάνουν τον άνθρωπο ομοίωμα του Θεού. Η ελεύθερη βούληση, που καθιστά τον κάθε άνθρωπο εξίσου ικανό για το καλό ή για το κακό, τον οδήγησε στην πτώση μαζί με τον Εωσφόρο, από την τελειότητα της πνευματικής δημιουργίας στην ατέλεια της υλικής. Ωστόσο ο πνευματικός του σπινθήρας, που είναι θεϊκός σπόρος, τον συνδέει με το Θεό και του προσδίδει μια ανώτερη κοσμική - θεϊκή συνείδηση. Από τη στιγμή δε που το άτομο αποδεσμεύσει την ψυχή του από την ύλη, η οποία είναι

εωσφορική φύσης, καλείται να εκπληρώσει ύψιστες πνευματικές λειτουργίες.

Στο «ΜΕΙ» λέει ο Ιησούς: «Βλέπετε, το σώμα είναι ύλη και συνίσταται από τις πιο αδρές πρωταρχικές ψυχικές ουσίες, τις οποίες η ισχύς και η σοφία του θείου Πνεύματος ανάγκασε να πάρουν αυτή την οργανική μορφή που ταιριάζει στην ψυχή η οποία κατοικεί σε ένα έτσι διαμορφωμένο σώμα.

Όμως, η ψυχή που κατοικεί στο σώμα αρχικά δεν είναι πολύ καθαρότερη από το σώμα της, γιατί κι εκείνη κατάγεται από την ακάθαρτη αρχέγονη ψυχή του αποστάτη Σατανά. Το σώμα δεν είναι, ουσιαστικά, για την ακάθαρτη ακόμη ψυχή τίποτ' άλλο από μία, μηχανή κάθαρσης, φτιαγμένη με τρόπο πολύ σοφό και σύμφωνο με τον προορισμό της. Όμως, στην ψυχή ενυπάρχει ήδη ο καθαρός σπινθήρας τον πνεύματος τον Θεού, από τον οποίο εκείνη αποκτά την ορθή επίγνωση του εαυτού της και της θείας τάξης, μέσω της φωνής της συνείδησης.

Παράλληλα, το σώμα διαθέτει διάφορες αισθήσεις για τον υλικό κόσμο· μπορεί ν' ακούσει, να δει, να αισθανθεί, να μυρίσει, να νιώσει γεύσεις. Έτσι η ψυχή λαμβάνει διάφορες πληροφορίες για το περιβάλλον, καλές και αληθινές, κακές και ψεύτικες. Χάρη στην κρίση του πνεύματος που υπάρχει μέσα της, σύντομα διακρίνει ποιες είναι καλές και ποιες κακές. Από την άλλη μεριά, με τις εξωτερικές αισθήσεις αποκτά εμπειρίες εντυπώσεων καλών και κακών, ευεργετικών και οδυνηρών κ.λπ. Επιπλέον, ο Θεός μέσω της έκτακτης αποκάλυψης από μέσα δείχνει στην ψυχή το δρόμο της θείας τάξης. Έτσι εξοπλισμένη, η ψυχή μπορεί να αυτοπροσδιοριστεί ελεύθερα σύμφωνα με τη θεία τάξη, που εύκολα γίνεται αντιληπτή. Και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, γιατί τότε η ψυχή δεν θα είχε την δυνατότητα να φθάσει σε μια αιώνια, αυτοτελή κι όμως ελεύθερη ύπαρξη.

Κάθε ψυχή που θέλει να συνεχίσει να υπάρχει, πρέπει να κάνει τον εαυτό της μόνη της ικανό να συνεχίσει να υπάρχει με τα μέσα που της έχουν δοθεί, και να τον εξελίξει, γιατί αλλιώς στο τέλος είτε θα μοιραστεί την τύχη του σώματος, είτε θα βγει από το σώμα πριν ακόμη διαμορφωθεί εντελώς, αφού εκείνο, ως εντελώς διεφθαρμένο, δεν θα είναι πια κατάλληλο για τη συνέχιση της διαμόρφωσης της ψυχής. Στην περίπτωση αυτή, η ψυχή θα αναγκαστεί να συνεχίσει μέσα σε μία πολύ πιο δυσάρεστη κατάσταση και με συνήθως πολύ οδυνηρό και λυπηρό τρόπο την περαιτέρω τελείωση της.

Επειδή συνίσταται από τμήματα που βρίσκονται ακόμη σε βαριά καταδίκη, το σώμα μπορεί να πεθάνει και είναι για κάθε άνθρωπο η κόλαση με τη στενότερη της έννοια. Η ύλη όλων των κόσμων, αντίθετα, μέσα στην οποία βρίσκεται ο άνθρωπος μέσω του σώματος του, είναι η κόλαση με την ευρύτερη της έννοια. Όποιος, λοιπόν, φροντίζει υπερβολικά για το σώμα τον, αυτός φροντίζει και για τη δική του. κόλαση, θρέφει την καταδίκη τον και το θάνατο του, που καταλήγουν στην ίδια τον την καταστροφή.

Φυσικά, το σώμα πρέπει να δέχεται επαρκή τροφή, ώστε να είναι πάντα σε θέση να προσφέρει στην ψυχή τις υπηρεσίες τις απαραίτητες για το σκοπό της ζωής. Αλλά όποιος φροντίζει με υπερβολικό άγχος για το σώμα τον και εργάζεται και δρα σχεδόν μέρα-νύχτα, αυτός είναι προφανές ότι φροντίζει για την κόλαση του και το θάνατο τον.

Όταν το σώμα διεγείρει την ψυχή να δραστηριοποιηθεί με κάθε μέσο για την ικανοποίηση των αισθήσεων τον, αυτό πάντοτε προκαλείται από τα πολλά ακάθαρτα φυσικά πνεύματα ή εκείνα που βρίσκονται σε καταδίκη μέσα στην ύλη, που ουσιαστικά, αποτελούν τη φύση του σώματος. Αν η ψυχή δίνει υπερβολική σημασία στις απαιτήσεις του σώματος και πράττει ανάλογα μ' αυτές, τότε συνδέεται μ' αυτές, κατεβαίνοντας έτσι στη δική της κόλαση και στον ίδιο της το θάνατο. Αν η ψυχή το κάνει αυτό, διαπράττει αμάρτημα ενάντια στην τάξη του Θεού... Αν παραμένει σ' αυτή την κατάσταση με ευχαρίστηση και την απολαμβάνει, τότε είναι εξίσου ακάθαρτη με τα πιο ακάθαρτα πνεύματα του σώματος της, παραμένει δε έτσι μέσα στην αμαρτία και, συνεπώς, στην κόλαση και στο θάνατο. Κι αν ακόμη συνεχίζει να ζει στον κόσμο όπως το σώμα της, ωστόσο είναι σαν να έχει πεθάνει, αισθάνεται μάλιστα το θάνατο μέσα της και τον φοβάται εξαιρετικά. Γιατί μέσα στην αμαρτία και την κόλαση της η ψυχή, ό,τι και να κάνει, δεν μπορεί να βρει ζωή, μολονότι αγαπάει τη ζωή πάνω απ' όλα.

Βλέπετε, σ' αυτό έγκειται το ότι εκατομμύρια άνθρωποι ξέρουν τόσο λίγα για τη μετά το θάνατο ζωή της ψυχής, όσα και οι πέτρες του δρόμου. Μόλις δε τους πει κανείς κάτι σχετικό, στην καλύτερη περίπτωση γελάνε ή θυμώνουν και πετάν έξω από την πόρτα τον σοφό που τους μίλησε γι' αυτά. Παρ' όλ' αυτά, ο κάθε άνθρωπος θα έπρεπε μέχρι τα τριάντα του να έχει φθάσει τη διαμόρφωση του Εγώ τον σε σημείο τέτοιο, ώστε η επακόλουθη απόλυτα ελεύθερη μετά θάνατο ζωή να του είναι τόσο συνειδητή και βέβαιη, όσο είναι στον αετό η πτήση στα ελεύθερα ύψη του) αέρα.

Αλλά ακόμη κι εκείνοι οι άνθρωποι που αρχίζει να τους απασχολεί, πόσο μακριά βρίσκονται από αυτή την κατάσταση! Και πόσο ακόμη μακρύτερα εκείνοι που δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτα γι' αυτά, θεωρούν μάλιστα μια τέτοια πίστη ανοησία! Οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται, συνεπώς, όλη τους τη ζωή στην κόλαση, μέσα στον πιο ολοκληρωμένο θάνατο.

Όμως, μία ψυχή μπορεί να έχει ήδη καθαρθεί, οπότε συχνά, της δίνεται ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα για να καθαρίσει επίσης το ουσιαστικά ακάθαρτο ακόμη σώμα της και τα πνεύματα του. Έτσι, μπορεί όλο το ευγενέστερο τμήμα του σώματος να έλξει επιτέλους πάνω του την αθανασία από την ψυχή, ώστε αμέσως μετά το θάνατο του αδρότερου μέρους τον να αναστηθεί μαζί με την ψυχή, για την πλήρη τελείωση της».

Έτσι η ψυχή ακροβατεί ανάμεσα στην ύλη και στο πνεύμα. Χάρη στην ελεύθερη βούληση – την οποία ο Θεός δεν περιορίζει για να μην εκβιάσει και άρα καταδικάσει τον άνθρωπο να είναι μια απλή μηχανή –

είναι στο χέρι του καθενός το αν θα κάνει την ψυχή του πνευματικότερη ή υλικότερη. Στη νέα αποκάλυψη ο Ιησούς λέει ότι εκείνη η ψυχή που έχει ενωθεί κατά τα τρία τέταρτα με τη σάρκα της, στον άλλο κόσμο βρίσκεται σε οικτρή κατάσταση κι έχει μία πολύ μακριά και βασανιστική πορεία μπροστά της μέχρι να βρει το δρόμο της. Ενώ όταν ο άνθρωπος ζει στη Γη σε αρμονία με τη θεία τάξη η πορεία αυτή μπορεί να μικρύνει σημαντικά ή και να φτάσει πολύ γρήγορα στο τέρμα της. Η εναρμόνιση είναι απλά η τήρηση των δέκα εντολών, που ουσιαστικά συνοψίζονται στις δύο χριστικές εντολές περί αγάπης.

Όταν γνωρίζει κανείς ποια είναι η φύση και ο ρόλος του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος μπορεί να απαντήσει στο ερώτημα τι είναι η αρρώστια, πώς προκύπτει και πώς θεραπεύεται. Όπως είδαμε ήδη η αρρώστια είναι το αποτέλεσμα της σύγκρουσης με τη θεία τάξη. Η σύγκρουση ή ασυμβατότητα με τη θεία τάξη ξεκινάει από την ψυχή, ως εκ τούτου και η αρρώστια έχει την αφετηρία της στην ψυχή, απλώς εκδηλώνεται ως δυσλειτουργία στο σώμα. Συνακόλουθα, η αρρώστια που οφείλεται σε ψυχογενή αίτια δεν είναι δυνατό να θεραπευτεί με χημικά παρασκευάσματα ή με άλλες έξωθεν επεμβάσεις, παρά μόνο από την ίδια την ψυχή. Εάν η ψυχή δεν βρει και δεν λύσει τα αίτια, μπορεί επανειλημμένα κανείς να κάνει τα συμπτώματα να εξαφανιστούν, όμως δε λύνει έτσι το πρόβλημα του.

Γι' αυτό ο τρόπος θεραπείας που εφαρμόζει ο Ιησούς όπως λέει ο ίδιος στο «ΜΕΙ» είναι ο εξής: όταν η ψυχή δεν έχει βυθιστεί υπερβολικά στη σάρκα της, Εκείνος την ελευθερώνει και στη συνέχεια αφυπνίζει το ζωτικό της σπινθήρα μέσω της πίστης στο πρόσωπο Του, αποκαθιστώντας έτσι τη σχέση με το Θεό. Στη συνέχεια προτρέπει συνήθως τον θεραπευμένο να μην υποτροπιάσει, δηλαδή να μην αμαρτάνει πλέον ενώ πολλές φορές προσθέτει: για να μην σε βρουν ακόμη χειρότερα κακά.

Η θεραπευτική μέθοδος του Ιησού Χριστού, των Αποστόλων του -που έλαβαν μια ιδιαίτερη δύναμη επί τούτω από Εκείνον- όπως και η δυνατότητα θεραπείας μέσω συνανθρώπων ή μέσω της προσευχής, αποτελούν βασικούς άξονες στις αποκαλύψεις που δόθηκαν στον Λόρμπερ, στον Μαγερχόφερ και στην Ντούντε μέσω του εσωτερικού λόγου. Το κέντρο βάρους αυτών των αποκαλύψεων αφορά στο νόημα της νόσησης και στη συμβολή της στον εξαγνισμό της ψυχής. Έτσι αποδεικνύεται πάλι από μία άλλη, ανώτερη σκοπιά, ότι το τρίπτυχο νόσηση -θεραπεία- υγεία εδράζεται στην ψυχοπνευματική σφαίρα του ανθρώπου. Και είναι η σφαίρα αυτή που κινεί, συντονίζει και κατευθύνει τις λειτουργίες του σώματος.

Η ανθρώπινη ζωή εμπρικλείει πληθώρα ερωτημάτων και χωρίς τη φώτιση από πάνω δεν θα βρίσκαμε άκρη. Έτσι, η σχέση σώματος και ψυχής αποτελεί επίσης ένα αίνιγμα, η δε ανθρωπότητα, ειδικά σήμερα, αγωνίζεται να ρίξει φως στα θέματα αυτά. Μπορούμε να θεραπεύσουμε την ψυχή μέσω του σώματος και το σώμα μέσω της ψυχής; Τι πρέπει να κάνει κάποιος όταν η κρίση και οι λειτουργίες του

σώματος δεν είναι εντάξει; Πώς μπορεί να είναι υγιής και να νιώθει ευτυχισμένος και ολοκληρωμένος ως τα βαθιά γεράματα;
Ακολουθούν απαντήσεις.

Πνεύμα, ψυχή και σώμα, η τριαδικότητα του ανθρώπου

Για την *πνευματική ανατομία του ανθρώπου* γράφει ο Βίκτωρ Μορ στον πρόλογο της «Κοσμοθεωρίας του πνεύματος», μια συλλογή επιστημονικών γραπτών του Λόρμπερ:

«Δεν μπορεί να περιμένει κανείς ότι θα διεισδύσει στα μυστήρια της ζωής με καθαρά υλικές μεθόδους και εργαλεία. Σε αυτό το θέμα ο άνθρωπος πρέπει να στηριχθεί στην εσωτερική του όραση, στη δύναμη του πνευματικού οφθαλμού του. Δεν είναι τυχαίο ότι την ανατομία του *λεπτοουσιακού* ανθρώπινου σώματος την παραλάβαμε από την Ανατολή χάρη στην εσωτερική παρατήρηση των πραγμάτων που χαρακτηρίζει τους Ασιάτες. Πράγματι σε πολλά παλαιά κείμενα, κυρίως σε αρχαία ινδικά, υπάρχει, η διδασκαλία σχετικά με το αιθερικό σώμα που ρυθμίζει τις αυτόνομες ζωτικές λειτουργίες του φυσικού σώματος. Τα κέντρα ακτινοβολίας (στα ινδικά, τσάκρας) συνιστούν το συνδετήριο κρίκο μεταξύ της ανώτερης ψυχικής ζωής του ανθρώπου και της σωματικής ζωής του που ρυθμίζεται από την πρώτη.

Ακόμη πιο πολύτιμη αξία από αυτή την ψυχική ενόραση όπως τη γνωρίζουμε από την ασιατική παράδοση π.χ., έχει η πνευματική αποκάλυψη. Πρόκειται για μία σπάνια εκδήλωση του θεϊκού Πνεύματος στο γήινο πεδίο όπου σε χαρισματικούς ανθρώπους δίνεται η έμπνευση με τη μορφή του «εσωτερικού λόγου» για να καταγράψουν τις διδασκαλίες από την πιο υψηλή ουράνια Πηγή. Ένας από τους πιο σημαντικούς φορείς αυτού του χαρίσματος του Πνεύματος ήταν ο μυστικιστής Γιάκομπ Λόρμπερ. Τα κείμενα του Λόρμπερ βρίθουν από πληροφορίες αναφορικά με την εσωτερική φυσική και πνευματική δομή και λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού. Το υπόβαθρο αυτών των διδασκαλιών είναι η τριαδικότητα του ανθρώπου που συντίθεται από α) το εσωτερικό πνεύμα, ένα θεϊκό σπινθήρα που τον καθοδηγεί και του δίνει τη ζωή ένδοθεν β) την ψυχική του οντότητα που είναι εκείνη που δίνει μορφή στις σκέψεις και στα συναισθήματα του και εκδηλώνει το δυναμικό του και γ) το σωματικό του φορέα που είναι το εκτελεστικό όργανο της δύναμης και των ιδεών του. Κάθε έργο του σώματος αποτελεί την υλοποίηση μιας δημιουργικής ιδέας του πνεύματος και λειτουργεί φυσιολογικά όσο η ψυχή το τροφοδοτεί με ενέργεια. Όταν η ψυχή μαζί με το ζωογόνο πνευματικά σπινθήρα στο εσωτερικό της αποσυρθεί από την ύλη επέρχεται ο βιολογικός θάνατος. Η ζωή όμως συνεχίζεται με το ψυχικό σώμα στον άυλο κόσμο, ενώ το γήινο υλικό φόρεμα της διαλύεται και γίνεται πάλι στοιχειώδης ύλη».

Ο λόγος που υπάρχουν αρρώστιες και αναπηρίες

Στο «ΜΕΙ» ΙΙΙ/12 ο Κύριος επισημαίνει ότι οι μαλθακοί άνθρωποι, στους οποίους το σωματικό και το ψυχικό στοιχείο έχουν αναμιχθεί υπερβολικά, είναι πολύ πιο ευαίσθητοι στον πόνο και αρρωσταίνουν πολύ πιο εύκολα:

(Ο Κύριος:) «Τότε θρηνούν και παραπονιούνται, κανείς όμως δεν σκέφτεται ότι όλα τα βάσανα, οι αρρώστιες, οι πόλεμοι, η ακρίβεια, η πείνα και οι επιδημίες προέρχονται μόνο και μόνο από το γεγονός ότι οι άνθρωποι, αντί να κάνουν τα πάντα για το πνεύμα και την ψυχή τους, όπως ορίζει η θεία τάξη, φροντίζουν μονάχα για το σώμα τους!»

«Η κάθε αρρώστια σημαίνει ευλογία., από την άποψη ότι συμβάλλει στην κάθαρση της ψυχής και επιπλέον σας βοηθάει ν' ακολουθήσετε με εγκαρτέρηση και προθυμία το θέλημα Μου, έτσι ώστε να εγκαταλείψετε πλέον την αντίσταση σας απέναντι Μου. Εάν συνειδητοποιείτε όλα αυτά και δέχεστε τα πάντα όπως σας έρχονται, επειδή πιστεύετε ότι Εγώ ξέρω ποιο είναι το καλύτερο για σας, τότε θα αντιλαμβάνεσθε επίσης πως Εγώ γνωρίζω και το πότε έχει έρθει η ώρα να θεραπευθείτε. Δεν πρόκειται όμως να σας αφήσω να γίνετε αυτοστιγμή καλά και αυτό λόγω της ελευθερίας της βούλησής σας, γιατί τότε θα πιστεύατε αναγκαστικά σε Μένα και στη δύναμη Μου, ενώ σ' αυτή την πίστη πρέπει να καταλήξετε από μόνοι σας χωρίς βία. Συν τοις άλλοις, σας είναι γνωστό ότι ο σκοπός της επίγειας υπόστασης όλων των ανθρώπων είναι να υπηρετείτε με αγάπη το σύνολο της δημιουργίας. Όποιος θέλει λοιπόν να εκπληρώσει την αποστολή για την οποία βρίσκεται στη γη, θα πρέπει να είναι πάντα χρήσιμος στον άλλον. Γι' αυτό και Εγώ ευλογώ ιδιαίτερα εκείνους τους ανθρώπους, οι οποίοι είναι πάντα πρόθυμοι να βοηθήσουν τους άλλους που υποφέρουν σωματικά. Οι άνθρωποι αυτοί, χάρη στη γνώση που τους χαρίζει η αγάπη τους, θα ξέρουν ν' αναγνωρίσουν επίσης τα αίτια μιας πάθησης, καθώς και τα κατάλληλα μέσα θεραπείας. Ανάλογα δε με το πόσο μεγάλη είναι η αγάπη και η αλληλεγγύη που νιώθουν προς τους αδύναμους και πάσχοντες συνανθρώπους τους, θα έχουν και την αντίστοιχη επιτυχία στις θεραπείες τους.

Σε τελευταία ανάλυση, ωστόσο, η οποιαδήποτε θεραπεία εξαρτάται από το θέλημα Μου, πράγμα που σημαίνει ότι μπορώ να θέσω όρια στην αποτελεσματικότητα ενός θεράποντα, εάν Εγώ κρίνω ότι οι επιπτώσεις μιας μακρόχρονης ασθένειας είναι πολύτιμες για την ψυχή τον αρρώστου. Η Θέληση Μου είναι αυτή που καθορίζει τη μοίρα, ενός ανθρώπου, μέρος της οποίας είναι και οι αρρώστιες και συνεπώς η ανθρώπινη θέληση δεν μπορεί να κάνει τίποτα εναντίον τους, ό,τι μέσο κι αν βάλει σ' εφαρμογή. Εννοείται βέβαια πως δεν πρόκειται να καταδικάσω τους ανθρώπους που αναζητούν μέσα για να βοηθήσουν όσους υποφέρουν, γιατί, όσο η αιτία για τέτοιες έρευνες είναι η αγάπη και η διάθεση αρωγής, Θα έχουν πάντα την ευλογία Μου.

Αλλά, εάν το κίνητρο για την παρασκευή τέτοιων ιαμάτων είναι το **υλικό κέρδος**, τότε ως επί το πλείστον θα είναι χωρίς αποτέλεσμα ή ακόμη και βλαβερά για το ανθρώπινο σώμα, παρ' όλη τη φαινομενική βελτίωση που επιφέρουν. Ενώ αντίθετα μπορεί τα πιο αθώα μέσα να οδηγήσουν στην ίαση, εάν αυτό είναι το θέλημα Μου και κρίνω ότι έχει έρθει η κατάλληλη στιγμή γι' αυτήν.

Μια ασθένεια έχει χρέος κατά κύριο λόγο να ωθήσει τον άνθρωπο **να συνδεθεί μαζί Μου**, καταφεύγοντας σε Μένα και ζητώντας από Μένα να τον θεραπεύσω. Τότε θα του στείλω στο δρόμο του τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι θέλουν να κάνουν το καλύτερο δυνατό για την ανακούφιση του. Και επειδή η έμπρακτη αγάπη τους είναι σύμφωνη με το θέλημα Μου και τους συνδέει μαζί Μου, μπορώ κι Εγώ να καθοδηγήσω τις σκέψεις τους. Όμως τέτοιοι θεραπευτές που να απολαμβάνουν τη χάρη Μου είναι σπάνιοι περισσότερο από ποτέ άλλοτε, με αποτέλεσμα οι πιο πολλοί, άνθρωποι να καταφεύγουν σε τέτοια φάρμακα που προκύπτουν χωρίς την ευλογία Μου. Σε αυτή όμως την περίπτωση δεν μπορεί να επιτευχθεί θεραπεία ούτε του σώματος ούτε της ψυχής, διότι δεν το επιτρέπω Εγώ με αυτά τα μέσα. Η δική Μου μέριμνα είναι να βοηθηθεί η ψυχή του ανθρώπου, εάν μάλιστα είναι απαραίτητο, ακόμη και χωρίς τη θέληση του. Αυτό που επιδιώκω είναι με αιτία την αρρώστια να αποστραφεί τον κόσμο, πράγμα που συμβαίνει πολύ πιο εύκολα όταν δεν μπορεί πλέον να ικανοποιήσει τις εγκόσμιες επιθυμίες τον. Επομένως, μπορείτε, όποτε θέλετε, να επικαλεσθείτε τη βοήθεια ενός γιατρού, ωστόσο Εγώ αποφασίζω για την ανάκτηση ή όχι της υγείας σας και επιπλέον οι κόποι του γιατρού έχουν την ευλογία Μου **μόνο εάν η αγάπη του για τον πλησίον είναι το πρωταρχικό κίνητρο** των προσπάθειών του.

Και πάλι και τότε θα βρείτε την υγεία σας, μονάχα όταν από την αρρώστια αυτή αποκομίσετε κέρδος για την **ψυχή** σας. Αυτό θα γίνει όταν υποταχθείτε σ' Εμένα και στο Θέλημα Μου, όταν υποφέρετε με εγκαρτέρηση και Με ευγνωμονείτε για το γεγονός ότι η ψυχή σας αποσπάει μεγάλα πλεονεκτήματα, όταν βαστάζετε την αρρώστια ως το τέλος μέσα σ' αυτό το πνεύμα. Μπορείτε όμως επίσης και να απαλλαγείτε από οποιαδήποτε ασθένεια, εάν έχετε μια πίστη **ακλόνητη** σαν βράχο, όπως τότε και Εγώ γιάτρευα όταν ήμουν στη γη εκείνους που είχαν δυνατή πίστη.

Γιατί βέβαια για Μένα τίποτα δεν είναι αδύνατο και, εάν και η δική σας αγάπη είναι τόσο βαθιά που να έχει σαν αποτέλεσμα μια ολοζώντανη, ισχυρή πίστη, δεν πρόκειται ν' αμφιβάλετε ούτε δευτερόλεπτο για την αγάπη και τη δύναμη Μου. Και τότε μπορείτε να γιατρευτείτε αυτοστιγμή, γιατί σε αυτή την περίπτωση η ανάκτηση της υγείας δεν σας εξαναγκάζει να πιστέψετε, αφού έτσι κι αλλιώς έχετε ήδη μια ακράδαντη πίστη. Ποιος όμως από σας παρουσιάζει μια τόσο δυνατή πίστη που να κάνει χρήση της δικής Μου δύναμης χωρίς να αμφιβάλλει καθόλου και να αφεθεί με ψυχή και σώμα στα χέρια Μου με την παράκληση να τον κάνω καλά και να είναι επιπλέον πεπεισμένος ότι

η παράκληση του θα εισακουστεί;

Τότε μπορούν πραγματικά να γίνουν θαύματα είτε σε σας είτε στο συνάνθρωπο, για τον οποίο παρακαλάτε με μια τέτοια πίστη. Όποιος λοιπόν διατηρεί ένα στενό δεσμό μαζί Μου, είναι πλήρως εναρμονισμένος με το θέλημα Μου και τότε Με αφήνει να κυβερνώ χωρίς να αντιστέκεται στη βούληση Μου. Τότε αντέχει ακόμη και τη **μεγαλύτερη** δοκιμασία πειθαρχώντας στο θέλημα Μου κι έτσι ωφελεί την ψυχή του πολύ περισσότερο από ό,τι εάν ξανάβρισκε τη σωματική του υγεία.

Πάντως, Εγώ θα επιδρώ πάντα έτσι πάνω σας ώστε η μοίρα σας να είναι υποφερτή. Και όταν ένας άνθρωπος πρέπει να περάσει από μεγάλες οδύνες, τότε εκδηλώνεται η αγάπη Μου για την ψυχή του, η οποία θα Με ευγνωμονεί κάποτε στο πνευματικό βασίλειο που μπόρεσε ν' απαλλαγεί από τόσες πολλές ακαθαρσίες ήδη πάνω στη γη. Θα Με ευγνωμονεί επίσης και για το γεγονός ότι με το να υποφέρει, της δόθηκε η δυνατότητα να εξαλείψει ένα μέρος της ενοχής της, ώστε να μπορεί να περάσει πολύ λιγότερο επιβαρυσμένη στο πνευματικό βασίλειο, πράγμα που με ένα υγιές σώμα δεν θα ήταν το ίδιο εύκολο.»

Μπέρτα Ντούντε, 23.10.1963

«Ένδεια, δυστυχία και κάθε είδους συμφορές αφήνω να πλήττουν τους ανθρώπους μόνο όταν έχουν τελείως απομακρυνθεί από Μένα και είτε λατρεύουν άλλους θεούς είτε έχουν γίνει εγωπαθείς και άθεοι οπαδοί του κόσμου. Γιατί η στέρηση κι οι κακουχίες σπρώχνουν τον άνθρωπο να σκεφτεί για τα αίτια της κακοδαιμονίας του, τον κάνουν εφευρετικό κι οξυδερκή' με αυτό τον τρόπο εγείρονται μέσα σε λίγο καιρό ευφυή και σοφά άτομα από το λαό που ανοίγουν τα μάτια στους συμπολίτες τους και τους δείχνουν τα αίτια της γενικής δυστυχίας.

Αν οι άνθρωποι δεν απομακρύνονταν ποτέ από τον Θεό, τότε ποτέ δεν θα περιέπιπταν σε δυστυχία και βάσανα. Αν, λοιπόν, εσείς και οι απόγονοι σας, πάντοτε μένετε κοντά και μέσα σε Μένα ως προς την πίστη σας και τα έργα σας σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου, τότε ποτέ δεν πρόκειται να υποφέρετε. Ούτε οι αρρώστιες του σώματος θα φοβίσουν και θ' αποθαρρύνουν την ψυχή σας. Γιατί οι σωματικές ασθένειες πάντοτε είναι οι πικρές συνέπειες της μη τήρησης των εντολών που Εγώ σε κάθε εποχή διατύπωσα καθαρά στους ανθρώπους.

Όποιος αρχίζει να τις τηρεί πιστά από τη νεανική του ηλικία, δεν θα χρειαστεί γιατρό μέχρι τα βαθιά του γεράματα, ούτε οι απόγονοι του θα αναγκαστούν να υποφέρουν εξαιτίας των γονικών αμαρτιών, όπως συχνά συνέβαινε για αιώνες ολόκληρους στους παλιούς, πιστούς στον Θεό, λαούς. Όμως, κάθε φορά που οι άνθρωποι αρχίζουν να εκφυλίζονται, σύντομα προσβάλλονταν από βαριές σωματικές ασθένειες, δοκιμάζοντας τις συνέπειες της περιφρόνησης ή της αγνόησης των θείων εντολών.

Αν ο ειδικός που κατασκεύασε ένα μηχάνημα δείξει σ¹ εκείνον που το αγόρασε για να το χρησιμοποιήσει τι πρέπει να προσέχει, για να μπορεί να το χρησιμοποιεί για πολύ καιρό, ο αγοραστής πρέπει ύστερα να τηρήσει όσα του είπε ο κατασκευαστής. Αν από επιπολαιότητα ή ισχυρογνωμοσύνη με τον καιρό σταματήσει να το κάνει, τότε φέρει ο ίδιος την ευθύνη για τη φθορά του μηχανήματος, που θα το κάνει είτε εντελώς είτε μερικά άχρηστο για ωφέλιμη χρήση.

Όμως ο Θεός είναι ο μεγάλος κατασκευαστής του ανθρώπινου σώματος, που το έφτιαξε καλά για να το χρησιμοποιήσει ο άνθρωπος προς όφελος του. Αν η ψυχή χρησιμοποιεί αυτό το ζωντανό μηχάνημα σύμφωνα με τις σαφείς συμβουλές που της δόθηκαν, οι οποίες είναι εντολές του Θεού, τότε το σώμα θα παραμένει διαρκώς σε καλή κατάσταση από πλευράς υγείας. Αν, αντίθετα, με τον καιρό η ψυχή, που έχει γίνει φιλήδονη και αδρανής, παραβλέψει τις εντολές αυτές, τότε εκείνη φέρει την ευθύνη, εάν το σώμα της πέσει σε διάφορα δεινά.»

Γιάκομπ Λόρμπερ «ΜΕΙ» 1Χ/35

* * *

Στο ερώτημα του κατά πόσον μπορεί ο Θεός να τιμωρεί τα παιδιά για τις αμαρτίες των γονέων τους απαντά ένα κείμενο της Μ. Ντούντε από τις 11/10/1962:

«Για να μπορείτε να πιστέψετε στη δικαιοσύνη Μου πρέπει να μην έχετε μια λανθασμένη εικόνα για Μένα. Μια τέτοια εικόνα προκύπτει από διάφορες διδασκαλίες οι οποίες Με παρουσιάζουν ως ένα σκληρό Θεό που τιμωρεί άδικα τα πλάσματά Του. Αυτή λοιπόν η λανθασμένη εικόνα σας μεταδίδεται όσο δεν καταλαβαίνετε τι σημαίνουν τα λόγια: "Θα τιμωρήσω τις αμαρτίες των πατέρων έως και στην τέταρτη γενεά..." "Αλλά δεν είναι αλήθεια ότι είμαι άσπλαχνος ούτε ότι παιδιά κι εγγόνια πρέπει να πληρώνουν για τις αμαρτίες των πατέρων τους. Γιατί κάθε ψυχή είναι προσωπικά υπεύθυνη και πρέπει να ξεπληρώσει τα δικά της χρέη στη γήινη ζωή της ήδη, εκτός βέβαια εάν ζητήσει από τον Ιησού Χριστό να την λυτρώσει.

Ούτε ασφαλώς καταλογίζονται ευθύνες στα παιδιά και στα παιδιά των παιδιών για τις αμαρτίες των προπατόρων τους. Απλά είναι δυνατό ορισμένες αμαρτίες να έχουν μια φυσική επίπτωση που εκδηλώνεται στα παιδιά και στα δικά τους παιδιά. Έτσι μπορεί, αυτά να παρουσιάζουν αδυναμίες και παθήσεις σωματικής ή ψυχικής φύσης που οφείλονται στην αμαρτωλή ζωή των προγόνων τους. Αλλά επειδή οι άλλοι άνθρωποι βλέπουν αυτή την εκδήλωση, γι' αυτό οι αδυναμίες και οι παθήσεις θεωρούνται τιμωρίες που στέλνω Εγώ στους απογόνους.

Όσο ζουν οι άνθρωποι αυτοί που αμάρτησαν κατά ένα τέτοιο τρόπο, η συνειδητοποίηση ότι είναι υπεύθυνοι για τη δυστυχία των παιδιών τους μπορεί να αποτελεί μια τιμωρία για τους ίδιους. Έτσι με αυτή τη συνειδητοποίηση είναι δυνατό να πληρώσουν για τα

αμαρτήματα τους. Με τον τρόπο αυτό πληρώνουν το σωστό αντίτιμο για την ενοχή τους, όμως συγχώρεση θα πάρουν μόνο όταν φέρουν την ενοχή τους κάτω από το σταυρό του Ιησού Χριστού και του ζητήσουν να τους συγχωρέσει και να τους λυτρώσει.

Όσον αφορά τα παιδιά που κατά κάποιον τρόπο "τιμωρούνται" είναι, ψυχές με δική τους ανεξάρτητη υπόσταση, οι οποίες έχουν αναλάβει συνειδητά να ζήσουν υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στη Γη για να ωριμάσουν γρηγορότερα χάρη στη δύσκολη αυτή μοίρα. Γιατί πριν την ενσάρκωση τους τούς δείχνεται η μελλοντική τους μοίρα στη Γη κι έχουν κάθε δυνατότητα να αρνηθούν να την υποστούν.

Γενικά το μόνο που έχει σημασία είναι η ωρίμανση των ψυχών. Αυτή καθ' αυτήν η σωματική ύπαρξη τον ανθρώπου είναι λίγο ως πολύ ασήμαντη· μια δύσκολη επίγεια ζωή έχει μεγαλύτερη δυνατότητα να οδηγήσει στην τελείωση παρά ένας βίος γεμάτος ειρήνη και χαρά. Αλλά εσείς οι άνθρωποι που δεν έχετε ακόμη επίγνωση, υπερτιμάτε την αξία της ζωής στη Γη. Γι' αυτό πάντοτε Με κατηγορείτε ότι είμαι άδικος όταν έχετε να υποστείτε μια πιο δυσβάσταχτη μοίρα, ενώ αυτή πηγάζει από την αγάπη Μου για σας.

Η όλη διαδικασία της επιστροφής σας κοντά Μου περνάει από πάρα πολλούς δρόμους, όμως εσείς σπάνια μόνο το καταλαβαίνετε αυτό. Βλέπετε μόνο τη δυστυχία, την οποία θεωρείτε ασπλαχνία κι αδικία από την πλευρά Μου, αλλά δεν διακρίνετε τις δυνατότητες να ωριμάσει η ψυχή με αυτόν τον τρόπο. Οτιδήποτε κάνετε θα έχει σύμφωνα με το νόμο Μου επιπτώσεις, τόσο από φυσική όσο κι από πνευματική άποψη· επομένως κάθε αδικία οδηγεί σε συνέπειες που είναι εν μέρει εξόφθαλμες και εν μέρει όχι φανερές. Διότι μία παραβίαση της αιώνιας τάξης Μου φέρει πάντοτε αρνητικά αποτελέσματα, καθώς ήδη από μόνη της η δικαιοσύνη Μου δημιουργεί για τον άνθρωπο δυνατότητες να επανορθώσει για το κακό που έχει κάνει. Έτσι μπορεί να πληρώσει για την ενοχή του όσο βρίσκεται ακόμη στη Γη και άρα να μην περάσει στην άλλη ζωή πάρα πολύ βεβαρημένος.

Ακόμη κι όταν φεύγει από τη Γη χωρίς να έχει λυτρωθεί, επειδή δεν βρήκε ακόμη τη λύτρωση μέσω του Ιησού Χριστού, μπορεί ωστόσο να τον συγκινήσει η μοίρα των κοντινών του ανθρώπων' και αυτό μπορεί να τον οδηγήσει να κατακρίνει τον εαυτό του για τα λάθη του όσο ζούσε. Τότε έχει κάνει ήδη ένα βήμα προς τα πάνω αφού θέλει να βοηθήσει τους κοντινούς του ανθρώπους, έστω κι αν στο άλλο κόσμο δεν έχει δυνάμεις ως συνέπεια της λανθασμένης επίγειας ζωής του. Όμως ήδη το ότι έχει τη θέληση να βοηθήσει υπολογίζεται στο ενεργητικό του ως ένδειξη αγάπης και τότε θα βοηθηθεί και ο ίδιος από τον πνευματικό κόσμο.

Αλλά και αντίστροφα υπάρχουν ψυχές που επωμίζονται συνειδητά μία επίπονη γήινη πορεία για να βοηθήσουν από την πλευρά τους εκείνους που τους δίνουν τη δυνατότητα να ενσαρκωθούν στη Γη και επίσης επειδή συχνά διαπιστώνουν ότι έχουν τις ίδιες αδυναμίες και γι' αυτό αισθάνονται μια ψυχική συγγένεια μαζί τους.

Όταν λοιπόν λέγεται ότι οι αμαρτίες των πατέρων τιμωρούνται μέχρι την τέταρτη γενεά των απογόνων, τούτο θέλει να πει ότι οι σοβαρές παραβάσεις της αιώνιας τάξης επισύρουν ορισμένες φυσιολογικές επιπτώσεις. Κι αυτές τις επιπτώσεις Εγώ τις επιτρέπω επειδή μπορεί να δώσουν και σε άλλες ψυχές τη δυνατότητα να ανέβουν πιο ψηλά. Ένας άλλος λόγος είναι ότι εναπόκειται στην εντελώς ελεύθερη βούληση του ανθρώπου το πώς συμπεριφέρεται στη γήινη ζωή του, όπως επίσης είναι εντελώς ελεύθερη η απόφαση της ψυχής να ενσαρκωθεί.

Επομένως είναι λάθος να γίνεται λόγος για "τιμωρία " από πλευράς Μου, δεδομένου ότι όλα όσα ταλαιπωρούν μία ψυχή στη γήινη ζωή της είναι για καλό της. Διότι πολλές ψυχές μόνο όταν υποφέρουν μπορούν να ωριμάσουν, καθώς από μόνες τους δεν αναπτύσσουν ένα μεγάλο βαθμό αγάπης. Ένας υψηλός βαθμός αγάπης θα είχε ως αποτέλεσμα να μειωθούν τα δεινά τους και η μοίρα τους να γίνει πιο ελαφριά. Εάν λοιπόν θέλετε να βλέπετε την επώδυνη μοίρα ορισμένων ανθρώπων σαν αδικία από μέρους Μου, αποδεικνύετε απλά ότι αγνοείτε το προαιώνιο σχέδιο Μου για τη σωτηρία των ψυχών και επιπλέον ότι σας είναι άγνωστη η υπέρμετρη αγάπη Μου που θέλει πάντα να σώσει τον άνθρωπο και ποτέ να τον καταδικάσει. Γιατί η ζωή στη Γη είναι σύντομη σε σύγκριση με την αιωνιότητα, όμως και σ' αυτό τον πολύ σύντομο χρόνο εσείς οι άνθρωποι μπορείτε να αποθησαυρίσετε πολλά για την αιωνιότητα και να πληρώσετε για πολλά άδικα, ώστε να περάσετε στο τέλος στο φωτεινό βασίλειο, υπό την προϋπόθεση ότι θα βρείτε τον Ιησού Χριστό και θα Του ζητήσετε συγχώρεση για το φταίξιμο σας».

«Εσείς οι άνθρωποι θα πρέπει να αποπερατώσετε το σχολείο του πνεύματος, καθώς αυτό το ρόλο προσδιόρισα να. επιτελεί το δημιουργήμα Μου που ονομάζεται Γη. Έτσι ο καθένας θα έχει τη δυνατότητα να ωριμάσει πάνω της, αφού προσφέρει αυτή την ευκαιρία για όλες τις βαθμίδες της εξέλιξης.

Όμως οι ψυχές, δηλαδή τα έκπτωτα αρχέγονα πνεύματα, ωρίμασαν σε τόσο διαφορετικό βαθμό κατά τη διάρκεια της διέλευσής τους από τη Γη σε κατάσταση υποχρεωτικής υποταγής στο νόμο και δέσμιας βούλησης, ώστε καθεμία χρειάζεται εντελώς διαφορετικές καταστάσεις στη ζωή της. Και ναι μεν θα πρέπει να έχουν φτάσει σε έναν συγκεκριμένο βαθμό ωριμότητας για να τους επιτραπεί η ενσάρκωση τους ως άνθρωποι, αλλά όσο πιο κοντά πλησίαζαν σε αυτή την τελευταία ενσάρκωση, τόσο πιο χαλαρά ήταν τα δεσμά των εξωτερικών υλικών μορφών που τις περιέβαλλαν. Τότε οι πνευματικές ουσίες που βρίσκονταν δεσμευμένες στις μορφές αυτές είχαν τη δυνατότητα να εκμεταλλευτούν τη χαλάρωση, ή και να την αφήσουν ανεκμετάλλευτη και να εξελιχθούν ανάλογα.

Αντίστοιχα λοιπόν είναι διαρθρωμένη και η κάθε ψυχή όταν ξεκινάει την πορεία της ως άνθρωπος. Ένα τέτοιο διαφορετικό επίπεδο ψυχικής ωριμότητας απαιτεί για κάθε διαφορετική ψυχή επίσης διαφορετικές επίγειες διαδρομές, οι οποίες μπορούν να πετύχουν την ολοκληρωτική απελευθέρωση από κάθε μορφή ύλης. Ακόμη και ψυχές που φέρουν βαρύ φορτίο μπορούν να φτάσουν σε μια τέτοια επιτυχία, εάν επιλέξουν οικειοθελώς μια, ιδιαιτέρως δύσκολη επίγεια ζωή. Άλλωστε καθεμία έχει τη δυνατότητα να επιλέξει μόνη της εάν θέλει να ακολουθήσει τη συγκεκριμένη οδό, δεδομένου ότι της γίνεται γνωστή πριν την ενσάρκωση της.

Αυτό αποτελεί μία εξήγηση για τους ανθρώπους που βαρύνονται με κάποια σωματική αναπηρία, η σκληρή μοίρα των οποίων συχνά σας κάνει να αναρωτιέστε για την αιτία της κατάστασης τους. Υπάρχουν όμως και ενσαρκωμένες ψυχές που αναλαμβάνουν οικειοθελώς μια ιδιαιτέρως δύσκολη επίγεια διαδρομή, μολονότι οι ίδιες δεν το έχουν ανάγκη. Αυτές επιθυμούν να έρθουν στη Γη από τον άλλο κόσμο και Με παρακαλούν να ικανοποιήσω την επιθυμία τους, με σκοπό να βοηθήσουν με τον τρόπο αυτό άλλες ψυχές. Άρα δεν έχουν να εκπληρώσουν κάποια αποστολή, αλλά είναι απλώς οι ίδιες το φορτίο, με το οποίο δίνουν στους συνανθρώπους τους τη ευκαιρία και τη δυνατότητα να εξασκηθούν στην ανάγκη, στην υπομονή, στη φιλευσπλαχνία, στην πραότητα, στη φιλειρηνικότητα και τη δικαιοσύνη. Έτσι βελτιώνουν το επίπεδο της ωριμότητας τους, παρόλο που έχουν ήδη φτάσει σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο ωριμότητας στο βασίλειο του άλλου κόσμου, το οποίο επιτρέπει μια τέτοια ενσάρκωση επί Γης, αφού αφορμή για την παράκληση τους να ενσαρκωθούν αποτελεί η ισχυρή τους πρόθεση να προσφέρουν αγάπη και αρωγή. Σε αυτή την περίπτωση όμως δεν μπορείτε να πείτε ότι πληρώνουν για κάποιες αμαρτίες, διότι σε ψυχές που εξακολουθούν να είναι ανώριμες, δεν επιτρέπεται μια εκ νέου ενσάρκωση με σκοπό την ανύψωση της ωριμότητας τους. Θα πρέπει δε να θυμάστε πάντα ότι καμιά ψυχή δεν υποχρεώνεται να ακολουθήσει τη συγκεκριμένη επίγεια διαδρομή της, παρά. επιλέγει οικειοθελώς να υποστεί μια ορισμένη μοίρα, η οποία της έχει φανερωθεί εκ των προτέρων.

Ως εκ τούτου αποτελεί μια εσφαλμένη άποψη να νομίζετε οη μπορεί να εξιλεωθεί κάποιος πληρώνοντας για τις παλιές αμαρτίες τον επί Γης, διότι μόνο ο Ιησούς Χριστός μπορεί να σβήσει αυτό το χρέος.

...Γι' αυτό σας τονίζω διαρκώς, ότι ναι μεν υπάρχουν επανενσαρκώσεις στη Γη, αλλά ότι όλες αυτές έχουν την ιδιαίτερη αιτιολογία τους, και ότι ποτέ δεν επιστρέφει εκεί με τη δική Μου θέληση μια ψυχή που είναι ακόμη ανώριμη, απλώς και μόνο με σκοπό να αναπληρώσει αυτά, που δεν πρόλαβε στην προηγούμενη ζωή της επί Γης. Μόνο μια εθελοντική εξιλαστήρια θυσία μπορεί να Με παροτρύνει να δώσω τη συγκατάθεση Μου σε κάποιες ψυχές να ενσαρκωθούν ξανά, όμως θα πρέπει πάντα να έχει προηγηθεί η προσωπική τους απολύτρωση μέσω του Ιησού Χριστού. Είναι δε ευνόητο ότι σε τέτοιες ψυχές δίνεται στη συνέχεια και η δυνατότητα να επιτύχουν πάνω στη Γη έναν υψηλό

βαθμό ωριμότητας, διότι κάθε οικειοθελής θυσία αναγνωρίζεται από Εμένα και είναι ευλογημένη».

Μπέρτα Ντούντε, 15.9.1962

Βαθύτερα αίτια της μοίρας ενός αρρώστου

Μία σκηνή του «Μεγάλου Ευαγγελίου», όπου ο Ιησούς είχε θεραπεύσει τον τυφλό και παράλυτο γιο ενός πανδοχέα, ρίχνει φως στα βαθύτερα αίτια και στον πνευματικό σκοπό μίας ασθένειας:

«Ο πανδοχέας είπε: "Κύριε, τώρα βλέπω πολύ καθαρά ότι μόνον Εσύ είσαι πάνσοφος και έχεις δίκιο σε όλα. Πάντοτε οι άνθρωποι φταίνε μόνον τους για τις συμφορές τους, που τους βασανίζουν σωματικά και ψυχικά. Όμως, ποιος έφταιξε που ο γιος μου, ο οποίος από πολύ νέος ήταν ο καλύτερος κι ο πιο ευσεβής από τα, παιδιά μου, έγινε τυφλός και παράλυτος; "

Εγώ απάντησα: "Φίλε μου, εδώ συντρέχουν τρεις λόγοι. Ο πρώτος είναι η υπέρμετρη προτίμηση σου γι' αυτόν. Κάθε φορά που είχε κάποιο πολύ μικρό ενόχλημα στο κεφάλι, έφερνες όλους τους γνωστούς γιατρούς για να τον θεραπεύσουν. Αυτοί, με τα εξαιρετικά δυνατά τους φάρμακα προκάλεσαν έναν ισχυρό κατάρρου στο κεφάλι και ειδικά στα μάτια, οπότε ο γιος σου τυφλώθηκε. Δεύτερον: Αφού τυφλώθηκε, οι γιατροί, θέλοντας να τον κάνουν να δει και πάλι, του έδωσαν φάρμακα εξωτερικής κι εσωτερικής χρήσης που ήταν μεν δυνατά, αλλά ακατάλληλα, οπότε σύντομα ο γιος σου έπαθε γενική παράλυση. Τρίτον: Εγώ ήξερα βέβαια τι συμβαίνει, άφησα όμως να τα πάθεις αυτά για τον ακόλουθο λόγο: Πρώτον, γιατί ύστερα απ' αυτά έδειξες μεγαλύτερη αγάπη και στα άλλα σου παιδιά, αρχίζοντας να τα αναθρέφεις όλα με καλύτερο τρόπο. Δεύτερον, παραδέχθηκες ότι ο σωστός Ιουδαίος πρέπει και σχετικά με τις παθήσεις του σώματος να εμπιστεύεται περισσότερο τον Θεό από τους συνήθως αδαείς γιατρούς. Γιατί εκεί όπου κανένας γιατρός δεν μπορεί πια να βοηθήσει, ο Θεός μόνο μπορεί, και πολύ καλά μάλιστα. Τρίτον, το επέτρεψα επίσης, επειδή γνώριζα καλά ότι θα έρθω σε σένα για να σου δώσω με την ίαση του γιου σου μία απόδειξη για το ότι Εγώ είμαι ο Κύριος και τίποτα δεν είναι για Μένα αδύνατο. Απ' όλα αυτά θα κατάλαβες, βέβαια, τι έφταιγε που ο γιος σου ήταν για ένα διάστημα τυφλός και παράλυτος. Υπάρχει βέβαια κι ένας άλλος λόγος, μυστικός και πνευματικός, που τώρα δεν είναι ακόμη δυνατόν να τον καταλάβεις, αυτό όμως θα συμβεί στην άλλη ζωή. Μάθε όμως τώρα από το δικό Μου στόμα ότι ούτε εσύ, ούτε ο γιος σου είσαστε ως προς την προέλευση της ψυχής σας από δω, παρά από ψηλά. Δηλαδή κατάγεστε από μία άλλη γη τον μακρινού ουρανού. Γιατί όλα όσα σου φαίνονται σαν σταθεροί αστερισμοί στα βάθη του ουρανού, είναι πλήθος ουρανίων σωμάτων και σε όλ' αυτά υπάρχουν λογικά, παρόμοια με σας, ανθρώπινα πλάσματα. Όμως, μόνο σ' αυτήν τη γη βρίσκονται τα δικά Μου παιδιά. Όμως μη Με ρωτήσεις τίποτ' άλλο γι'

αυτά. Όταν το πνεύμα σου θα έχει γίνει τέλειο, η εσωτερική σου όραση θ' αποκτήσει και για τα θέματα αυτά μεγαλύτερη καθαρότητα."»

Γιάκομπ Λόρμπερ «ΜΕΙ» Χ /148

* *

Τα ευεργετικά αποτελέσματα της αρρώστιας είναι το θέμα που διαπραγματεύεται και το παρακάτω κείμενο της Μπέρτα Ντούντε από τις 9/12/1957:

«Ένας πολύ ουσιαστικός παράγοντας στη ζωή είναι να έχετε συνείδηση του προορισμού που έχετε ως άνθρωποι. Θα πρέπει να μάθετε ότι η ίδια η ζωή δεν έχει καμιά σημασία κι ότι το ζητούμενο δεν είναι να λειτουργεί άριστα και να αισθάνεται καλά το σώμα. Αλλά εκείνο που ενδιαφέρει είναι η ψυχή που ενοικεί στο σώμα· έτσι όλες οι σωματικές λειτουργίες θα πρέπει να χρησιμοποιούνται προς όφελος της ψυχής προκειμένου να ξεφύγει από την αξιολύπητη κατάσταση της και να φτάσει στον τελικό προορισμό που έχει τεθεί ως στόχος για όλα τα πνεύματα. Μάλιστα, η ψυχή μπορεί να ωριμάσει πολύ γρηγορότερα σε ένα σώμα που ασθενεί, υπό την προϋπόθεση ότι ο άνθρωπος παίρνει στα σοβαρά το καθήκον του στη Γη. Εάν κάποιος θεωρεί το σώμα του απλά σαν το σκεύος που χρειάζεται η ψυχή για την περαιτέρω) εξέλιξη της και γι' αυτό μόνο το λόγο προσπαθεί να το διατηρεί σε καλή κατάσταση, να το φροντίζει και να το κάνει ανθεκτικό, τότε ζει συνειδητά, τη ζωή του. Τότε δεν έχει ούτε λόγο να φοβάται ότι το σώμα του θα καταρρεύσει πριν να φτάσει η ψυχή τον στο επίπεδο ωριμότητας που είναι γι' αυτήν εφικτό.

Διαφορετικά είναι τα πράγματα με εκείνους τους ανθρώπους που δεν έχουν καμιά συναίσθηση ευθύνης απέναντι στην ψυχή τους. Τέτοιοι άνθρωποι μπορεί να χαίρουν άκρας υγείας και ξαφνικά να χάσουν τη ζωή τους για το λόγο ότι δεν νοιάζονται καθόλου για την ψυχή τους και ως εκ τούτου δεν σημειώνουν καμιά πρόοδο. Η ύπαρξη τους σε αυτή τη Γη δεν έχει κανένα νόημα ούτε στόχο, γι' αυτό αφαιρείται από την ψυχή το εξωτερικό της φόρεμα ώστε να έχει τη δυνατότητα να προχωρήσει στο πνευματικό βασίλειο πιο ψηλά.

Σίγουρα η υγεία είναι ένα τεράστιο δώρο που θα πρέπει να εκτιμάται αλλά όχι υπό μία γήινη υλιστική έννοια, παρά προς όφελος της ψυχής. Αλλά και ένα άρρωστο σώμα αποτελεί εξίσου ένα δώρο για τον άνθρωπο εκείνο που δεν κλείνεται απέναντι στο έλεος που του δείχνει έτσι ο Θεός. Γιατί είναι κατά κάποιο τρόπο ένα φράγμα που του έθεσε ο Θεός για να τον προστατέψει από τον κόσμο. Το φράγμα αυτό τον ευκολύνει να υπερβεί τον κόσμο κι έτσι συνιστά μια μεγάλη βοήθεια προς την ψυχή. Αλλά βέβαια πρέπει ο άνθρωπος να υποκύψει συνειδητά στο θέλημα του Θεού και επίσης να θεωρεί την αδυναμία του σώματος του σαν έλεος, ξέροντας ότι ο σκοπός του ανθρώπινου περάσματος από τη Γη δεν είναι η σωματική ζωή, αλλά η ζωή της ψυχής.

Για τούτο το λόγο ωριμάζει η ψυχή εκείνον του ανθρώπου που

ξέρει ποιο είναι το καθήκον του και θέλει να το φέρει σε πέρας. Στον άνθρωπο αυτό θα δοθεί με κάθε τρόπο βοήθεια από τον Θεό για την πρόοδο της ψυχής του. Συχνά αυτό σημαίνει δοκιμασίες ή σωματικά προβλήματα, τα οποία όμως πρέπει να θεωρηθούν ως μέσα κάθαρσης κι όχι ως τιμωρία ή τροχοπέδη στην επίτευξη τον στόχου...»

* *

Στις 29/4/1841 ένας φίλος του Λόρμπερ απηύθυνε μέσω αυτού την παράκληση στον Κύριο να σώσει την αδελφή του που έπασχε από λέπρα. Στη συνέχεια ακολουθεί η απάντηση του Κυρίου όπως την κατέγραψε ο γραφιάς του, Γιάκομπ:

«Τι είδους απάντηση να δώσω σ' αυτή την ερώτηση; Όταν θέλω να βοηθήσω κάποιον, έρχονται οι γιατροί σας και χαλούν τη δουλειά Μου. Μήπως πρέπει ν' αφήσω τους γιατρούς να μεταναστεύσουν στον άλλο κόσμο; Όποιος νομίζει ότι μόνο με τους γιατρούς και με τα φάρμακα μπορώ να βοηθήσω, απατάται οικτρό.. Γιατί ακριβώς τότε είναι που συνήθως δεν βοηθάω καθόλου' στην καλύτερη περίπτωση επιτρέπω πότε πότε να βοηθήσουν τα φάρμακα αν τα εμπιστεύονται, επειδή πιστεύουν στο όνομα Μου. Όταν όμως δεν υπάρχει ούτε καν αυτή η ύστατη πίστη, τότε η βοήθεια Μου δεν έρχεται.

Στη δική σας περίπτωση σας έχω ήδη διαμηνύσει προφορικά μέσω του υπηρέτη Μου ότι εάν παρακαλείτε και πιστεύετε με την καρδιά σας χωρίς αμφιβολία τότε η άρρωση θα γίνει πάλι καλά.. Εάν πιστεύετε όμως ότι ναι μεν μπορώ να βοηθήσω μα αμφιβάλετε αν το θέλω κιόλας, είναι σαν να. σκέφτεστε ότι το πιο πιθανό είναι να μην γλιτώσει η λεπρή γυναίκα, καθώς μάλιστα η πάθηση της είναι ιδιαίτερα επιθετική. Αν είχατε πίστη όμως όσο είναι ο κόκκος του σιναπιού, τότε θα είχατε τη δύναμη όχι μόνο να βοηθήσετε τη γυναίκα που πάσχει, μα και να αναστήσετε νεκρούς! Αλλά η πίστη σας μοιάζει ακόμη με την καλαμιά που την φυσάει όπου θέλει ο άνεμος. Η δε καρδιά σας είναι γεμάτη ολιγοψυχία, φόβο κι αμφιβολίες. Έτσι όταν πεθάνουν συγγενείς σας σάς πνίγει η θλίψη, επειδή δεν είσαστε βέβαιοι γι' αυτά που κάνει ή επιτρέπει ο πάντοργος Πατέρας σας ούτε συλλογίζεστε πως όλα όσα σας διαμηνύω, όλα όσα κάνω ή επιτρέπω να γίνουν δεν μπορεί παρά να είναι πάρα πολύ καλά.

Το να πάρω από τον κόσμο τη λεπρή, θα είναι πάρα πολύ καλό. Αλλά κι αν την αφήσω να μείνει, το καλό δεν θα είναι λιγότερο. Μα αν εσείς σκέφτεστε ότι μόνο το ένα θα είναι καλό, το να μείνει δηλαδή στη σωματική ζωή, ενώ ότι το αντίθετο θα αποτελεί μεγάλο δυστύχημα για την οικογένεια, τότε κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατί οτιδήποτε γίνεται κατά τη βούληση Μου είναι έτσι ή αλλιώς άριστο. Δεν ξέρετε ότι η ανθρώπινη βοήθεια δεν ωφελεί σε τίποτα; Η δικιά Μου η φροντίδα φτάνει πιο μακριά και πιο ψηλά και πριν και μετά από κάθε μητρική φροντίδα. Ή μήπως Αυτός που μεριμνά για πατέρα, μάνα και παιδιά δεν θα είναι ικανός να μεριμνήσει μόνο για τα παιδιά; Αχ ολιγόπιστοι, για, πόσο καιρό ακόμα θα πρέπει να σας κάνω κατήχηση μέχρι να ξυπνήσετε και

να έχετε σταθερή πίστη!;

Βλέπετε, η ζωντανή πίστη που είναι γεμάτη αφοσίωση κι εμπιστοσύνη είναι ένα αληθινό θερμόμετρο της αγάπης που δείχνει με ακρίβεια πόσο απέχει η αγάπη από το σημείο ψύξης. Στην αγάπη και στην πίστη βρίσκεστε ακόμη στην πρώτη φάση της άνοιξης, γι' αυτό προφυλαχθείτε από τον πάγο για να μην καταστραφούν τα βλαστάρια των καρπών. Κάντε ένα καπνό με το ξύλο της ζωής για να μην πάθει βλάβη η καρδιά σας. Εσένα δε, αγαπημένε Μου Ν. Ν., σου λέω ότι είναι καλύτερα για ένα διάστημα να μην πηγαίνεις στην αδελφή σου, αλλά ότι είναι προτιμότερο να μείνεις στο σπίτι σου και κοντά Μου. Γιατί είναι αλήθεια πως η παρουσία σου δεν θα ωφελήσει ιδιαίτερα τη λεπρή, ενώ σίγουρα θα της κάνει καλό να μείνεις μαζί Μου και μέσα Μου, να Με αγαπάς και να Με παρακαλείς να αφήσω να γίνει το θέλημα Μου.

Αλλά αν θέλεις παρ' όλα αυτά να πας, επειδή είναι αδελφή σου, τότε κάνε προηγουμένως την προσευχή σου και αλείψου με έλαιο από καρπούς του θαμνόκεδρου επικαλούμενος το όνομα Μου κι έτσι θα αποτρέψεις την κακιά αρρώστια από το σπίτι σου. Εάν μάλιστα επιπλέον θυμιατίσεις τα ρούχα σου με τους ίδιους καρπούς και καταπιείς τρεις από αυτούς με τη σκέψη προσηλωμένη σε Μένα, τότε μπορείς να είσαι απολύτως ήσυχος. Αλλά σου επαναλαμβάνω πως δεν είναι καταρχάς απαραίτητο να πας, γιατί σου λέω ότι το νόσημα της είναι σοβαρό.

Στο σώμα της αδελφής σου έχουν εκδηλωθεί όλα τα κακά πνεύματα που εγκαταστάθηκαν στην οικογένεια σας από τη μια γενιά στην άλλη' γι' αυτό ευνόητα είναι πολύ μεταδοτικό διότι τα πνεύματα που είναι ελεύθερα ψάχνουν αμέσως να βρουν μία νέα διαμονή. Όταν τρυπώσουν σε κάποιον αλλά τα διώξουν στη συνέχεια, τότε στη νέα τους κατοικία φέρνουν ακόμη μεγαλύτερη καταστροφή από ότι στην προηγούμενη από την οργή τους. Αυτή είναι άλλωστε εν προκειμένω και η περίπτωση της αδελφής σου, η οποία μολύνθηκε από άλλους.

Όποιος πάντως προσεύχεται, αλείφεται με έλαιο και θυμιατίζει τα ρούχα του στο όνομα Μου, δεν χρειάζεται να φοβάται ούτε την πανώλη. Το δεντράκι αυτό του θαμνόκεδρου προστατεύει τόσο καλά γιατί έχω ευλογήσει ιδιαίτερα τη φύση του.

Συνακόλουθα, η ζωντανή πίστη στη δύναμη του ονόματος Μου αναμφίβολα είναι το γιατρικό που δεν αποτυχαίνει ποτέ. Να είσαι βέβαιος πως ακόμη κι αν η λεπρή βρισκόταν στην Αμερική ενώ εσύ εδώ, όπως τώρα, και μάθαινες ότι νοσεί και απευθυνόσουν σε Μένα, Εγώ θα την έσωνα από το σωματικό και τον πνευματικό θάνατο! Εάν πιστεύετε με την καρδιά κι όχι απλώς με το νου, τότε οι παρακλήσεις κι η πίστη σας θα την κάνουν καλά. Μα αν έχετε αδύνατη πίστη, σκεφθείτε τουλάχιστον ότι Εγώ δεν πρόκειται ποτέ να κάνω κάτι άδικο κι οτιδήποτε κι αν κάνω σίγουρα θα είναι το πιο καλό.

Θυμηθείτε το μαθητή Μου που ήθελε να θάψει τον πατέρα του πριν Με ακολουθήσει. Όταν στοχάζεστε τη διδασκαλία που του έδωσα, τότε θα βρίσκετε πάντοτε μια μεγάλη εσωτερική γαλήνη. Το πρώτο από

όλα είναι να Με ακολουθείτε: το δεύτερο είναι να αφήνετε τα πάντα στα χέρια Μου. Σε αυτά τα δύο περικλείονται πλήρως οι εντολές, οι προφήτες και κυρίως οι δύο εντολές της αγάπης και μαζί τους όλη η ζωή Αν ενεργείτε με βάση αυτό το γνώμονα, τότε θα ζήσετε και όλα θα πάνε άριστα σε αυτόν και στον άλλο κόσμο».

Αλλοπαθητική, Ομοιοπαθητική, Ηλιοπαθητική, Υδροπαθητική και Μαγνητισμός

«Ιδού μια σειρά από θεραπευτικές μεθόδους που αποσκοπούν στο να καταπολεμήσουν με διάφορα μέσα τις αρρώστιες που προκαλείτε από μόνοι σας στον εαυτό σας εσείς οι τυφλοί άνθρωποι με την απροσεξία, την άγνοια και τη μανία σας για απολαύσεις. Όλα αυτά τα μέσα, παράλληλα με την ταξινόμηση που τους έχουν κάνει οι άνθρωποι, έχουν μια άλλη, υψηλότερη και βαθύτερη που εσείς δεν γνωρίζετε. Η αποκάλυψη της είναι ο σκοπός αυτής της διδασκαλίας, ώστε να αντιληφθεί κάποτε η ανθρωπότητα τι μέσα χειρίζεται και γιατί πολλές φορές τα αποτελέσματα είναι εντελώς αντίθετα από τα επιθυμητά.

...Οι γιατροί σας παίρνουν ως κριτήριο έναν εντελώς υγιή οργανισμό προκειμένου να εξετάσουν τις διαταραχές και τις δυσλειτουργίες που παρουσιάζει ένας ασθενής και να βάλουν σε εφαρμογή τα αναγκαία μέσα για την αποκατάσταση της φυσικής τάξης. Με την ίδια λογική θέλω και Εγώ να πάρω ως κριτήριο τις βασικές αρχές της πλάσης Μου που είναι ένας μεγάλος ζωντανός οργανισμός' έτσι θα σας αποδείξω με ενάργεια γιατί τιμωρείται όποιος παραβαίνει τους νόμους Μου και γιατί μόνο η επιστροφή στην τάξη Μου μπορεί να αποκαταστήσει τη διαταραγμένη ισορροπία ανάμεσα στον παραβάτη και στη φύση Μου.

Όταν έφερα στη ζωή τον υλικό κόσμο καθόρισα τους μεγάλους θεμελιακούς νόμους σύμφωνα με τους οποίους πρέπει να διαμορφωθούν, να τελειοποιηθούν και τελικά να πνευματοποιηθούν όλα τα δημιουργημένα όντα με γνώμονα την αέναη συνέχεια, αλλαγή κι ανανέωση τους. Έπρεπε λοιπόν, όπως είναι φυσικό, παράλληλα με το φως να υπάρξει και το σκοτάδι, με το καλό και το αντίθετο του, το κακό, με την τάξη η τάση προς την αταξία, με τους νόμους ο πειρασμός να γίνει η παράβαση τους.

Γιατί μόνο έτσι μπορούσε να εξελιχθεί περαιτέρω η ύλη που στο εσωτερικό της βάθος δεν είναι άλλο από πνεύμα. Αρχικά, στις κατώτατες βαθμίδες της ύλης, κοσμικοί νόμοι πρέπει να αντικαθιστούν αναγκαστικά την ελευθερία της βούλησης που απολαμβάνουν οι ανώτερες τάξεις στην κλίμακα της δημιουργίας. Αντίστοιχα, έπρεπε να υπάρχει επίσης η ανομία απέναντι στο νόμο, αγώνας και πάλη ανάμεσα στο φως και τη σκιά, στο καλό και στο κακό, στο δίκαιο και στο άδικο, ούτως ώστε τα όντα που δοκιμάζονται με τον τρόπο αυτό να μπορούν να διαμορφωθούν, να εξελιχθούν και να τελειοποιηθούν από μόνα τους' με το πέρασμα, μέσω της ύλης εξαγνίζουν το πνευματικό τους στοιχείο

κι έτσι επιστρέφοντας τελικά στην πηγή τους φθάνουν στο στόχο για τον οποίο δημιουργήθηκε ο υλικός κόσμος, όπου αναγνωρίζουν ότι όλη η διαδρομή ήταν ο δρόμος για να δοκιμαστούν και να εξαγνιστούν.

Βλέπετε λοιπόν ότι κάθε ανομία απέναντι στους πρωταρχικούς νόμους Μου δεν είναι παρά μια "αρρώστια", δηλαδή μια διαταραχή της σωστής τάξης. Αυτή η διαταραχή μπορεί να προκληθεί από προσωπική ή ξένη υπαιτιότητα, δηλαδή είτε αναγκαστικά εκ των πραγμάτων είτε εξαιτίας αυτοβούλων μεταλλαγών στην οργανική δομή ενός δημιουργήματος. Διότι υπό αυτή την έννοια άρρωστη είναι και μία πέτρα επίσης όταν πρέπει αντίθετα προς την πρωτόγονη τάξη της να εισέλθει σε άλλες συνθήκες εξέλιξης. Οι νέες συνθήκες δρομολογούν ορισμένες αλλαγές κατά τις οποίες εσωτερικές πνευματικές κι εξωτερικές υλικές επιδράσεις καθορίζουν αναγκαστικά τη διάλυση της, τον άλλο προορισμό της και τις μεταμορφώσεις. Γιατί ούτε η πέτρα δεν μπορεί να παραμείνει έτσι όπως δημιουργήθηκε, δεδομένου ότι (όπως σε κάθε πλάσμα Θάνατος και ζωή παλεύουν μεταξύ τους από την πρώτη κιόλας ανάσα του) και σε αυτήν από το πρώτο λεπτό της ύπαρξης της επιδρούν ήδη πάνω στηνς οι νόμοι της μεταλλαγής.

Συνακόλουθα, θα μπορούσε κανείς να χωρίσει τις αρρώστιες ή διαταραχές της φυσιολογικής διαδικασίας σε όλα τα δημιουργήματα σε απαραίτητες, προκαθορισμένες και ακούσιες από τη μία πλευρά και αυτοπροκαλούμενες από την άλλη. Έτσι π.χ. στον άνθρωπο και σε κάθε άλλο ζωντανό πλάσμα ο θάνατος ή η μετάβαση από το ένα στάδιο στο άλλο αποτελεί την κατάληξη της διαδικασίας φθοράς ή διαταραχής που άρχισε με τη γέννηση. Αυτή η διαταραχή ή φθορά, μπορεί να ονομαστεί επίσης "η αέναη μεταλλαγή" ή αρρώστια., η οποία φθάνει μέχρι την αποσύνθεση.

Αφού λοιπόν αναλύσαμε βαθύτερα την πραγματική έννοια της υγείας και της αρρώστιας, μας απομένει να εξετάσουμε εάν αυτή η αρρώστια που αρχίζει με τη γέννηση - ή, αλλιώς, εάν η διαρκής διαταραχή του οργανισμού - είναι εντός της σωστής τάξης ή δεν είναι φυσιολογική.

Οτιδήποτε υπάρχει στον κόσμο εμπεριέχει την έμφυτη ροπή της αυτοσυντήρησης, της αλλαγής, της αποσύνθεσης και της μετατροπής σε πνεύμα. Στον οργανισμό κάθε πράγματος έχει δοθεί τόση ζωτική ενέργεια, όση χρειάζεται ώστε οι επιδράσεις τον εξωτερικού κόσμου να μην μπορούν να δράσουν τόσο γρήγορα καταστροφικά επάνω του. Έτσι οι διαδικασίες μεταμόρφωσης και αποσύνθεσης συντελούνται πάντα σύμφωνα με συγκεκριμένους νόμους εξέλιξης και γήρανσης. Γι' αυτό το λόγο, για όση περίοδο δυσλειτουργεί ή ασθενεί κάποιο πράγμα ή πλάσμα, δέχεται σαν εξισορρόπηση συνεχώς νέα ζωτική ενέργεια. Κι αυτό διαρκεί μέχρι να εκπληρώσει το όν που πάσχει, το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε μέσα στο πλαίσιο της μεγάλης αλυσίδας της δημιουργίας. Τα τεχνητά λάθη ενάντια στο Νόμο της φύσης επιταχύνουν αυτές τις διαδικασίες και προκαλούν αυτή καθαυτήν την ασθένεια. Η ασθένεια τότε αποτελεί το ορατό σημάδι ότι δεν έχει γίνει

σεβαστή η φυσική τάξη.

Ο άνθρωπος, σαν τελευταίος κρίκος της αλυσίδας στη γη, είναι μεν προικισμένος με ελεύθερη θέληση, αλλά ωθούμενος από τις υλικές του ορέξεις λειτουργεί εντελώς καταστρεπτικά απ' αυτή τη σκοπιά. Κι αυτό όχι μόνο με τον αφύσικο τρόπο ζωής του, αλλά και με τις ολέθριες επεμβάσεις του στην επιφάνεια της γήινης σφαίρας. Μ' αυτές τις επεμβάσεις του, όπου μεταξύ άλλων απελευθερώνει διάφορες μορφές εσωτερικών δυνάμεων από μέσα της, αλλάζει αναγκαστικά η δομή της φύσης. Τούτη η αλλαγή πάλι, σαν αντίκτυπο, εντατικοποιεί τις διαδικασίες αποσύνθεσης και μεταλλαγής των διαφόρων κατοίκων της γης, πράγμα που αποδεικνύουν οι ορατές πια. ασθένειες σε φυτά, ζώα και σε ανθρώπους.

Οι άνθρωποι άρχισαν από πολύ νωρίς να αναζητούν τρόπους να αποκαταστήσουν την διαταραγμένη ισορροπία. Η ανθρωπότητα τους πανάρχαιους χρόνους ζούσε σε αρμονία με τους φυσικούς νόμους. Ο οργανισμός της δεν έπασχε από άλλες διαταραχές, εκτός απ' αυτές της φυσιολογικής φθοράς, η οποία και τελικά επέφερε το θάνατο τον σώματος με τη διαδοχική αχρήστευση των ζωτικών οργάνων. Όλες οι άλλες καταστρεπτικές επιδράσεις εξισορροπούνταν από την αντίστοιχη καθημερινή ροή φυσικής ζωτικής ενέργειας, ως τα βαθιά γεράματα. Όσο περισσότερο όμως οι άνθρωποι απομακρύνονταν από την αρχέγονη τάξη, τόσο πιο αναποτελεσματικά γίνονταν τα απλά φυσικά, μέσα για την αποκατάσταση της υγείας τους. Έπρεπε λοιπόν να καταφεύγουν σε όλο και πιο δραστικά μέσα. Κι έτσι οι άνθρωποι εκφυλίστηκαν, μίκρυναν μόνοι τους τη ζωή τους, πολλαπλασιάζοντας από δικό τους φταίξιμο τα δεινά τους. Κατά αυτό τον τρόπο σιγά σιγά, προέκυψε σαν επιστήμη, αυτό το οποίο σε προηγούμενες εποχές γνώριζε ο καθένας, που ζούσε σε αρμονία, με τη φύση, μέσα από τον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι λοιπόν με τον καιρό αναδύθηκε από το έργο μεμονωμένων ερευνητών, οι οποίοι αφιερώθηκαν εντελώς σε αυτή, η θεραπευτική επιστήμη.

Η πρωταρχική και απλούστερη θεραπευτική μέθοδος συνίστατο στην αναζήτηση των θεραπευτικών ουσιών μέσα στα τρόφιμα. Και επειδή οι άνθρωποι συνήθως αρρώσταιναν σαν συνέπεια της υπέρμετρης κατανάλωσης υλικής τροφής και. ποτών, γι' αυτό το λόγο αναζητούσαν τις θεραπευτικές ουσίες μέσα από αυτόν ακριβώς το χώρο που προκάλεσε την ασθένεια. Έτσι, με τον καιρό ήρθε στο φως η "θεραπευτική τέχνη της ύλης", η οποία σήμερα είναι γνωστή με το όνομα **αλλοπαθητική**. Σ' αυτή την αγωγή το σκεπτικό είναι ότι, εφόσον η ασθένεια προκλήθηκε από την ύλη, άρα οφείλει να. καταπολεμηθεί από την ίδια. Η ύλη αρρώστησε τον άνθρωπο, άρα η ύλη έπρεπε να τον ξανακάνει καλά. Επειδή οι άνθρωποι είχαν γίνει οι ίδιοι υλιστές, γι' αυτό το λόγο η πιο κατάλληλη θεραπευτική μέθοδος ήταν αυτή που ανταποκρινόταν περισσότερο στον οργανισμό του χονδροφυούς υλικού σώματος. Σε γενικές γραμμές οι θεραπευτές, χάρη στη σωστή γνώση της ουσίας των διαφόρων βοτάνων κ.λπ. αποκαταστάσαν την τάξη

στην ύλη του σώματος και αυτό έως ότου οι άνθρωποι την ξανακαταστρέψουν από μόνοι τους.

Γι' αυτό και τούτη η μέθοδος (με τη μορφή και την εξέλιξη που έχει πάρει στις μέρες μας), είναι σήμερα η πιο πλατιά διαδεδομένη κι αυτή η οποία παρέχει παροδικά την πιο εύκολη λύση, τόσο για τους ασθενείς, όσο και για τους γιατρούς. Όσον αφορά τη σημερινή μορφή της αλλοπαθητικής μεθόδου, η πορεία της επηρεάστηκε από την ολοένα αυξανόμενη καταβύθιση της ανθρωπότητας μέσα στον υλισμό. Όσο πιο περίπλοκη γινόταν η ζωή τους, η οποία παλιότερα ήταν εντελώς λιτή, τόσο περισσότερο έχαναν αυτά τα θεραπευτικά μέσα και την ικανότητα να αποκαταστήσουν την τάξη σε έναν οργανισμό, ο οποίος είχε αποδιοργανωθεί από την άτακτη διαβίωση. Έτσι, στη συνέχεια κατέφυγαν στα φάρμακα, τα οποία πρέπει να επιφέρουν αυτό που δεν μπορούν πια τα απλά αθώα και ήπια θεραπευτικά βότανα. Εάν σήμερα πεθαίνουν τόσο πολλοί στη διάρκεια της αλλοπαθητικής νοσηλείας και εάν Θεραπεύοντας μια ασθένεια, προκαλούνται στο σώμα τον ασθενή δέκα άλλες, οι οποίες με τον καιρό θα βγουν στην επιφάνεια, τότε είναι φυσικό πως η κρίση, και με αυτή η διάρκεια της ζωής του ανθρώπινου γένους μειώνεται διαρκώς. Και συνέπεια είναι επίσης ότι οι απόγονοι που φέρνουν στον κόσμο οι εξασθενημένοι γονείς γίνονται όλο και πιο φιλάσθενοι.

Μέσα σε αυτόν τον υλιστικό εκφυλισμό ξεχώρισαν μεμονωμένοι φωτισμένοι από τον Θεό άνδρες, οι οποίοι βρήκαν μια άλλη θεραπευτική μέθοδο, η οποία δεν επιδρά επάνω στο σωματικό, αλλά στον ψυχικό οργανισμό. Σ' αυτή την αγωγή η ισορροπία στον οργανισμό του φυσικού σώματος επιτυγχάνεται μέσα από ένα υψηλότερο δυναμικό, τη δύναμη της ψυχής. Η μέθοδος αυτή βασίζεται στην ενδυνάμωση των ψυχικών δυνάμεων και διαδόθηκε με το όνομα **ομοιοπαθητική**. Η ψυχή, που λειτουργεί σαν θεραπευτής, διεγείρεται από τα λεγόμενα ομοιοπαθητικά φάρμακα, τα οποία χρησιμοποιούν σε ελάχιστη κλίμακα αυτά τα στοιχεία, τα οποία σε μεγάλη κλίμακα προκάλεσαν την ασθένεια. Από πού όμως προέρχεται αυτή η επενέργεια; Στη φύση την οποία έφτιαξε ο Θεός, δεν υπάρχει κάτι που να είναι αυτό καθαυτό βλαβερό. Η αιτία για την οποία μια ουσία μπορεί να γίνει βλαβερή, εξαρτάται μόνο από τον τρόπο, την ποιότητα και την ποσότητα με την οποία λαμβάνεται. Στα φάρμακα της ομοιοπαθητικής δεν ενεργεί το χονδροειδές υλικό, αλλά μόνο το πνευματικό στοιχείο της ύλης. Κι αυτό έχει πολύ μεγάλη συγγένεια με εκείνες τις ουσίες οι οποίες συνθέτουν την ψυχή του ανθρώπου και των ζώων. Όταν, λοιπόν, σε μια ασθένεια παρουσιάζει το ένα ή το άλλο στοιχείο κάποια έλλειψη, αυτό συμπληρώνεται ομοιοπαθητικά, δηλαδή κατευθείαν στην ψυχή. Η ανανεωμένη πλέον δύναμη της ψυχής αντιμετωπίζει τότε και την αταξία που επικρατεί στο σώμα.

Εάν οι αλλοπαθητικοί γιατροί πρόσεχαν έστω και λίγο, θα ανακάλυπταν εύκολα με βάση τη δράση των ομοιοπαθητικών ιαμάτων τι είναι επιβλαβές για τον οργανισμό στη δική τους μέθοδο. Δυστυχώς,

όμως, αυτοί οι "δότερες " είναι τόσο ζηλόφθονοι και κλειστοί απέναντι σε οποιαδήποτε διδασκαλία, που ακόμη και όταν τους βάζει ο Θεός στη θέση τους και πάλι ούτε τότε βελτιώνονται. Με την ομοιοπαθητική η ψυχή επανακτά τη δύναμη της, συμπληρώνει τα κενά της και εργάζεται ψυχικά για να επιτύχει αυτό που προσπαθεί ο αλλοπαθητικός με υλικές μεθόδους.

...Η ηλιοθεραπευτική, η οποία ονομάζεται και **ηλιοπαθητική**, είναι η πιο συγγενής αγωγή με την ομοιοπαθητική. Η ηλιοπαθητική είναι μία μέθοδος η οποία επαναφέρει στον ανθρώπινο οργανισμό την τάξη μέσω του ηλιακού φωτός. Αυτό γίνεται είτε με την απευθείας έκθεση του ασθενούς στην ηλιακή ακτινοβολία, είτε μέσα από υλικές ουσίες που έχουν δεσμεύσει ενέργεια από τον Ήλιο. Ο Ήλιος είναι ο φορέας κάθε μορφής ζωής και το φως του τη συντηρεί. Χωρίς το φως και τη θερμότητα του Ήλιου, δεν θα υπήρχε ούτε η Γη ούτε και κανένας από τους άλλους πλανήτες που περιστρέφονται γύρω απ' αυτόν. Εφ' όσον διατηρεί στη ζωή ολόκληρο το σύστημα, πρέπει αναγκαστικά να διαθέτει όλα αυτά τα στοιχεία που χρειάζονται για τη συντήρηση του. Το ότι το διατηρεί στη ζωή σημαίνει ότι όλα βρίσκονται μέσα στην έννομη τάξη, επομένως ο Ήλιος πρέπει να εξισορροπεί κάθε είδους έλλειψη και αταξία, δεδομένου ότι όλοι οι πλανήτες που εξαρτώνται απ' αυτόν και μαζί με αυτούς όλα τα πλάσματα που ζουν επάνω τους μπορούν να επιβιώσουν μόνο σε αρμονία με τη θεική Τάξη ως τον ύψιστο Νόμο. Συνεπώς, ο Ήλιος διαθέτει τη δύναμη και την ικανότητα να εξισορροπεί κάθε διαταραχή και παράλληλα να αποκαθιστά κάθε είδος έλλειψης.

Γι' αυτό το λόγο και η ηλιοπαθητική είναι μία από τις απλούστερες και δραστικότερες μεθόδους, γιατί όπως και η ομοιοπαθητική, ξαναδίνει στην ψυχή με απλά πνευματικά δομικά στοιχεία, από τη δημιουργία, αυτό που έχασε μέσα από τα διάφορα ολισθήματα της. Έτσι βλέπουμε απέναντι στα χιλιάδες φάρμακα που παρατάσσει η αλλοπαθητική, την ομοιοπαθητική να αντιτάσσει πολύ μικρότερο αριθμό ουσιών. Στην ηλιοπαθητική πάλι, αυτές απλουστεύονται ακόμη περισσότερο, πράγμα που αποδεικνύει ότι το τεράστιο οικοδόμημα της πλάσης στηρίζεται μόνο σε λίγους βασικούς νόμους. Όσο περισσότερο λοιπόν πνευματοποιείται πάλι ο άνθρωπος και όσο περισσότερο πλησιάζει προς αυτή τη σφαίρα από την οποία προήλθε σαν ον, τόσο λιγότερα μέσα απαιτούνται για την επαναφορά της διαταραγμένης τάξης στον οργανισμό του. Έτσι η ψυχή του μέσα σε ένα υγιές σώμα μπορεί να ανυψώνεται όλο και περισσότερο προς το δημιουργό της, δοξάζοντας κι ευχαριστώντας τον. Μετά την ηλιοπαθητική ακολουθεί σε σπουδαιότητα η υδροθεραπευτική μέθοδος, η οποία ονομάζεται επίσης **υδροπαθητική**... Όπως η ηλιοπαθητική λειτουργεί με βάση το φως, έτσι η υδροπαθητική επιδρά θεραπευτικά με το συμπυκνωμένο φως ή τη συμπυκνωμένη ατμόσφαιρα πάνω στο άρρωστο σώμα και μάλιστα κυρίως μέσω της επιδερμίδας επιδρά στον εσωτερικό οργανισμό. Αυτό που επιτυγχάνει η ηλιοθεραπευτική με τον κοσμικό αιθέρα ή το ηλιακό φως, το ίδιο κατορθώνει η υδροθεραπευτική με στοιχεία της ψυχής της

Γης. Γιατί αυτή, ως μητέρα όλων των δημιουργημάτων που βρίσκονται επάνω της, έχει στο νερό την ίδια δημιουργική και γεννητική δύναμη όπως τότε όταν από τον υγρό κόλπο του νερού προήλθε όλη η ξηρά, η οποία εξακολουθεί ακόμη σήμερα να συντηρείται και να τρέφεται απ' αυτή τη μητέρα.

Οι άνθρωποι είναι παιδιά της Γης, και για αυτό το λόγο τόσο η Γη, όπως και καθετί που βρίσκεται επάνω της ή που την **περιβάλλει**, ασκεί την επιρροή του επάνω στη γήινη ύπαρξη. Από αυτά γίνεται κατανοητό γιατί η Γη έχει τη δυνατότητα να επιδρά επάνω στον άνθρωπο και γιατί η δύναμη του νερού είναι τόσο καταλυτική για όλα τα όργανα του ανθρώπινου οργανισμού. Δεδομένου ότι το ίδιο το ανθρώπινο σώμα ανήκει κατά τα τρία τέταρτα στο νερό, η πνευματικά δημιουργική δύναμη αυτού του στοιχείου επιδρά σημαντικά πάνω του και διαμέσου της επιδερμίδας στην εσωτερική οργάνωση του σώματος. Ζωογονεί εσωτερικά και εξωτερικά και η επίδραση του έχει την ικανότητα να βοηθάει την ψυχή να διατηρήσει ένα υγιές φόρεμα κατά τη γήινη ύπαρξη της. Ήδη στην ηλιοθεραπευτική μέθοδο έχουν μειωθεί δραστικά οι ουσίες που χρησιμοποιούνται ως βοηθητικά μέσα, ενώ στην υδροθεραπευτική υπάρχει πια μόνο ένα, το οποίο σε ορισμένες περιπτώσεις είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό (ιαματικά λουτρά, θέρμες), αλλά και γενικά στην κοινή του μομφή δεν πρέπει ποτέ να παραβλέπεται. Τα μόνα κριτήρια, βάσει των οποίων μάς δίνεται η δυνατότητα της επιλογής της μίας ή της άλλης μεθόδου, είναι τα λίγο ως πολύ καλά αποτελέσματα, η χρονική διάρκεια που χρειάζονται οι θεραπευτικές μέθοδοι που εξετάσαμε ως εδώ, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τη μία ή την άλλη ασθένεια, καθώς και όλα τα δυσάρεστα επακόλουθα που την ακολουθούν. Ταυτόχρονα, όμως, με την επιλογή του ο άνθρωπος δείχνει και εάν είναι περισσότερο δέσμιος της ύλης ή εάν πρόσκειται περισσότερο προς το Πνεύμα.

(Σ.σ.: Τέτοια θεραπευτικά μέσα που δρουν στο ψυχικό πεδίο, όπως είναι τα ομοιοπαθητικά ή τα ηλιοπαθητικά, μπορούν να δυναμώσουν την ψυχή κι έτσι να οδηγήσουν στην ίαση παθήσεων που προκλήθηκαν από την αδυναμία της.

Όμως, δεν μπορούν να θεραπεύσουν αρρώστιες που οφείλονται στο λανθασμένο βασικό προσανατολισμό του αρρώστου στη ζωή του. Άρα είναι λάθος να πιστεύει κανείς ότι ένα ίαμα ή μια θεραπεία θα τον κάνει καλά, γιατί εάν παραμένει σε δυσαρμονία με τη θεία τάξη και βούληση, τότε στην καλύτερη περίπτωση θα βρει ανακούφιση, αλλά όχι εξυγίανση. Όσο ο άρρωστος δεν πασχίζει να εξακριβώσει και να λύσει τα ψυχογενή αίτια, τότε μπορεί να καταπολεμήσει -ή να καταστείλει- μόνο τα συμπτώματα. Ίσως αρχικά να πιστεύει ότι έχει αποθεραπευτεί, αλλά εάν δεν αντιμετωπίσει την αιτία της πάθησης, αυτή θα βρίσκει συνεχώς άλλες διεξόδους για να εκδηλωθεί στο σώμα και να περάσει στο συνειδητό του).

Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη πιο εξευγενισμένες και υψηλότερα ιστάμενες θεραπευτικές πρακτικές, μέχρι αυτές τις καθαρά πνευματικές, οι οποίες συνενώνουν τα πάντα και πληρούν όλες τις προϋποθέσεις. Τούτες εδώ δεν προκαλούν καμία παρενέργεια, αλλά επιφέρουν πάντοτε μόνο το καλό. Μία τέτοια μέθοδος είναι και η λεγόμενη μαγνητική θεραπεία, η οποία είναι επίσης γνωστή με το όνομα **ζωικός ή σωματικός μαγνητισμός** (ή μεσμερισμός, ή σήμερα μία μορφή υπνωτισμού).

Το κάθε πράγμα έχει το δικό του πεδίο, μέσα από το οποίο μπορεί να επιδράσει με τη δύναμη του προς τα έξω, και αυτή είναι η αιθέρια ατμόσφαιρα που περιβάλλει το καθετί και στον Λόρμπερ ονομάζεται "αιθερική σφαίρα ζωής". Μέσω αυτής της ατομικής ατμόσφαιρας κάθε πράγμα απομονώνεται στον εαυτό του και ταυτόχρονα συνδέεται με το περιβάλλον του. Με τη δύναμη αυτή επιδρά πάνω σε άλλα έμβια όντα ή ακόμη και σε άψυχα πράγματα. Στα ανόργανα πράγματα αυτό γίνεται παθητικά, χωρίς τη θέληση τους, ενώ στα οργανικά λιγότερο ή περισσότερο θεληματικά με τη θέλησή τους δηλαδή μπορούν να εντείνουν ή να μειώσουν αυτή την επίδραση. Μια τέτοια ζωική ατμόσφαιρα διαθέτει επίσης κάθε άνθρωπος. Μέσω αυτής συνδέεται με τους άλλους και με τον κόσμο που τον περιβάλλει.

Από τη βαθιά αρχαιότητα η αύρα ήταν επίσης θεραπευτικό μέσο. Πολλοί χρησιμοποίησαν ή καταχράστηκαν αυτή τη δύναμη, χωρίς ουσιαστικά να ξέρουν τι έκαναν και τι θα μπορούσαν να πετύχουν αν την χρησιμοποιούσαν συνειδητά. Με το όνομα "ζωικός" ή "σωματικός" μαγνητισμός εννοείται αυτό το φαινόμενο, όπου η προσωπική αιθερική ατμόσφαιρα εισρέει λίγο ως πολύ στους άλλους κατά βούληση για καλό ή για κακό σκοπό.

Σ' αυτή τη θεραπευτική μέθοδο αρχίζουν πλέον να δραστηριοποιούνται αυτές οι λεπτές ουσίες της Δημιουργίας, που κάτω από την επίδραση τους ζουν και αναπτύσσονται όλα τα φυσικά πράγματα χωρίς καμία εξαίρεση. Σε αυτή τη μέθοδο πρόκειται ήδη για πνευματική επίδραση που ασκούν λεπτοφυέστατα υλικά στοιχεία, τα οποία προσφέρει ο μαγνητιστής σε εκείνον που πάσχει από την έλλειψη τους. Και πάλι, ούτε και αυτό είναι το τελευταίο μέσο για να υπάρξει θεραπεία και αποκατάσταση της υγείας. Διότι ο ζωικός μαγνητισμός συνορεύει με ένα πολύ πιο εκλεπτυσμένο και πιο δραστικό, τον **"ψυχικό μαγνητισμό"**. Είναι η δύναμη που υπάρχει στην ψυχή με την οποία μπορεί να επιδρά επάνω σε μία άλλη ψυχή, προκειμένου να -προκαλέσει την κατάλληλη διάθεση και κατάσταση, από όπου θα μπορεί και η ίδια από μόνη της να γίνει γιατρός και θεραπευτής της ασθένειας της. Σε αυτή τη θεραπευτική μέθοδο ήδη απουσιάζει εντελώς το υλικό-σωματικό στοιχείο. Εδώ πλέον προβάλλει το ανώτατο πνευματικό στοιχείο που διαθέτει η ψυχή και είναι ο θεϊκός πνευματικός σπινθήρας της. Τούτος χορηγεί στην ψυχή τον πάσχοντος τη δύναμη να χαλαρώσει τα δεσμά τα οποία τη δένουν με το σώμα της. Ο ψυχικός μαγνητισμός ανοίγει την πνευματική όραση της ψυχής, ώστε να μπορέσει από μόνη της να

αναγνωρίσει τις φθορές που εμποδίζουν την επανάκτηση της ισορροπίας της. Με αυτόν τον τρόπο η ψυχή ουσιαστικά αυτό-θεραπεύεται, ενώ στις προηγούμενες μεθόδους έπρεπε άλλοι να τη θεραπεύσουν από τα προβλήματα της.

Σε αυτή τη θεραπευτική μέθοδο λύνονται τα δεσμά τα οποία δένουν τον άνθρωπο, τόσο με το εγώ του, όσο και με τα πράγματα της Γης και της γήινης ζωής. Χώρος και χρόνος συνενώνονται μέσα στην έννοια της αιωνιότητας: Η ψυχή αναγνωρίζει το πνεύμα της, το σώμα της, τη σύνδεση της με τις σφαίρες του Πνεύματος, καθώς και τη θέση της απέναντι στον ένα και μοναδικό Δημιουργό των κόσμων και Πατέρα της. Το επίπεδο αυτό δεν μπορεί να το φθάσει κανείς εύκολα, καθότι απαιτεί έναν υψηλό βαθμό πνευματικότητας.

Προτού μπορέσει κάποιος να κάνει χρήση αυτών των δυνάμεων οι οποίες μπορούν να αφυπνίσουν ακόμη και στον πλησίον του ό,τι πιο υψηλό διαθέτει, πρέπει πρώτα ο ίδιος να εξευγενίσει το είναι του. Μα όπως δεν είναι εύκολο για το θεραπευτή να φτάσει σε-αυτή την κατάσταση, παρόμοια δεν είναι πολύ εύκολο να λειτουργήσει θεραπευτικά σε ανθρώπους που στην ψυχή τους δεν δείχνει ότι μπορεί να αφυπνισθεί μία λεπτότερη χορδή.

Επομένως, πρέπει να υπάρχει ένας υψηλός βαθμός πνευματικού και ψυχικού κάλλους, για να είναι δυνατό να γίνουν τέτοιες θεραπείες. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, είναι τόσο σπάνιες, γι' αυτό η μεγάλη κατάχρηση και απάτη, γι' αυτό και οι πολλές απογοητεύσεις.

Είναι πολύ εύκολο να επιτευχθεί θεραπεία όταν έχει κατακτηθεί αυτό το επίπεδο στο οποίο όλα τα στοιχεία της φύσης υπακούουν στη θέληση του ανθρώπου. Αυτή η Πνευματική Αναγέννηση δεν κατακτιέται όμως εύκολα, γι' αυτό το λόγο είναι σπάνια η εμφάνιση τόσο μεγάλων θεραπευτών. Εκεί όμως όπου το επίπεδο αυτό έχει κατακτηθεί, βλέπουμε να ανοίγει η δυνατότητα του υψηλότερου είδους μαγνητισμού, του λεγόμενου **Θείκου μαγνητισμού ή ενέργειας του Θεού**.

Σε αυτή την περίπτωση εξουσιάζει η δύναμη του Θεού μέσα από τα χέρια του θεραπευτή. Αρκεί ένας λόγος ή μία σκέψη για να προκληθεί ίαση, όταν ο Θεραπευτής προσεύχεται γι' αυτή με καθαρή καρδιά και ανιδιοτελείς προθέσεις. Εννοείται πως πρέπει να συμφωνεί με το σχέδιο του Θεού το να θεραπευτεί ο συγκεκριμένος άνθρωπος από την ασθένεια του. Γι' αυτή την τελευταία ανώτερη μέθοδο, απαιτούνται πολύ περισσότερα από ό,τι πιστεύουν μερικοί οι οποίοι θα ήθελαν να θεραπεύουν με το θεικό μαγνητισμό.

Χρειάζεται ο θεραπευτής να έχει μια κατακάθαρη ψυχή, απόλυτη εμπιστοσύνη και έναν υψηλό ενθουσιασμό, για να μπορεί να σηκώσει την ανθρώπινη ψυχή από τη γήινη λάσπη και να την ανατείνει προς τον θεό.

Μόνο τότε είναι δυνατή η Θεραπεία, εκτός βέβαια από τις περιπτώσεις όπου ο Θεός ο ίδιος δίνει την εντολή στην **καρδιά** ενός (όχι τόσο προχωρημένου) ανθρώπου να επιθέσει θεραπευτικά τα χέρια του στο όνομα Του.

Όταν ο Ιησούς Χριστός είπε: "Εάν το θέλετε πραγματικά, Θα σηκωθούν τα βουνά, και θα γκρεμιστούν από μόνα τους στη θάλασσα", εννοούσε ότι, εάν οι άνθρωποι μπορούσαν να ενωθούν με τη βούληση Του έτσι που να μη συγκρούονται ποτέ με τα σχέδια Του και τις θεϊκές επιδιώξεις Του, τότε θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν ό,τι μπορεί και ο ίδιος. Καθώς Θα τους υπάκουαν όλα τα στοιχεία της φύσης, η θεραπεία θα ήταν πανεύκολη. Αλλά για να φτάσει κανείς ως εκεί, ο δρόμος είναι μακρύς και χρειάζεται πολλή εμπιστοσύνη, διορατικότητα, και κυρίως ταπεινότητα, αγάπη και ευσπλαχνία.

Όσοι είναι αιχμάλωτοι του κόσμου, όσοι είναι μισοευσεβείς και μισοπιστεύουν, δεν θα αξιωθούν να δράσουν σε συνεργασία με τον Χριστό για να κάνουν πράγματα, που μόνο Εκείνος – και κατ' εξαίρεση οι μαθητές Του – είχαν τη δύναμη να κάνουν... Γι' αυτό πρέπει μεν να επιδιώκει κανείς να αποκτήσει αυτό το χάρισμα, αλλά να μην το ζητάει, ώσπου να του το δώσει ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Γιατί κανένας δεν μπορεί να συλλάβει την ευθύνη που συνεπάγεται, ώστε να μην κάνει κακό, παρά τις καλές προθέσεις του.

Γενικά, δεν πρέπει ποτέ κανείς να θέλει να έχει ασυνήθιστα και ιδιαίτερα πνευματικά επιτεύγματα, γιατί δεν είναι πάντα αυτό που νομίζει. Γιατί όσο περισσότερη δύναμη και εξουσία δίνεται σ' έναν άνθρωπο να κυριαρχεί επάνω στα στοιχεία της ψυχής και της φύσης και όσο περισσότερο μπορεί αυτός να ξεχωρίζει τα πνευματικά από τα εγκόσμια πράγματα, τόσο δυσχερέστερη γίνεται η Θέση του μέσα στο γήινο κόσμο. Όσο μεγαλύτεροι οι πειρασμοί τόσο περισσότερη αυταπάτηση απαιτείται, ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει μέσα στις συνθήκες στις οποίες τον έβαλε ο Θεός.

Έχουμε λοιπόν εφτά θεραπευτικές πρακτικές, όπου η άλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ηλιοπαθητική, υδροπαθητική, ο σωματικός, ο ψυχικός και θεϊκός μαγνητισμός αποτελούν διαφορετικές βαθμίδες προς την ύψιστη πνευματική συνειδητότητα και επίγνωση.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ανεβαίνει η επιστήμη και η ανθρωπότητα σαν σύνολο, όπως και κάθε μεμονωμένος άνθρωπος χωριστά, από την ύλη προς την ψυχική συνειδηση και από την ψυχική προς την πνευματική, μέχρι τον ανώτερο σκοπό που είναι η ένωση με τον Θεό-Πατέρα.

Κατά την ίδια αναλογία αυξάνονται οι δυνάμεις και οι ικανότητες μέσα στον άνθρωπο. Όταν πνευματοποιηθεί η ψυχή, οι ιδιότητες της διευρύνονται και μπορούν να, επιτύχουν πράγματα τα οποία ο κοινός άνθρωπος τα θεωρεί σαν Θαύματα. Όποιος όμως είναι εξοικειωμένος με τους πνευματικούς νόμους που διέπουν ολόκληρη την κτίση, θα καταλάβει ότι ο λόγος της Θεϊκής θέλησης "γεννηθήτω" υπάρχει εμφυτευμένος μέσα σε κάθε ανθρώπινη καρδιά σαν δύναμη, βέβαια, ακόμη σε δεσμευμένη μορφή. Όμως για να γίνει συνειδητή αυτή η δύναμη, απαιτείται προηγουμένως μία μεγάλη μεταστροφή και κάθαρση της ψυχής. Τότε το θεϊκό πνεύμα, συνενωμένο με τον άνθρωπο μπορεί να εκδηλωθεί μέσα από έναν τέτοιο Θεραπευτή, σαν ακατανίκητη

δύναμη ενάντια σε καθετί κακό και άρρωστο»*...

Καταγραφή του Γκότφριντ Μαγερχόφορ
μέσω του εσωτερικού Λόγου στις 8/6/1873

Η θεραπευτική ύπνωση και η εφαρμογή της

(Ο Κύριος:) «Η πράξη αυτή είναι απολύτως απαραίτητη για την αποκατάσταση της χαμένης σωματικής και πνευματικής υγείας. Γιατί αρκεί η απλή επίθεση των χεριών στο όνομα Μου με ακλόνητη πίστη και βούληση για να απαλύνει ακόμη και τον πιο ισχυρό πόνο. Συνήθως δε ο άνθρωπος, στον οποίο ακουμπάτε τα χέρια με ακλόνητη πίστη και βούληση και με πρόθεση να τον βοηθήσετε, αποκτά διορατικότητα και μπορεί να προσδιορίσει ο ίδιος το καταλληλότερο φάρμακο και τη σωστή του χρήση για τη Θεραπεία του Δεν πρέπει όμως να ενοχλείτε και να κουράζετε τον άνθρωπο όσο βρίσκεται σε προφητικό ύπνο, κάνοντας του άχρηστες ερωτήσεις, αλλά να ρωτάτε μόνο όσα είναι απαραίτητα. Όταν η Θεραπεία πηγάζει από μεγάλη αγάπη για τον συνάνθρωπο, η δύναμη αυτής της αγάπης ρέει από τα άκρα των δαχτύλων του θεραπευτή σαν απαλή δροσιά, στα νεύρα τον αρρώστου. Με την επίθεση των χεριών μπορεί κανείς επίσης να ανακουφίσει πολύ και τους πόνους του τοκετού.

Ο ουσιαστικός, εσωτερικός καθαρισμός του ανθρώπου όμως γίνεται με την ειλικρινή μεταμέλεια, τη μετάνοια για τις αμαρτίες που έχει διαπράξει, και την απόλυτη βελτίωση του. Η καρδιά και η ψυχή γίνονται καθαρές με σταθερή βούληση υποταγμένη πλήρως στον Θεό. Κι όπως το καθαρό νερό δίνει δύναμη στο σώμα, έτσι και η σταθερή και υποταγμένη στον θεό βούληση δυναμώνει την καρδιά και την ψυχή. Τότε οι ενδυναμωμένες ψυχές μπορούν να ακουμπήσουν και από μακριά, πνευματικά, τα χέρια τους σε κάποιον άρρωστο και να τον βοηθήσουν. Όποιος όμως δεν έχει τελειοποιήσει ακόμη την καρδιά και την ψυχή του, ας καταφύγει στην επίθεση των χεριών, για να βοηθήσει έναν άρρωστο σωματικά και όντως θα τον προσφέρει μεγάλη ανακούφιση. Θα τον φέρει επίσης σε κατάσταση εκστατικής ύπνωσης, οπότε ο άρρωστος θα πει μόνος του τι μπορεί να τον βοηθήσει. Τότε οι οδηγίες που θα δώσει ο υπνωτισμένος θα πρέπει να εφαρμοστούν σχολαστικά και σύντομα θα δει βελτίωση. Βέβαια, αυτό δεν θα γίνει τόσο γρήγορα όσο στην περίπτωση που θα είχε επιθέσει τα χέρια τον ένας πνευματικά τελειοποιημένος άνθρωπος, οπότε η ίαση θα γινόταν αστραπιαία. Όταν βρίσκεται σε έκσταση, ακόμη και η κατά τ' άλλα κουτή ψυχή ενός παιδιού μπορεί να προφητεύσει, επειδή τη στιγμή εκείνη αποκτά επαφή με τον πνευματικότατο ζωτικό σπόρο της. Όταν αυτός μετά την έκσταση περάσει πάλι σε ηρεμία, η ψυχή ξυπνά ξανά μέσα στο σώμα και δεν θυμάται τίποτα από όσα έγιναν και ειπώθηκαν. Τούτο όμως αποδεικνύει ότι καμία ψυχή δεν είναι αθεράπευτη, όσο αλλοιωμένη κι αν είναι...

...Βάλε το δεξί σου χέρι στο μέτωπο του και το αριστερό στο

ηλιακό πλέγμα: έτσι θα βυθιστεί αμέσως σε εκστατικό ύπνο και θ' αρχίσει να μιλάει. Εάν Θέλεις να τον ξυπνήσεις πάλι, αρκεί να βάλεις τα χέρια σου με την αντίθετη σειρά για λίγες στιγμές. Μόλις ξυπνήσει, τράβηξε τα χέρια σου και η αγωγή τελειώνει εκεί».

Γιάκομπ Λόρμπερ «ΜΕΙ» IV / 40-42

Σχετικά με τα εμβόλια

Ακολουθεί μία υπαγόρευση στον Γιάκομπ Λόρμπερ στις 7/2/1841 μετά από σχετική ερώτηση φίλων του σχετικά με το εμβόλιο της ευλογιάς. Όπως είναι γνωστό και από ιατρικές πηγές, τα ίδια ισχύουν - τηρουμένων των αναλογιών - για κάθε είδους εμβολιασμό:

«...Πάρτε για παράδειγμα ένα δέντρο που άντλησε από το χώμα κάποια βλαβερή κι επικίνδυνη ουσία, η οποία επιπλέον δεν ταιριάζει στη φύση του. Σύντομα θα δείτε τα φύλλα του να πέφτουν αρρωστημένα ενώ κλαδιά και κορμός θα έχουν γεμίσει παράσιτα και ζιζάνια. Οποιοσδήποτε έχει έστω μία επιφανειακή γνώση στον τομέα της δενδροκαλλιέργειας θα βγάλει ασφαλώς το συμπέρασμα ότι εάν το μπολιάσει με άλλα δέντρα τα οποία είναι ακόμη πιο άρρωστα κι αδύνατα., δεν θα το γλιτώσει με τον εμβολιασμό, παρά θα του δώσει τελικά τη χαριστική βολή.

Η υπάρχει μήπως περίπτωση κάποιος που έχει δηλητηριαστεί να θεραπευτεί από το ίδιο δηλητήριο που του έχει πάρει τα τρία τέταρτα της ζωής του; Άλλη μια δόση από το ίδιο δηλητήριο θα είναι αρκετή για να τον κάνει να χάσει το υπόλοιπο τέταρτο και να τον στείλει στον άλλο κόσμο.

Αλλά και από πνευματική σκοπιά, μπορείτε να φανταστείτε μεγαλύτερο παραλογισμό από το να πει κανείς σε έναν αμαρτωλό π.χ.: "Συνέχισε φίλε να αμαρτάνεις γιατί με τις καινούργιες αμαρτίες σου θα εξαλείφεις τις παλιές. Κι αν είσαι ακόλαστος, συνέχισε να ικανοποιείς το πάθος σου όσο πιο συχνά μπορείς και θα δεις που με αυτό ακριβώς τον τρόπο θα νικήσεις τον εαυτό σου και θα τιθασεύσεις τη σάρκα σου το συντομότερο δυνατό και με τη μεγαλύτερη ευκολία!" Μπορεί αυτή η συμβουλή του φίλου προς τον αμαρτωλό να είναι σωστή, γιατί μπολιάζοντας έτσι τη σάρκα του με την αμαρτία στο τέλος πραγματικά απαλλάσσεται από αυτήν, καθώς αμαρτάνοντας συνεχώς το πάθος σβήνει κι η ζωντανή ικανότητα του σώματος νεκρώνεται οριστικά. Αλλά για αναρωτηθείτε, ο άνθρωπος αυτός που ακολούθησε πιστά τη φιλική συμβουλή κατέκτησε τη νίκη της ζωής ή τη νίκη του Θανάτου επί του εαυτού του; Δεν είναι προφανές ότι με τα όπλα του Θανάτου δεν πολεμάει κανείς το θάνατο, παρά μόνο τη ζωή; Άρα όποιος νίκησε τη σάρκα του με αυτά τα όπλα, στην πραγματικότητα σκότωσε τη ζωή και με τον τρόπο αυτό άφησε το θάνατο να τον νικήσει. Οι παλαιοί έλεγαν για μια πρώην πόρνη ή ένα γέρο έκφυλο: "Ούτε η αμαρτία δεν τους

θέλει πια!" Σας ρωτώ λοιπόν, τι σχέση έχει με τη ζωή εκείνος που ούτε η αμαρτία δεν τον θέλει πια; Ή μήπως κυνηγάει ο θάνατος όσους είναι πλέον νεκροί, αφού έτσι κι αλλιώς έχουν γίνει ήδη λεία του; Όχι, γιατί ο θάνατος βγαίνει για κυνήγι στα ανοιχτά πεδία της ζωής, γιατί εκεί αναζητεί λεία για την αιώνια φθορά.

Εφόσον λοιπόν θέλει κανείς να κρατήσει τη ζωή του, πρέπει να πολεμήσει ζωντανά με τα όπλα της ζωής ενάντια στην αμαρτία, που είναι ένα καταστροφικό όπλο του θανάτου. Και όποιος με τη ζωτική δύναμη του γίνει κύριος της αμαρτίας και κάτοχος της ζωής, είναι ένα ήρωας που με τη ζωή του κατέκτησε τη Ζωή. Και όποιος δίνει τη ζωή με αντάλλαγμα τη Ζωή, είναι άνθρωπος σωστός, γεμάτος σοφία, αγάπη και Ζωή. Αλλά αυτός που ανταλλάσσει τη Ζωή με το Θάνατο είναι τελείως τρελός. Πόσο λίγο φως στη ζωή του πρέπει να έχει δει, αφού αποφεύγει το φως κι αναζητεί το σκοτάδι!

Εάν θέλετε λοιπόν να εξετάσετε το θέμα στη βάση του, το ίδιο ακριβώς ισχύει και για το δαμαλισμό για την καταπολέμηση της ευλογιάς. Γιατί η ευλογιά είναι ένα κληρονομικό κακό που οφείλεται στην ασέλγεια των πρώτων ανθρώπων, το οποίο από καιρό σε καιρό παρουσιάζεται στους νεώτερους επίγονους. Όμως δεν έχει την παραμικρή σχέση με την ομώνυμη αρρώστια που χτυπάει τα ζώα, κυρίως τα βοοειδή και τα αιγοπρόβατα, και οφείλεται στο τσίμπημα ενός συγκεκριμένου εντόμου. Πώς μπορεί επομένως η πυώδης ουσία από τις φλύκταινες της άρρωστης αγελάδας να προφυλάσσει τον άνθρωπο από τις λεγόμενες βλατίδες της ευλογιάς; Σας βεβαιώνω ότι αυτή η Θεραπευτική αγωγή δεν είχε ποτέ τα αποτελέσματα που είχε δει στα όνειρα της η άφρονη ανθρωπότητα. Η υποτιθέμενη επιτυχία του εμβολιασμού καταρχάς οφείλεται στη δεισιδαιμονία του λαού, που ενισχύθηκε και παγιώθηκε χάρη σε αυτή την αγωγή, αν και η δεισιδαιμονία έχει γίνει πιο σπάνια. Γιατί γενικά οι άνθρωποι έχουν χάσει πια σχεδόν ολοκληρωτικά οποιαδήποτε πίστη σε οτιδήποτε, καθώς τη Θέση της πίστης τη ν έχει καταλάβει η λεγόμενη καθαρή γνώση. Μια δεύτερη αιτία, για την υποτιθέμενη επιτυχία του εμβολιασμού είναι ότι έγινε σε παιδιά που έτσι κι αλλιώς και χωρίς αυτόν δεν θα είχαν αρρωστήσει και μάλιστα για δύο λόγους: Συγκεκριμένα, είτε γιατί η γενιά η οποία είναι εν σπέρματι μολυσμένη με αυτό το κακό δεν έχει φτάσει ακόμη στην [ψυχική] ωριμότητα για να εκδηλώσει τη νόσο, είτε γιατί πολλά από τα παιδιά από τη φύση τους δεν έφεραν μέσα τους το σπέρμα αυτού του κακού.

Εφόσον λοιπόν αυτός ο χαζός εμβολιασμός έγινε σε τέτοια παιδιά, όπως είναι ευνόητο, φάνηκε να έχει επιτυχία στην περίπτωση τους. Αλλά στην πραγματικότητα, όταν ήρθε ο καιρός να ωριμάσει αυτό το μόλυσμα, τα εμβολιασμένα παιδιά αρρώστησαν όσο και τα μη εμβολιασμένα. Απλά οι γιατροί την πραγματική ευλογιά δεν την είπαν με το όνομα της, αλλά την κάλυψαν ευφάνταστα με το όνομα μιας άλλης εξανθηματικής νόσου, προκειμένου – όπως εύκολα μπορείτε να φαντασθείτε – να σώσουν την ιατρική τους τιμή.

Εάν λάβετε επομένως υπόψη σας αυτό που μόλις σας εξήγησα σε συνδυασμό με τη δική σας πείρα, σκεφθείτε μόνοι σας σε τι μπορεί να ωφελεί μια τέτοια, κακοποίηση των παιδιών. Να είσαστε βέβαιοι ότι δεν ωφελεί σε τίποτα. Αλλά επιπλέον βλάπτει το ανθρώπινο γένος από πολλές απόψεις, καθώς προκαλεί απώλεια σφρίγγους και ζωντανίας, κακή διάθεση, σκνηρότητα, εξάντληση των πιο δραστήριων ζωτικών οργάνων ενώ από την άλλη ευνοεί τον αισθησιασμό, ιδίως στο γυναικείο φύλο. Και αν δεν θέλετε να το πιστέψετε, πάρτε για παράδειγμα το δίδαγμα της ιστορίας και συγκρίνετε τις σημερινές γενιές με εκείνες των προπατόρων της ανθρωπότητας' είναι βέβαιο ότι θα διαπιστώσετε πέρα από κάθε αμφιβολία την τεράστια διαφορά που σας χωρίζει ως προς την υγεία και τη φυσιολογική διάρκεια ζωής.

Κάντε για παράδειγμα μια τρύπα σε μια πέτρα και ρίξτε μέσα μια μοναδική σταγόνα από ένα. καυστικό οξύ και εξετάστε την ίδια πέτρα μετά από είκοσι χρόνια. Θα διαπιστώσετε αμέσως ποιες καταστροφικές συνέπειες είχε η μία σταγόνα οξύ πάνω στην πέτρα, που από τη φύση της είναι φτιαγμένη να αψηφά το χρόνο για χιλιετίες. Όταν λοιπόν αντίστοιχα ο ευαίσθητος οργανισμός του ανθρώπου εμβολιάζεται με το καυστικό οξύ της σήψης, δεν είναι δύσκολο να βρείτε τη σωστή απάντηση στο ζήτημα αυτό.

Θα Μου ζητήσετε ασφαλώς, εύλογα και δικαιολογημένα, να σας δείξω κάποιο άλλο μέσο αντί του εμβολιασμού για την πρόληψη ή την αβλαβή θεραπεία από αυτό το κακό, μια που ως αποκλειστικός Δημιουργός της φύσης θα πρέπει να ξέρω καλύτερα από όλους όλα τα μυστικά της. Πράγματι θα το κάνω, αλλά σας επισημαίνω εκ των προτέρων ότι τα φυσικά μέσα που προτείνω συμβαδίζουν πάντα με τα πνευματικά και ότι δεν υπάρχει ένα γενικό φάρμακο για το πνεύμα ούτε για το σώμα.

Εάν παρατηρήσετε λίγο το δρόμο που σας έδειξα για την απόκτηση της αιώνιας ζωής θα δείτε ότι είναι πάντα ο ένας και ο αυτός, απλός δρόμος της αυθυπέμβασης και της πιστής μίμησης Μου. Θα ανακαλύψετε δηλαδή ένα μοναδικό δρόμο κι όχι περισσότερους, για το λόγο ότι κι Εγώ ο Ίδιος είμαι μόνο Ένας κι ως εκ τούτου είμαι επίσης ο μοναδικός δρόμος κι η μοναδική πύλη προς την αιώνια Ζωή. Και επειδή έτσι ακριβώς είναι, δεν έχετε παρά να το πιστέψετε.

Μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι υπάρχουν άλλοι δρόμοι, έξω από το δικό Μου, για να φτάσει σε Μένα, την πρωταρχική πηγή κάθε ζωής; Η ζωή του πνεύματος δεν είναι υψηλότερη από αυτή του σώματος; Και η ζωή του σώματος δεν καθορίζεται ολοκληρωτικά από εκείνη του πνεύματος; Σας είναι ήδη γνωστό ότι εάν αρρωστήσει το πνεύμα υπάρχει ένα μόνο μέσο για την ίαση του. Για το σώμα λοιπόν, που είναι το προσωρινό εργαλείο του πνεύματος και που κινείται αποκλειστικά από αυτό, για ποιο λόγο θα έπρεπε, όταν είναι άρρωστο ή ανίκανο να λειτουργήσει, να υπάρχουν άλλα και περισσότερα μέσα ίασης από ό,τι γι' αυτήν την ίδια την κινητήρια αρχή της ζωής;

Όταν βρισκόμουν στη Γη μεταξύ των ανθρώπων, ποιο γιατρό

συμβουλευτήκα; Και σε ποιο φαρμακείο κατέφυγα για να κάνω καλά έναν άρρωστο τόσο πνευματικά όσο και σωματικά; Αλλά και ποιο γιατρό ή φαρμακείο χρησιμοποίησαν όλοι οι μαθητές Μου που έκαναν τα ίδια με αυτά που είχα κάνει Εγώ; Σας ρωτάω λοιπόν μήπως έχω χάσει από τη δύναμη Μου ή μήπως έχω αλλάξει ή ο Λόγος Μου δεν είναι ο ίδιος Λόγος, γεμάτος δύναμη, ισχύ, γιατρεία και ανάταση για το πνεύμα και για το σώμα;

Σας βεβαιώνω ότι δεν είναι έτσι, είμαι ο ίδιος και απαράλλακτος! Η μόνη διαφορά είναι ότι τότε γιάτρευα μόνο εκείνους που Με πλησίαζαν με μια ζωντανή πίστη και επιπλέον έπρεπε να Με παρακαλούν και να Με ικετεύουν για πολύ μέχρι να τους εισακούσω. Αλλά τώρα δεν μπορώ καν να περιμένω να υπάρχει έστω και κάποια εμπιστοσύνη και αγάπη κι ακόμη λιγότερο μια ακράδαντη πίστη! αντίθετα, πρέπει να βοηθάω, παρ' όλο που δεν Μου το ζητούν και είμαι υποχρεωμένος να βάζω το χέρι Μου για να γιατρευτούν ακόμη κι εκείνοι που αγνοούν την πίστη εντελώς, για να μην καταστραφούν και χαθούν οι πάντες.

Επομένως, όταν οποιοσδήποτε έρθει σε Μένα με λίγη εμπιστοσύνη και μια χλιαρή παράκληση, Εγώ σίγουρα δεν θα τον εγκαταλείψω. Απεναντίας, θα τον βοηθήσω σε κάθε πρόβλημα, του, αφού πολλές φορές δίνω τη βοήθεια Μου ακόμη και σε εκείνους που Με ειρωνεύονται ή Με καταφρονούν.

Συνεπώς το μέσο αυτό που μόλις σας υπέδειξα είναι το πιο ενδεδηγμένο. Όποιος έχει δε βαθιά πίστη, εμπιστοσύνη και αγάπη σε Μένα ξέρει πως είναι βέβαιο ότι εάν δεν τον βοηθήσω Εγώ, έστω κι αν εμβολιαστεί με όλα τα δηλητήρια τον κόσμου, καταπιεί όλα τα φάρμακα από όλα τα φαρμακεία και φάει σαν το βόδι τα πιο δυνατά βοτάνια, όλα αυτά δεν θα τον ωφελήσουν περισσότερο από όσο ωφελεί μια σταγόνα βάλαμο το κρανίο ενός νεκρού.

Μπορεί να βράσετε και να ψήσετε ένα νεκρό μέσα σε όλα μαζί τα ελιξήρια ζωής αλλά δεν θα ζωντανέψετε ούτε έναν ιστό από το σώμα του παρά τα γιατροσόφια σας. Μάθετε το όμως: ο Λόγος Μου έχει τη δύναμη να ανοίγει τους τάφους στους νεκρούς κι εκεί που σαπίζουν να τους εμφυσήσει νέα κι αιώνια, ζωή! Άρα, εφόσον γνωρίζετε αυτή την πανάκεια που έχει πραγματοποιήσει άπειρες φορές ανά τους αιώνες τις πιο θαυμαστές θεραπείες, και έχει ζωντανέψει ακόμη και νεκρούς, τι σας παρασύρει λοιπόν να την παραπετάτε και σε αναζήτηση πιο δραστικών μέσων, να πασαλείβεστε με κάθε είδους ακαθαρσίες του διαβόλου περιμένοντας να σας βοηθήσουν αυτές;!

Γι' αυτό σας λέω άλλωστε, συγκρίνετε τη διάρκεια της δικής σας της ζωής με εκείνη των παλαιών και θα διαπιστώσετε παρευθύς ποιο είναι το όφελος από την ανάπτυξη της ανόητης θεραπευτικής σας επιστήμης. Ή πηγαίνετε σε εκείνες τις περιοχές της γης όπου οι άνθρωποι δεν ξέρουν ακόμη τι θα πει ιατρική βοήθεια και θα δείτε ότι σχεδόν δεν έχουν ιδέα από αρρώστιες κι ακόμη λιγότερο από επιδημίες, ιδίως μάλιστα εάν ο τρόπος που ζουν είναι ηθικά αγνός και

απλός.

Το ίδιο επομένως να κάνετε κι εσείς: Να ζείτε όσο γίνεται πιο απλά! Μην παραγεμίζετε το στομάχι σας χωρίς λόγο με κάθε είδους ακαθαρσίες από όλα τα γνωστά βασίλεια της φύσης, παρά απολαύστε ό,τι κάνει καλό για το σώμα: Μια απλή διατροφή, με βάση [κυρίως] το φυτικό βασίλειο και ιδιαίτερα εκείνα τα φυτά μόνο από τα οποία από παλιά έφτιαχνε ο άνθρωπος ψωμί. Και, όπως είναι αυτονόητο, όλα στο σωστό μέτρο και για το σωστό λόγο.

Να είσαστε βέβαιοι τότε πως σε όλη σας τη ζωή δεν θα ταλαιπωρήσει το σώμα σας καμιά αρρώστια και χωρίς κανένα εμβόλιο ή άλλη βλακεία των γιατρών θα φτάσετε σε μια ασύλληπτη για σας ηλικία. Όταν παίρνω δε στο βασίλειο Μου έναν άνθρωπο που έχει ζήσει έτσι, αυτό γίνεται τόσο ανάλαφρα, όπως όταν κάποιον τον παίρνει γλυκά ο ύπνος μετά από μια ολόκληρη μέρα ευσυνείδητης, εντατικής και αφοσιωμένης δουλειάς.

Αλλά εσείς τα παρακάμπετε όλα αυτά και στη θέση τους καταφεύγετε στα εμβόλια και στα διάφορα φάρμακα. Έτσι στο τέλος η συνέπεια είναι ότι καταρχάς -και μόνο από φυσική σκοπιά- γερνάτε ήδη από τα νιάτα σας' επιπλέον συχνά σας εγκαταλείπει η μία αίσθηση μετά την άλλη, ώστε γίνεστε τυφλοί, κουφοί, ασθενικοί, χάνετε τα δόντια, την πέψη σας όπως και την ευδιαθεσία και τη φρεσκάδα της ζωής. Γι' αυτό στα σαράντα σας είσαστε πιο αδύνατοι και πιο γεμάτοι αναπηρίες από ό,τι ήταν οι παλαιοί μετά από έναν αιώνα ζωής. Και για όλα αυτά δεν φταίει άλλος από την τυφλότητα σας!

Η όλη υπόθεση μοιάζει με ένα ταξίδι τη νύχτα, όπου ο ταξιδιώτης φαντάζεται ότι βλέπει διάφορα παράλογα που την ημέρα θα τον κάνουν να κρατάει την κοιλιά του από τα γέλια. Και δεν θα μπορεί να καταλάβει πως το δέντρο το έβλεπε κάθε τι άλλο παρά για δέντρο, για να μη γίνει καν λόγος για άλλες νυκτερινές κουταμάρες. Εάν λοιπόν αποφασίσετε να χρησιμοποιήσετε στα σοβαρά το δικό Μου το μέσο, τότε θα έρθει και για σας η ημέρα όπου θα αντιληφθείτε τι μηδαμινή αξία έχουν όλες αυτές οι αμέτρητες κουταμάρες που κατέχει ο κόσμος.

Σας λέω ότι Εγώ μπορώ και θέλω να βοηθήσω τον οποιονδήποτε, οπουδήποτε και σε οτιδήποτε κι επειδή τηρώ τις υποσχέσεις Μου, πρέπει να το πιστέψετε ότι θα βοηθήσω ασφαλώς πρόθυμα τον καθένα στο κάθε τι φτάνει να το πιστεύει ότι είναι αλήθεια κι ότι δεν είναι νοητή άλλη βοήθεια εκτός από τη δική Μου, τόσο από σωματική όσο, κατά κύριο λόγο, και από πνευματική άποψη.

Όταν οι παλαιοί εξασθενούσαν εξαιτίας μια αμαρτίας που τους είχε γίνει κακή συνήθεια, έκαναν νηστεία και έδειχναν έμπρακτα μετάνοια. Αυτό σημαίνει ότι με τη νηστεία πετύχαιναν την εκ νέου απρόσκοπτη δραστηριοποίηση τον σωματικού οργανισμού και σε συνδυασμό με τη μετάνοια που γινόταν με πίστη, τόνωναν πάλι το πνεύμα τους, ούτως ώστε γινόταν πάλι άνθρωποι με γερό σώμα. και ζωντανό πνεύμα.

Θα ρωτήσετε ασφαλώς: Πώς έτσι; Πώς γίνονταν αυτό; Θα σας

πω κάτι κι η απάντηση θα έρθει από μόνη της. Το στομάχι είναι ο φυσικός δουλευτής που παράγει τις θρεπτικές ουσίες στο σώμα. Όταν όμως βρεθούν στον οργανισμό ξένα στοιχεία, τότε μένουν κολλημένα μόνιμα σε κάποια στενά σημεία των οργάνων τον σώματος. Όταν λοιπόν το στομάχι παραγεμίζει με κάθε λογής άχρηστες τροφές, παράγει όλο και περισσότερα υγρά και τα πιέζει. Έτσι όμως τα ξένα στοιχεία δεν μπορούν να ξεφύγουν από τη στενωπό -όπου έχουν μείνει στάσιμα- ώστε να φτάσουν στο σημείο από όπου θα μπορούσαν να αποβληθούν από το σώμα. Αντ' αυτού λόγω του ότι τα υγρά εισδύουν συνεχώς στο σημείο όπου κατακρατούνται τα ξένα στοιχεία, αυτά γίνονται ακόμη πιο ισχυρά, αφού αφομοιώνουν και άλλα στοιχεία, και ως εκ τούτου ακόμη πιο ανυποχώρητα.

Συνεπώς, εάν αντί για όλα τα εμβόλια και τα φάρμακα, υιοθετήσει κάποιος τη σωστή δίαιτα ή τη νηστεία και παράλληλα επιδείξει σταθερή πίστη και ακλόνητη εμπιστοσύνη στο Λόγο Μου, ούτως ώστε να ενισχυθεί έτσι και το πνεύμα του, που είναι η ζωτική αρχή, δεν είναι τότε επόμενο ότι αυτός ο άνθρωπος θα πάει καλύτερα σωματικά όπως και πνευματικά;

Σας διαβεβαιώ πως εάν πράγματι έχει πίστη κι εμπιστοσύνη, τότε μπορεί να γεννηθεί νέα ζωή ακόμη και μέσα από την αποσύνθεση. Μα όταν παραλείπεται μια τέτοια σωματική και πνευματική μετάνοια, τότε ο καθένας που νομίζει ότι γιατρεύτηκε από κάποιο εμβόλιο ή φάρμακο, έχει εξαπατηθεί οικτρά. Γιατί τα παρασκευάσματα αυτά δεν απέβαλαν το κακό από το σώμα του, απλά το νάρκωσαν ή το επικάλυψαν. Και πιστέψτε Με, Θα έρθει σίγουρα ο καιρός που το ίδιο κατά. Πολλαπλά δυναμωμένο θα διαρρήξει το επικάλυμμα και Θα φέρει το βέβαιο θάνατο στο σώμα, καμιά φορά δε ακόμη και στο πνεύμα.

Όπως σας τα είπα, έτσι ακριβώς κατά λέξη και αληθινά, είναι τα πράγματα. Γι' αυτό εσείς φέρετε τα παιδιά, σας κι ελάτε κι οι ίδιοι σε Μένα με πίστη κι εμπιστοσύνη. Και σας λέω αληθινά πως θα πειστείτε ότι ο δικός Μου εμβολιασμός είναι ο καλύτερος! Αμήν. Αυτά σας τα λέει ο μεγάλος θεραπευτής των πάντων».

(Σ.σ. Από το 1796, όταν ο Άγγλος κουρέας και χειροπράκτης Edward Jenner δημοσιοποίησε τη θεωρία για τον εμβολιασμό κατά της ευλογιάς, ο «αλλοπαθητικός εμβολιασμός» έχει μπει για καλά στην κοινωνική μας καθημερινότητα. Τόσο ο θεμελιωτής της Ομοιοπαθητικής Samuel Hahnemann, όσο και ο Γιάγκομπ Λόρμπερ ήδη από τα μέσα του προπροηγούμενου αιώνα(!) μας υποδεικνύουν πως ο εμβολιασμός ποτέ δε μπορεί να φέρει τη θεραπεία στους ανθρώπους, αλλά αντίθετα, θα φέρει περισσότερη καταστροφή και ασθένειες. Είναι εδώ και χρόνια γνωστή η άμεση σχέση μεταξύ του εμβολιασμού κατά της ευλογιάς και της εποχιακής ρινίτιδας.

Στον «αλλοπαθητικό εμβολιασμό», σε αντίθεση με τον «ομοιοπαθητικό εμβολιασμό», δίδονται στον άνθρωπο τεράστιες δόσεις από επεξεργασμένα ζωικά στοιχεία ορού αίματος τα οποία είναι

επιβαρημένα με ασθένειες. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια στα στοιχεία αυτά γίνεται και γενετική επέμβαση. Αυτό που περνά συχνότατα απαρατήρητο είναι πως μέσα στον άνθρωπο-δέκτη, δεν φωλιάζουν μόνο οι νοσογόνες ουσίες που είναι ανόμοιες με αυτόν, αλλά και η «συναισθηματική πληροφορία» του ζώου. Πολύ συχνά, όταν το περιβάλλον του είναι αρκετά παρατηρητικό, κάνει την παρατήρηση πως ο εμβολιασμένος δέκτης έχει υποστεί «ζωώδεις» αλλοιώσεις. (Από το βιβλίο: Ηλιοθεραπευτική. Ένα Κυπριο-Ευρωπαϊκό πρόγραμμα).

Ο Ravi Roy, γνωστός Ινδός ομοιοπαθητικός γιατρός και συγγραφέας βιβλίων ομοιοπαθητικής, γράφει για τα εμβόλια: «...Κατά τον εμβολιασμό ενεργοποιείται ο μηχανισμός άμυνας που αφορά ειδικά τη μία αυτή αρρώστια σε βάρος της γενικής ευρωστίας του οργανισμού. Οι εμβολιασμένοι είναι γενικά πιο επιρρεπείς σε λοιμώξεις από ότι οι μη εμβολιασμένοι... Επίσης υποφέρουν πιο συχνά από χρόνιες παθήσεις, επειδή μέσω του εμβολιασμού δημιουργείται ένα ιδανικό θρεπτικό υπόστρωμα στο οποίο μπορούν να αναπτυχθούν αρρώστιες που είτε θεραπεύονται δύσκολα είτε είναι ανίατες, όπως π.χ. το A.I.D.S. ή η νόσος των λεγεωνάριων. Για τον ίδιο λόγο επανεμφανίζονται αρρώστιες που θεωρούνταν ότι είχαν εξαλειφθεί όπως η χολέρα ή η πανώλη και μάλιστα με τέτοια επιθετικότητα που αφήνουν τη συμβατική ιατρική τελείως ανίσχυρη. Ορισμένοι παθογόνοι παράγοντες δεν επηρεάζονται πλέον καθόλου από τα αλλοπαθητικά προφυλακτικά μέσα. Όταν γίνεται πόλεμος, στην αρχή ο εχθρός αιφνιδιάζεται και ηττάται. Αλλά η αντίδραση του είναι να ενισχυθεί περισσότερο για να αντιμετωπίσει άλλες πιθανές επιθέσεις. Με κάθε νέα επίθεση μαθαίνει να αμύνεται καλύτερα, έως του σημείου που παθαίνει ανοσία απέναντι στις επιθέσεις, ενώ ο επιτιθέμενος χάνει συνεχώς δυνάμεις... Είναι γνωστό π.χ. ότι ορισμένες περιοχές τη Ινδίας αποδεκατίστηκαν κυριολεκτικά ως συνέπεια του εμβολίου κατά της ευλογιάς... Ο εμβολιασμός μπορεί να οδηγήσει σε βαριές βλάβες του κεντρικού νευρικού συστήματος π.χ. σε μηνιγγίτιδα, ολιγοφρενία, σπασμούς, θάνατο».

Η φυσική και η πνευματική ζωή

(Ο Ιησούς:) *«Η υπερβολική βελτίωση των γήινων πραγμάτων πάντοτε σημαίνει μία αληθινή, διαρκή χειροτέρευση στον πνευματικό τομέα, ενώ αυτός είναι που ο άνθρωπος πρέπει να καλλιεργεί με όλες τις δυνάμεις της ζωής τον. Τι θα ωφελούσε τον άνθρωπο ν' αποκτήσει όλους τους θησαυρούς της γης, αν έτσι πάθαινε τη μεγαλύτερη ζημιά στην ψυχή του; Δεν γνωρίζετε λοιπόν ακόμη πόσο μικρή είναι η διάρκεια ζωής κάθε σάρκας και ποια είναι η τελική της μοίρα; Το αν θα πεθάνεις όντας αυτοκράτορας ή ζητιάνος, είναι για τον άλλο κόσμο το ίδιο! Όποιος εδώ είχε πολλά, θα αναγκαστεί να στερηθεί πολλά στον άλλο κόσμο. Όποιος όμως εδώ είχε λίγα ή τίποτα, αυτός θα στερηθεί*

λίγα ή και τίποτα στον άλλο κόσμο, θα φθάσει δε ευκολότερα και γρηγορότερα στους εσωτερικούς πνευματικούς θησαυρούς, τους μόνους ζωντανούς κι αληθινούς.

Γι' αυτό οι πρώτοι Πατέρες αυτού του κόσμου ήταν τόσο ευτυχισμένοι, γιατί ικανοποιούσαν με τον πιο απλό δυνατό τρόπο τις ανάγκες της ζωής τους σ' αυτό τον κόσμο. Όταν όμως οι άνθρωποι, ιδιαίτερα όσοι έμεναν σε σχετικά χαμηλές κοιλάδες, άρχισαν να χτίζουν πόλεις, έγιναν υπερβολικά περήφανοι. Έγιναν επίσης μαλθακοί και νωθροί, σύντομα δε απέκτησαν διάφορα ελαττώματα, που τους έφεραν εξαθλίωση. Τι καλό είδαν απ' αυτό; Έχασαν τον Θεό από τα μάτια της ψυχής τους κι όλη η εσωτερική ζωτική δύναμη του πνεύματος τους εγκατέλειψε, έτσι ώστε, όπως πολλοί από σας, δεν μπορούσαν πια να πιστέψουν στη -μετά θάνατο ζωή.

Δεν ήταν μια φρικτή ανταλλαγή το ότι έχασαν τελείως το πνευματικό για χάρη μεγαλύτερης άνεσης στην υλική ζωή τους; Συνεπώς, όποιος από σας είναι σοφός, ας προσπαθήσει να ανταλλάξει και πάλι την άχρηστη ευημερία και άνεση με την καθαρή, αληθινή, πνευματική ζωή. Αυτό θα είναι απείρως καλύτερο από το να έκανε τις μεγαλύτερες εφευρέσεις για ασφαλή και ταχύτατη ναυσιπλοΐα σε όλους τους ωκεανούς. Γιατί παρ' όλ' αυτά, κάποτε θα πρέπει να πεθάνει. Σε τι θα ωφεληθούν τότε την ψυχή τον οι μεγάλες εφευρέσεις του;

Γι' αυτό, μείνετε σε όσα έχετε! Να επιδιώκετε κυρίως να βαδίζετε όλο και περισσότερο στο δρόμο τον πνεύματος, έτσι θα έχετε κάνει τη μεγαλύτερη εφεύρεση για το μεγάλο ταξίδι από το γήινο στον άλλο, τον πνευματικό κόσμο. Αυτό που είναι βέβαιο ότι διαρκεί αιώνιο., αυτό να προσπαθείτε να αποκτήσετε, χρησιμοποιώντας όλες σας τις δυνάμεις και όλα τα μέσα που διαθέτετε. Για τα γήινα πράγματα τον σώματος, όμως, να φροντίζετε μόνον όσο είναι λογικά αναγκαίο. Το ότι ο άνθρωπος πρέπει να τρώει, να πίνει και να προστατεύει το σώμα του από το κρύο και τη μεγάλη ζέστη είναι κάτι εντελώς φυσικό. Όποιος όμως κάνει περισσότερο για το σώμα απ' ό,τι για την ψυχή, καταλήγοντας στο να φροντίζει αποκλειστικά για το σώμα κι όχι για την ψυχή, ενώ αυτή είναι προορισμένη να ζει αιώνια, αυτός είναι πραγματικά τυφλός και εξαιρετικά ανόητος. Αν, λοιπόν, το καταλάβατε καλά αυτό, τότε μη ρωτάτε άλλο πώς μπορείτε να βελτιώσετε πολύ να γήινα πράγματα. Γιατί Εγώ ήρθα σ' αυτό τον κόσμο μονάχα για να σας δείξω και ν' ανοίξω για σας το δρόμο προς την αιώνια ζωή, για να μπορέσετε να. προχωρήσετε σ' αυτόν εύκολα και με ασφάλεια!»

Γιάκομπ Λόρμπερ «ΜΕΙ» VII/222

Ο Χριστός δίνει στον αρχηγό μιας αιγυπτιακής φυλής την ακόλουθη συμβουλή: «Αν εσείς οι άνθρωποι θέλετε να ζήσετε αληθινά ευτυχισμένοι σ' αυτήν τη γη, τότε να διατηρήσετε την παλιά σας απλότητα! Πρώτον, αυτή δεν απαιτεί πολύ κόπο και δουλειά, δεύτερον έχετε μόνο λίγες φυσικές ανάγκες, που μπορείτε να τις καλύψετε εύκολα. Επομένως, για τις φυσικές ανάγκες σας δεν απαιτείται πολύς

χρόνος, κι έτσι μπορείτε να ασχολείστε περισσότερο με πνευματικές θεωρήσεις. Αυτό βέβαια αξίζει πολύ περισσότερο από το να χτίζετε, σε βάρος εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπινων ζώων, παλάτια με ιδρώτα και αίμα, που θα τα σιγοτρώνει για χιλιάδες χρόνια ο πανδαμάτορας χρόνος!»

«ΜΕΙ»ΙV/183

«Ας πάρουμε ως βάση ότι ένας που τρώει μέτρια χρειάζεται καθημερινά ενάμισι κιλό τροφή· πολλαπλασιάζοντας το επί 365 μέρες κάνουμε εύκολα τον υπολογισμό. Αυτή η ποσότητα, επομένως, καλύπτει τη φυσιολογική ανάγκη του ανθρώπου και είναι σωστό να την προμηθεύεται κάθε χρόνο. Εάν δε προσπορίζεται την ίδια ποσότητα για κάθε επιπλέον άτομο, εφόσον έχει γυναίκα και παιδιά, ενεργεί απολύτως σύμφωνα με το φυσικό του δικαίωμα.. Η διπλάσια ποσότητα πρέπει να επιτρέπεται σε έναν που τρώει πολύ επειδή έχει να κάνει βαριές δουλειές.

Εάν τηρηθεί από όλους αυτή η αρχή, δεν θα υπάρξει ποτέ πια πείνα στη γη. Γιατί ο Κύριος έχει τοποθετήσει τα εύφορα, εδάφη της έτσι που με την κατάλληλη καλλιέργεια και τη σωστή διανομή της γης μπορούν να ζήσουν ικανοποιητικότερα 12.000.000.000 άνθρωποι. Τον καιρό αυτό (1860) ζουν στη γη μόλις λίγο περισσότεροι από 1.000.000.000 και από αυτούς τα 700.000.000 βρίσκονται μέσα στην ανέχεια. Πού οφείλεται αυτό; Ακριβώς επειδή δεν εφαρμόζονται ζωντανά στην πράξη οι όροι αυτού του θείκου νόμου που είναι βασισμένος στη φύση του κάθε ανθρώπου.

Πάμε παρακάτω, όμως. Το ίδιο εύκολα μπορούν να υπολογιστούν οι διαστάσεις του κάθε ανθρώπου και τι χρειάζεται για να ντύσει το δέρμα του. Ας πάρουμε ως βάση ότι ο καθένας δικαιούται να έχει τέσσερις αλλαξιές ρούχα για κάθε εποχή. Αυτό είναι το σωστό μέτρο για το πόσο ύφασμα χρειάζεται, θα προσθέσω δε άλλο τόσο για τα επανωφόρια και την τετραπλάσια ποσότητα για τα εσώρουχα για να μπορούν να αλλάζονται για λόγους υγιεινής.

Εάν υιοθετηθεί αυτό το μέτρο, δεν θα υπάρχει ούτε ένας γυμνός άνθρωπος σε όλο τον πλανήτη. Εντούτοις όταν κτίζονται τεράστια εργοστάσια ειδών ιματισμού σε όλη τη γη που αγοράζουν εκβιαστικά τις πρώτες ύλες σε εξευτελιστικά χαμηλές τιμές, στη συνέχεια παράγουν άπειρες ποσότητες ρούχων που δεν είναι χρήσιμα, αλλά στο μεγαλύτερο βαθμό είδη πολυτελείας, για να τα πουλήσουν στη φτωχή ανθρωπότητα σε υπέρογκες τιμές, όμως και από την άλλη υπάρχουν πολλοί εύποροι, ιδίως θηλυκού γένους, που σε δέκα χρόνια έχουν προμηθευτεί πάνω από εκατοντάπλάσια ρούχα, τότε αυτή η φυσική ισότητα ανατρέπεται βίαια. Πάμε παρακάτω:

Πόσο μεγάλο χρειάζεται να είναι ένα σπίτι, για να φιλοξενεί άνετα μια οικογένεια και πιθανόν επίσης το απαραίτητο προσωπικό; Πηγαίνετε στην επαρχία και βεβαιωθείτε ότι σίγουρα δεν χρειάζονται παλάτια, με εκατό δωμάτια για να κατοικεί κάποιος ευπρεπώς και άνετα. Ό,τι είναι

πέρα από το σωστό μέτρο, είναι αντίθετο στην τάξη του Θεού και συνεπώς αντίκειται στην εντολή Του.

Άραγε, πόσο μεγάλο πρέπει να είναι ένα χωράφι; Ας πάρουμε ένα έδαφος με μέτρια απόδοση. Με μια λογική καλλιέργεια, μια έκταση 3,5 στρεμμάτων μπορεί να καλύψει πλήρως τις ανάγκες για ένα χρόνο ενός ανθρώπου, ακόμη και στις δύσκολες χρονιές. Εάν το χώμα είναι καλό, αρκούν τα μισά, εάν είναι κακό, ας βάλουμε τα διπλάσια ανά άτομο. Κάθε οικογένεια δικαιούται από το φυσικό δίκαιο να πάρει στην κατοχή της τόση έκταση κατά κεφαλή. Αλλά για να είμαστε γενναιόδωροι, θα δώσουμε για κάθε άτομο το διπλάσιο, που είναι επίσης σύμφωνο με το φυσικό δίκαιο και με τη θεία βούληση. Εάν θα μοιράζονταν έτσι τα εδάφη, Θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν πλήρως ένα δικό τους μερίδιο γης περισσότερες από επτά τρις οικογένειες. »

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η εξέλιξη των παιδιών μετά τη γήινη ζωή»

(Ο Ιησούς:) «Το σώμα έχει τις δικές του ανάγκες και το πνεύμα τις δικές του. Οφείλουμε να ενδυναμώνουμε τα μέλη μας, κι έπειτα να μην ξεχνάμε και το πνεύμα. Κανείς δεν πρέπει να πιστεύει ότι προσφέρει στον Θεά επιθυμητή υπηρεσία με το να νηστεύει και να κάνει μετάνοιες μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Γιατί στον Θεό Είναι μόνον αρεστός όποιος τρώει και πίνει μ' ευγνωμοσύνη ό,τι του δίνει, για να ενισχύσει έτσι τις γήινες δυνάμεις του, προκειμένου να προσφέρει χρήσιμη εργασία. Με τον τρόπο αυτόν μπορεί να ωφελήσει πολύ τον εαυτό τον και τον πλησίον, μόλις δε διαπράξει κάποιο αμάρτημα και το αναγνωρίσει, μετανιώσει και δεν το διαπράξει ξανά, δηλαδή βελτιωθεί πραγματικά, θα του συγχωρηθεί. Φυσικά, υπάρχουν δυστυχώς πολλοί που περνάνε τη ζωή τους μόνο τρώγοντας και πίνοντας. Φροντίζουν μόνο για την κοιλιά τους και τον εαυτό τους. Η αγάπη για το συνάνθρωπο τους είναι άγνωστη, δεν αφήνουν τους φτωχούς να περάσουν το κατώφλι του σπιτιού τους. Η πάντα γεμάτη κοιλιά τους δεν τους επιτρέπει να νιώσουν τον πόνο της πείνας και της δίψας. Αυτοί είναι οι πραγματικοί άσωτοι και πότες, που διατηρούν το σώμα τους πάντα έτοιμο για διάφορες ανήθικες πράξεις. Κανείς δεν πρόκειται να εισέλθει με αυτό τον τρόπο στο βασίλειο του Θεού.

Το ίδιο όμως ισχύει και για όλους εκείνους τους υποκριτές που νηστεύουν, μετаноούν φορώντας τρίχινα ρούχα και προσφέρουν πλούσιες θυσίες στο ναό για εξαγορά των αμαρτιών τους, για να τους επαινέσει και να τους δικαιώσει ο λαός. Εγώ όμως σας λέω: παρόμοιοι άνθρωποι είναι επίσης απεχθείς στον Θεό, γιατί η καρδιά τους, ο νους και το πνεύμα τους έχουν σκληρύνει. Καταδικάζουν άσπλαχνα τους άλλους ανθρώπους, τους κακολογούν χωρίς να βλέπουν τα δικά τους, μεγάλα ελαττώματα. Αλήθεια σας λέω: Όπως κρίνουν αυτοί οι άγιοι και δίκαιοι του ναού, ακριβώς έτσι θα κριθούν οι ίδιοι στον άλλο κόσμο!»

Η σωστή διατροφή

(Ο Ιησούς) «Όλ' αυτά που τρως για να δυναμώσει και ν' αναζωογονηθεί το σώμα σου δεν είναι καθόλου τόσο νεκρά όσο πιστεύεις! Έχουν τρία μέρη: Πρώτον, το υλικό, που το βλέπεις και το αισθάνεσαι και που, αν το φαγητό είναι καλοφτιαγμένο, σου δίνει μία ωραία γεύση, ενώ πρώτα σου προσφέρει και μία ωραία μυρωδιά. Αυτά εξυπηρετούν την αναζωογόνηση του σώματος σου. Όταν οι τροφές φτάσουν στο στομάχι, κατά κάποιον τρόπο είναι σαν να μαγειρεύονται για δεύτερη φορά, και κατά τη διαδικασία αυτή δημιουργούνται δύο κύρια συστατικά. Το ένα από αυτά, το περισσότερο, μεταφέρεται από το αίμα – που προέρχεται από τα δύο αυτά μέρη – παντού όπου το σώμα χρειάζεται ενίσχυση, διατρέφει δηλαδή το σώμα, τα μέλη και τους μυς του. Αφού αυτά τα δύο μέρη διαχωριστούν στο ανώτερο μέρος του στομάχου από ό,τι έχεις φάει και οδηγηθούν στο σώμα, διψάς και πίνεις κάτι. Έτσι, η τροφή φτάνει στο κατώτερο, μικρό στομάχι που είναι χωρισμένο σε δώδεκα τομείς.

Εκεί, μέσω μίας ιδιαίτερης διαδικασίας ζύμωσης, απομονώνεται από τα κύτταρα της τροφής η αιθερική ουσία και αναζωογονεί τα νεύρα, γι' αυτό και μπορείς να την ονομάσεις "πνεύμα των νεύρων". Το εντελώς λεπτό αιθερικό, που θα το αποκαλέσουμε "ουσία", περνάει από τη σπλήνα μέσω ενός εντελώς μυστικού δρόμου στην καρδιά και από κει, εντελώς εξαγνισμένο, περνάει στην ψυχή του ανθρώπου. Έτσι, η ψυχή παίρνει από κάθε τροφή ό,τι είναι συγγενικό μ' αυτή και θρέφονται όλα τα μέρη τα παρόμοια με εκείνα του σώματος, που την αποτελούν...

Αφού πια οι τροφές έχουν αποδώσει τα σημαντικά συστατικά τους στο σώμα, στα νεύρα του και στην ψυχή, τότε τα καθαυτό ακάθαρτα στοιχεία αποβάλλονται από το σώμα με τις δύο φυσικές διαδικασίες. Αν όμως ο άνθρωπος έχει περιπέσει στην απόλαυση και έχει κάνει θεό του το στομάχι του, τότε η τροφή και το πολύ κρασί δεν μπορεί πια να διαχωριστεί πλήρως στα δύο τμήματα του στομάχου που αναφέρθηκαν. Έτσι φτάνουν στην κοιλιά και στα έντερα πολλά αδιαχώριστα θρεπτικά συστατικά, του σώματος, των νεύρων και της ψυχής, άλλα φθάνουν μέσω του συκωτιού, των νεφρών και της σπλήνας στην κύστη και δημιουργούν εκεί νέες ζυμώσεις, εξαιτίας των οποίων με τον καιρό εμφανίζονται διάφορες ασθένειες που κάνουν την ψυχή νωθρή, αδιάφορη και αναισθητή.

Από τις βλαβερές αυτές ουσίες συχνά δημιουργείται κι ένα άλλο κακό. Όταν, δηλαδή, τα κακά φυσικά πνεύματα που ακόμη δεν έχουν ζυμωθεί καταλάβουν από την αύρα ενός τέτοιου ανθρώπου ότι στην κοιλιά του ήδη έχουν συγκεντρωθεί ένα σωρό συγγενικά μ' αυτά φυσικά

πνεύματα, τότε εισέρχονται γρήγορα στην κοιλιά τον ανθρώπου αυτού και εκεί ενώνονται με τα πνεύματα που είναι του ίδιου είδους. Όταν συμβεί αυτό, τα πράγματα είναι άσχημα για τον εν λόγω άνθρωπο. Όχι μόνο καταλαμβάνεται σύντομα από διάφορες βαριές ή ανίατες σωματικές ασθένειες, αλλά καταλαμβάνεται και η ψυχή του, η οποία εξασθενεί και δεν μπορεί πια να αμυνθεί και περνάει πλέον όλο και περισσότερο μέσα στην αισθησιακή της σάρκα που πάσχει.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να εμποδιστεί το να γίνει εντελώς υλική η ψυχή, εκτός από τις ίδιες τις σοβαρές ασθένειες. Τότε ο άνθρωπος δεν έχει πια όρεξη να φάει και προσπαθεί να απομακρύνει από το σώμα του τα ακάθαρτα στοιχεία με διάφορα φάρμακα. Πότε πότε, επιτυγχάνεται ένα είδος ίασης, που όμως ποτέ δεν είναι πλήρης. Αν δε ένας τέτοιος άνθρωπος ξεχαστεί λίγο, αυτό φτάνει για να επανέλθουν τα παλιά πνεύματα που τον βασάνιζαν, και συνήθως η δεύτερη νόσησή του είναι χειρότερη από την πρώτη. Αλλά όλ' αυτά δεν είναι τα μόνο δεινά που παθαίνει ο άνθρωπος από το πάθος για το ποτό και το φαγητό. Υπάρχει επιπλέον κι ένα άλλο, και συγκεκριμένα η κατάληψη από ένα ή περισσότερα κακά πνεύματα, τα οποία είχαν προηγουμένως περάσει για περισσότερο ή λιγότερο διάστημα τη δοκιμασία της ελεύθερης ζωής στο σώμα ενός ανθρώπου. Κανένας γιατρός της γης δεν μπορεί πλέον να ελευθερώσει τον άνθρωπο από το τρίτο κακό, παρά μόνον Εγώ και όσοι έχουν λάβει από Μένα τη δύναμη και την εξουσία γι' αυτό.»

«ΜΕΙ» Χ/209

«Πρέπει να καταναλώνεις με μέτρο τις φυσικές τροφές, γιατί εγκλείουν ένα μεγάλο πειρασμό. Όταν τρώμε το φυσικό ψωμί και τους καρπούς του εδάφους, πρέπει να προσέχουμε πολύ να μην καταπιέσουμε το αθάνατο πνεύμα μας με το αδρό, αισθησιακό τους φορτίο. Μπορείς να δεις καθαρά ακόμη και στα λαίμαργα παιδιά πώς από τη λαιμαργία τους αποβλακώνονται κι ύστερο, δεν είναι ικανά να κάνουν τίποτα, που να απαιτεί πνευματική δραστηριότητα. Αντίθετα, τα παιδιά, που διατρέφονται με μέτρο, γρήγορα αποκτούν εκλεπτυσμένη σκέψη. Όμως, αυτό που συμβαίνει με τα παιδιά ισχύει ακόμη περισσότερο για τον ενήλικο, επειδή αυτός μπορεί να αποκτήσει πιο διαμορφωμένα, πάθη, που είναι ακόμη ξένα για το παιδί.

Με τη φυσική διατροφή προσλαμβάνεις στοιχεία από τη φύση, τα οποία (αν κάνεις υπέρμετρη κατανάλωση), δεν πνευματοποιούνται μέσα σου, παρά κάνουν το πνεύμα σου φύση. Όμως με το Λόγο του Θεού προσλαμβάνεις το πνευματικό στοιχείο, που χορταίνει, θρέφει και δυναμώνει το πνεύμα για να φθάσει στην αιώνια ζωή. Με τη φυσική τροφή θρέφεται το σώμα, ενώ το πνεύμα καταπιέζεται κι εξαναγκάζεται σε νηστεία. Από την πνευματική τροφή, όμως, κερδίζουν και τα δυο: το πνεύμα αποκτά δύναμη και ισχύ και οι αισθήσεις του οξύνονται,

απεριόριστα, ενώ το σώμα τότε γίνεται, χάρη στο πνεύμα, ευέλικτο, ολιγαρκές, αποκτά αντοχή και δύναμη, σαν ένα καλοϋφασμένο ρούχο από λεπτές, αλλά γερές κλωστές.

Μέσα στη φυσική τροφή βρίσκονται διαβρωμένα πνεύματα, αν δε ο άνθρωπος προσλάβει πολλά τέτοια, τότε αυτά γίνονται κύριοι του δικού του πνεύματος και τον υποσκάπτουν ως οντότητα, όπως συμβαίνει με τα σκουλήκια και το δέντρο, καταλύουν την οντότητα του και τελικά τον καταστρέφουν ολοκληρωτικά. Αντίθετα, η πνευματική τροφή είναι για το πνεύμα σαν τη ζωογόνο βροχή από τον ουρανό, που γρήγορα θα το κάνει ν' ανθίσει και να γίνει ένα δυνατό και αρωματικό λουλούδι της αιώνιας ζωής.»

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η Οικονομία του Θεού»

(Ο Ιησούς:) «Βλέπετε, οι πρώτοι άνθρωποι, που είχαν παραμείνει στην τάξη και στην απλότητα που τους είχε υποδείξει το πνεύμα Μου, δεν γνώριζαν αρρώστια πριν από το σωματικό θάνατο. Συνήθως έφθαναν σε πολύ μεγάλη ηλικία, δεν αρρώσταιναν ποτέ και στο τέλος αποκοιμιόνταν ήσυχα, χωρίς η ψυχή τους να νιώσει πόνο ή επιθανάτιο άγχος.

Αλλά και η τροφή τους ήταν πάντα η ίδια, όχι σήμερα έτσι κι αύριο αλλιώς. Συνήθως τρέφονταν με γάλα, ψωμί και καλούς, ώριμους καρπούς από δέντρα. Αυτή ήταν η διατροφή τους για όλη τους τη ζωή, τη δε δίψα τους την έσβηναν με φρέσκο νερό από την πηγή. Γι' αυτό, τα νεύρα του σώματος τους διαρκώς τρέφονταν με τις ίδιες καλές και αβλαβείς ψυχικές ουσίες, έτσι δε καμία κακή, ακάθαρτη και βλαπτική ψυχική ουσία δεν έφθανε μέσα στο σώμα. Αυτός είναι ο λόγος που έμεναν πάντοτε το ίδιο δυνατοί και υγιείς, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά.

Κοιτάξτε όμως τις χιλιάδες λιχουδιές που υπάρχουν σήμερα και με τις οποίες οι άνθρωποι γεμίζουν το στομάχι και την κοιλιά τους! Φαίνεται καθαρά πόσο πολλές ακάθαρτες, κακές και βλαβερές ουσίες καταλαμβάνουν συχνά ολόκληρο το ανθρώπινο σώμα, αρχίζοντας να το βασανίζουν όλο και περισσότερο. Επειδή οι ουσίες αυτές είναι πολύ διαφορετικές μεταξύ τους, καταλήγουν σε μία διαρκή πάλη μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Ο άνθρωπος μπορεί να κατευνάσει την κατάσταση αυτή για κάποιο διάστημα, καταφεύγοντας σε διάφορα βότανα και ρίζες, που η δράση τους είναι γνωστή από την εμπειρία, καταστέλλοντας με τη βοήθεια τους την τάση για επανάσταση της εσωτερικής ψυχικής ουσίας. Όμως, η υγεία αυτή δεν έχει ποτέ διάρκεια, ειδικά στους ηλικιωμένους, εκτός αν καταφύγουν για μεγάλο χρονικό διάστημα στην πολύ απλή διατροφή, πράγμα, που όμως συνήθως δεν κάνουν. Οι περισσότεροι άνθρωποι, μόλις αποκτήσουν, χάρη σε κάποιο κατά. τύχη κατάλληλο φάρμακο, υποφερτή υγεία, ξαναβρίσκουν την όρεξη για τις παλιές τους

λιχουδιές, οπότε γρήγορα αρρωσταίνουν ακόμη πιο βαριά, αρχίζουν να φθίνουν και σύντομα τους βρίσκει πολύ οδυνηρό τέλος.»

«ΜΕ!» V/182

* * *

(Ο Κύριος:) «Τα καλά ψάρια, που ζουν σε καθαρά νερά, αποτελούν την πιο υγιεινή τροφή για το ανθρώπινο σώμα. Όπου, όμως, δεν υπάρχουν τέτοια ψάρια, εκεί το σταρένιο και το κριθαρένιο ψωμί είναι η πιο υγιεινή τροφή, καθώς και το γάλα από υγιείς αγελάδες, κατσίκες και προβατίνες.

Ανάμεσα στα όσπρια, την πρώτη θέση έχουν οι φακές, καθώς και το καλαμπόκι σε πουρέ. Από κρέας, πρέπει να τρώγεται μόνον εκείνο μερικών κοτόπουλων και περιστεριών, ακόμη το κρέας υγιών και καθαρών μοσχαριών, κατσικιών και προβάτων, εντελώς χωρίς αίμα, είτε ψητό είτε βραστό. Όμως, το ψητό είναι καλύτερο από το βραστό. Κανείς δεν πρέπει να καταναλώνει το αίμα των ζώων!

Όλα αυτά είναι και θα είναι η απλούστερη, καθαρότερη και πιο υγιεινή διατροφή για τον άνθρωπο. Όλα τα άλλα, ιδιαίτερα αν καταναλώνονται σε υπερβολικές ποσότητες, είναι βλαβερά, ειδικό, αν δεν έχουν προηγουμένως μαγειρευτεί έτσι ώστε να έχουν φύγει τελείως από μέσα τους τα κακά πνεύματα της φύσης.

...Τα φρούτα που πρέπει να τρώγονται είναι τα εντελώς γινωμένα. Τότε επιτρέπεται η μέτρια κατανάλωση τους. Όμως, τα βρασμένα, ψημένα ή ξηραμένα είναι πιο υγιεινά απ' ό,τι τα φρέσκα, γιατί με το βρασμό, το ψήσιμο ή την αποξηήρανση βγαίνουν από μέσα τους τα κακά και αζύμωτα φυσικά πνεύματα ζωής. Το ίδιο ισχύει και για τις ρίζες.»

«ΜΕ!» Χ/210

Συμβουλές δίαιτας για αρρώστους

«Γενικά, αυτό που χρειάζεται είναι τακτικότητα και μέτρο σε όλα, δηλαδή σε φαγητό, ποτό, ύπνο, πλύσιμο, εξόδους. Ειδικά, αποχή από όλα τα ξινά και καρυκευμένα τρόφιμα και ποτά και κυρίως από **μπύρα** και **καφέ**. Εάν έβρισκε κανείς ακόμη σήμερα μια αγνή μπύρα από κριθάρι, η απόλαυση της με μέτρο δεν θα έβλαπτε, αν και ούτε θα έκανε καλό, αφού τα ειδικά στοιχεία της κάνουν τον άνθρωπο νωθρό, απαθή και νυσταλέο.

Όσο για τον καφέ, είναι το χειρότερο από όλα τα φυτικά είδη που υιοθέτησε ο άνθρωπος στη διατροφή του. Ο καρπός αυτός έχει δημιουργηθεί μόνο για άλογα, γαϊδάρους, καμήλες και άλλα παρόμοια ζώα γιατί τονώνει τα νεύρα τους. Στους ανθρώπους όμως έχει το αντίθετο ακριβώς αποτέλεσμα, καθώς χαλάει το αίμα τους πολύ άσχημα ενώ διεγείρει τα γεννητικά τους όργανα. Επιπλέον, τίποτα δεν εμποδίζει περισσότερο ένα καλό γιατρικό να ωφελήσει τον ανθρώπινο οργανισμό - και ιδιαίτερα το γυναικείο - από τον καφέ.

Η καλύτερη διατροφή είναι τα φρέσκα ζυμαρικά που έχουν βράσει είτε σε φρέσκο ζωμό από καλά κρέας, είτε σε καλό φρέσκο γάλα, όχι πολύ παχύ. Άλλα εκτός από φασόλια και φακές επιτρέπονται και άλλα τρόφιμα όπως π.χ. πολέντα (πουρές) ή σούπα από καλαμπόκι μαγειρεμένο σε νερό ή γάλα, το ρύζι λαπάς, χυλός από κεχρί σε ζωμό κρέατος ή γάλα. Το καλοβρασμένο κρέας δεν βλάπτει, αλλά καλό είναι να καταναλώνεται μαζί με φρούτα βρασμένα (κομπόστα) -μήλα, αχλάδια ή δαμάσκηνα - και με μέτρο, γιατί το κρέας περιέχει κατώτερα και χονδροφνέστερα ψυχικά στοιχεία. Αυτά εξουδετερώνονται αρκετά όταν βρεθούν σε συνδυασμό με τα φρούτα και τότε η τροφή αυτή κάνει καλό στον άρρωστο. Τα ψυχικά διατροφικά στοιχεία των λαχανικών υπέργειων και υπόγειων είναι ακόμη πιο ακάθαρτα από εκείνα στο κρέας και γι' αυτό πρέπει να αποφεύγονται σε περίοδο ιατροφαρμακευτικής αγωγής».

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η θεραπευτική δύναμη του ηλιακού φωτός»

Χορτοφαγία

«Οποιοσδήποτε θάνατος που δεν επέρχεται φυσικά συνιστά μία βίαιη επέμβαση στη ζωή ενός ζώου έτσι όπως τον έχει ρυθμίσει η τάξη Μου. Γιατί με ένα βίαιο τερματισμό της ζωής απελευθερώνονται πάρα πολλά βλαβερά στοιχεία που όσο το ζώο ζει ήρεμα, βρίσκονται σε ένα είδος αβλαβούς λήθαργου, δεσμευμένα μέσα στο σώμα και στο αίμα του. Με το βίαιο θάνατο τόσο το αίμα όσο κι η σάρκα του ζώου αλλάζουν. Έτσι λαμβάνουν χώρα κάποιες ζυμώσεις ο οποίες εξουδετερώνονται εν μέρει από την καθαρτήρια δράση της φωτιάς όταν βράζει ή ψήνεται το κρέας, χωρίς όμως να παύουν τελείως. Η συνέπεια αυτής τῆς διατροφής είναι ότι ο ανθρώπινος οργανισμός στη συνέχεια, αν και όχι αμέσως, παρά με το πέρασμα του χρόνου, παρουσιάζει ορισμένες αρρώστιες. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα μάλιστα για εκείνα τα ζώα, όπως π.χ. τα άγρια θηράματα, που έχασαν τη ζωή τους σε συνθήκες καταδίωξης και φόβου επειδή τα κυνηγούσαν, δηλαδή μέσα σε έντονη αγωνία και ταραχή.

Ένας άλλος βαθύτερος παράγοντας που αφορά στην κρεοφαγία είναι το γεγονός ότι τα ζώα ποικίλουν ως προς το χαρακτήρα, ακριβώς όπως οι άνθρωποι, καθώς υπάρχουν ειρηνικά όπως και κακά ζώα, επιθετικά όπως και καλόβολα. Είναι ευνόητο λοιπόν ότι κατ' ανάγκην το κρέας του ενός διαφέρει ριζικά από το κρέας του άλλου. Συνακόλουθα, όποιος μπορεί να αποφεύγει το κρέας στη διατροφή του ή να το καταναλώνει όσο το δυνατό με μέτρο, προφυλάσσει με αυτό τον τρόπο τον εαυτό του από πολλά επιβλαβή πνευματικά, συστατικά ή στοιχεία που ένας άλλος βάζει στο στομάχι του χωρίς δεύτερη σκέψη. Από πνευματική άποψη ωστόσο, ο πρώτος μεν, που στερείται το κρέας, εξασφαλίζει ένα υγιές σώμα ως κατάλυμα για την ψυχή του, ενώ ο άλλος ταλαιπωρείται πιο εύκολα από αρρώστιες και διάφορες παθήσεις που δεν μπορεί να ανακαλύψει την αιτία τους.

Εάν σας διακατέχει το ευγενικό πνεύμα της **συμπόνιας** και γι' αυτό δεν θέλετε να χάσει ένα ζώο τη ζωή του μόνο και μόνο για να πάρετε το κρέας του, τότε είναι σωστό αυτό που κάνετε. Γιατί όταν ο άνθρωπος, ως πνευματική οντότητα, πιστεύει ακράδαντα για κάποια πράγματα ότι είναι σωστά, δεν πρέπει να κάνει το αντίθετο στην πράξη, μια που κάτι τέτοιο δεν μπορεί παρά να αποβεί σε βάρος του. Αλλά ούτε είναι ανάγκη γι' αυτό το λόγο να απαγορευτεί τελείως η κρεοφαγία, και το κρέας να εξοβελιστεί από τα είδη διατροφής του ανθρώπου. Εάν αυτό ήταν στις προθέσεις Μου, Θα είχα τότε ρυθμίσει τον οργανισμό σας έτσι που το στομάχι σας δεν θα μπορούσε να ανεχτεί άλλο από χόρτα ή καρπούς, όπως είναι με το βόδι ή το γάιδαρο. Επειδή όμως τον άνθρωπο τον έκανα κύριο του κόσμου, του έδωσα ένα σώμα να ζει σε όλο, τα κλίματα και με όλα τα προϊόντα της γης. Καθώς λοιπόν, όπως είναι αυτονόητο, το υπερβολικά πολύ βλάπτει, στον άνθρωπο μαζί με την ικανότητα να καταναλώνει τα πάντα δόθηκε παράλληλα η νοημοσύνη, ώστε να τηρεί το σωστό μέτρο και να κρατά κατά νου για ποιο λόγο τρώει. Εγώ του έδωσα τα μέσα και την ικανότητα να απολαμβάνει τα πάντα αλλά ήθελα παράλληλα να του δώσω το ερέθισμα να αγωνιστεί ενάντια στις ορέξεις και στις επιθυμίες του κα.ι να μην αναγάγει σε Θεό την κοιλιά τον. Ο αγώνας αυτός, που για Εμένα είναι το πιο σημαντικό από όλα επειδή αφορά στο πνεύμα σας, είναι το βασικό κίνητρο για να είσαστε χορτοφάγοι. Γιατί ο αγώνας δυναμώνει την ψυχή και διατηρεί το σώμα υγιές χάρη στη μετρημένη τροφή, ούτως ώστε να είναι άξιο να υπηρετήσει την ψυχή».

Γκότφριντ Μαγερχόφερ 12/9/1870

* * *

Ο Ιησούς λέει στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Όποιος προσλαμβάνει πλήρως μέσα του το Λόγο Μου, δρα και ζει απαρέκκλιτα βάσει αυτού, προσλαμβάνει έτσι μέσα του Εμένα, τον ίδιο με όλη την αγάπη, τη σοφία, την ισχύ και τη δύναμη Μου κι έτσι γίνεται ένα αληθινό παιδί του Θεού, από το οποίο ο Πατέρας στον ουρανό δεν στερεί τίποτα από όσα ο ίδιος έχει. Αν το θυμόσαστε αυτό πάντοτε, τότε εύκολο, θα. νικήσετε τον υλικό κόσμο! Δεν θέλω να σας κάνω να αποθαρρύνεστε και να καταριέστε τον κόσμο, αλλά να τον χρησιμοποιείτε με σοφία!

Δεν θα έπρεπε να αποκαλέσουμε ανόητο κάποιον που έχει τόσο πολύ ερωτευθεί ένα εργαλείο χρήσιμο για την τέχνη του, ώστε δεν θέλει να. το χρησιμοποιήσει σύμφωνα με το σκοπό του, παρά το φυλάει σε ένα ντουλάπι για να μη σκουριάσει και χάσει την ομορφιά τον; Ο κόσμος είναι για σας ένα εργαλείο, που αν το χρησιμοποιήσετε σύμφωνα με το σκοπό του, μπορείτε να πετύχετε πολλά καλά και Θαυμαστά πράγματα.

...Ο άνθρωπος μπορεί να αποσυρθεί εντελώς από τον κόσμο, όπως οι ερημίτες του όρους Καρμέλ και της Σιών, που δεν κοιτάζουν γυναίκα και Θρέφονται φτωχικά από ρίζες, καρπούς, αγριόμελο και χαρούπια. Ακόμη, ευνουχίζονται για χάρη του βασιλείου του Θεού, γιατί

τότε δεν μπορούν να μπουν σε πειρασμό να παραβούν κάποια από τις εντολές τον Μωυσή.

...Μέσα σε τόσο κουτές συνθήκες ζωής και προφυλάξεις μη διαπράξουν καμία αμαρτία, φυσικά τηρούν τις εντολές του Μωυσή. Όμως προς όφελος ποιου; Σας λέω ότι όλα αυτά δεν ωφελούν σε τίποτα ούτε αυτούς ούτε τους άλλους ανθρώπους. Γιατί ο Θεός δεν έδωσε στους ανθρώπους τις διάφορες δυνάμεις, κλίσεις και ικανότητες για να κοιμούνται σε ένα κελί ως ερημίτες, παρά για να ενεργούν σύμφωνα με την αποκαλυμμένη θέληση του και να ωφελούν έτσι τον εαυτό τους και τον πλησίον τους. Επίσης, ο Θεός ποτέ δεν είπε στον άνθρωπο: "Να ακρωτηριαστείς και να ευνουχιστείς, ώστε να μη σε ερεθίζει η σάρκα της γυναίκας και να μη γίνεις ακόλαστος ή μοιχός!" Αντίθετα, ο Θεός είπε στον Αδάμ, όταν του έδωσε τη γυναίκα: «Πηγαίνετε, πολλαπλασιαστείτε και αποικήστε τη γη". Ο άνθρωπος, λοιπόν, πρέπει να δράσει μέσα στον κόσμο και να αντισταθεί εκούσια στους πειρασμούς. Έτσι, η ψυχή του Θα γίνει δυνατή και η δύναμη του πνεύματος του Θεού Θα τη διαποτίσει.»

«ΜΕΙ»V11/156

(Ο Ιησούς σε έναν Έλληνα που θεράπευσε από μακροχρόνια στομαχική πάθηση:)

«Να παρακαλείς τον Θεό με την καρδιά σου, πριν από το φαγητό να ευλογήσει την τροφή τη δική σου κι όλων των ανθρώπων κι Εκείνος θα σε εισακούει πάντα. Τότε, οποιαδήποτε τροφή κατάλληλη για τον άνθρωπο Θα είναι καλή για σένα. Θα θρέφει και Θα δυναμώνει το σώμα σου».

«ΜΕΙ»ΙΧ/11

«Γράψε λοιπόν στη διπλά άρρωστη γυναίκα του Β, για τα γενέθλια της που γιορτάζει σήμερα, αν και για Μένα κάθε μία μέρα είναι η γενέθλια για την αιώνια ζωή: Θα μπορούσε να είχε ήδη πλήρως την υγεία της, εάν Μου είχε πλήρη εμπιστοσύνη. Μα όπως η εμπιστοσύνη της είναι μισή, έτσι είναι και η υγεία της. Αλλά και τι να της κάνει η βοήθεια Μου αφού παρευθύνει την εξουδετερώνει πάλι ένας γιατρός μα την κοσμική σοφία του; Και στην περίπτωση που βοηθήσω στο πλευρό ενός γιατρού να σωθεί κάποιος από το πρόβλημα της υγείας του, ποιος το αναγνωρίζει κι αποδίδει σε Μένα την τιμή για την ανάρρωση του, αφού είναι διχασμένος μέσα του για το ποιος τον βοήθησε τελικά, αν ήμουν Εγώ ή ο γιατρός; Αλλά μια και η δική Μου η βοήθεια θεωρείται ότι έρχεται δεύτερη μετά από εκείνη του γιατρού, τότε κι Εγώ πάω με το πάσο Μου, γιατί λέω: όση είναι η αμοιβή, είναι και η δουλειά! Όποιος αμείβεται περισσότερο σε αυτή την περίπτωση, αυτός πρέπει να δουλέψει περισσότερο!

Τι θα ωφελούσε την ψυχή και συνεπώς ταυτόχρονα και το πνεύμα, που συνιστά τη ζωή της ψυχής, εάν θα βοηθούσα τον άρρωστο με τα φάρμακα που του δίνει ο γιατρός; Αμέσως μόλις θα γιατρευόταν δεν θα έδινε όλη του την εμπιστοσύνη ανεπιφύλακτα στο γιατρό; Έτσι τη δική Μου τη βοήθεια θα την θεωρούσε χίμαιρα και άρα με τον καιρό θα πίστευε επιπλέον ότι είμαι τελείως περιττός, Γι' αυτό λοιπόν το λόγο δεν κάνω πολλά πράγματα για τους σωματικά άρρωστους. Μα εάν ο γιατρός έβαζε την εμπιστοσύνη του σε Μένα κι απέδιδε όλη την τιμή σε Μένα μόνο, μαζί τον δε το ίδιο έκανε επίσης και ο άρρωστος, τότε το πράγμα, θα άλλαζε εντελώς και η βοήθεια Μου θα ήταν πιο βέβαιη· αλλά συνήθως ο γιατρός, αισθάνεται βαθιά προσβεβλημένος όταν ένας θεραπευμένος ομολογήσει μπροστά του: "ο καλός Θεός με βοήθησε!" Έτσι του αποκρίνεται: "Αφού σε βοήθησε ο Θεός γιατί με φώναξες τότε; Γιατί δεν στράφηκες κατευθείαν στο Θεό σου για βοήθεια; Όχι ο Θεός, μονάχα Εγώ ο γιατρός σε βοήθησα εδώ με την επιστήμη μου και την επιτηδειότητα μου!"

Γιατί Με περνούν λοιπόν, στην ουσία, όταν Με θέλουν να είμαι ουραγός πίσω από το γιατρό και το χειρουργό; Και μάλιστα ένας ουραγός που δεν έχει καν το δικαίωμα να πάρει το παραμικρό ευχαριστώ ακόμη και μετά τη θεραπεία του ασθενή. Αντίθετα είμαι υποχρεωμένος μόνιμα να εργάζομαι με ζήλο αλλά στα κρυφά για το κέρδος και τη δόξα των γιατρών, σαν το στρατιώτη που πρέπει να σκοτωθεί για να δοξαστεί ο στρατάρχης του που καλοπερνάει εκ του ασφαλούς μέσα στη σκηνή του. Για να πω την αλήθεια αισθάνομαι τον εαυτό Μου όντως κάπως καλό για μία τέτοια εργασία και γι' αυτό προτιμώ σταθερά να την αποφεύγω παρά, να εισπράττω μια τέτοια κοροϊδία.

Αν θέλεις να γίνεις πραγματικά υγιής, τότε δώσε όλη την εμπιστοσύνη σου ανεπιφύλακτα σε Μένα μόνο, και περισσότερο από ό,τι την δίνεις στο περιβάλλον σου και στους γιατρούς, γιατί αλλιώς δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Μπορώ βέβαια από τη μεγάλη Μου ευσπλαχνία να αφήσω τους γιατρούς να σε κρατούν μετά βίας στη ζωή, αλλά είναι πολύ δύσκολο ή και αδύνατο να γίνεις τελείως καλά.

Εάν ήξερες πόσο πολύ θα ήθελα να βοηθήσω τον καθένα, φθάνει να ερχόταν κατευθείαν σε Μένα με απόλυτη εμπιστοσύνη, πίστη και αγάπη. Αλλά ακόμη κι οι πιο καλοί μεταξύ των ανθρώπων τώρα μόλις που δείχνουν ένα τέταρτο πίστης, ένα έκτο εμπιστοσύνης κι ένα όγδοο αγάπης. Με τέτοιες συνθήκες λοιπόν δεν μπορώ να κάνω και πολλά πράγματα με τους κάθε είδους αρρώστους. Αυτά σου τα λέω τη μέρα που γιορτάζεις επειδή θέλω να σε κάνω υγιή από διπλή άποψη. Για κατάλαβε λοιπόν τι σημαίνει να γίνεις διπλά υγιής! Κι όλα αυτά σου τα λέει ο αγαπημένος σου Ιησούς !»

Υπαγόρευση στον Γιάκομπ Λόρμπερ στις 10/5/1842

«Αυτό που χρειάζεται να κάνετε είναι να δώσετε όλες σας τις έγνοιες σε Μένα που είμαι αληθινά ο πιο καλός γιατρός. Εγώ μπορώ να σας απαλλάξω από κάθε αρρώστια και να σας κάνω να γίνετε υγιείς στο σώμα και στην ψυχή και επιπλέον να σας δώσω μία αιώνια ακατάλυτη ζωή. Μπορεί βέβαια επειδή βρίσκεστε στη Γη να χρειάζεται να χρησιμοποιήσετε κάποια θεραπευτικά μέσα, όμως εάν δεν τα ευλογήσω Εγώ δεν Θα έχουν αποτελεσματικότητα. Αλλά, μπορώ επίσης να ευλογήσω έναν άρρωστο να γίνει καλά μόνο με την θέληση Μου, χωρίς εξωτερικά θεραπευτικά μέσα. Και το κάνω αυτό μόλις διαπιστώσω ότι δεν χρειάζεται πια να υποφέρει, όταν δηλαδή η πάθηση τον εκπληρώσει το σκοπό της με το να έχει συμβάλει στην κάθαρση της ψυχής του.

Διότι η αρρώστια της ψυχής συμβαδίζει με την αρρώστια του σώματος εσείς οι άνθρωποι βέβαια δεν μπορείτε να διανοηθείτε πόσο σημαντικό παράγοντα για την ανέλιξη της ψυχής συνιστά η αρρώστια του σώματος. Ούτε μπορείτε να ξέρετε πόση ευγνωμοσύνη θα νιώθει κάποτε η ψυχή που της δόθηκε η δυνατότητα κατά την ενσάρκωση της να πορευτεί σε αυτό το δρόμο που αν και πολύ σύντομος της εξασφάλισε μία ανώτερη ωριμότητα. Γι' αυτό όταν υποφέρετε θα πρέπει απλά να προσεύχεστε: "Πατέρα, ας γίνει το θέλημα Σου..." Τότε κι Εγώ κάνω ό,τι πρέπει να κάνω, όπως κι εσείς από την πλευρά, σας κάνετε εκείνο που οφείλετε να κάνετε. Έρχομαι στο πλάι σας ως γιατρός τον σώματος και της ψυχής και τότε είναι βέβαιη η θεραπεία σας. Για χάρη της ψυχής που πρέπει να δυναμώσει θα πρέπει να ανεχθείτε να. είναι αδύναμο το σώμα και να έχετε υπόψη σας ότι μπορεί να προχωρήσει πιο εύκολα η ψυχή και να αναζητήσει την επαφή με το πνευματικό βασίλειο όταν το σώμα δεν της φέρνει αντίσταση, όπως κάνει μόνιμα όταν είναι υγιές. Έτσι η ψυχή θα έχει μια όμορφη μορφή όταν θα αποβάλει το γήινο φόρεμα της.

Για να έχετε δε συναίσθηση της εγγύτητας και της ενέργειας Μου, η διαδικασία της ίασης θα εξελιχθεί ραγδαία. Αρκεί μόνο να περιμένετε με όλη σας την πίστη να γίνει το θαύμα, πιστεύοντας ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο για τη δύναμη και την ισχύ Μου, καθώς η αγάπη Μου φροντίζει συνεχώς για σας και θέλει να σας βοηθήσει με αυτό τον τρόπο. Η σταθερή πίστη είναι το καλύτερο γιατρικό που δεν αποτυγχάνει ποτέ. Δώστε σε Μένα όλες σας τις έγνοιες κι έτσι θα απαλλαγείτε από αυτές, όμως πρέπει να έρθετε να Με βρείτε με ισχυρή, ακλόνητη πίστη κι Εγώ δεν θα σας απογοητεύσω...»

Υπαγόρευση στην Μπέρτα Ντούντε στις 1/5/1949

Η αγάπη και ο πόνος ως κύρια μέσα κάθαρσης

«Το Ευαγγέλιο Μου σας διδάσκει την αγάπη σε όλους τους τόνους γιατί η αγάπη μόνο καθαρίζει την ψυχή από όλες τις ακαθαρσίες της. Η αγάπη είναι η φωτιά που εξαγνίζει την ψυχή και μετατρέπει κάθε τι το κατώτερο στο αντίθετο τον. Και επίσης η αγάπη συχνά συνοδεύει

τον πόνο, καθώς ο πόνος διαλύει τα σκληρά σημεία της ψυχής που αντιστέκονταν μέχρι τότε στην αγάπη. Επομένως η αγάπη και ο πόνος είναι τα καθαρτήρια μέσα για την ψυχή. Αυτά τα δύο έχουν τη δύναμη να μετατρέψουν τα ελαττώματα σε αρετές και να κλονίσουν την έπαρση του ανθρώπου ξυπνώντας στην καρδιά τον την αληθινή ταπεινοσύνη· μπορούν να διδάξουν στον ανυπόμονο να έχει πραότητα κι υπομονή, να βοηθήσουν κάποιον να γίνει πονετικός και να αναπτύξει το αίσθημα της δικαιοσύνης. Είναι ικανά να μεταμορφώσουν τον άνθρωπο και να πνευματοποιήσουν την ψυχή του ενώ είναι ακόμη στη Γη.

Για αυτούς τους λόγους πρέπει να δίνετε διαρκώς αγάπη και να επωμίζεστε με καρτερία κάθε πρόβλημα. Οφείλετε από τη μία πλευρά να σηκώνετε το σταυρό σας και παράλληλα να προσπαθείτε συνεχώς να βοηθάτε τους συνανθρώπους σας ώστε να μην υποφέρουν και με κάθε τρόπο που μπορείτε να τους κάνετε ευτυχισμένους. Χρέος σας είναι επίσης να τους βοηθήσετε να αποκτήσουν κι εκείνοι μια ψυχική ωριμότητα με το να τους διδάσκετε με το. λόγια και με το παράδειγμα σας το Ευαγγέλιο της αγάπης. Ο άνθρωπος πρέπει να ασκεί συνειδητά την ψυχή του και να προσπαθεί να την καθαρίσει από μόνος του από όλα τα ελαττώματα, και τα πάθη της. Με το να δείχνει αγάπη στους άλλους αποκτά δύναμη η οποία πρέπει πάλι να επενδύεται σε πράξεις αγάπης για τους συνανθρώπους του.

Ακόμη κι αν πρέπει να πονέσει στη ζωή του, τότε οφείλει να θεωρεί τον πόνο αυτό σαν ένα μέσο για την τελειοποίηση του, επειδή τον σπρώχνει να προχωρήσει εκεί όπου η αγάπη του δεν αρκεί. Η ψυχή θα πρέπει να είναι καθαρή σαν κρύσταλλο όταν θ' αφήσει το σώμα για να μπορεί να περάσει στον άλλο κόσμο τελείως διαπερατή από το φως. Αλλά σεις οι άνθρωποι έχετε ακόμη λίγο ως πολύ σκληρά σημεία που εμποδίζουν να διαπεράσει το φως την ψυχή σας κι αυτά, πρέπει να τα εξαλείψετε. Πρέπει να κάνετε ακόμη πολλή δουλειά στον εαυτό σας ώστε να αναπτύξετε τις αρετές που θα κάνουν την ψυχή σας όμορφη. Είναι αναγκαίο να αποκτήσετε υπομονή, πραότητα, φιλειρηνικότητα, ευσπλαχνία, δικαιοσύνη και υπομονή γι' αυτό χρειάζεται μια συνειδητή εσωτερική εργασία, πάνω στον εαυτό σας, η οποία συχνά υποστηρίζεται από δεινά κάθε μορφής.

Έτσι πρέπει να βλέπετε τον πόνο σαν μια ευλογία γιατί το νόημα του είναι να λυτρώσει· δεν είναι σωστό να τον θεωρείτε πάντοτε σαν μία τιμωρία για τα σφάλματα σας γιατί συχνά είναι απλά ένα δραστικό μέσο για να ωριμάσει η ψυχή. Είναι ανάγκη να αποβάλετε όλα τα ελαττώματα και το. πάθη σας και γι' αυτό πολλές φορές χρειάζεται να παλέψετε σκληρά. Όμως όταν πάσχετε σωματικά αυτό είναι πολύ πιο εύκολο παρά. όταν έχετε πλήρη υγεία., η οποία ευνοεί μάλλον την ενίσχυση όλων αυτών των κακών παρά τα καταστέλλει. Γι' αυτό ήταν με περίσκεψη που είπα ότι: "Όποιος θέλει να Με ακολουθήσει, ας σηκώσει το σταυρό τον..."

Ασφαλώς πέθανα στο σταυρό για τη δική σας ενοχή και πήρα πάνω Μου όλο τον πόνο που θα. 'πρεπε να περάσετε εσείς. Με τον

τρόπο αυτό εξαγόρασα για χάρη σας τη δυνατότητα να ελευθερωθείτε και να αποκτήσετε δύναμη. Χάρη σε αυτό το λυτρωτικό έργο Μου, είναι δυνατό να συγχωρεθούν όλες οι αμαρτίες σας. Ως εκ τούτου έχετε εξασφαλίσει την είσοδο στο βασίλειο του φωτός από τη στιγμή που αναγνωρίζετε Εμένα και το έργο Μου και ενεργοποιείτε τις χάρες που εξασφάλισε το έργο αυτό, εφόσον βέβαια Μου ζητήσετε να σας λυτρώσω και να σας συγχωρέσω για την ενοχή σας. Παρ' όλα αυτά μια ορισμένη άσκηση της ψυχής σας πρέπει να γίνει κι από σας τους ίδιους, καθότι από αυτήν εξαρτάται σε ποιο βαθμό φωτός θα φύγετε από τη Γη.

Η προθυμία να σηκώσετε το σταυρό σας είναι η συνειδητή συμμετοχή στη δική Μου πορεία των παθών και όποιος βαδίζει στο πλευρό Μου στο δρόμο για το Γολγοθά, αληθινά προσφέρει μια μεγάλη υπηρεσία στην ψυχή του. Γιατί θα μπορεί κι αυτή να πάρει σαν Εμένα το δρόμο για το φωτεινό βασίλειο και θα είναι μαζί Μου στον παράδεισο μέσα σε μία λαμπερή ακτινοβολία. Διότι θα έχει μεταμορφωθεί ήδη στη Γη από ένα ατελές σε ένα θείο ον, όπως ήταν αρχικά, και επιπλέον θα έχει πάρει μέρος στο λυτρωτικό έργο του Χριστού ήδη στη Γη, αφού θα έχει σηκώσει με καρτερία το σταυρό της.

Για το λόγο αυτό να ευλογείτε το βάσανο που σας συνοδεύει στη γήινη πορεία σας και δώστε όλο το χώρο στην αγάπη να εκδηλωθεί μέσα σας. Τότε το πέρασμα από τη Γη δεν θα έχει γίνει μάταια καθώς θα σας οδηγήσει στον πιο εξαίσιο προορισμό, την ολοκληρωτική ένωση με Μένα, τον Θεό και προαιώνιο Πατέρα σας».

Μπέρτα Ντούντε, 29/11/1956 Φ

* *

(Ο Κύριος:) «Υπό ορισμένες, τις σωστές συνθήκες, το κάθε τι πάνω στη Γη είναι καλό και φέρνει ευλογία, εφόσον χρησιμοποιείται σωστά προς όφελος του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος για τον αγνό άνθρωπο όλα είναι αγνά και για εκείνον που έχει γίνει φως, δεν υπάρχει πια νύχτα. Αλλά όταν η χρήση είναι χαζή, λανθασμένη και άρα ενάντια στην τάξη, αναγκαστικά ακόμη και το πιο καλό πράγμα στο τέλος θα γίνει κακό. Κι αντί για ευλογία και σωτηρία θα φέρει ανάθεμα και καταστροφή.

...Η φωτιά π.χ. είναι όπως το νερό ένα απαραίτητο στοιχείο για τη ζωή. Αλλά, εάν κάποιος έπεφτε στη φωτιά νομίζοντας ότι έτσι θ' αποκτήσει περισσότερη ζωή, θα γινόταν γρήγορα στάχτη και δεν θα του έμενε σπίθα φυσικής ζωής. Το ίδιο ισχύει για όλα τα πράγματα. Ακόμη και τα πιο δηλητηριώδη φυτά και ζώα είναι μια μεγάλη ευλογία για τη Γη διότι απορροφούν και κατακρατούν τις κακές δηλητηριώδεις ουσίες από τον αέρα. Είναι τέτοια η φύση τους που δεν μπορεί να τους βλάψει το δηλητήριο, το οποίο αποτελείται από ανώριμα φυσικά πνεύματα. Γι' αυτό αφήστε αυτά τα πλάσματα να ζουν στις συγκεκριμένες περιοχές τους όπου ωφελούν τη Γη και μην τα εξοντώνετε. Προσπαθήστε πρώτα απ' όλα να γίνετε τέλειοι άνθρωποι, τόσο τέλειοι όσο είναι ο Πατέρας

σας και έτσι δεν θα μπορεί να σας πειράξει καθόλου ούτε το δηλητήριο όλων συνολικά των φυτών και των ζώων.

Γίνετε πάλι αυτό που είναι ο προορισμός σας, αυτό που ήταν οι πρώτοι πατριάρχες που τους υπάκουε όλη η πλάση. Γίνετε κύριοι των δημιουργημάτων του Πατέρα σας σε αρμονία με την τάξη Του, με το να ακολουθείτε τη διδασκαλία Μου. Τότε θα πάψει να υπάρχει οποιαδήποτε εχθρότητα αναμεταξύ σας και ανά- -μέσα σε σας και τα υφιστάμενα σας πλάσματα. Μα εάν δεν συμβαδίζετε με αυτή την τάξη, τότε είναι λογικό ότι θα επιστρέψετε αναγκαστικά στα παλιά κακά και στον πόλεμο.

Την περίοδο αυτή το βασίλειο Μου χρειάζεται πολλή βία για να κατακτηθεί, γιατί όποιος δεν χρησιμοποιήσει βία δεν θα μπορέσει να το κάνει δικό του. Αργότερα θα είναι πιο εύκολο αλλά χωρίς μια ορισμένη πάλη, τουλάχιστον ενάντια στον εαυτό του, δεν πρόκειται να το κατακτήσει κανείς ήδη σε αυτή τη Γη. Τη στιγμή που ήδη η γήινη ζωή είναι ένας αγώνας, πόσο μάλλον είναι τότε αγώνας η αληθινή πνευματική ζωή από τους ουρανοί, ιδίως μάλιστα εάν πρέπει να εκδηλωθεί σε αυτό τον κόσμο. Ωστόσο παρ' όλα αυτά για όποιον αγαπάει τον Θεό αληθινά, ο αγώνας θα είναι εύκολος από την αρχή ως το τέλος. Γιατί ας το ξέρει αυτό ο κάθε αληθινός φίλος Μου ότι ο ζυγός Μου είναι απαλός και το φορτίο Μου ελαφρύ.

Όποιος τα καταλαβαίνει όλα αυτά και τα εφαρμόζει με συνέπεια, χωρίς αμφιβολία θα φτάσει στην τελείωση και δεν πρόκειται να αισθανθεί με κανένα τρόπο το θάνατο. Γιατί αυτός που έχει αφυπνίσει την αιώνια ζωή του πνεύματος ήδη όσο βρίσκεται ενσαρκωμένος, όταν φύγει από τη σάρκα του το μόνο που θα αισθανθεί θα είναι η αίσθηση ελευθερίας κι απαράμιλλης με οτιδήποτε άλλο μακαριότητας. Θα έχει απόλυτη, πεντακάθαρη συνείδηση της τέλει ύπαρξης του και ο ορίζοντας της όρασης και της ζωής του θα εκτείνεται στο άπειρο».

«ΜΕΙ»V/89

Εσωτερική ειρήνη, ευτυχία, τελείωση

Η επίγνωση και η αλήθεια είναι οι μόνες ασφάλειες απέναντι στην αβεβαιότητα και τα υπαρξιακά άγχη και μόνο αυτές δίνουν εσωτερική ειρήνη κι ευτυχία έγραφε η Ντούντε στις 30/6/1943:

«Η σωστή επίγνωση και η καθαρή αλήθεια είναι που κάνουν τον άνθρωπο ευτυχισμένο και του χαρίζουν την εσωτερική ειρήνη. Όσο βρίσκεται ακόμη σε άγνοια δεν είναι ισορροπημένος ούτε απόλυτα ικανοποιημένος διότι του λείπει η γνώση της σχέσης που συνδέει το Δημιουργό, το δημιουργήματα και το γίνεσθαι στον κόσμο. Καθώς δεν γνωρίζει τα αίτια και τα επακόλουθα οποιουδήποτε γεγονότος δεν καταλαβαίνει ούτε το νόημα, το σκοπό και την αναγκαιότητα όλων των πραγμάτων και των συμβάντων που βλέπει γύρω του. Π σωστή γνώση κι η καθαρή αλήθεια του δίνουν φως, ώστε αποκτά την ικανότητα να βλέπει' οτιδήποτε ήταν πριν σκοτεινό τώρα φωτίζεται, γίνεται κατανοητό

κι η γνώση αυτή τον χαρίζει ένα αίσθημα ευτυχίας. Γιατί αρχίζει να καταλαβαίνει ακόμη και τις δυσχέρειες και τους πόνους της ζωής στη Γη. Ξέρει ότι είναι απαραίτητα και γι' αυτό δεν του φαίνονται πιο τόσο επώδυνα. Ξέρει ποια ευλογία, ποια ευεργετικά αποτελέσματα φέρνουν και ταυτόχρονα αναγνωρίζει την αιτία που υποφέρει και κάθε εμπειρία τη θεωρεί σαν ένα μέσο που τον φέρνει πιο κοντά στον τελευταίο προορισμό του.

Όταν ο άνθρωπος έχει γνώση δεν έχει πια αναπάντητα ερωτηματικά, δεν έχει κανένα φόβο, καμιά δειλία, κανένα δισταγμό, καμιά αμφιβολία. Χάρη στην άνευ όρων εμπιστοσύνη του στον Θεό, χάρη στη βαθιά, ακλόνητη πίστη του η ζωή του γίνεται εύκολη. Δεν τον στεναχωρεί πια τίποτα, επειδή ξέρει ότι τα πάντα πηγάζουν από την αγάπη του Θεού και άρα πρέπει να είναι καλά και να οδηγούν στο στόχο. Έτσι δεν θα ρωτήσει ποτέ με απόγνωση "γιατί;" για τη μοίρα του. Γνωρίζει ότι ο Θεός είναι αγάπη κι ότι ο ίδιος είναι δημιουργημα αυτής της αγάπης. Και έτσι γνωρίζει επίσης ότι ο τελικός του στόχος είναι να γίνει τελειωτικά ένα με την αιώνια Αγάπη κι ότι το κάθε τι πάνω στη Γη είναι απλά το μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Συν τοις άλλοις έχει συνείδηση της αντίστασης που προβάλλει ο άνθρωπος στην αιώνια Αγάπη και ξέρει ποια εκπαιδευτικά μέσα χρειάζονται για να καμφθεί η αντίσταση αυτή. Επομένως ο άνθρωπος που έχει γνώση, εκ των πραγμάτων έχει μέσα του ειρήνη· γιατί εφόσον αναγνωρίζει σε όλα το χέρι του Θεού που κατευθύνει τα πάντα με αγάπη, τον γεμίζει μια εσωτερική γαλήνη διότι αφήνεται με απόλυτη εμπιστοσύνη στα χέρια του Δημιουργού του.

Όσο δεν έχει εισχωρήσει κανείς σε αυτή τη γνώση, δεν μπορεί να καταλάβει ακόμη τη στοργική καθοδήγηση του Θεού και γι' αυτό βλέπει με άλλα μάτια τα γήινα γεγονότα. Τον προβληματίζουν, τον θλίβουν και δεν τον αφήνουν να ησυχάσει εσωτερικά. Αντίθετα η σωστή επίγνωση κάνει τον άνθρωπο ελεύθερο, τον ωθεί να αναζητήσει και να βρει την ένωση με τον Θεό, γιατί από τη στιγμή που συνειδητοποιεί την αγάπη Του κι αναγνωρίζει ότι είναι παιδί της, τείνει αδιάκοπα προς την οντότητα που τον δημιούργησε και τον διατηρεί στη ζωή και προσπαθεί να ενωθεί μαζί Της.

Μόνο με τη σωστή επίγνωση και τη γνώση της καθαρής αλήθειας όμως πετυχαίνεται αυτή η ένωση· από την άλλη πλευρά εκείνος που δεν έχει αυτή τη γνώση έχει τεράστια κενά και δεν μπορεί να βρει αρκετά διαφωτιστικές απαντήσεις και γι' αυτό δεν είναι εσωτερικά ικανοποιημένος με αυτά που υποστηρίζει για αλήθεια. Κατά συνέπεια δεν του δίνουν ικανοποίηση και χαρά, τουναντίον του γεννούν περισσότερες ερωτήσεις και αμφιβολίες και αυτές δεν μπορεί να τις απαντήσει από μόνος του ούτε να τις καταπνίξει. Η μόνη λύση είναι να στραφεί στον Δότη της αλήθειας και να παρακαλέσει τον ίδιο το Θεό να φωτίσει το πνεύμα του.»

Η υιοθεσία από τον Θεό προϋποθέτει ένα μεγάλο αγώνα και άρα

επίσης ένα μεγάλο φορτίο από βάσανα. Ωστόσο η ευδαιμονία που συνεπάγεται τα ισοσταθμίζει στο χιλιαπλάσιο, γράφει η Μπέρτα Ντούντε:

«Για να κατακτήσει κάποιος την υιοθεσία από τον Θεό όσο είναι πάνω στη Γη, πρέπει να γίνει ο ίδιος αγάπη· έτσι θα γίνει ικανός να ενωθεί με τον Θεό ήδη στην επίγεια ζωή, ώστε θα μπορεί να περάσει απόλυτα ώριμος στις ουράνιες σφαίρες του φωτός όταν φύγει από αυτή τη Γη. Επομένως πρέπει με πράξεις αγάπης να έχει εξαγνίσει τόσο πολύ την ψυχή του, ούτως ώστε να μπορεί να κατοικήσει μέσα της ο ίδιος ο Θεός και τότε να γίνει ο γάμος του πνεύματος του με το Πατρικό Πνεύμα. Τότε μόνο ο άνθρωπος έχει πραγματοποιήσει εξ ολοκλήρου το σκοπό της ύπαρξης του στη Γη κι έχει φτάσει στον προορισμό του, καθώς εισέρχεται ως φωτεινή οντότητα, στο πνευματικό βασίλειο, όπου δημιουργεί και δρα. ελεύθερα.

Για να φτάσει σε ένα τέτοιο βαθμό ωριμότητας όμως χρειάζεται να παραιτηθεί πλήρως από τα γήινα αγαθά. Όσο ο άνθρωπος κρέμεται ακόμη από τη ύλη, είναι αδύνατη η συγχώνευση με την αιώνια θεότητα επειδή η καρδιά του δεν έχει καθαρίσει ακόμη από τις επιθυμίες της και άρα δεν είναι έτοιμη να δεχτεί το θείο Πνεύμα. Γι' αυτό είναι ανάγκη να περάσει κανείς από πολύ πόνο προκειμένου να φέρει σε πέρας τον τελειωτικό καθαρισμό της ψυχής του. Τούτος είναι ο λόγος που ακόμη και σε εξαιρετικά αγαθούς και ευσεβείς ανθρώπους δίνονται πολλά βάσανα έτσι ώστε να ολοκληρωθεί η κάθαρση της ψυχής τους.

Όπου βλέπετε έναν άνθρωπο να υποφέρει ιδιαίτερα πολλά βάσανα μα παρ' όλα αυτά να παρουσιάζει βαθιά πίστη, μπορεί σε αυτή την περίπτωση η ψυχή πριν την ενσάρκωση της να επέλεξε μια, ιδιαίτερα, δύσκολη γήινη ζωή προκειμένου να φτάσει επί Γης στον τελικό στόχο, την υιοθεσία από τον Θεό. Γιατί το στόχο αυτόν πρέπει ο καθένας να τον επιδιώξει και να τον κατακτήσει στη Γη· γι' αυτόν λοιπόν το στόχο απαιτούνται πολύ δύσκολες συνθήκες στη ζωή, επειδή για να περάσει η ψυχή στον άλλο κόσμο απολύτως καθαρή κι εξαγνισμένη χρειάζεται μια εξαιρετικά δραστική κι εντατική διαδικασία καθαρισμού. Συνακόλουθα, τα βάσανα αποτελούν ένα βοηθητικό μέσο για την κατάκτηση του πνευματικού στόχου.

...Ωστόσο η ευδαιμονία της υιοθεσίας από το θεό ισοσταθμίζει στο χιλιαπλάσιο όλα τα βάσανα της γήινης ζωής. Εξάλλου ο χρόνος στη Γη είναι σύντομος, είναι σαν μια στιγμή απέναντι στην αιωνιότητα. Και εφόσον ο άνθρωπος διαθέτει βαθιά πίστη, μπορεί να παίρνει συνεχώς τη δύναμη από το θεό για να αντέχει όλα τα βάρη που του έχουν δοθεί να σηκώσει. Γιατί τότε η προσευχή τον θα βγαίνει από την καρδιά του κι έτσι θα τον δυναμώνει ο ίδιος ο Θεός και θα τον κάνει να βγει νικητής στη μάχη της ζωής. Ο Θεός παίρνει προσωπικά κοντά του ένα τέτοιο άνθρωπο που έχοντας βγει νικητής στη δοκιμασία της επίγεια ζωής φεύγει από τον κόσμο αυτό ως αγνή οντότητα.

Η πορεία στη Γη θα σημαδεύεται πάντοτε από αγάπη και πόνο, επειδή χωρίς αυτά τα δύο η ψυχή δεν καθαρίζει εντελώς ώστε να δεχτεί

το Θεό στην καρδιά της. Αυτή δε η εγκάρδια σύνδεση με το Θεό πρέπει να συμβεί ήδη πάνω στη Γη, καθώς διαφορετικά η ψυχή δεν αντέχει απέναντι στους πειρασμούς του κόσμου. Άλλωστε ούτε τα βάσανα από μόνα τους δεν μπορούν να την εξαγνίσουν τελείως, επειδή δεν έχει τη δύναμη να τα σηκώσει αγόγγυστα, κάθε αντίσταση δε ή δυσφορία προδίδουν ότι δεν έχει υποταχθεί πλήρως στη θεία θέληση.

...Ο σκοπός της ύπαρξης όλων των ανθρώπων στη Γη είναι η ένωση με το Θεό, όμως πολύ λίγοι το κατορθώνουν. Λίγους μόνο τους συνδέει τόσο στενά αγάπη με το Θεό ώστε ακόμη και μέσα στην οδύνη τους να διακρίνουν την υπέρμετρη πατρική Τον αγάπη που θέλει να τους εξασφαλίσει τη μέγιστη μακαριότητα για την αιωνιότητα. Η μοίρα τους στη Γη δεν είναι αξιοζήλευτη, εν τούτοις στον άλλο κόσμο καταλαμβάνουν την ύψιστη βαθμίδα. Εκεί είναι απεριγράπτη η ευδαιμονία τους γιατί βρίσκονται πολύ κοντά στον Θεό και γιατί όντας αληθινά παιδιά Του μπορούν να ενεργούν τελείως ελεύθερα κατά τη θέληση τους, που είναι μόνιμα ίδια με τη δική Του, Έχουν τη δύναμη να δημιουργούν, να δίνουν μορφή και να συμβάλλουν αδιάκοπα στη λύτρωση εκείνων των πνευμάτων που, καθώς είναι ακόμη μακριά από τον Θεό, πρέπει να περάσουν από πιο διαφορετικά δημιουργήματα για να προχωρήσουν μέχρι την κορυφή. Το έργο αυτό αποτελεί τη μέγιστη δυνατή μακαριότητα η οποία αποζημιώνει κι αντισταθμίζει πλήρως όλα τα δεινά της επίγειας ζωής και γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να είναι ο στόχος όλων των ανθρώπων στη Γη».

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

«Το πιο μεγάλο σφάλμα στη θεραπεία των παθήσεων είναι ότι διαχωρίζεται πάρα πολύ η ψυχή από το σώμα, ενώ δεν μπορεί να διαχωριστεί ποτέ. Αλλά οι γιατροί το παραβλέπουν αυτό και γι' αυτό το λόγο αποτυχαίνουν σε πολλές αρρώστιες επειδή δεν βλέπουν ποτέ την ολότητα του ανθρώπου. Θα έπρεπε όμως να στρέφουν τις φροντίδες τους στο σύνολο, γιατί, εάν πάσχει το σύνολο είναι αδύνατο να υγιαίνει ένα μέρος μόνο».

Πλάτων 427 - 347 π.Χ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Σήμερα, μετά την κατάρρευση του υλιστικού κοσμοειδώλου έχει γίνει πλέον κοινή συνείδηση, ακόμη και σε ιατρικούς κύκλους, ότι οι περισσότερες παθήσεις οφείλονται σε ψυχοπνευματικά αίτια. Για να εντοπιστούν τα αίτια αυτά συνήθως καταφεύγει κανείς στην ψυχανάλυση και στην ψυχοθεραπεία του βάρους. Οι μέθοδοι αυτές

μπορούν να βοηθήσουν αρκετά, όμως εάν δεν έχει γνώση κανείς των θρησκευτικών και μεταφυσικών πραγμάτων θα μείνει στα μισά του δρόμου. Κανένας άρρωστος δεν πρόκειται να θεραπευτεί πραγματικά εάν δεν βρει το δρόμο για την Πηγή της υγείας, τον Δημιουργό του. Γι' αυτό ο ρόλος του γιατρού της ψυχής και του σώματος είναι να βοηθήσει τον άρρωστο αν το συνειδητοποιήσει αυτό, έτσι ώστε να παρακινηθεί να αναζητήσει από μόνος του την επαφή με τον Θεό και την ουσιαστική εξυγίανση του.

Με άλλα λόγια χρειάζεται ο γιατρός να γίνει και ιερέας, όπως στους πανάρχαιους χρόνους και να μυσταγωγεί τον άνθρωπο σε βαθύτερες αλήθειες: ότι υπάρχει ένας Δημιουργός - Πατέρας και μια ζωή μετά το θάνατο, σε έναν άλλο κόσμο όπου ο άνθρωπος θερίζει ό,τι έσπειρε, και ότι η προσωπική μοίρα του καθενός στη Γη είναι αυτή που επέλεξε και χρειάζεται ο ίδιος για να προχωρήσει σε ανώτερους στόχους.

Από τους πανάρχαιους χρόνους είναι γνωστή η θεραπευτική δύναμη της προσευχής. Για την αξία της προσευχής γράφει ο Dr. Herbert Fritche, γνωστός βιολόγος, ψυχολόγος και συγγραφέας, ότι για την προσευχή ισχύει ό,τι και για όλα τα άλλα βιώματα των ανώτερων κόσμων, ότι δηλαδή μόνο εκείνος που έχει ιδίαν εμπειρία μπορεί να κρίνει και να γνωρίζει σχετικά. Υλιστές και άθεοι υιοθετούν συχνά μια ειρωνική στάση του ορθολογιστή τιμητή απέναντι στη θαυματουργική ενέργεια της προσευχής. Η στάση όμως αυτή στην ουσία δε είναι επιστημονική, όπως epαίρονται οι κήνσορες αυτοί, αφού μία επιστημονική θεώρηση ερευνά καταρχάς την αλήθεια και την πραγματικότητα ενός φαινομένου. Ο Fritche φέρνει ένα ιδιοφυές παράδειγμα από το χώρο της επιστήμης για του λόγου το αληθές. Εξηγεί παραστατικά ότι για να μπορεί κάποιος να ερμηνεύσει μία ακτινογραφία, πρέπει να έχει σπουδάσει τον κλάδο της ακτινολογίας και να έχει αποκτήσει μία σχετική πείρα. Όποιος δεν διαθέτει αυτά τα προσόντα αλλά παρ' όλα αυτά θα τολμούσε να υποστηρίξει ότι δεν υπάρχουν αόρατες ακτίνες που διαπερνούν το σώμα, και ότι κάτι τέτοιο είναι «απάτη» ή «αυθυποβολή», ασφαλώς θα χαρακτηριζόταν ως ανόητος και αδαής. Το ίδιο κριτήριο ισχύει για όποιον υποστηρίζει τα ανάλογα για εμπειρίες ψυχοπνευματικής φύσης που απαιτούν εξίσου σπουδή, εκπαίδευση και πείρα. Αντίστοιχα, για τα αποτελέσματα της προσευχής μπορεί να μιλήσει με βεβαιότητα μόνο όποιος προσεύχεται, εργάζεται εσωτερικά πάνω σε αυτό το θέμα και είναι επίσης πραγματικά σε θέση να προσπελάσει στο θείο κόσμο με την προσευχή του. Όσοι, το έχουν κάνει γνωρίζουν στην πράξη τη θαυματουργική δύναμη της αληθινής προσευχής και το υποστηρίζουν πειστικά εδώ και χιλιετίες. Όσοι μάλιστα από αυτούς είναι π.χ. γιατροί, καταλήγει ο Fritsche, καθοδηγούν τους ασθενείς τους ώστε να βρουν επίσης με την προσευχή τους ουράνια βοήθεια.

Με ακόμη πιο ενθουσιώδεις τόνους μιλάει για την προσευχή ο νομπελίστας Dr. med. Alexis Carrel στο βιβλίο του «Ο άνθρωπος, αυτός ο άγνωστος»: «Θαύματα στη θεραπεία συμβαίνουν σπάνια.

Παρά τη σπανιότητα τους ωστόσο, δείχνουν με σαφήνεια ότι υπάρχουν οργανικές και πνευματικές διεργασίες που μας είναι άγνωστες. Δείχνουν ότι ορισμένες μυστηριακές καταστάσεις, όπως π.χ. της προσευχής, έχουν πολύ συγκεκριμένα επακόλουθα. Αυτά είναι αναμφισβήτητα γεγονότα που κανείς δεν μπορεί να υποτιμήσει την αξία τους ούτε να μην τα λάβει σοβαρά υπόψη.

...Ορισμένα ψυχικά ερεθίσματα είναι απολύτως ικανά να προκαλέσουν ανατομικές και λειτουργικές μεταλλάξεις σε ιστούς και όργανα. Αυτό το φαινόμενο παρατηρείται σε πολλές διαφορετικές καταστάσεις και κυρίως κατά την προσευχή. Εξυπακούεται ότι "προσευχή" δεν σημαίνει απλά μηχανική απαγγελία ορισμένων φράσεων, αλλά μια μυστικιστική ανάταση, όπου η συνείδηση ενατενίζει μία Αρχή, που αν και υπερβατική, εντούτοις διαπερνά τον κόσμο μας. Μια τέτοια ψυχική κατάσταση δεν υπόκειται πλέον στη σφαίρα της νοημοσύνης- για το φιλόσοφο και τον επιστήμονα είναι ασύλληπτη και απρόσιτη. Αλλά η απλή ψυχή δείχνει να αισθάνεται τον Θεό εξίσου αυτονόητα όπως αισθάνεται τη ζεστασιά του ήλιου ή την καλοσύνη ενός φίλου. Βέβαια η προσευχή που αντανάκλα ως το οργανικό επίπεδο είναι ιδιαίτερης μορφής. Καταρχάς στερείται κάθε εγωισμού: Ο προσευχόμενος προσφέρει τον εαυτό του στον Θεό και στέκεται *μπροστά* του όπως ο άδειος καμβάς μπροστά στο ζωγράφο. Στην προσευχή του ικετεύει για το έλεος του Θεού και εκθέτει την ένδεια που ταλανίζει τον ίδιο και τους πάσχοντες αδελφούς του. Συνήθως, ο άρρωστος που θεραπεύεται δεν προσεύχεται για τον εαυτό του, αλλά για κάποιον άλλον. Μια τέτοια προσευχή απαιτεί πλήρη αυθυπέμβαση. Ο μετριόφρων, ο απλοϊκά αδαής και ο πιστός είναι πολύ περισσότερο ικανός για μια τέτοια αυταπάρνηση από ότι ο ευνοημένος της τύχης και ο οξύνους. Όταν λοιπόν η προσευχή συγκεντρώνει αυτά τα διαφορετικά γνώρισματα, μπορεί τότε να επιτύχει ένα σπάνιο φαινόμενο, "το θαύμα".

Ο καθηγητής Carrel χαρακτηρίζει την προσευχή ως την πιο ισχυρή μορφή ενέργειας και τόσο πραγματική όσο και η βαρύτητα. Την ενέργεια αυτή μπόρεσε να την καταγράψει και να την μετρήσει με ένα πολύ ευαίσθητο μηχανήμα ένας φυσικός επιστήμονας, ο Dr. N. I. Slowell. Σύμφωνα με σχετικές αναφορές, ο Stowell μαζί με άλλους τέσσερεις ερευνητές πέτυχε να μετρήσει την ισχύ και το μήκος κύματος της ακτινοβολίας του εγκεφάλου μιας καρκινοπαθούς ενώ προσευχόταν λίγο πριν πεθάνει. Οι επιστήμονες διαπίστωσαν με το πείραμα αυτό ότι η ενέργεια της προσευχής ήταν 55 φορές ισχυρότερη από εκείνη ενός ραδιοφωνικού πομπού παγκοσμίας εμβέλειας.

Η δύναμη της προσευχής που γίνεται για άλλους είναι επίσης το θέμα ενός κειμένου εσωτερικού λόγου της Μπέρτα Ντούντε που ακολουθεί αμέσως και το παραθέτουμε αυτούσιο επειδή αφορά τον κάθε σοβαρά άρρωστο:

«Όταν ένας άνθρωπος προσεύχεται για έναν άλλον, η καρδιά τον γεμίζει από αγάπη και καθώς η αγάπη είναι δύναμη, η δύναμη ρέει

προς το πρόσωπο που είναι το αντικείμενο της αγάπης. Η προσευχή επενεργεί τότε με τέτοιο τρόπο που ο άνθρωπος χάρη του οποίου γίνεται η παράκληση νιώθει αισθητά το ρεύμα της δύναμης να τον αγγίζει. Ως αποτέλεσμα είτε αισθάνεται μια ανακούφιση και ελάφρυνση στα γήινα βάσανα του είτε είναι πλέον ικανός να τα σηκώσει με τη δύναμη που λαμβάνει. Έτσι ο Θεός εισακούει μια προσευχή που κάνει κάποιος με αγάπη για ένα διπλανό του και ικανοποιεί την παράκληση του ακόμη και αν παρακαλεί για γήινα πράγματα. Αλλά πολύ μεγαλύτερη ευλογία φέρνει η προσευχή που παρακαλεί για την πνευματική τελειοποίηση του συνανθρώπου, για τη συνειδητοποίηση του και τον αγώνα του για φως και αλήθεια. Τότε πάλι η προσευχή συνεπάγεται, δύναμη και αρκεί ο συνάνθρωπος αυτός να την δεχτεί πρόθυμα για να σημειώσει πολύ μεγάλη πνευματική επιτυχία. Όπως είναι ευνόητο με τον τρόπο αυτό ελαττώνονται και τα γήινα δεινά, αφού έτσι κι αλλιώς ο σκοπός τους είναι ο ίδιος, να πραγματοποιηθεί δηλαδή η πνευματική ωρίμανση αυτού του ανθρώπου. Εάν όμως εκείνος αφήνει ανεκμετάλλευτη τη δύναμη που του εξασφαλίζει η παράκληση, τότε κι ο Θεός δεν μπορεί να μειώσει τα βάσανα του για χάρη του ίδιου, που χωρίς αυτή τη δοκιμασία θα χαθεί τελείως, ενώ ο Θεός θέλει να σώσει την ψυχή του.

Ο καθένας θέλει βέβαια να βοηθήσει ένα συνάνθρωπο που δοκιμάζεται. Αλλά ο Θεός είναι η αγάπη κι αυτή θέλει επίσης να βοηθήσει τον άνθρωπο. Η αγάπη και η σοφία Του γνωρίζουν ότι ο πόνος είναι το μοναδικό μέσο για να κερδίσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος την αιωνιότητα. Εξυπακούεται λοιπόν ότι η αγάπη και η σοφία, δεν εισακούν την προσευχή για τον πάσχοντα στην περίπτωση που διακυβεύεται η ωρίμανση της ψυχής του, επειδή αυτή αποτελεί το νόημα και το σκοπό της γήινης ζωής.

Για τον παραπάνω λόγο θα πρέπει πάντοτε να επαφίεται στη θέληση του Θεού το εάν θα εισακουστεί μια προσευχή, γιατί Εκείνος γνωρίζει πράγματι καλύτερα από όλους με ποιο τρόπο αποκομίζει μια ψυχή το μέγιστο όφελος από πνευματική άποψη. Ασφαλώς ο Θεός αναγνωρίζει την αγάπη του προσευχόμενου' όμως εάν από ανθρώπινη άγνοια αυτή θα ήθελε να δοθεί ένα τέλος στα βάσανα που η αγάπη του Θεού φόρτωσε στο συνάνθρωπο, τότε Εκείνος θα αναγνωρίσει βέβαια την αγάπη του ανθρώπου που συμπάσχει, αλλά σύμφωνα με την κρίση Του δεν θα εισακούσει τη δέηση του. Γιατί η προτεραιότητα Του είναι να φέρει τη λύτρωση στην ψυχή, έστω κι αν φαινομενικά αγνοεί την ανθρώπινη βούληση που εκφράζει η παράκληση. Οπωσδήποτε όμως ο άρρωστος επωφελείται από τη δύναμη της προσευχής, δεδομένου ότι μπορεί πιο εύκολα τότε να στραφεί η σκέψη του προς τον Θεό, εφόσον βέβαια η βούληση του δεν είναι τελείως ενάντια σε Αυτόν.

Γι' αυτό το λόγο το σωστό είναι να αφήνει κανείς τα πάντα στην κρίση του Θεού, είτε είναι πόνος είτε χαρά, και να τα δέχεται όλα με καρτερία κι ευγνωμοσύνη από τα χέρια Του. Γιατί Εκείνος ξέρει όντως

καλύτερα απ' όλους τι ωφελεί τον καθένα και κατευθύνει τα πάντα έτσι που να. προωθούν τη ψυχή τον. Έτσι ο άνθρωπος μπορεί να τελειοποιηθεί ψυχικό., αρκεί να το θέλει...»

Οι πνευματικές θεραπείες

Όπως είδαμε στα προηγούμενα κεφάλαια η έννοια της ίασης περιλαμβάνει πολύ περισσότερες παραμέτρους από ό,τι θεωρεί η συμβατική ιατρική. Υπό το πρίσμα μιας ανθρωπιστικής ιατρικής, που πρέπει να έχει επίσης μία φιλοσοφική και μία μεταφυσική διάσταση, η ίαση είναι στην πραγματικότητα ολιστική και υπερβατική. Γιατί η υγεία προϋποθέτει αρμονία ψυχής και πνεύματος και υγιείς σχέσεις με όλη την πλάση, αρχίζοντας από το μικρότερο δημιουργήμα και καταλήγοντας στον ίδιο το Δημιουργό.

Μία πανάρχαιη, πανανθρώπινη εμπειρία μαρτυρεί ότι η ίαση συναρτάται επίσης με την ενεργοποίηση πνευματικών ενεργειών μέσω της προσευχής, της πίστης, της σχέσης αγάπης με τον περίγυρο και της σχέσης εμπιστοσύνης στον Θεό. Επιγραμματικά αυτό αποτυπώνεται στα λόγια του Ιησού: «Η πίστη σου σε έσωσε». (Μαθ. 9,22)

Υπάρχουν όμως και ασυνήθιστες μορφές ίασης - όπως είναι π.χ. τα «θαύματα» - που δύσκολα μπορεί κάποιος να κρίνει αν είναι αληθινές ή όχι. Στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να λαμβάνει κανείς υπόψη του **πάντοτε, ότι η θεραπεία μπορεί να προέρχεται και από μη θεϊκές, ακόμη και από αντίθετες πηγές**. Βέβαια τότε δεν είναι διαρκείας, ούτε ωφελεί την ενότητα ψυχή και σώμα.

Στον χριστιανικό χώρο η θεραπεία θεωρείται χαρισματική όταν οφείλεται στην προσευχή του πάσχοντος ή άλλων συνανθρώπου του και όταν η θεραπεία αυτή δεν εξηγείται αλλιώς. Στον τρίτο κόσμο η θεραπεία αποτελεί αυτονόητα ένα τμήμα της θρησκείας περισσότερο από ό,τι στη Δύση. Αυτό ισχύει για ένα ευρύ φάσμα θεραπευτικών πρακτικών, από τις πεντηκοστιανές κοινότητες του τρίτου κόσμου ως τις αφροαμερικάνικες θρησκείες (μακούμπα, βουντού κ.ά.). Ένα παγκοσμίως γνωστό παραψυχολογικό φαινόμενο είναι επίσης οι πνευματικοί θεραπευτές, οι οποίοι, συχνά σε κατάσταση υπνωτικής έκστασης, ανοίγουν για λίγη ώρα το σώμα του ασθενή χωρίς αναισθησία και απολύμανση και το ξανακλείνουν χωρίς να μείνουν σημάδια της επέμβασης, όπως λέγεται π.χ. στις Φιλιππίνες. Τέτοιοι «χειρουργοί» δηλώνουν ότι τους χρησιμοποιεί κάποιο πνεύμα από τον άλλο κόσμο - συνήθως ενός πεθαμένου γιατρού - και ως εκ τούτου αποτελούν απλά ένα «κανάλι» για τη θεραπευτική ενέργεια. Στο θέμα αυτό θα αναφερθούμε διεξοδικότερα στη συνέχεια. Επίσης στο χώρο του New Age είναι διαδεδομένες πρακτικές που βασίζονται σε ασιατικές και σε εσωτερικές μεθόδους, όπως είναι π.χ. το ρέικι ή η θετική σκέψη.

Από την άλλη πλευρά, στους χριστιανούς φονταμενταλιστές η

ασθένεια θεωρείται απόδειξη μιας αμαρτωλής ζωής και της επίδρασης δαιμονικών δυνάμεων. Ως εκ τούτου η εξυγίανση γι' αυτούς πρέπει να επιτευχθεί με την προσευχή και όχι μέσω ιατρικής βοήθειας" όποιος δεν θεραπεύεται, απλά δεν έχει αρκετά ισχυρή πίστη.

Για τους εσωτεριστές (π.χ. στην ανθρωποσοφία) και για ομάδες που πρόσκεινται στις ανατολικές θρησκείες η ασθένεια προέρχεται από το κάρμα. Στο New Age, όπως και στον χριστιανικό φονταμενταλισμό, η ασθένεια είναι δείγμα δυσαρμονίας που εξαλείφεται όταν ερμηνευτεί σωστά (με το μοντέλο του κάρμα) και με τη βοήθεια συγκεκριμένων τεχνικών.

Ας δούμε τώρα από πιο κοντά τις πνευματικές θεραπείες. Ο αποφασιστικός παράγοντας στις πνευματικές θεραπείες είναι ο μεσολαβητικός ρόλος του θεραπευτή. Ο θεραπευτής είναι ο ενδιάμεσος κρίκος που συνάπτει την επαφή με ασώματες οντότητες για τη θεραπεία ενός αρρώστου. Γίνεται δηλαδή δέκτης δυνάμεων από τον άλλο κόσμο τις οποίες και μεταβιβάζει και ως εκ τούτου δεν είναι ο ίδιος που θεραπεύει, καθώς η προέλευση της θεραπευτικής δύναμης βρίσκεται στο υπερπέραν.

Ένας πρωτοπόρος πνευματικός θεραπευτής ήταν ο Άγγλος Harry Edwards, με μεγάλη δράση από το 1935 ως το θάνατο του το 1976. Με βάση τη φιλοσοφία που διέπει την πρακτική του Edwards μπορούν να φωτιστούν μερικές πνευματιστικές πλευρές της πνευματικής θεραπευτικής (Π.Θ.) Κατά τον Edwards, ο θεραπευτής, αλλά και ο προικισμένος από τη φύση με αυτό το χάρισμα άνθρωπος, πρέπει να διαθέτει ορισμένες βασικές γνώσεις, κυρίως δε από ποια πηγή προέρχεται η θεραπεία, πώς μπορεί να βρει την πηγή αυτή ο θεραπευτής και τι πρέπει να κάνει για να δρομολογηθεί και να έρθει σε πέρας η διαδικασία της ίασης.

Ο Edwards υποστήριζε ότι κάθε αρρώστια είναι συνέπεια μιας υπέρβασης των θεϊκών νόμων που διέπουν την ύπαρξη μας. Γι' αυτό και η ίαση ή η ανοσία πάλι μόνο από τον Θεό μπορεί να προέλθει, αποτελεί δηλαδή έργο και έλεος του Δημιουργού προς το νοσούντα άνθρωπο. Ο ρόλος της Π.Θ. είναι με τη βοήθεια δυνάμεων του άλλου κόσμου να άρει τη δυσαρμονία που προέκυψε από την παραβίαση των θεϊκών νόμων και επιπλέον στη συνέχεια ν' αφυπνίσει τη θεία φύση του αρρώστου η οποία βρίσκεται σε λήθαργο. Ο ίδιος λέει κατά λέξη: «Από τον κόσμο των πνευμάτων προέρχεται η ενδεδωγμένη εφαρμογή των θεραπευτικών δυνάμεων». Πριν από κάθε θεραπεία ο θεραπευτής συντονίζεται μέσω διαλογισμού με τις ασώματες οντότητες, ύστερα συνήθως ερευνά τα αίτια της πάθησης και μεταβιβάζει τη θεραπευτική ενέργεια στον άρρωστο. Επειδή η ενέργεια αυτή προέρχεται από μία άυλη διάσταση, είναι απαραίτητο να παρέμβει ως διάμεσο ο θεραπευτής, προκειμένου να μεταβληθεί η ενέργεια και να παρουσιάσει αποτελέσματα αισθητά με τα κριτήρια της φυσικής επιστήμης, στον εδώ κόσμο.

Θεραπείες και εγχειρήσεις με την επέμβαση πνευματικών όντων

Αργότερα στην πορεία του βιβλίου θα αναφερθούμε στη μέθοδο του ψυχιάτρου Carl Wickland. Ο Wickland με τη συνεργασία της γυναίκας του που ήταν ισχυρό διάμεσο και εφαρμόζοντας μια ηλεκτρική μέθοδο μπόρεσε να θεραπεύσει πολλούς φρενοβλαβείς (βλ. κατειλημμένους από ξένες πνευματικές δυνάμεις), τους οποίους η κλασική επιστήμη θεωρούσε ανίατους. Για το σκοπό αυτό ερχόταν σε επαφή με τα κατέχοντα πνεύματα και με τη βοήθεια επίσης ανώτερων πνευμάτων, τα έπειθε να αφήσουν το άτομο που είχαν καταλάβει.

Υπάρχουν και σήμερα, κυρίως στην Αγγλία, πνευματικοί θεραπευτές - διάμεσα που κατευθύνονται από γιατρούς οι οποίοι αν και έχουν αποδημήσει στον άλλο κόσμο συνεχίζουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Οι θεραπευτές δίνουν στον άρρωστο το μαγνητισμό τους ή την υλική τους δύναμη και με τη δύναμη αυτή οι υπερκόσμιοι γιατροί προβαίνουν στην ενδεδειγμένη θεραπεία. Ένας ασθενής στη Μ. Βρετανία, όταν θέλει, μπορεί να καλέσει ένα θεραπευτή από τη Βρετανική Ένωση Πνευματικών Θεραπευτών, ακόμη και στο νοσοκομείο. Πολλοί άρρωστοι που απελπίστηκαν με την κλασική ιατρική δηλώνουν ότι έγιναν καλά χάρη στη μη κερδοσκοπική, αλτρουιστική υπηρεσία τέτοιων θεραπευτών. Οι μέθοδοι τους ποικίλουν και σε γενικές γραμμές δεν ανταγωνίζονται τους κλασικούς γιατρούς.

Σε ορισμένες περιπτώσεις ο θεραπευτής πέφτει σε ύπνωση ενώ ο υπερκόσμιος γιατρός αναλαμβάνει δράση. Ο Βρετανός George Charman είναι ένα τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα' καθώς ο ίδιος αυτοϋπνωτίζεται ο γιατρός - φάντασμα καταλαμβάνει το σώμα του, κάνει διάγνωση και «χειρουργεί» σε απόσταση μερικών εκατοστών πάνω από τον ασθενή. Στη διάρκεια της «εγχείρησης» ο Charman μιλά με ιατρικούς όρους που του είναι άγνωστοι – ο ίδιος είναι πυροσβέστης – ή και συνομιλά για ιατρικά θέματα με παρόντες γιατρούς.

Ένας άλλος παγκόσμιας φήμης θεραπευτής ήταν ο Βραζιλιάνος Arigo, που πέθανε το 1970 σε ένα δυστύχημα. Μια φωνή από το υπερπέραν καθοδηγούσε με δύο - τρία λόγια τον αγράμματο πρώην αγρότη για το τι έπρεπε να κάνει. Κατά τον Arigo η φωνή ήταν ενός Γερμανού γιατρού ονόματι Dr. Fritz, ο οποίος με καταπληκτική ταχύτητα έκανε διάγνωση, έδινε πολύπλοκες συνταγές και εξέταζε ή χειρουργούσε 300 ασθενείς την ημέρα. Αυτό σήμαινε ένας ασθενής ανά δύο λεπτά επί δέκα ώρες σε καθημερινή βάση. Ο Arigo αρνιόταν να πάρει χρήματα ή δώρα και γι' αυτό παράλληλα εργαζόταν κανονικά για να συντηρήσει την οικογένειά του.

Σε μια συνομιλία ανάμεσα σε ένα Βραζιλιάνο γιατρό και τον δρ Fritz που μιλούσε μέσω του Arigo ο Γερμανός γιατρός αποκάλυψε ότι συνεργαζόταν με μια ομάδα πεθαμένων γιατρών με διάφορες ειδικότητες για να θεραπεύουν ανθρώπους. Η φωνή του δρ Fritz υπαγόρευε συνταγές για τις οποίες οποιοσδήποτε φαρμακοποιός

κουνούσε αποσβολωμένος το κεφάλι του, ή διέταζε να γίνουν εγχειρήσεις τις οποίες συχνά εκτελούσε ο ίδιος ο Arigo με ένα σουγιά χωρίς αναισθησία και κανείς δεν ένιωσε ποτέ πόνο. Οι εγχειρήσεις ήταν αντίθετες σε κάθε αντίληψη σύγχρονης ιατρικής, παρ' όλα αυτά οι άρρωστοι θεραπεύονταν πάντοτε, αφήνοντας άναυδους τους γιατρούς. Σε ένα ιατρικό συνέδριο το 1972 στις Η.Π.Α. ο καθηγητής Dr. Henry Puharich ανακοίνωσε ότι είχε ελέγξει 1.000 περιπτώσεις ασθενών που είχαν υποβληθεί σε «αγωγή» από τον Arigo και τόνισε ότι είχαν όλοι αποθεραπευτεί. Μια εξήγηση για όλα αυτά δεν μπορούσε να δώσει ο έγκριτος γιατρός.

Αίσθηση είχαν προκαλέσει επίσης σε όλο τον κόσμο πριν μερικά χρόνια οι Φιλιππινέζοι «χειρουργοί» που κάνουν επεμβάσεις χωρίς νυστέρι, μόνο μέσω πνευματικών δυνάμεων. Οι Φιλιππινέζοι όμως, όπως και οι περισσότεροι πνευματικοί θεραπευτές άλλωστε, δεν καταλαμβάνονται από μία άυλη οντότητα. Είναι απλά ένα κανάλι για την ξένη οντότητα και συχνά μάλιστα μπορούν να την παρακολουθήσουν καθώς εργάζεται.

Εδώ αναφέραμε ακροθιγώς λίγα μόνο παραδείγματα πνευματικών θεραπειών. Γι' αυτό το θέμα θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα, αλλά και ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει σε μια εκτεταμένη σχετική βιβλιογραφία. Τα ερωτήματα που μας ενδιαφέρουν εδώ είναι: **Πώς μπορεί να κρίνει κανείς τους πνευματικούς θεραπευτές; Εργάζονται πραγματικά με τη θεία δύναμη, την οποία επικαλούνται σχεδόν όλοι; Εάν δεν είναι από τον Θεό η δύναμη αυτή, τότε από τι είδους πηγή προέρχεται; Έχουν μόνιμα αποτελέσματα αυτές οι θεραπείες ή αργότερα ο ασθενής αρρωσταίνει πάλι; Μήπως επειδή τα ψυχικά αίτια της αρρώστιας παραμένουν το πρόβλημα μεταφέρεται αλλού κι οξύνεται επιπλέον;**

Απαντήσεις στα παραπάνω θα πάρουμε από κείμενα της Μπέρτα Ντούντε μέσω του θεόπνευστου «εσωτερικού λόγου» που ακολουθούν, ενώ το αμέσως επόμενο κεφάλαιο θα είναι μία προσπάθεια να φωτιστεί το όντως δύσκολο θέμα της διάκρισης των πνευμάτων.

Το χάρισμα της θεραπείας

«Το χάρισμα της Θεραπείας το δίνω σε εκείνους που έχουν ισχυρή πίστη κι αγάπη. Μόνο μέσω τέτοιων ανθρώπων μπορώ να ενεργήσω δεδομένου ότι δεν μπορώ να πάω ενάντια στην Τάξη Μου. Γι' αυτό το λόγο είναι λίγοι μόνο εκείνοι που τους διαπερνά, και τους κινεί η δύναμη της Θεραπείας που εκπορεύεται από Μένα. και που φέρνει την πλήρη εξυγίανση στο άρρωστο.

Επομένως είναι ευνόητο ότι αυτοί οι βαθιά πιστοί θεραπευτές μιλούν πάντοτε για Μένα και για το όνομα Μου, καθ' όσον το πνεύμα τους έχει πλέον αφυπνιστεί' ως εκ τούτου γνωρίζουν τη

σημασία του λυτρωτικού Μου έργου και γι' αυτό προσπαθούν μόνιμα να διδάξουν με θέρμη τα σχετικά στους συνανθρώπους τους. Για το λόγο αυτό **μόνο ένας που ομολογεί και διδάσκει το όνομα Μου έχει τη θεραπευτική δύναμη**. Αυτό να το έχετε πάντοτε υπόψη σας εσείς οι άνθρωποι επειδή γίνονται επίσης **φαινομενικές θεραπείες** που όμως δεν πραγματοποιούνται με τη **δική Μου δύναμη**, παρά με αντίθετη ενέργεια.. Συνακόλουθα, **θεραπίες αρρώστων** πρέπει να γίνονται πάντοτε στο όνομα Μου. Μόνο τότε μπορεί να ειπωθεί ότι πρόκειται για, ένα χάρισμα του Πνεύματος που δίνεται γιό να επιβραβεύσει μια πολύ μεγάλη δύναμη πίστης και ότι είμαι Εγώ ο ίδιος που θεραπεύω τον άρρωστο μέσω ενός θεραπευτή που πιστεύει βαθιά.

Και επιπλέον σας λέω ότι και ο άρρωστος που αναζητεί τη γιατριά του πρέπει να έχει επίσης μία ορισμένη πίστη. Με άλλα λόγια δεν γίνεται να θεραπευτεί εάν Με αρνείται, παρά πρέπει να είναι πρόθυμος να δεχτεί με πίστη να ενεργήσω επάνω τον. Τότε η ίαση του θα ενισχύσει ακόμη περισσότερο την πίστη του και πιθανόν να ωθήσει ανθρώπους που δεν πιστεύουν να υιοθετήσουν μία άλλη στάση απέναντι στις διδασκαλίες της πίστης, αν και για να μπορέσουν να αποκτήσουν οι ίδιοι μια ζωντανή πίστη χρειάζεται πρώτα απ' όλα να ζουν με αγάπη.

Μια τέτοια ίαση δεν σημαίνει ότι εξαναγκάζει κάποιον που δεν πιστεύει, να πιστέψει, απλώς προκαλεί μια μεταστροφή στη σκέψη του, καθότι σε επαφή με μια τέτοια θεραπεία ωθείται να σκεφτεί γύρω από ένα θέμα που προηγουμένως δεν του είχε δώσει σημασία. Άρα αυτή η θεραπεία γι' αυτόν είναι μία ώθηση •μα να πιστέψει, αλλά για να αποκτήσει κανείς αληθινή πίστη χρειάζεται οπωσδήποτε να ζει ο ίδιος με συνεπή ανιδιοτελή αγάπη για το διπλανό του».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Υγεία και Ζωή, Ασθένεια – Θάνατος και Επέκεινα» εκδ. Πύρινος Κόσμος